

ציפורה אלפרין

העידן החדש

מבנה האדם
אסטרולוגיה
החוקים הקוסמיים

הוצאת "העידן החדש"

Zipporah Alperin

New Age:
Structure of Man
Astrology
Cosmic Laws

כל הזכויות שמורות לציפורה אלפרין ©

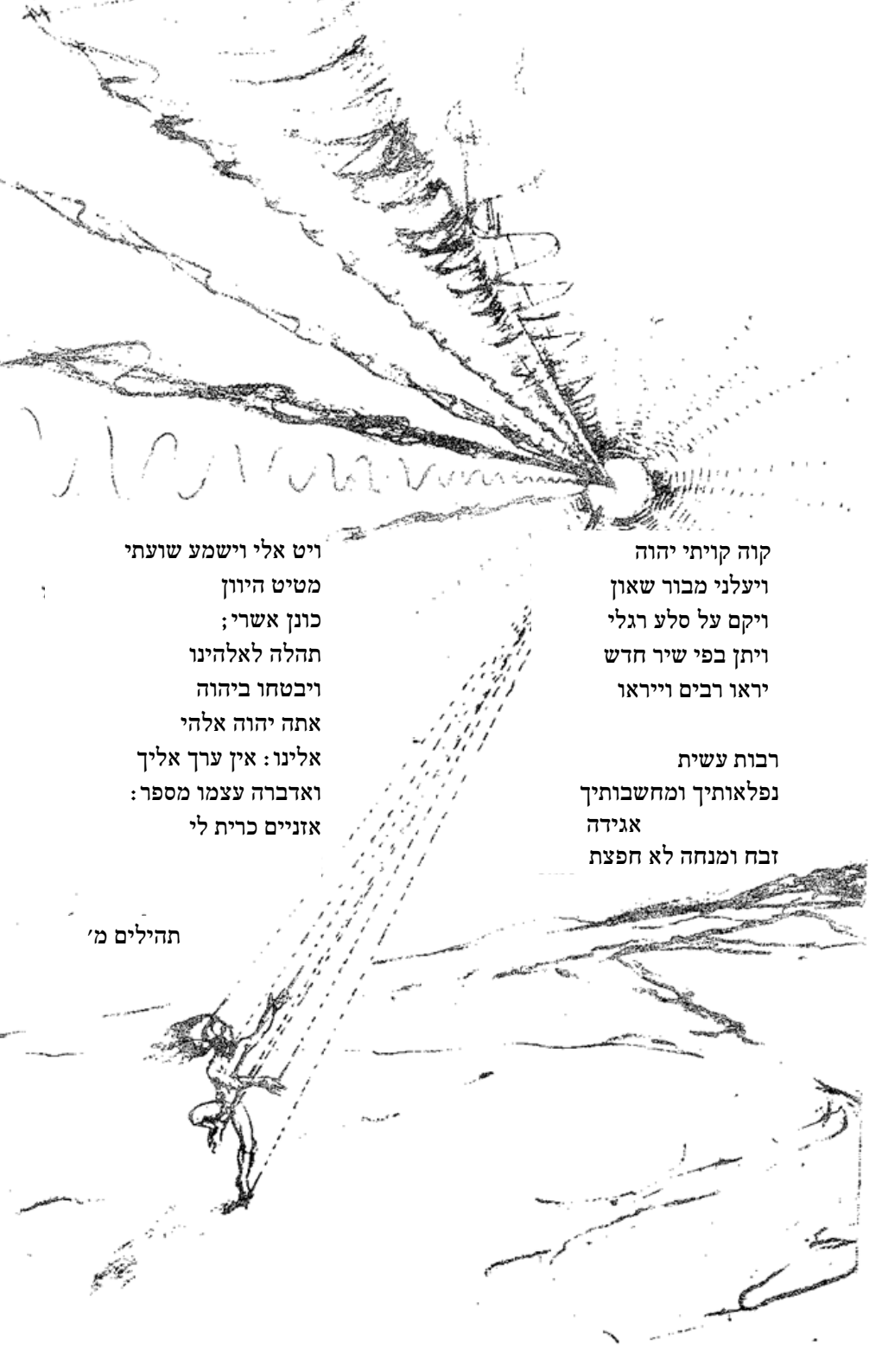
ציורים : חנה עליזה עמר
עימוד ועיצוב פנים הספר : ענת ניסן

העידן החדש
ת.ד. 185
זיכרון-יעקב 30900

נדפס בישראל, מהדורה מחודשת 2012

אין להעתיק, לצלם, להקליט, לסרוק, לאחסן במאגרי מידע או להפיץ ספר זה או חלקים ממנו, בשום צורה ואופן, בשום אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני כלשהו, או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו בשום צורה ובשום אמצעי, לרבות אינטרנט, ספר אלקטרוני או כל מדיה אחרת, ללא רשות בכתב מבעלי הזכויות.

ליהודה
איש שיחי
עוגני
וסועדי

ויט אלי וישמע שועתי
מטיט היוון
כונן אשרי ;
תהלה לאלהינו
ויבטחו ביהוה
אתה יהוה אלהי
אלינו : אין ערך אליך
ואדברה עצמו מספר :
אזניים כרית לי

קוה קויתי יהוה
ויעלני מבור שאון
ויקם על סלע רגלי
ויתן בפי שיר חדש
יראו רבים וייראו

רבות עשית
נפלאותיך ומחשבותיך
אגידה
זבח ומנחה לא חפצת

תהילים מ'

תוכן הספר

מבוא : הולדת מודעות חדשה

הקדמה : ובה ג' חלקים

חלק א : האסטרולוגיה מלכת "אמנויות-האינטואיציה" בעידן החדש .

חלק ב : מהו האירוע הקורה בעולמנו, על סף עידן דלי ?

חלק ג : הדלק הנכון למוח הוא – החוקים הקוסמיים

1. היקום כולו הוא גוף חי
2. האדם – מערכת מקלט ומשדר
3. מהי האסטרולוגיה ?
4. 12 המזלות – שנים-עשר שערים של התנסות
5. שתים-עשרה נוסחאות קוסמיות
6. מבנה האדם : אישיות ונשמה
7. שבע הבלוטות – שבעה כוכבי-לכת ושבעת מרכזי-אנרגיה
8. שתי אוקטבות לכוכבים – ו"עץ החיים"
9. משפחת הכוכבים – שמש, ירח ואימא-אדמה
10. שבתאי וניסיון-החיים
11. צדק – יופיטר המיטיב הגדול
12. מרקורי ומראת הקסמים
13. אורנוס ומחזור המלחמה
14. מאדים ומחזור-המיניות
15. פלוטו – חיים חדשים צומחים מן ההרס
16. וונוס ומחזור הפוריות
17. נפטון ו"ילדי-הפרחים"
18. מין קוסמי ו"חוק-השניים"
19. ביקום הכול חשמל
20. כדור-הארץ הוא פרח לב-הזהב
21. שבע הקרניים הקוסמיות

22. האוקטבה של ההתפתחות הרוחנית
23. עם ישראל וכוכב שבתאי
24. 12 המזלות ומועדי-המודעות של ישראל
25. אגדת שלושה וארבעה
26. עידן דלי החדש

סוף דבר
ביבליוגרפיה

רשימת ציורים

1. ההילה האנושית – פרק 2
2. האדם – בית בן שלוש קומות – פרק 6
3. שבע בלוטות ושבעה מרכזי-אנרגיה – פרק 7
4. גלגל-המזלות ו"קרינת" הלב – פרק 4
5. מגן-דוד לבבות – פרק 6
6. הילת-האור של הפרפר – פרק 7
7. ספירלות – פרק 7
8. בלוטות ומרכזי-אנרגיה – פרק 7
9. עץ-החיים והצ'אקרות (מרכזי-אנרגיה) – פרק 9
10. סמל האנאגרמה של הכוכבים ובית- המרובע והמשולש – פרק 8
11. זוג ושני לבבות – פרק 18
12. האדם וזרמי-חשמל של פלוס ומינוס – פרק 19
13. אישה ושני מעגלים – פרק 20
14. פרח לב-הזהב – פרק 20
15. עץ-החיים ושבע הקרניים – פרק 21
16. ארבעה משולשים ופירמידה – פרק 22
17. חוק הארבע והמתזוריות – פרק 25
18. אגדת אש ומים – פרק 25
19. ארבעה עולמות – פרק 25
20. הגביע – סוף דבר
21. משולשי חיים, מודעות וצורה – פרק 25
22. עץ החיים ומבנה האדם – פרק 25

- רשימת טבלאות: 1. בלוטות ומרכזי-אנרגיה – פרק 7
2. שבע הקרניים – פרק 21
3. טבלת השביעיות – פרק 26

מבוא

"מי שיוכל לשאת את חרפת ארצו, יוכל להיות אדון לה; מי שיוכל לשאת את מצוקת ארצו, יוכל להיות שליט עולם".

(טאו טה צ'ינג – פרק ע"ח, לאו-טצה)

הולדת מודעות חדשה

החל משנות התשעים של המאה העשרים, נשקף בחלוננו אור השחר העולה, בבוקר עידן היסטורי חדש, עידן "דלי". מאז ראשית ילדותנו, אנו עדים לחבלי-לידה של המעבר לעידן חדש: עידן אלפיים השנים הבאות. אנו מודעים לטלטלה גדולה המזעזעת את עולמנו מזה כמאה שנים, ולתהליכים של שינוי עמוק ותסיסה אדירה, אשר בהם שלובים התפוררות והתגלות זה בזה.

בהתקרבנו אל סף המאה החדשה, ניתן היה להבחין בבירור במשחק הכוחות והאנרגיות של "השחר העולה". ברגעי המשבר האחרונים, לפני עלות הבוקר – האור גובר והולך ומציף את במת-העולם, וכל עין יכולה לחזות במאבק בין כוחות החשכה וכוחות האור. אורו של בוקר חדש בקורות האנושות חושף לעינינו את פרטי הדרמה של החשיכה הגוססת, הנלחמת בטירוף על רגעי חייה האחרונים, תוך ניסיון אחרון לבלוע את כוחות האור. על רקע זה, ניתן לראות כיצד לידתה והקמתה של מדינת ישראל, הינו מאורע המייצג ומסמל את הכניסה לעידן החדש. חזון התחייה המדהימה שפקד את עם ישראל במאה הקודמת – "חזון העצמות היבשות" של יחזקאל המתממש – מאפיין ומדגים את לבטי הגדילה ותהליך ההיולדות מחדש, שעוברת אנושות שלימה בימים אלה.

מהו העידן החדש? מהו תהליך המעבר שבו אנו שרויים? (ושמא נמשכות ההכנות לבוקר הגדול כבר חמש מאות שנים?) מהו האתגר הנשקף מול עינינו, הניזונות ומוצפות בשטף של מידע מכל הערוצים התקשורתיים?

מתוך הקלסתר המצטייר של חסר ואבדן כיוון, צומח ועולה דגם חדש של קלסתר אנושי, הנאבק כדי להחליף את הקלסתר הישן. אנו ניצבים מול אתגר של הולדת מודעות-אנוש חדשה. האנרגיות של הרס התשתית החברתית מחד ושל התחדשות מאידך. יוצרות בנו תודעה כפולה – הן מודעות למצבנו הנוכחי, והן מודעות לאפשרויות הגלומות בהשתלבות במרחבי היקום הנאור.

הלידה-מחדש העוברת היום על המין האנושי, הינה תהליך של התעוררות לחיים חדשים, על המישור הרוחני והשכלי. תהליך זה קורע אותנו לגזרים. אבל כאשר ייאספו ויחברו הגזרים והשארייות – יעמוד אדם עירום אך נקי, ככלי ריק, המוכן לקלוט את התפיסה הנדרשת ממנו. וכי מהי לידה? לידה היא התוצאה של מפגש יוצר בין שני כוחות: הכוח הזכרי והכוח הנקבי, ולגשר בין העולם האובייקטיבי והסובייקטיבי. אכן, לידתו מחדש של האדם, המלווה בדם, יזע ודמעות – הינה פרי ההפריה של החומר או הכוח הנקבי על ידי הרוח, שהיא הכוח הזכרי המפריה ומפיה נשמת חיים בחומר. הפרי של ההפריה והיחסים מתבטא בתור תודעה אנושית מורחבת.

להיענות לקריאת המרחב

הלחצים הכבדים שתקופתנו מפעילה על היחיד והחברה, נועדו לעוררם ולהמריצם למאמץ עליון. זאת, על מנת לטפס אל השלב הבא בסולם הספירלי של האבולוציה. מהו טיבו של המאמץ העליון הנדרש מאיתנו?

עלינו להיענות לקריאת המרחב, הקורא לנו להבחין בחוקים הקוסמיים של היקום הגדול, להכיר בקיומם ולהשתלב בתוכנית קוסמית גדולה של תחזוקת הבריאה.

מהו המסר של האסטרולוגיה בעידן "דלי" החדש? מזל "דלי" מסמל מלוא-הדלי חשיבה חיובית והאצלת פתיחות ותבונה, אשר יחליפו את האנרגיה של זיהום רגשות שליליים כגון פחד וכעס, שנאה ואלומות שמאיימים לפרק את בית האדם. הסמל של מזל "דלי" הוא ציור של שני גלים, סמל של קרינה: האדם בעידן "דלי" לומד להקרין מתוך

עצמו התחשבות וידידות, שבעזרתן הוא יבצע את עבודתו בשיתוף עם האחרים.

המערכת של חוכמת הידע האסטרולוגי הינה מערכת-סמלים, המהווה שפה חדשה ועשירה, שפת הלא-מודע והעל-מודע.

שפה זו מיועדת להזכיר לנו את שידענו בעברנו הקוסמי ולשחרר ולפתוח את מרחב-המודעות היומיומי שלנו, לשפיע של תכנים ומשמעויות מתוך הלא-מודע העמוק שמתחתינו, ומתוך העל-מודע העשיר שמעלינו. חלוקת ההיסטוריה לעידנים, על-פי הסמלים האסטרולוגיים, מבוססת על מוסיקת היקום של מקצבי הטבע וחוקי-המחזוריות בקוסמוס. במקביל למקצב הטבעי של 12 חודשים בשנה, יש לנו 12 עידנים או 12 "חודשים-גדולים" בשנה הקוסמית הגדולה. "השנה הקוסמית הגדולה" הינה בת 25,550 שנים. במשך תקופה זו, משלימה הפלנטה שלנו תנודה בתנועה דמוית חרוט של "נקודת השוויון האביבית" סביב ציר כדור-הארץ.

בדפי "יומן-השנה" של הפלנטה אימא-אדמה, נמצא כי כתוב שעידן-דגים המסתיים עתה, נפתח לפני אלפיים שנה – בהולדת ישו עם תחילת הספירה הנוצרית. עידן-דגים הקיף אפוא כאלפיים שנות תרבות נוצרית בעולם המערבי.

ואולם את עידן הדגים הקדים עידן טלה – תקופת התנ"ך ועם ישראל, באלפיים השנים שקדמו לפני ספירת הנוצרים. עידן-טלה נפתח עם יציאת-מצרים, לפני קרוב ל-4000 שנה, והוביל את כניסת העבריים לארץ-ישראל, את תקופת השופטים והמלכים ואת ימי הבית הראשון והשני; חורבן הבית השני הקביל להתחלה של מחזור חדש והולדת ישו, ועידן דגים החל.

דגם של אדם חדש

המסר שנושא עידן דלי החדש, הוא "מודל או דגם-של-אדם-חדש", אדם מאוזן: אדם יצירתי שיצטיין באיזון בין גוף, רגש, שכל ונשמה. ובזכות זאת, הוא יוכל לגשר בין האיש העצמי הנמוך לבין האיש העצמי הגבוה והאצילי, שבתוך עצמו. כוח האיזון – הוא כרטיס-הכניסה שיאפשר לו

לחקור את אוצרות החוכמה והידע האדיר של הקוסמוס, ולנצל את ההרפתקה הגדולה, את החיים, לפיתוח "כלי-עבודה" עבור המשימה הגדולה של שירות התכנית האבולוציונית ותחזוקת היקום.

עינינו הרואות, כי בשחר עידן דלי כבר מתמקד האדם ומצפה להופעת "אדם אידיאלי" ו"סופרמן". הילדים גדלים על ברכי המשאלה הזאת. סדרות טלוויזיה רבות עוסקות בנושא זה, והסרטים מתארים את עלילותיהן של דמויות נוסח "אשת-חיל" ו"כל-יכול" וכן קוסמים שונים ושוליותיהם, מהיבטים שונים. האין הדבר מעיד, כי הציבור צמא ונכסף לחדור אל העתיד, שבו "איש-המחר" יהיה מחונן בכוחות מופלאים, ויחוש בעת צרה לעזרת האנושות הנקלעת לקשיים?...

ככוח המחשבה, אנו מגבשים ומעצבים את דמות עצמנו. אך האדם החדש של העתיד, איננו יציר-בדיוני של פנטזיה פרועה ודמיונית. הוא הינו האדם הבריא והמאוזן, היודע לחיות בפשטות, והמקושר עם ישויות ואינטליגנציות קוסמיות. מייחדת אותו העובדה, שהוא יעסוק בפיתוח מכסימלי של הכוחות הטמונים בפנימיותו. כתוצאה מכך, הוא יגיע לפריחה רבגונית-ללא-תקדים של אישיותו, כדי שיוכל למלא את ייעודו. קשת כישירוניתו תתרחב ללא גבול, ופעילויותיו בכל התחומים ילבשו צורות חדשות של אהבה, יופי ושמחה.

בעידן דלי החדש, ילמד כל איש צעיר את מפת מבנה-האדם, וימצא כי כשם שמתרחשים באדם תהליכים פיזיולוגיים, רגשיים ומנטאליים כן מתקיימים בו גם תהליכים רוחניים.

החינוך בעידן-החדש ירענן ויחדש את מחשבותינו בנושא הנשמה. נגלה בכיורו, כי באדם יש פוטנציאל להתחבר לניצוץ הרוחני שבו, והנשמה היא ניצוץ אור-על שמשי שהוא בעל-הבית ב"בית-האדם": אדון לגופו ולרגשותיו.

ואילו אישיות האדם – שהיא המתווך בין האדם לבין סביבתו – מהווה כלי בידי הנשמה; ניתן לומר כי תפקידה של האישיות הוא לשרת את יעדי הנשמה: הלא הם, התפתחות האופי וכוחות-הנפש ובניית הגשר אל הרוח.

התפיסה החומרנית

אך התפיסה החומרנית המאפיינת את החברה הצרכנית במאה ה-21, גורסת כי כל המכלול המופלא של האישיות – הכוללת גוף, רגש ושכל – לא נועד אלא לשרת מערכת-ערכים ויעדים שטחית ומטרות אנוכיות: 1. כוח-שלטון. 2. כסף. 3. תענוגות.

אם התפיסה החומרנית נכונה, מדוע כיום, במעבר לעידן הנאור במאה ה-21, ניצבים אנו מול שוקת שבורה? כי התפיסה החומרנית ממוטטת לנגד עינינו את כל מערכות החברה והעולם.

התפיסה החומרנית הצמיחה פירות באושים, ולא הוכיחה את עצמה. לכן היא נדחקת אל הרקע ועתידה להיעלם. היא תיעשה שולית יותר ויותר ואת מקומה תתפוס **התפיסה הרוחנית**, הגורסת כי אנו ניצבים על סף הופעת דגם אנוש מתוקן ומפותח יותר. אנוש מודע וער לפלאי הבריאה. אנוש הבוחר בברכה, ולא בקללה.

תהליך בן שני היבטים

התהליך שאנו עדים לו כיום הוא המעבר מעידן-דגים בן אלפיים השנים שעברו, לעידן דלי ולממד הבא. המעבר מתרחש לנוכח עינינו ממש; והוא מלווה במשבר עמוק ובערעור עד היסוד של תשתית החברה והחינוך, הכלכלה והממשל. לתהליך זה שני היבטים:

א. המדענים מצעידים את הפלנטה כביכול קדימה, והפוליטיקאים, באמצעותם, מנצלים ללא התחשבות את משאבי הפלנטה; אלו המחזיקים במפתחות האדמה, מוצצים את לשד עצמותיה ומפתחים טכנולוגיה המסכנת את עצם קיום החיים עלי אדמות, ללא התחשבות בצרכי הפלנטה ובקצב הטבעי של האדמה והאדם. תאבי-הכוח מנהלים מאבק מטורף על השליטה במשאבי הפלנטה והעולם. במבט מן הקוסמוס, הם נראים כמו קופים אחוזי-אמוק אשר קיבלו אנרגיה גבוהה ביותר של שפע, רווחה וכשרון, והם מתרוצצים פרא והופכים אותה לחומר הנמוך ביותר, אותו הם סוגרים בגדרות ודוחסים בקופות.

אימא-אדמה היא אורגניזם חי ונותן-חיים, ופיצוצים גרעיניים וניצול תעשייתי מוגזם מזהמים אותה, ומשבשים כמובן את שיווי-משקלה

האקולוגי. הדבר כבר המיט עלינו אסונות כבדים ושואות-טבע רבות לאחרונה, ומי יודע מה עוד עשוי להתרחש בתוך זמן קצר, אם לא תתפשט הבנה פשוטה זו בכל בית ובית.

משמעות הדבר היא, שהמדענים, במקום לשרת מטרות הומניטאריות כלל-עולמיות, משמשים כלי בידי גופים כלכליים ופוליטיים, לניצול ה"פול הגנטי" – ה"בנק" של ידע וכשרון, נחלת האנושות כולה, למטרות מוטעות. את יכולת רוח האדם לחדור ולהבין את פלאי הטבע באהבה, את אוצרות האדם, מנצלים נגד האדם.

מזווית-ראיה זו, ניצול הפלנטה ללא הכוונה רוחנית, אינו ראוי יותר כגישה הקובעת בניהול עולמנו המתוחכם והנטרף.

חידוד כל הפילוגים והמחלוקות

אך הנה, דווקא לנוכח איומים אפוקליפטיים צומחת תופעה חדשה: ב. "כתוצאה ממלחמות-העולם ואסונות-הטבע, מחלות, רעב וכאב, מתפתחת רוח קהילה אחת בסבל ובמחסור. הדבר הביא לידי השתתפות והבנה לקושי האנושי בכל מקום. דבר זה הופך במהירות לרוח של רצון-טוב עולמי. כל האנשים כיום מבינים במאוחד את הצורך להתנער מהכלא של תועלתנות ואינטרס אישיים, אל החירות של ההזדמנות-המשותפת, והגורם שיביא לידי תחייה זו, הוא הרצון-הטוב."

"היבט מעניין אחר של הרצון-הטוב הוא, שעם התפתחותו במודעות-האדם, הוא מביא בראש וראשונה להתגלות הפילוגים והמחלוקות הקיימים, המאפיינים את החיים הפוליטיים, הדתיים, החברתיים והכלכליים בכל מקום. התגלות הפילוג מלווה תמיד (והלא זהו היופי של רוח האדם) במאמצים בכל הקווים האפשריים, לגשר על הפערים ולרפא את הפילוגים. על כך יעידו עשרות ומאות אלפי הקבוצות והארגונים, הפועלים כיום בעולם לגישור על פני הפילוגים, ולהריסת המחיצות המפריעות ליחסי-אנוש נכונים." מתוך כתבי אליס א. ביילי, הוצאת "Lucis Trust". (נא לצטט בשם ההוצאה).

ככל שתגבר המודעות לתהליך המתרחש בעולם על שני ההיבטים, הרס וריפוי, כן ייטב. עלינו לדעת, כי אנו שרויים במשבר היסטורי של מעבר

קשה מעידן לעידן; נבחיץ בעובדה, כי אל המשבר מתלווה הזדמנות-פז – ההזדמנות להצמיח דגם חדש של יחסים בין אדם לעצמו, ובינו לבין סביבתו והפרספקטיבה של היקום הגדול.

יש להבין כי התמוטטות מבנה הכלכלה בכל העולם, אינה אירוע מקרי או מבודד. זהו חלק מתהליך כלל-עולמי של מעבר ושינוי במודעות המין האנושי, אשר מתרחש בהדרגתיות אך במהירות עצומה!

האירועים הללו מחלחלים לתודעת החברה, השרויה בתסיסה עצומה ובהלם. ההלם נובע מהמפגש עם כל התופעות השליליות הצצות על פני השטח, הממקד אליהן את תשומת-הלב והרצון הטוב; תשומת-הלב מגבירה את המודעות למצב-החולי, וההלם עשוי לעורר את הנרדמים.

הבנת היש

ראייה-עצמית של הדיוקן-האישי הבלתי-מחמיא, על כל צדדיו, גורמת זעזוע והלם גם בחיי היחיד. נגרם משבר, שבו המחלה יוצאת החוצה, כחלק מתהליך הריפוי. תודות לאמצעי התקשורת, הטוב והרע באנושות ידועים היום לכל, והדבר מאפשר להתמודד עם הבעיות.

אכן, תהליך ריפוי ענקי מתרחש בחברה שלנו, כתוצאה מהמודעות למתרחש. "לא אידיאלים יביאו להשתנות. אלא הבנת היש", כך כתב קרישנמורטי בספרו "חינוך ומשמעות החיים". אכן, זו יכולה להיות נקודת-המוצא. יש מי שרואים את המצב הנוכחי כתחילת-הסוף, וגורסים "אכול ושתה כי מחר נמות..." אך זהו סופה של מודעות ישנה – המודעות החומרנית. בעצם, לפנינו התחלה חדשה – כאשר התמונה הצלולה צומחת מהנגטיב. לפנינו תהליך של למידה-מחדש, תוך הסתכלות שיטתית בשטח, להכרת-היש. השטח הוא "מבנה-האדם", והמפה היא "מפת-האדם".

התפיסה הרוחנית לפיה אנו עדים לצמיחת דגם-אנוש מתוקן ומפותח יותר, גורסת כי הצלחת המעבר לעידן החדש, מושתתת על פיתוח יכולת חדשה – יכולת ההתבוננות וההכרה-העצמית. שכן, ההסתכלות החוצה אל העולם החיצוני וההסתכמות על כלים טכנולוגיים חיצוניים לא הגשימה את הסיפוק האישי המיוחל. אך הכרת עצמנו תלמד אותנו להכיר גם את חוקי-היקום, מבלי לסכן את עצם קיומנו.

השגת 'שליטה עצמית'

כמו ביקום, גם מנגנון-האדם פועל על פי העיקרון של פוזיטיב-נגטיב, העיקרון של הכוח החיובי והכוח השלילי המופיעים בתנועת האנרגיה. כל צורות היקום הן צורות של אנרגיה, והאדם אף הוא צורה של אנרגיה. היכולת להכיר את האנרגיות הפועלות בתוכנו תוביל אותנו לניצחון, במלחמה האמיתית הגדולה של היקום – המלחמה עם עצמנו. הפרס והניצחון במלחמה זו, הם השגת שליטה-עצמית.

ה"סופרמן" האמיתי יידע לשלוט בכוחות-הטבע, אך ורק בגלל שלמד לשלוט בעצמו. האם הוא יוכל לשלוט בעצמו – ולהביא לאיזון בין רוח-הדברים לבין החומר והצורה – מבלי להגיע לידע-של-אמת על הכוחות הפועלים בקרבו? ... האדם הינו שדה-מפגש זוגות-של-כוחות-מנוגדים – באדם נפגשים החיובי והשלילי, כוחות-ההרס – וכוחות-היצירה. עליו מוטלת המשימה להביא לזיווג מאוזן בין הכוח-הפעיל – הרוח, לבין הכוח-הסביל – החומר, בכל אורחות חייו. כאשר החומר פעיל והרוח סבילה – הגולם קם על יוצרו.

הפילוסופים של כל הדורות עסקו בסוגיה הנצחית של זוגות-הניגודים הנלחמים בתוכנו – היצר הטוב והיצר הרע, ומהו השביל שראוי לו לאדם לבור לו. כי היעדר איזון בין שני הניגודים השוכנים בתוכנו, מאיים להרוס תרבות שלמה, תרבות האדם.

דגם האדם המאוזן, הרוחם את כושר הבצוע והפעולה לשירות הרוח, יגיע לחיבור לכוחות-רוח אדירים, שעד כה העזנו רק לחלום עליהם: כוחות טלפתיים ופסיכו קינטיים, טלקינזיס, ריפוי רוחני ואינטואיציה גאונית. ברם, מעל לכל, הוא יהיה בנוי היטב מבחינת האופי. הוא יעבוד על פיתוח כושר התמצאות, אחריות ובגרות מספיקות, לשם ניצול כוחותיו המופלאים לתועלת החברה. אין זאת אומרת, שהוא יהיה נקי לחלוטין מרגשות שליליים! הן בכל אחד מאתנו יושב גנב קטן, רוצח ואנס! אך האדם המתפתח יתור לשלוט ולרסן את כוחות-ההרס בתוכו.

ריפוי משק-הבית

את "המתנה" של כישורים פסיכו-קינטיים וכוחות על-חושיים, ירוויח ויקנה האדם בעמלו, תוך התקדמות במסלול השירות והתרומה לסביבתו; על ידי רכישת ידע-של-אמת על החוקים-הקוסמיים, ותוך חתירה להתעלות ולתיקון בממד המוסרי והרגשי.

עבודתו הראשונה תהיה ריפוי – ריפוי משק-הבית הנפשי והכלכלי של הפלנטה, וזאת בהתאם לתכנית קוסמית.

גאון המדע המודרני, פרופסור אלברט איינשטיין קבע, כי מחשבה גדולה של אינטליגנציה עילאית, היא אשר הגתה את היקום. המחשבה הגדולה יצרה ובנתה תוכנית אדירה, ומערכת-חוקים קוסמית.

החוק הבסיסי הראשון של **התוכנית הגדולה**, הינו אחדות האדם באשר הוא – אחדות האנושות ואחדות היקום. חוק **האחד** הנעלם הינו המסתורין הגדול מכל, המסתתר מאחורי אחדות מוח האדם – עם המוח האוניברסאלי של האל.

המוח הפלנטארי

הרעיון הבסיסי של עידן דלי החדש הינו "המוח-הפלנטארי-הגלובלי": הפלנטה המאוחדת. הציבור האינטליגנטי-החושב, יהווה צוות-מוחות-עולמי שיתפתח כישות אחת. זה יהיה מעין "סינתסיזור" אנושי, מרכז-המוח של הפלנטה, אשר חשיבתו תעצב את פני העולם מחדש, בכיוון חיובי. המוח הכלל-אנושי הקבוצתי, יסתייע בהשראה מן היקום – וייטול אחריות של גורל האדם, בשלב של פרשת-דרכים קריטית. המוח הכלל-פלנטארי לא יניח למיעוט תאב-שלטון-ובצע להוליך את הגזע האנושי כולו לאבדון.

מיליונים יתייחסו ויחשבו במאוחד על צורכי השעה והעתיד, ויפרו תוך כדי כך אחד את השני. יתפתח צומת מחשבה נאורה, לתכנון העתיד ולקבלת הנחיות, מסרים ואנרגיות מרמות-מודעות גבוהות יותר. כל זה כבר קורה היום.

משמעות הדבר היא, שהאנושות כולה מתפקדת כמוח חושב ענקי,

היכול לקבל על הרמה הקבוצתית כדינמו גדול, את האנרגיה הזמינה לרמה הקבוצתית, ואינה זמינה ליחידים.

אכן, כבר נפגשנו בישראל עם רעיון "המוח הקולקטיבי" – ואמנם נעשה בו שימוש בחיי החברה הקיבוצית. ההתיישבות בארץ ישראל עורכת כבר מראשית המאה, ניסויים מעניינים ומאלפים ברעיונות העידן החדש. ישראל תופסת מקום מכובד על מפת "הניו אייג'" בעולם. אך הקיבוצים התעלמו מליבת הרעיון המרכזי החשוב של העידן החדש – החתירה לקשר עם העילאי. סבורים הם, כי הכול מתרחש בכוחם הם, הוא שעמד להם להיבנות ולהתיישב. אך, האדם טרם הפנים את ההטבות הגדולות שקיבל. כוחות-על ביקום מסייעים לאדם הקטן להיבנות, ולא להמיט הרס עולמי בגלל טיפשותו. חוקרים של ההתיישבות הקיבוצית בישראל ובעולם, סבורים כי המחסור בקשר רוחני וההעלמות מהגורם הרוחני העילאי, הם שהיו בעוכרי ההגשמה הקיבוצית עד כה. הדוגמה הקיצונית של שימוש לרעה, הנעשה על הפלנטה שלנו ברעיון הקבוצתי, היא המאפיות למיניהן, וקבוצות-אינטרסים-כלכליים שהינן חוקיות יותר מהמאפיה, כפייתיות ושתלטניות לא פחות מהמאפיה. ברם, עיוותים לא ימנעו את התפתחות התרבות האנושית על הפלנטה והיווצרות הדגם של הקבוצה האיכותית, החותרת לחיי אמת, בהנחיית הנעלה שבאדם.

בספר זה סינתזתי את הרעיונות, הידע וההשראה של תורת המורה והוגה הדעות ג.י. גורדייף, עם כתבי העידן החדש של אליס א. ביילי. על כתביהם של גורדייף ואליס א. ביילי, צמחו וניזונו הוגי-הדעות של העידן החדש.

הכרת תודה לכל אורך הדרך לאהוביי יהודה ואהיב. תודה לבית-המדרש אלול, לבריגיט קשטן ולכל משפחתי וידידי. על הציוורים הנפלאים תודה לעליזה עומר היקרה לי, ותודה מיוחדת לאליקים המיוחד.

הרעיונות המועלים בספר זה הם הפירות הנפלאים והמזינים הצומחים בשביל, בו אנו מטפסים אל הור ההר! משפחת-הרוח עיבדה והצמיחה אותם בזיעה בעמל ובשיר, למען נחלוק הפירות עם ידידים בדרך, ותערב הסעודה בפינו כטעם-המן (מן: "מזון הנשמה").

הקדמה

א

*"ותאמרי כי ניקיתי אך שב אפו ממני, הנני נשפט אתך על
אמרך לא חטאתי*

(ירמיהו ב' ל"ב)

האסטרולוגיה – מלכת אמנויות האינטואיציה בעידן החדש

האסטרולוגיה תופסת מקום של כבוד בין שלל "אמנויות-האינטואיציה" הנלמדות בעידן החדש; שהרי היא נציגתה של מערכת החוקים הקוסמיים, שהינם שתיים-עשרה דלתות להכרת הנשמה.

"אמנויות-האינטואיציה" של העידן החדש הינן מפות להכרת מבנה-האדם. הן מפות-דרך עבור החוקר, המבקש מפתחות לשערים של הידע והחכמה של היקום.

המפתחות לידע הזה טמונים בפוטנציאל במוח שלנו, ואני מקושרים עמם דרך המחצית השמאלית של המוח (ידע אנליטי), ודרך המחצית הימנית של המוח (חכמת האינטואיציה). המוח שלנו הינו מעין מחשב המקושר אל ארכיון-החכמה והזיכרון של היקום. ארכיון זה מצוי במישורים האתריים של היקום. המחצית השמאלית של המוח אחראית על הגישה המדעית, והמחצית הימנית – על הגישה לאמנויות. האסטרולוגיה הנחשבת כמלכת האמנויות בעידן החדש, מפגישה בין מדע האסטרונומיה לבין אמנות הייעוץ האסטרולוגי; זאת לצורך הכרת מבנה האדם, תוך זיקה למבנה היקום.

האסטרולוגיה והנומרוולוגיה, הטארוט והמדטיציה, מספקים לנו ערוצים לפיתוח האינטואיציה. תפקידם לשדך בין השכל הקונקרטי שלנו – לבין ההשראה והיצירה. שהרי, העידן החדש הוא נקודת-מפגש בין מדע לאמנות.

אמנויות האינטואיציה עוררו באדם הפרימיטיבי פחדים ואמונות

טפלות. אך באדם הרציונאלי מעוררים תחומים אלה את הקוטב ההפוך – הספקנות. גישתו הספקנית של האדם המערבי כלפי נושאים אלה ידועה ורווחת בציבור. אגב, ספקנות זו הינה בריאה מאוד, ומונעת ממנו להגיע למצב רגשי תלותי, כלפי גורמים כמגידי-עתידות ומדיומים הפועלים ברמה רגשית נמוכה.

מפתחות אל חכמת היקום

לפנינו אמנויות האינטואיציה החשובות של העידן החדש:

האסטרולוגיה: האסטרולוגיה מציגה בפנינו את מפת תכנית-האופי והאיכויות של האדם על כדור-הארץ. שנים-עשר המזלות מייצגים שנים-עשר שלבים בהתפתחות כוחות-האופי של האנושות. אלו הן שתיים-עשרה מערכות-כוכבים שמציינות את הציוויליזציות ביקום.

הנומרולוגיה: שנים-עשר המספרים 1-12 מייצגים את החוקים – שנים עשר החוקים הקוסמיים הגדולים, הלובשים צורה וחומר במערכת-השמש שלנו; המספרים מתגלים כשנים-עשרה אידיאות קוסמיות גדולות, המתבטאות בחיי אדם.

הטארוט – קלפי הטארוט הינם "ספר" בן עשרים ושניים פרקים, ועוד חמישים ושישה קלפים משניים שהם ארבע סדרות של עשרת המספרים ועוד ארבעת קלפי חצר המלכות, המסמלים כל אחד ידע עתיק ועמוק על מצבי-המודעות האפשריים באדם. כל אחד מהקלפים הראשוניים מהווה כעין "אב-טיפוס" בארכיון הקולקטיבי של אוצרות נפש-האדם.

הכירולוגיה: זוהי המפה של קווי כף-היד, הנמצאת בהתפתחות מתמדת ומשתנה ללא הרף. מפה זו משקפת קווי אופי ומצבי תודעה בדרכו של היחיד, בהווה ובעבר.

המדיטציה: הינה דרך להתקשר עם פוטנציאל ההכרה וההכרה האפשריים לאדם. זהו אמצעי-חדירה לתחומים רוחניים מקיפים, המתאפשר תודות למצב התודעה של שקט ושלווה נפשית, אותו מסייעת המדיטציה ליצור. מצב פנימי של שלום מסדיר סדר בתוכנו, ומאפשר לנו התבוננות בחיינו וקשב פנימי לשרי הנשמה (In-tuition – "לימוד פנימי").

האינטואיציה מתפתחת במדיטציה. ישנן טכניקות מדיטציה שונות, המתאימות לבני-אדם שונים.

האל-כימיה: האל-כימיה ידועה כמדע סימבולי עתיק, המייצג את הטרנספורמציה האנושית, והמהפך של היחיד המתגלגל והופך מגולם (לפרפר) לאדם. האלכימאי חוקר את "מבנה" האדם, והמעבדה שלו היא הנפש, הגוף והמנגנון.

ההיענות הפנימית בעבודת האלכימאי היא המדיום שבו נערכת האלכימיה. היא עוסקת בשיפור האיכות של האדם והעולם. על ידי עידון וחיזוק הסובסטנסים והאנרגיות הנפשיות, הרגשיות והשכליות. כשעומדות לרשותנו אנרגיות משופרות ברמה מעולה, מתאפשרות חוויות-יצירה באיכות גבוהה יותר.

הפארא פסיכולוגיה: מספרים על האדם המטפס במעלה השביל, כדי להגיע לראש ההר; בדרכו הוא רואה פרחים הצומחים לצדי הדרך ובמעלה השביל. כדי להתמיד בכוונתו להגיע אל ראש ההר – עליו להימנע מלהיעצר בדרכו. אם הוא יתעכב לקטפם הוא יסיח דעתו ממטרתו, ועלול לשכוח את יעדו. ראש ההר תמיד סימל באגדות-עם ובמיתוסים את העולם שמעבר, את החיפוש אחרי ה"אור" האגדי אשר בקצה המנהרה.

הפרחים שבסיפור הם הסמל לכישורים הפסיכו-קינטיים, שאנו מתפעלים לראותם בסדרות על "סופרמנים": כישורים מופלאים כמו דה.ז'ה.וו (זיכרון מגלגול אחר), קליירוויאנטיות (ראיה ברורה) וטלקינזיס (הזזת חפצים בכוח המחשבה) אכן מתעוררים כהשפעת-לוואי של התפתחות המודעות והאופי, ברם הם תוצאת לוואי של טיפוס אל ראש ההר.

אמנם כן, יש אנשים שרכשו כוחות פסיכו-קינטיים או נולדו עמם, ללא הדגש מוסרי מיוחד בחייהם. זוהי תופעה ידועה. אך הכוחות העל-חושיים נרכשים בדרך כלל במהלך עבודה רוחנית, ואינם מהווים את המטרה בפני עצמה.

הפילוסוף והחוקר האנגלי ג'ון בנט, תלמידו של מר גורדייף, כינה את חברת-העתיד בשם "החברה הפסיכו-קינטית"; כי האדם עומד על סף הגילוי שכוחות המחשבה בהכוונת הרוח, מעוררים את הכוחות האדירים

והטמירים המפעילים את היקום, שטמונים בפוטנציאל ההתפתחותי. האדם מרוויח כוחות-על של הרוח כתוצאת-לוואי של עבודת שירות, ארוכה ונאמנה. אך אין לראות בהם מגמתיות כמטרה. טוהר המניע הוא גורם קובע בדרך הרוחנית.

מפת-הדרך

האסטרולוגיה, מלכת האמנויות בעידן החדש, מספקת לנו מפה קוסמית של תכנית-האופי של האדם, כאשר הכוכבים, השמשות והמזלות, משמשים כסמלים של איכויות וכסימני-דרך, בשפת הרמז והאנרגיות. זוהי מפת-הדרך המובילה אל מטמון הקוסמוס. **המצפון** האנושי הוא **המצפון** המראה את הכיוון אל האוצר הטמיר. כל מבקש-דרך יכול למצוא במפות האסטרולוגיה רמזים וסימנים שיאירו את דרכו.

האסטרולוגיה, מתוקף היותה ידע **סימבולי ועובדתי** כאחת, מקשרת ומתווכת בין המדע – לבין האינטואיציה. כי היא מתבססת על ניתוח נתונים אסטרונומיים ומדעיים מדייקים על תנועות הכוכבים (ידע קונקרטי מאת המחצית השמאלית של המוח).

אך את הידע והנתונים של המדעים המדויקים, האסטרולוגיה מפרשת בעזרת האינטואיציה וידע המשמעויות המלוות את המחצית הימנית של המוח. בערך כך נוצר שיתוף-פעולה בין המדע והתפקוד האנליטי, לבין ההשראה היצירתית והאמנותית של אמנות מקצועית בפירוש האסטרולוגי.

המרוץ להישגיות

תרבות המערב פיתחה את האינטלקט והשכל הקונקרטי באמצעות חקר המדע והטכנולוגיה המתקדמת, על-ידי השליטה בעולם החיצוני. ואילו תרבות המזרח-הרחוק פיתחה את איכויות הרגש האינטואיציה, על-ידי החוויה המיסטית וההתבוננות הפנימית באמצעות שליטה בעולם הפנימי.

האדם המערבי נוהג לחיות בפעילות דינמית תוססת, ובמקצב מהיר וקטוע המאפיין את "המרוץ להישגיות". לכן ניטל עליו, לשם השלמת

המעגל, לפתח עתה את האיכויות של הלב והרגש, המאופיינות במקצב איטי ומתמשך. ואכן מזה עשרות שנים, למן תחילת המאה, נוטה איש המערב לבקש את "שחרור הרגשות" ולחקור מתוך סקרנות את שיטות ההתבוננות והידע הרוחני של המזרח הרחוק. הוא מבקש לייצר הלך-רוח של שקט ורגיעה, שיאזן את קצב החיים המטורף של המרוץ המערבי אל השליטה בחומר.

רגיעה והתבוננות

ואילו איש המזרח-הרחוק, פיתח וטיפח במיוחד את הרגשות ואת היכולת לשליטה עצמית בכוחות הנפש ולהתבוננות פנימית פעילה וסבילה. ואכן, מעניין לציין כי כיום, גוברת הנטייה במזרח אצל הצעירים, לחזק דווקא את העיסוק במחקר התעשייתי, בעשייה הדינמית ובלימוד המדעים. הדבר מתבטא היטב בהתפתחות התעשייתית במזרח הרחוק.

אם כן, המזרח לומד בהשראת המערב, והמערב לומד בהשראת המזרח. הציוויליזציה בת זמננו אמורה להפיק ולהצמיח את האפשרות לגישור ולסינתזה בין תרבות המערב (שכל אנליטי), לבין תרבות המזרח (רגש, תודעה וחוויה מיסטית). על-ידי כך ייווצר האדם המאוזן והמודע, אשר יצליח לפתח גם את איכויות הרגש והאינטואיציה ("יין") וגם את השכל הפונקציונאלי, ("יאנג") ובדרך זו יבואו לידי איזון הראש והלב – "יאנג" ו"יין".

הניואנס הדק

למעשה, התפיסה של תורות-היוגה במזרח הרחוק, הבליטה את הצורך להינתק מההזדהות המופרזת עם החומר. שכן, המזרח הרחוק מדגיש את הניואנס הדק של ההגזמה בהיצמדות לחומר, כתופעה בלתי-רצויה. אנו רואים את המחיר הכבד של אי-איזון, שמשלמת החברה הצרכנית המערבית, בעבור הערצת החומר; היא עושה זאת תוך התעלמות ממקור החיים, ובהיעדר גישה אינטליגנטית אל המקור שהעניק לנו את כל אלה.

אולם בעוד שהמזרח הרחיק לכת בקריאה להתנתק כליל מעולם החושים או ממערבולת החיים, הרי האינטליגנציה של המערב הגיעה למסקנה שהתבוננות פנימית מוגזמת, מביאה אנשים רגישים לידי התמכרות לחיטוטים פנימיים אגוצנטריים ודיכאוניים – ולמצבי-רוח נרקסיים ומסתגרים, שאינם מובילים לשום מקום.

מה שמתרחש בחוץ נותן לאדם זה פרופורציה, שלא לשקוע יותר מדי פנימה. לכן, מעדיף איש המערב להיות מעורב בעשייה דינמית, מתוך שיקול שהפניית תשומת הלב פנימה, תוך הדגשת החיים הפנימיים, אינה מובילה לשום תוצאות, פרט להתפלשות עקרה.

היוגה של השכל

על רקע זה, נמסרה עבור אנשי המערב במאה העשרים, משנת העידן החדש – ה"אגני-יוגה", המציעה לאדם המערבי נוסחה של מיוזג בין פנים לבין חוץ, מבלי לזלזל באף אחד מן השניים. תורת האגני-יוגה של העידן החדש, נבדלת מטיפוסי היוגה האחרים בכך, שהיא חותרת לבטא בתוך החיים ובפעולה – את שפע האנרגיה של הרוח.

אגני-יוגה היא הפעולה בעזרת כוח המחשבה. השכל שחודד היטב בכורים ובטכנולוגיות של חברת המערב, הפך בידי החברה הממוחשבת למכשיר אנליטי וטכני, לכלי, היכול לשרת את האדם במאבקו לקדמה, אך לא רק טכנולוגית. במקום להרס עצמי, השכל הוא כלי האמור לשרת את הנשמה למטרת חיים של בחינה אנליטית של מהות האדם, ולאחר מכן איחוד כל היבטיו השונים על ידי אינטגרציה, והבאתם לכלל סינתזה ואיזון.

תקופה חדשה של ימי-הביניים?

והיה והתרבות שלנו תבחר שלא להשתמש בשכלה החרף לביצוע המטרות הנעלות של הנשמה, יופנה הכוח שבידה למטרות שליליות – ותקופה חדשה וחשוכה תבוא עלינו – תקופה חדשה של ימי-ביניים קודרים ואפלים. האדם יחזור למצב חייתי חשוך ונבער ומדוכא. ואולי אף

גרוע מזה, כפי שמזהירים השכם והערב מדענים מובילים בתחום הרפואה, זוכי פרס הנובל לשלום – משני עברי מסך הברזל – המבקשים להביא את האדם להתפכחות.

האמנויות המכונות "אמנויות האינטואיציה" להכרת האדם, היו ידועות כ"חכמת-קדם" העתיקה, בשמם "מדעי האוקולטיזם"; היה זה ידע שנקנה במסגרת לימודים אוטוריים מתקדמים, והיווה מפתח להכרת חוקי היסוד של היקום והאדם, ולפיתוח כוחות-האינטואיציה והיצירה. ידע זה נמסר בעבר למעטים, שהיו מוכנים להשקיע את העמל הדרוש במסלול הרוח.

בימינו, תורות הסוד ואוטוריקה מוסרות מפתחות אלה המובילים אל המופלא, בהדרגה ובכטחה, לידי האדם הנאור, כדי לעזור לו לפתח חזון וראייה רוחנית; זאת בתקווה, שהגיע לשלב בוגר דיו, שיוכל לבחור בבגרות ובהתעלות, למרות כל הלחצים והבעיות של שלב ההתבגרות, אשר נועדו לחשל ולחזק אותו.

כוח-ההשפעה של היחיד

המדע בן ימינו עוסק כבר היום במצבי חומר ואנרגיה המתקרבים לראיית המופלא שביקום. המדען והפילוסוף פרופסור דוד בוהם קבע שהעולם הינו אורגניזם שלמותי אחד, גדול וחי. זו אגב הטענה שהמיסטיקה העלתה מזה אלפי שנים, על אחדות הבריאה והבורא. בוהם אף הבחין, כי המתבונן – משפיע על התהליכים בעולם הפיזי, באמצעות ההתבוננות. ולכן העולם תלוי במסתכל ובמבטו של המתבונן. מקביעות כאלה, משתמעת אחריות כבדה המוטלת על כתפי המשקיף, הנדרש לנהוג במתינות ובהתאפקות; כי מעשינו ומחשבותינו והכרעותינו, משפיעים על כל המערכת היקומית.

האדם בן זמננו מתוסכל בגין התחושה, שאינו יכול להשפיע על מהלך המאורעות בעולם. לכן הוא מפתח מעין אדישות.

אך במדע מתחוללת התמרה: בתחילת המאה, תורת היחסות של פרופסור איינשטיין גילתה לאדם, כי מה שאנו רואים תלוי במסגרת התייחסותנו, ובנקודת המוצא שלנו, ובתנועה שבתוכה אנו שרויים. זוהי

תחילתה של תפיסת המדע את העולם כתלוי בצופה המתבונן. בפיסיקה של הקוואנטים גילו כי מה שאנו מודדים, תלוי בדרך המדידה. תיאוריית "אי-הוודאות" של הייזנברג מראה כיצד דרך ההסתכלות שלנו משפיעה על אובייקט ההסתכלות. כמות-האור ויכולת ההתבוננות המדויקת, יכולים לשנות לחלוטין את האובייקט הנצפה והנראה. מכאן נובע יחס חדש בין המיקרו לבין המקרו, כאשר השפעת היחיד על המתרחש בעולמנו גדולה הרבה יותר מכפי ששיערנו, ויכולה להיות כוח-השפעה מכריע. בהתאם לעוצמת המחשבה והריכוז. כמו כן, אם הננו חלק מיקום חי ומודע, משתמע כי אף אנו עצמנו מושפעים מן המתרחש ביקום הגדול, ויכולים להיעזר באינטליגנציות גבוהות יותר, שהתקדמו לפנינו בסולם האבולוציה ועברו את נקודת-המשבר, שבה שרוי כיום כדור-הארץ.

רעיונות אלה ואחרים מוחלפים ומופצים היום בחוגי העידן החדש בכל רחבי העולם. רוח חדשה מנשבת בחוגי החושבים בעולם. הרעיונות של העידן החדש על קדושת החיים והאדם, על קידוש החומר וקידוש היחסים, משתלבים בכיסופינו לאור ובהשתדלות האדם לאורך אלפי שנות תרבות והיסטוריה, לתפוס ולהמשיך ללפות את חוטי המחשבה והאור, ולכוון את התשתית והעבודה העצומות שהושקעו בפלנטה זו, לערוצים הנכונים.

רתימת הטכנולוגיה למטרות הומניטאריות

לא נדרש מאתנו, להפוך את איש-המערב לאישיות פאסיבית, המתמחה בטכניקות מזרחיות של התבוננות סבילה פנימה. אלא, מתבקש לשלב את העשייה הדינמית והתוססת, את הזריזות המנטאלית האינטרסנטית והעצבנית של העירוני המערבי, המנוכר והמתוחכם, עם יסוד השלווה והרגיעה, הנובעים ממרכז הדממה והשקט של החכם הסופי או הטיבטי, הסיני או ההודי. כותבת אליס ביילי: "אוזנינו נחרשו על-ידי הרעש והמהומה של הציוויליזציה המערבית, ועם זאת, מפעם לפעם אנו קולטים צלילים הרמוניים, המעידים על עולם לא-חומרי – עולם בלתי-מוגבל על-ידי ממד הזמן וכל המשתמע ממנו."

כותב דייוויד בוהם: "למוח ישנה היכולת להקשיב: עלינו להקשות ולשאול: האם האדם המודרני כל כך גרוש ועמוס בדעות שונות, עד כי אינו מסוגל להקשיב?"

שאון מחריש אוזניים

ממילים אלו אנו מסיקים, שקול קשקוש ההמולה המחריש את אוזנינו בפני מה שמכונה "קול הדממה", עולה בהרבה על השאון הפיזי של הערים ושל התרבות הממוכנת!

חירויות-האוזניים האמיתית, הינה שאון הדעות, והפחדים והרצונות שבתוכנו. ונשאלת השאלה – האם ניתן לרפא זאת? (Beacon – יולי-אוגוסט 1986, מאת ס. מרפילד – "לבנות בית מואר").

למרב המזל – אכן, ניתן לרפא זאת; מתוך הקשבה לקול הדממה, אנו מתחברים אל תחנת השידור הקוסמית, ואל השכבה המודעת של האנושות.

כאשר את הטכנוקרט הצבוע, הנלאה והציני ירעננו המליאות והמרחבים והמתיקות של ההבנה המזרחית האינסופית, אזי הטכנולוגיות האלקטרוניות הנחפזות, יקדמו – ללא זיהום הסביבה – את הטעם הפנימי של החיים, ויענו על הצרכים ההומניטאריים, בכיוון חלוקה צודקת יותר של משאבי הפלנטה.

הבריחה מן הצל

מעשה באי, שהוטרד למראה צילו, וסלד מעקבות צעדיו. לבסוף החליט להיפטר משניהם. השיטה בה בחר, הייתה לברוח מפניהם. קם והחל לרוץ. אך מדי הציבו כף-רגל על האדמה, נוצרו עקבות. אף הצל שלו השיגו ללא כל קושי, בכל פעם. ייחס האיש את כישלונו להתחמק, לכך שאינו רץ במהירות מספקת. ובכן האיץ בעצמו לרוץ ללא מעצור, עד אשר צנח ומת. לא עלה בדעתו להבחין כי אם הוא יפסע אל תחום הצל, צילו ייעלם. ואם יישב במנוחה, לא יהיו עוד עקבות צעדים!

צ'ואנג צו

מהו האירוע הגדול המתרחש בעולמנו על סף העידן החדש, עידן דלי? על השאלה מה בעצם קורה בעולמנו, ומהי האמת על טבע המציאות, ניתן לענות כי המציאות בעולמנו היא מציאות של תיקון: תיקון האדם והפלנטה. עולמנו הוא עולם של יחסים ושל דיאלוג, (ראה "אני ואתה" – מרטין מ. בובר) והתיקון הינו תיקון היחסים.

מציאות של תיקון מהי?

הנה בעולמנו נדרשת מן האדם סדרה של תיקונים בתקשורת וביחסים. ובמילים אחרות, מדובר במספר מסגרות של מערכות-יחסים הדורשות תיקון, והמתבטא ביחסים בתוך משולשים שונים. לכל תיקון יש שלושה שלבים: התיקון בין אדם לעולם הפיזי, התיקון בין האנשים והתיקון בין אדם לאל. סוד התיקון שביחסים בין האדם לבין **האני האמיתי** (מודעות האל), טמון בתיקון היחס שבין האדם לרעהו ובין אדם לאדמה. ואילו יסוד התיקון בין אדם לרעו ובינו לבין האדמה, טמון בתיקון בין אדם לבין עצמו. **בחיים של תיקון** יש סיפוק רב, הנובע מהתיווך בין הרעיון לבין החיים. האסטרולוגיה היא מדע-אמנות העוסק ביחסים שבין **עולם המודעות** הסובייקטיבי של האדם, לבין **העולם הפיזי** האובייקטיבי שלנו.

בהתמודדות התודעה היוצרת עם מצבי-החיים, מתוך הרצון להגשים רעיון, גוברת היכולת להיעשות מודע יותר למקצב ההרמוני ולמחזוריות "סיבוב-המחויבויות" היומיומי, המתחלפת בשעות ורגעים של הארה והגות. מדי יום, נוספות לנו מספר תובנות והסתכלויות מעשירות.

מתפתחת זרימה של חוטי קשרים עם הסביבה – רשת-אור נטויות והולכת – של מגעים עם עולם האנשים, עם עולם החפצים וכן עם עולם הרעיונות. העולם כולו מוקף היום רשת של מפגשים להחלפת אנרגיה של מידע-אור, כשחוטי-האנרגיה של הבנה, ידע ואהבה נקשרים בין היחיד לבין מוחות אחרים, במגעים המזינים אותו.

מתפתחת יכולת חשיבה חדשה – ובד בבד מתעצם כושר הארגון והביצוע.

מילוי ההתחייבויות בשמחה הינו שלב א'ף. אחריו בא שלב בית: היכולת להפעיל כוחות בצורה מאוזנת.

השניים והשלוש

בתחושת סיפוק עצומה סיימתי וסיכמתי את קו-המחשבה של המבוא. נפתח בפני הערוץ המקיף את שאלת השניים והשלוש, את נושא המשולש:

למעשה העניין המשמעותי ביותר לדיון הוא הנושא של הקודקוד העליון של המשולש – "האני האמיתי", שהוא הקודקוד המאחד ביחסים בין שני הקודקודים האחרים, בין "מודעות האנשים" לבין עולם החפצים. מהו האני האמיתי?

אפילו המושג "לחפש את עצמי" ואת "האני שלי", יש שהוא מעורר חשד ולגלוג. כביכול, מה כבר יש לחפש? ! הבלים ורעות-רוח! כיצד להסביר, שיש הבדל בין האגו האישי החבוט והמפוצל, המוכה

והנפוח – האגו של “אני ואפסי עוד”, הנושא לסיפורי-המפלה במבול-נוח ובמגדל-בבל: לבין האני האמיתי שהוא חיי האל האחד, הזורמים בכול. האגו הסובל, המרוקן והמנוכר, אינו האני הגבוה, שטעמו טעם שמחה על הדעת והנאת העבודה, טעם רגעי ההתעלות בחיי היומיום. ההבדל בין ה”אגו” לבין האני הגבוה, זהו לב ההבדל שבין **פיצול לאחדות**.

הקודקוד של “האני האמיתי” הוא **עיקרון האחדות**, המגשר וממזג את הניגודים. זהו **חוק האחד**. ההיבט של האל, אשר אינו מובן מאליו כמצוי ורווח בחיינו.

ואילו עולם המודעות-של-האנשים, הינו, ברמה השכיחה המצויה, העולם הנשלט על-ידי **חוק השניים**, ועל-ידי הקונפליקט בין הכוחות הפועלים במבנה היקום.

חוק השניים ניצב במרכז ההגות הפילוסופית בכל הדורות. ההבחנה בין שני העולמות – עולם התודעה לעומת היקום הפיזי – העסיקה פילוסופים מערביים ומזרחיים, וכן מדענים דגולים בכל הדורות.

דגם החשיבה האנושית של הפילוסופיה והמדע נשען על מודעות הניגודים (השניות או הקוטביות – הדואליות). האבחנה בין המודעות – **עולם האדם לבין הטבע** – היקום הפיזי, העסיקה את הפרופסור אלברט איינשטיין, העוסק בנושא זה בספריו השונים, ובמיוחד בכתביו האוטוביוגרפיים.

וכן כותב המתמטיקאי והפילוסוף הרוסי פ.ד. אוספנסקי, תלמידו של גורדייף, בספרו “טרציום אורגנום”: (מפתח לתעלומות העולם):

“מראשית התעוררות הדעת, האדם ניצב מול שתי עובדות: קיום העולם החיצוני שבו הוא חי: וקיום חיי הנפש בתוך עצמו פנימה.

“אף אחת משתי העובדות הללו אין הוא יכול להוכיח, אך אלה הינן עובדות, המרכיבות עבורו את **המציאות**. מתוך קיום של **חיים פנימיים** – תחושות והסתכלויות, השגות ושיקולים, רגשות ורצונות; ושל העולם החיצוני – עולם החפצים והמאורעות – נובעת חלוקה מובנת וברורה של כל הידע שלנו, לאובייקטיבי ולסובייקטיבי. כל דבר שאנו מקבלים כשייך לעולם, אנו מכנים אובייקטיבי. וכל דבר שאנו מקבלים כשייך לנפש, אנו מכנים סובייקטיבי. גם בנפש וגם ביקום הפיזי, משתקפים חוקי הבורא, שהם: רצונו, אהבתו ופעילותו.”

הצגת-דברים ראויה

אנו נשרטט סקירה ממועף הציפור, אודות מחשבת האדם במערב ובמזרח, המדגימה עבורנו קווי-מחשבה שונים ולעתים חד-צדדיים, אשר למרות הכול, משלימים זה את זה ויוצרים ביחד מכלול שלם.

בני-הנוער בעולם צמאים להצגת-דברים בהירה שתשקף את גאוניות הבורא וחכמת הבריאה, כפי שהיא מתבטאת בטבע ובעולם, במודעות האדם ובדרך ההתפתחות המופלאה של היחיד.

המפתחות אל מרחבי היקום הגדול, נמסרים לידי האדם דרך ההבנה של המרחבים הפנימיים שלנו – מרחבי המחשבה האינסופיים. היציאה אל המרחב, במובן זה, דרושה על מנת שההתמכרות "לכסח", לא תהיה המסלול האקזיסטנציאלי (הקיומי) היחיד הפתוח בפני הצעירים, נחוצה תפיסה מקיפה ועשירה על שלימות הבריאה והיופי של הקיום; תפיסה שתוכל להיספג מכל הווייתם האינטליגנטית והסקרנית של צעירים, ולעורר במ היענות לאתגר של שיתוף-פעולה ומאמץ עליון, שהינם גורם מכריע הנחוץ כיום. את התפיסה הנעלה לצורך התעוררות והתפתחות, מספקת לנו מערכת החוקים הקוסמיים של השניים, **השלוש והארבע**. חוקים אלה מעצבים את פני כדור-הארץ.

העולם של "מודעות האנשים"

כדוגמאות לחוק השניים במחשבת האדם, נביא את הבעיות שהעסיקו את פרופסור איינשטיין ואת ספרי-החכמה של הסינים – **ספר התמורות** (אי צ'ינג) ו**ספר הטאו** (הדרך) אשר דנים במערכת היחסים בין הכוח הגברי - השמיים, לבין הכוח הנשי – האדמה. אנו נספר על בעיה של חוק-השניים, שניצבה בפני פרופסור איינשטיין וחכמי הזן הבודהיסטיים, ואיך הם פתרו אותה; על-ידי בניית **משולש**, שיפגיש את שני הקודקודים המנוגדים, בעזרת הקודקוד השלישי הנעלם.

הדוגמה הקלסית של חוק השנים אשר העסיקה את פרופסור איינשטיין במרכז הגותו, היא התודעה ומודעות האדם, לעומת החיים. זוהי סוגיה של חוק השניים, החונכת ומכניסה אותנו בסוד חוק **השלוש**, שמפגיש את שני העקרונות של הרוח והחומר; בעזרת הכוח השלישי העילאי של **האני האמיתי**.

“הכוח השלישי” לובש אינסוף צורות: אנו נציג מספר צורות שהוא לובש ביהדות, בקבלה ובזן היפני. על עולם מודעות-האנשים חל חוק השניים, הלובש צורות של קיטוב, פילוג ופיצול לשניים, המאפיינים את המצב האנושי. ואילו חוק השלוש הוא יחסי-הגומלין הנאורים של תנודתיות הרמונית בין המודעות לבין עולם החומר, יחסים החותרים לקרב את המודעות ואת החומר, למען ישרתו זה את זה בנאמנות ותוך ויתורים הדדיים.

המפגש בין עולם-המודעות לעולם החפצים

הזוג מודעות – יקום פיזי מתייחס לבריאה הכפולה שברא הבורא, כאשר עבד עם שני ההיבטים של הקיום – היבט הרוח היוצרת, והיבט החומר ביד היוצר; עולם האדם, תרבות והיסטוריה, ו”עולם הטבע”, (הדומם).

עיקרון הנקבה

העיקרון של עולם החומר מסומל על ידי עיקרון הכוח הנשי או הנקבה. בזיווג בין מודעות האדם לבין העולם הפיזי, אימא-חומר נדמית לאישה, המייצגת את המישור הפיזי, היולד צורות ונותן חיים, את האם אשר יולדת ונושאת אותנו. אותה אנו מצוים לכבד ולאהוב, לטפח ולשמר.

בקבלה, מכונה האדמה באחד מכינוייה “מלכות”, ואכן, האדם הוא המלך, המצווה לטפח ולשרת את מלכותו, כשם שמסרקים ומברישים ומטפחים סוסה יפהפיה. (ב”אי צ’ינג – הסוסה מסמלת את חיית האדמה והדרקון מסמל את חיית השמיים). וכמו כל מלך המזלזל במלכותו או מנצל אותה – סופו שמלכותו תקום עליו.

ביחסי המשולש עולם – אדם – אני אמיתי (אל), יחסיו של האדם עם האל – כמו גם יחסיו של עם ישראל ביהדות עם האל – השתבשו. הסיבה לכך ביהדות היא, שישראל לא עיבד כהלכה את כרם האל (ישעיהו ה’ א-ו). האדם סטה. “אשירה נא לידידי שירת דודי לכרמו, כרם היה לידידי בקרן בן שמן. ויעזקהו ויסקלהו ויטעהו שרק ויבן מגדל בתוכו וגם יקב חצב בו ויקו לעשות ענבים ויעש באושים. ועתה יושב ירושלים ואיש

יהודה שפטו נא ביני ובין כרמי. מה לעשות עוד לכרמי ולא עשיתי בו מדוע קיוויתי לעשות ענבים ויעש באושים. ועתה אודיעה נא אתכם את אשר אני עושה לכרמי הסר משכתו והיה לבער, פרץ גדרו והיה למרמס".

אכן, האדם הופקד לעבד את כרם היקום באהבה, וכרם "המלכות" נמסר לידי למשמרת אמונים.

אך על-מנת ש"מלכות"-האדמה תספק לאדם את כל צרכיו ותשרתו, חייב הוא לעבוד אתה בנאמנות. ברם במציאות, עולם החפצים ועולם המודעות של האדם משולים לשני אחים, השרויים בריב ביניהם. האדם מחד, מזלזל בצורכי האדמה וממיט הרס ואסון על הסביבה המספקת כל צרכיו; ומאידך, הוא רוחש הערצה מופרזת לחומר, מזדהה עם גופו הפיזי של היקום וסוגד לו, תוך התעלמות מהרעיון, המשמעות והמטרה של הבריאה.

אם הוא בשום פנים איננו מצליח למצוא את קו האמצע – בין שתי ההפרזות הללו... זוהי דוגמה ראשונה של חוק השניים. זוהי הרמה הבסיסית של יחסי מאבק בין הניגודים – הקונפליקט בין שני האחים. היחס בין מודעות האדם לבין היקום הפיזי, יכול היה להיות הרמוני – אך, חיינו מתנהלים בתור היחסים בין שני הגורמים הללו, ובמציאות שלנו – יש קונפליקט בין השניים.

ההרמוניה תוכל להיווצר מתוך הקונפליקט, כי הכוח השלישי, המשלב את המודעות והחומר במשולש, הוא אלמנט הצומח מתוך מודעות הקונפליקט. האנרגיה אשר מופקת מתוך הכרה עצמית בעת למידת הקונפליקט, או הפרדוקס, ידועה בשם אנרגיית הרצון הטוב והרצון-להיטיב. הרצון-הטוב של הציבור הרחב, מהווה את הכוח השלישי בעולמנו כיום. אך לעתים, יש שמבינים את המסר, והאנרגיה של הכוח השלישי נעשית זמינה, רק לאחר שהניגוד בין שני הכוחות חודד ומוצג במלוא אכזריותו וקיצוניותו, עד לידי אבסורד קורע שתושף את הפרדוקס. בטאואיזם הסיני משתמשים בפרדוקס, כדי לעקוף באמצעותו את הניגוד החד, וזאת, על-ידי חידודו עד לידי אבסורד. האור מבהיק לעיתים תכופות ומאיר את עינינו רק ברגע שהקיטוב והחידוד הגיעו לשיאם הדרמטי, על סף פיצוץ גדול.

דלות מול שפע

החיים על הפלנטה ארץ שנבראה בתור המישור הפיזיקאלי ביקום, הינם המפגש והיחסים בין עולם המודעות לעולם החומר. ואכן, המפגש הזה יכול להיות הרמוני או דיס-הרמוני... היום, כאשר שמונים אחוז מכלל הציבור חי מתחת לקו העוני, האדמה נותנת יכול בשפע רב יותר מתמיד, אך המוסדות משמידים כל שנה עשרות אלפי טון פירות וירקות, משיקולים של רווחיות.

קשה לצייר בדמיון הפרוע ביותר, קיטוב מהמם ומעורר רחמים יותר מזה.

אמת, החברה זקוקה להלם ומתפכחת מהשפעות ההלם בזה אחר זה, כדי לרצות בשינוי באמת, בעוצמה מספקת. אם נרצה להמשיך ולהתקיים על פני האדמה, חייב יהיה להיווצר מפגש מכובד של חיבה והבנה, ולפחות יחס קורקטי של כבוד, בין האדם לסביבתו. המפגש בין השניים מתוח ומעוות, כיום, בגלל תאוות הבצע מחד והזלזול מאידך.

והנה, למרות הכול, אימא-טבע הוכיחה עצמה כידידת האדם, אם כי לאחרונה ראינו שואות-טבע רבות המבשרות על כך, שסבלנותה כלפינו פוקעת.

חוקיות החומר וחוקיות הרוח

על אימא-אדמה או אימא-חומר חל "החוק השני של התרמודינאמיקה" – הלא הוא של תהליך ההתפרקות והאנטרופיה של החומר, (אינבולוציה שהיא אוקטבה יורדת): הגבינה – מתעפשת, הברזל – מחליד, הגוף – מתבלה. זוהי קרן-הבריאה שבראה את העולם היורדת כלפי מטה, מן הגבוה אל הנמוך, ואפשר לתארה כ'משולש יורד'. ואילו עולם-המודעות של האדם, נמצא בתהליך אבולוציוני או "אוקטבה עולה"; תנועה של מאמץ מודע להתעלות, אשר ניתן לתארה כ'משולש עולה'. המודעות האנושית איננה במהותה התפתחות אוטומטית, כי ההתפתחות מעבר לגבול טבעי מסוים, דורשת לשם גדילה וצמיחה תודעתית, מאמץ והחלטה מודעים.

והנה, דווקא משום שעל החומר בפלנטה שלנו חל חוק האנטרופיה, הרי עצם התנועה והסערה וההתפרקות של היסודות בטבע, היא היא התהליך המאפשר את האבולוציה של האדם, שמטפס לכיתה גבוהה יותר, בלימודיו בבית-הספר של החיים על כדור-הארץ. לכן היסודות בטבע הם מורי האדם. כי אם החומר לא היה מתבלה, האדם לא היה עוסק כלל בייצור דברים חדשים. המאבק לשמר את הטבע, ולתקן ולעצב, מפתח כישורי מחשבה וכוח רצון.

אימא-טבע לא עשתה לנו חיים קלים – למעשה, היא מציעה לנו במדויק את ההתנסויות הדרושות לאדם למען יגדל ויתחדש ללא הרף, באמצעות עמלו ומאמציו.

בבתי-הספר ובאוניברסיטאות אין עוסקים בתרבות שלנו באופן מובהק בשינון בעיית הבעיות של הפלנטה, הלוא היא היחס בין אדם לאדמה, על הרמה המנטאלית הרוחנית.

ומהו סוד התיקון הנדרש?

אימא-אדמה נושאת אותנו על גבה בסלחנות אין קץ, ולסבלנותה כלפי התנהגותנו המופרעת, אין גבול. אך כבר עתה לא ברור אם היא תמשיך לתמוך במרוץ מטורף להשגת שליטה וכסף על גבה; את אותה אדמה, שלא אנו בראנו ותכננו, נדמה לנו משום מה כי רשאים הננו לרשום על שמנו בטאבו. עכשיו, אנו יוצאים כבר לכיבוש החלל. יחסנו למרחב אינו יכול להיות מוצג כ"כיבוש" – מפני שעבודת היקום דורשת יחס רוחני עמוק, הערכה לעבודה האדירה ולמחשבה שהושקעו בבניית כדור הארץ המופלא ואנושות כשלנו. בתקווה שנלמד את השיעור, כוחות עילאיים מקיימים את שיווי משקלנו, התלוי על בלימה, ועושים למנוע בעדנו מלהרוס הכול. כיוון שהאדם מתארח על האדמה לפרק זמן קצוב, מוטב שייתן את הדעת שיש לחלוק כבוד למארכת.

”רשימות אוטוביוגרפיות”

”אני מאמין, שאחד המניעים החזקים ביותר המוליכים אותי לאמנות ולמדע, הוא הבריחה מן החיים, על גסותם המכאיבה ושממונם חסר-התקווה; והבריחה מאזיקי תשוקותיו המתחלפות תדיר של האדם,“ כתב פרופסור אלברט איינשטיין (בספריו ”משנותיי המאוחרות“, רשימות אוטוביוגרפיות). בקטע זה על מצבו של האדם, מתאר פרופסור איינשטיין מצב עניינים, אשר בו מכיר האדם בכך שתאוותיו הסותרות זו את זו אינן יודעות שבעה. רק חיי לימוד ומחשבה מציעים לו מפלט, והוא מסתגר באמצעות מפני ה”קנייניות” שבטבע האדם,, ומכאב המפגשים השוחקים עם חיי היומיום.

מהן מגוון העמדות של התפיסות השונות במחשבת העולם לגבי נושא החיים מול התודעה?

נושא זה עומד במרכז כתביו של איינשטיין וכתבי חכמים אחרים. הבודדהיזם רואה את החיים בעולם הזה כסבל, שהינו תוצאה מתאוות, וכדבר שהאישי-החכם רוצה להימלט ממנו.

אך היהדות רואה את התאוות בתור ”הרצון לקבל לעצמו” שהינו מטבע החומר והמהות של ’הקוטב השלילי’ בקיום; אנו נוגעים כאן בנושא של ”מהות החומר” – הקוטב השלילי בזיווג בורא–בריאה, במנוגד ל”רצון להשפיע ולתת מעצמו” – שהינו הקוטב החיובי.

הטאואיזם לעומת זאת מתייחס בהומור אל כלל הנושא של החיים, ורואה בהם דבר טוב מיסודו, אשר יש להתענג עליו, והצחוק לעולם קרוב הוא אל הטאואיזם.

יש להוסיף ולהעיר, שמשנת הבודדהיזם על הסבל האנושי, אינה טוענת שכל החיים הם צער, אלא שעצב וסבל הם בלתי נמנעים בחיי אדם, והדרך העיקרית להתרחק מן הסבל אל ההארה, היא ביטול הבורות וראיית הדברים כפי שהם.

“הדברים הקטנים והדברים הגדולים”

האדם המודרני סובל מן הפיצול בין חיים מנטאליים ורוחניים, לבין חיים פיזיים ורגשיים. הצורך להתפתח וליצור, לעומת הצורך לפעול במשפחה ובפרנסה, מביא אנשים רגישים לשחיקה מסוימת... לחיכוך בין הניגודים. נדמה כי אם ברצונם להתמסר לחיי רוח ויצירה, עליהם להקריב לשם כך ממעורבותם בעולם הזה. מאחר והדבר אינו אפשרי, גדול התסכול. מתעורר הרושם כי מקריבים דווקא את מה **שרוצים באמת**, על מזבח ההתחייבויות של המציאות הקשוחה. אך המסר של העידן החדש הוא לא למשוך יד מהרוח בגין הצורך להזיע ולהתפרנס. ולהיפך, לא למשוך יד מחיי העולם הזה, בשל השאיפה לעבודה רוחנית.

מתברר ש**ספר התמורות** הסיני, “אי-צי’נג”, מתייחס בין שישים וארבע פרקיו אל המתח שבין “הדברים הקטנים” לבין “הדברים הגדולים”. המתח בין **קטן לגדול**, בין **האיש הנחות לאיש הנעלה שבנו**, ובין תפקידים ותחזוקה, לבין מצבים של יצירה ו”גדלות-מוחין”, יוצר חיכוך אינטנסיבי, ואש-החיכוך מאלצת אותנו לפתח עמידות ללחצים. הטבילה בין בצוננין ובין ברותחין לחילופין מתזות, אך מגמישה ומחייבת להתאמץ ו”לקפוץ” אל החבל, הנזרק אלינו מלמעלה. תכופות נראה לאדם היוצר, כי עולם “הדברים הקטנים” והמטרידים של חיי העולם הפיזי, על כל טרדותיו וריבוי חפציו שצריך תמיד להזיזם, להתעסק בהם ולשרת אותם, הצעצוע של הילד – עולם הקובייה החומרי, עשוי להיראות תפל מול הצעצוע של המבוגר, האידיאה...

אך כשם שיש מי שמכבד את חיי הרוח ובוז לעולם הזה, יש חשדנים הפוחדים דווקא מצלילה אל חיים פנימיים. לא עולם היומיום על טרחותיו נראה להם כמטריד, כמסית מהעיקר. אלא לדעתם, אין טעם “לחשוב יותר מדי”, ו”ההתעסקות בעצמי היא מיותרת ומפריעה”. יש הרואים בחומר מטרד הכרחי, אך יש הרואים ברוח “רוח חולה”.

בתיאור מצב זה, מתבטאת הקוטביות שבין זוג ההפכים שבקיום האנושי – עולם המחשבה מול עולם החיים, עולם הרעיונות מול העולם הפיזי. עוד בילדותו, התפתחה באינטשטיין תודעת ההבדל שבין מראיתם החיצונית של הדברים, לבין משמעותם הפנימית.

האישיות והנשמה

כבר אפלטון קבע, כי האדם מורכב משני חלקים: **החלק הארצי**, בר-חלוף ובר-השחתה **החלק המהותי** או הרוח, חלק האני האמיתי (האלוהי).
או בלשוננו המודרנית, **האישיות והנשמה**.
על עיקרון השניות ועיקרון המשולש, נשען דגם החשיבה האנושי הבסיסי.

זהות כפולה

ההבנה, שלאדם יש **זהות כפולה** בעולם זה, היא חיונית וחשובה, ומופקת מתוך התנסות קשה ולימוד ממושך.

הזהות האישית (האישיות) היא אינדיבידואליסטית, מתבדלת וחותרת לסיפוק צרכים על כמה מישורים, להישגיות ולייחודיות, כדי להוכיח את עצמה ואת זהותה הייחודית. ואילו **הנשמה** מזדהה עם רעיון אחדות היקום כולו, עם המהות החיונית של הקיום. האדם ירצה בעידן החדש להשיג יותר הישגים בתחום התרומה לאנושות בדרך הרוחניות.

על-ידי השתנות הפירמידה של הערכים, ישתנה הריקוד של מצב האיזון בין הישות הפיזית – לישות הרוחנית בתוכנו. ההדגשים בחברה יעברו שינוי, והאדם המגיע להכרה רחבה יותר, יראה בחתירה לשלמות והעשרה נפשית – את העיקר.

אנשים לא יראו יותר את החוויה של שלמות נפשית והתעסקות רוחנית – כדבר שולי ולא חשוב. להיפך, הם יתייחסו לכך כאל עיקר – וישקיעו דווקא בזה.

הנה, לנגד עינינו השניים הופכים לשלושה, כאשר לפי אפלטון, מבנה האדם הינו:

1. האדם הגופני
2. הנפש החייתית
3. הנשמה או המודעות

במשולש היחסים של אפלטון, **הזהות הכפולה** של האדם (אישיות ארצית ונשמה שמימית), הופכת ל**משולש**.

ואז יש בפנינו ארבעה קודקודים :

1. העולם הפיזי והגוף הפיזי
2. הנפש החייתית השוכנת בדם
3. מודעות האדם
4. האני האמיתי (מודעות האל)

ואז עקרון המשולש מכניס אותנו בסוד חוק הארבע, שהינו, חוקיות העולם הארצי ומעגל המחזוריות בטבע. נוסף כאן את ההסבר, שעולם החומר, המכונה העולם הפיזי, אינו מוגבל לרמה אחת בלבד של חומר ; אלא, הוא מתחלק לארבע רמות שונות של חומריות, ולארבע דרגות בסיסיות.

הנפש החייתית

לפי אורח החיים של הצמחונות-הטבעונות, מקובל לראות תיקון גדול בהימנעות מבשר ובצמצום צריכתו ; בכך טמון תיקון היחס שבין ממלכת האדם לממלכת החי : שהינה הממלכה השלישית בטבע. ממלכת החי מופיעה בתור הנציגה של אימא אדמה בממלכת האדם, כשהסוכנת שלה היא הנפש החייתית השוכנת בדם. תפקיד הנפש החייתית הוא לתווך בין העולם הפיזי – לבין העולם הרגשי.

נבאר, כי מאחר שהנפש החייתית שוכנת בדם ; "כי נפש הבשר בדם היא..." (ויקרא י"ז, 11) "דם כל בשר לא תאכלו כי נפש כל בשר דמו היא..." (ויקרא י"ז 14) ; מישור הדם באדם הוא המישור של ה"נפש החייתית". והרי רמת הדם באדם, מקבילה לרמת הנוזלים בטבע. מישור הדם בגוף הפיזי מקושר עם המישור של הרגש הנפשי, לפי הטבלה של המקבילות הבאה :

עולם פיזי (טבע)	עולם מודעות האדם
1. מוצק	גוף פיזי
2. נוזל	רגש
3. גז	שכל
4. אש	נשמה

לכן, במקום זה, ראוי להוסיף את ההסבר הבא: הבעיה המרכזית בעולם מודעות האדם, היא תיקון הגוף הרגשי והנפש החייתית השוכנת בדם. כאשר מסע התיקון מתבצע בגוף הרגשי, הוא מתבטא ברמה הפיזית ב"תיקון מצב המים" בפלנטה. (כשתיקון רמת הדם, או הנפש החייתית באדם משתקף בעולם הפיזי, הוא מהווה את תיקון מצב המים על הפלנטה.)

בעיית הנוזלים בפלנטה – המים והימים על כדור הארץ – היא הבעיה האקולוגית הבווערת והדחופה ביותר בעולם שלנו. היום, בעולמנו הנוזלים והמים נתונים בסכנת זיהום חמורה. גם בישראל זוהי בעיה מרכזית באקולוגיה. בעיית הזיהום ברמת המחשבה באדם מתבטא בזיהום האוויר. בעיית הבעורת בישראל אינה מקרית. עד שהאדם לא ימצא דרך לתקן את יחס הזלזול במים ומצב הזיהום של הימים והאוקיינוסים, הוא צפוי לסכנה להשמדת החיים בעולמנו. כי אם המים בפלנטה יזוהמו מעבר לרמה מסוימת – זה יהיה הסוף מבחינת החיים על כוכב הלכת שלנו שתלויים במים. בנושא הזה אי אפשר להיות ברור יותר – מצב המים והאוויר בפלנטה הוא אשר יחרוץ את דיננו לשבט או לחסד. הבנה זו יש לחדד ולהעמיק.

בעיית המים בעולם הפיזי, היא השתקפות הבעיה הגדולה של האדם – שכן מצב המים משתקף במצב הדם בגוף הפיזי, ובמצב העכור של הרצונות והדחפים, המאווים והרצון לקבל ללא איזון וללא עשיית חשבון. ללא הפנייה לערוץ של מטרות הומניטאריות והתפתחות, הרגשות משולים לחיה פראית ומסוכנת ולסוס משתולל הקם על רוכבו להפילו.

"גשר"

על הפער שבין חיי המחשבה והתודעה לחיים הפיזיים של האדם, הפער שעליו התבוננו וחשבו הוגי-דעות גדולים, מבקש העידן החדש לבנות גשר. מזה כמאה שנים ויותר, האנושות עורכת ניסיונות ב"בניית-גשרים", לדוגמה, כבר בראשית המאה קמה באירופה קבוצת ציירים אקספרסיוניסטיים (שמיט רוטלוף), שקראה לעצמה "גשר", והתייחסה לכאב העצום והכיעור של מציאות המלחמה ותוצאותיה בחיי אדם, לעומת היופי של האדמה וחוקי היקום. זאת, מול ההשתוקקות והחתיירה להגיע אל המאחד, הטוב

והיפה שברוח האדם. הטענה הייתה, כי "הגשר" הז, נועד לייפות את "גסות החיים" ואכזריותם, בעזרת פרחי האהבה והיופי של המחשבה, התקווה ורוח האדם.

פילוסופים עסקו והגו בדואליות וב"שניות" של שני הניגודים באדם ובקיום: האני והעולם, הסבל וההנאה, האהבה והשנאה, הפעילות והסבילות.

אכן איינשטיין מצא תשובה לבעיה, בכך שרחש כבוד ל"דת הקוסמית", הרואה בחיים שלמות אחת, ומשמעות של בריאת סדר מופלא ואצילות, הניתנים להבנה ותפיסה על-ידי השכל: המשמעות של רגשי אהבה וכבוד, שלעומתם האגו הצר והאישיות הפרטית של האדם, מצטיירים כעין "בית-כלא". בסוף ימיו מספר איינשטיין, כי נתאחדו בו שני ההפכים – של הרציונאליות ושל ההתנסות החווייתית בחיים.

בעבודת חייו הוא עבד והשלים את השקפת עולמו, לפיה התיקון, "הגשר" בין שני העולמות, מתרחש באמצעות הקודקוד השלישי של המשולש – עולם "האני האמיתי" – שהוא מרכז של שלוה וסיפוק, אשר משם נובעים יחסים נכונים בין העולם והמודעות; כאשר אדם לוקח בחשבון את האיזון בין החיים הפנימיים לחיים החיצוניים.

בספרו "7 הקרניים" המציג את חכמת הודו עבור המערב, מתאר הוגה-הדעות התיאוסוף ארנסט ווד, כיצד במשולש היקומי, סאט, צ'יט ואננדה, שני האחים סאט וצ'יט רבים ונלחמים ביניהם. (סאט – העולם הפיזי, וצ'יט – העולם של מודעות האנשים), עד אשר מודעות האני האמיתי (אננדה), מתערבת ומשלימה ביניהם, ומשכינה הרמוניה ביחסים ביניהם. העולמות האובייקטיבי (ספר הטבע) והסובייקטיבי (ספר התודעה) שניהם נמצאים בעולם היחסי, הנשלט על-ידי חוק השניים – אך מודעות האל הינה מוחלטת, הינה מעל ומעבר להם.

חשיבה חיובית ורגשות שליליים

הנחת-היסוד של האסטרולוגיה בעידן החדש הינה, שאמנות-החיים והמאגיה, מתבטאים ביכולת לגשר בין חיי המחשבה לחיי היומיום: לתת ביטוי לעולם הפנימי – שכל, רוח ונשמה – במסגרת העולם החיצוני: כוח

היצירה והביטוי-העצמי נותנים טעם אהבה ויופי במציאות האפורה; אך הצבע האפור או היופי הם בעיני המסתכל.

בזכות השלטת השכל על הרגשות השליליים, ניתן להקים את הגשר בין שני האחים – חומר ומודעות. במיוחד כאשר מבינים שמודעות היא חומר עדין, ושכל אטום חומר יש גרעין מודעות. בזכות צמצום מודע והסתייגות מהרגשות השליליים, המהווים מטען חשמלי שלילי, "סטטי" ורעיל, ניתן לגבור על הזיהום המרכזי בפלנטה, זיהום הרגשות השליליים. זהו הזיהום של הרובד הרגשי המאפיל על עולם החומר.

המישור הפיזי

במישור הפיזי, המודעות האנושית לנושא תחזוקת הפלנטה מתבטאת בעלייה במספר הפרויקטים לטיפול איכות השכונה, העיר, המדינה. האדם לומד לתחזק את העולם הפיזי הדורש טיפול, תחזוקה, תיקון ושיפוץ ללא הרף; האדם לומד לדעת ששיווי-המשקל האקולוגי העולמי הופר על-ידי הזיהום התעשייתי והגרעיני; אנו שומעים השכם והערב שכדור-הארץ מוצף בפסולת רעילה וזיהום. החומר הפיזי, המחשבתי והרגשי כרוכים במטלות תחזוקה וטיהור הדרושים ללא הרף.

היגינה נפשית במישור הרגשי

כרם הזיהום המסוכן ביותר הוא המתקיים **במישור הרגשי**. במישור הפיזי הגענו לפחות למודעות בצורך לטהר את יסודות חיינו בפלנטה, אם עדיין לא למודעות על ההכרח בשמירת האיזון בטבע. אך בעולם הרגשי מצוי שדה-הקרב האמיתי במלחמת הקיום של האדם. במישור הרגשי אנו קורבנות לרגשי מתח וחרדה, דיכאון ופחד, חששות ודאגות בלתי רציונאליים, המקיפים את הפלנטה בחגורה של ענני התאבכות שלילית ומצב דחוס וחונק. המפה הרגשית של האדם מכילה מינים רבים של רגשות חרדה המאיימים לכבוש את העולם. אלה הם הכוחות השליליים אשר נשקם הוא הפחדה ושקר, ואותם שומה עלינו לנצח בקרב הגדול ביותר בתולדות האדם.

נכון הדבר כי יחסו הרגשי של האדם אל הטבע בתרבות כשלנו, מתבטא ברובד הרגשי הילרי כשירת אהבה לטבע – ומגלה הרבה אהבה לסביבה, סבל וגעגועים ליופי, באמנות הציור, המוסיקה והספרות. ברם, המוטיבים של הציפור, הפרפר, הרוח וקרן-השמש, המסמלים עבורנו במוסיקה ובשירה את החופש. המרחבים והאור, משמשים רקע יפהפה אם גם עצוב ומלנכולי לפיוט וללכטי הנפש. אך לסבל יש היבט כפול – יש שהוא מעלה ויש שהוא מוריד אותנו. נראה, כי האדם כבר בשל ליצור עיצוב בוגר ליחסו אל מלכות החומר, שהיא האם, האח והחבר הנאמן.

האישה בעידן החדש

את אימא-אדמה ואת הכלכלה והשולחן בבית, וכמו כן את תא-המשפחה ואת הבית – מייצגת האישה. תיקון היחס אל האישה בתרבות שלנו, מסמל גם את התיקון הגדול של משפחת האדם, תיקון היחס בין הכוח הזכרי לכוח הנקבי. תיקון זה מתבטא בשינויים חברתיים ובשיפור היחס והגישה אל האישה ואל אימא-אדמה, שהיא סביבתנו הטבעית. תיקון זה הוא למעשה הגשר החשוב והמרכזי שעל משפחת האדם לחצות, על מנת להמשיך ולהתפתח.

בעידן החדש האנרגיה השלטת תהיה האנרגיה של החמלה והאהבה המקושרים אל האישה. בעידן החדש האנרגיה הנשית – הכוח הנשי של "יין" – מציינת את הצורך של החברה המערבית והמזרחית, לפתח ולהשלים את תפקוד מחצית המוח הימנית, הממונה על כוחות האינטואיציה, מול החשיבה הרציונאלית. "ידע נקבי וחשוב יכול לצמוח רק מתוך גישה פסיבית וותרנית כלפי הטבע", אומר ג'.ס. קופר בספרו "יין-יאנג".

שני תפקודים אלו בשני חלקי המוח, מזמינים רכות והשראה כהשלמה למחצית המוח השמאלית (האחראית אגב על תפקוד חלק הגוף הימני), שהינה גברית ונמרצת ופעילה – ממונה על המדעים ומאפיינת את הרוח המערבית.

כידוע, נהוג לייחס לאישה נטייה לנהוג מדרך הטבע על-פי הנחיות האינטואיציה, בעוד שהגבר אמור להיות שכלי והגיוני. אכן, גם תכונות

הקבלה וההשלמה, העדינות והחמלה קשורות עם פיתוח הטבע האימהי ועם הורמון האוקסיטוצין המופרש לצורך טיפוח והזנה.

הנשיות ועידן החדש

בזמננו מרבים להתייחס לאימא אדמה – דרך האישה בעידן-החדש: דמות האישה נכנסת בתרבות שלנו היום לתקופת-שיא, בפריחתה, יצירתה ותרומתה לעולם. לשם כך, היא זקוקה לתמיכת הגבר, שתתבטא בהבנה, ידידות ושפה משותפת. תפקיד האישה, כתפקידה של אימא-אדמה – לחבק ולאהוב, לנחם ולהאכיל, אך בימינו, כאשר ההשכלה אינה מנועה ממנה כשם שהייתה לפני 150 שנה, היא נאלצת להתמודד עם משימה מורכבת ביותר, עליה לתפקד בו-זמנית על מישורים רבים: עקרת-בית, אם, מאהבת ורועיה, אשת קריירה, אשת-חברה וסטודנטית. והיא תעמוד בכך בהצלחה, כמו שרק היא יכולה, כאשר הבעל מושיט יד חברית ועוזרת.

מצב זה, שבו נדרש ממנה לתאם מגוון נרחב של פעולות, מעמיד אותה בלחץ עצום. המנגנון המודרני מחייב התייחסות להיבטים רבים בו-זמנית לשם קבלת החלטות ללא הרף – בניהול כלכלת הבית והמשפחה המשקפת את ניהול משאבי העולם, הטכנולוגיה ואמצעי התקשורת, חינוך ויחסי אנוש. על האישה לתחזק את התא המשפחתי, כאשר עולמנו נעשה מורכב, מתוחכם ואבסורדי יותר מדי יום, וכשהסדר הישן מתערער בו עד היסוד – ותופעות חדשות צצות ומופיעות מדי שנייה לנגד עינינו!

מורכבות המצב יוצרת לחץ ניכר, ונדרש מהאישה לעמוד בסטנדרטים גבוהים ובתביעות רבות.

מובן מאליו שתחת מערכת לחצים מתוחכמת – מול טכנולוגיות חדשות ומשברים לאין סוף, עלייה לגדול ולהתחזק פנימית, כאדם וכאישה. לשם כך, חייב לגדול בתוכה **שיווי-המשקל הפנימי** הנובע מחיים נפשיים עשירים וממשמעות מסדר גודל גבוה יותר. רק מרכז כובד חזק בפנימיותנו, יכול להוות מדרך רגל ומשענת בעתות המצוקה הצפויות לנו, עם הזעזועים הגוברים והולכים לקראת סוף התקופה של העידן הקודם, תפקידה הטבעי של האישה הוא גם לשמש בלם זעזועים.

ג

"יוצר אור ובורא חושך, עושה שלום ובורא רע, אני ה' עושה כל אלה"
(ישעיהו מ"ה, ז)

הדלק הנכון למוח – הם החוקים

נחזור אל השניים והשלוש, ונסכם.

ספר זה ידון בעיקרון המשולש על צדדיו השונים: שני הכוחות ביקום העסיקו את הדתות והפילוסופיות, שחיפשו אחר הכוח השלישי – שביל הזהב, המחבר בין הצורה והמהות. בין הקודש והחול. העיקרון הרוחני מלמד אותנו, כי על מנת להגיע אל האחדות – עלינו ללמוד להבדיל, להבדיל בין קודש לחול...

פנימיותן הנסתרת של הדתות תמיד הסתירה את החוק הקוסמי הגדול של השלוש, בתור הפנימיות של התורה והדעת. מהות הדברים על עץ החיים של היקום היא הספירות **חוכמה** (הבנה מופשטת) ו**בינה** (תבונה מעשית), אשר ביניהן נוצר יחס מאוזן באמצעות ספירת **דעת** המגשרת ביניהן. רק מעטים, שבחרו להתאמץ עד כלות הנשימה עבור הידע הזה, גילו ולמדו אותו. על האדם היום ניטל להתמודד מול מצב קשה, והוטל עליו אתגר הדורש בגרות רוחנית: להכיר בקיום חוקי היקום, אשר עיון בהם יוכל להעלותו אל מישור גבוה יותר, לנקודת מבט אשר ממנה, ייראו הבעיות והסבך ללא מוצא, באור אחר ושונה.

בתרבות המערב שהשיקה את עידן המחשב והטכנולוגיות הנלוות, מקובל, כי האמת על המציאות יכולה להיות אישור או הסתייגות, "כן" או "לא". "רק אחד הצדדים יכול להיות האמת, ובמקרה כזה, הצד השני הינו בהכרח שקר".

אך המזרח בנוי על קו-מחשבה מתוחכם יותר, שלפיו האמת על הדברים היא גם "כן" וגם "לא" ביחד. שתי אמירות סותרות לכאורה, יכולות להיות נכונות שתייהן גם יחד, על רמה אחרת של הבנה. לדוגמה, ייתכן שהאדם אמנם התקדם באבולוציה ומבחינת הקדמה הטכנולוגית – חייו נעשו קלים יותר. אך מבחינת רמת ההבנה והחשיבה, אמר פרופסור איינשטיין:

“הפסגות הגבוהות ביותר של המדע, נקנו במחיר ריקנות התוכן”. אמנם כן, האדם השיג אמצעי ייצור מעולים, אך כליו יכולים להשמיד אותנו ואת העולם. ולכן הוא במצב קשה יותר מתמיד, ולמרות הקדמה משול הוא לקופים מגודלים שהניחו את כפתם על כוח אטומי. יהירותו כה עצומה, עד כי סבור הוא ששכלו המטריאליסטי, המכיר רק בגוף וחושיו, ימציא לו את כל התשובות.

אכן, המדע המערבי מתחיל להכיר בכך שאובייקט יכול להיות גל וחלקיק בו-זמנית, ושחלקיקים ואלקטרונים יכולים “להימצא ולא להימצא” כאחת; הן זוהי שפת הפילוסופיה והחוויה הסובייקטיבית: האין והיש הינם הימצאות ואי-הימצאות, בתחושה של הימצאות מודעות קוסמית, הנוכחת בכול. כתב על כך אריסטו ב”לוגיקה”: “הנוכחות הנמצאת במקום מסוים, וכן, בו זמנית בכל המקומות יחדיו”.

היום, כאשר הגענו עד לקצה בפסגת הרציונליזם, אמנויות האינטואיציה והמיתוסים של העולם הפנימי הפיוטי, בעזרת החוקים הידועים לאוקולטיזם, עונים כולם על הצורך לנתן את המחיצה המלאכותית בין הגיון כרונולוגי וליניארי של תפקודים, הישגים ומחויבויות יומיומיות, לבין עולם אמנותי ושפה של האינטואיציה, הפיוט והסמלים; אשר אותו סגר ההיגיון של העובדות האובייקטיביות שהעמיד חומות בין העולם העובדתי לעולם הפנימי. אמת היא, שתחושותינו הישירות והרגשותינו זורמים קדימה בתנועה גלית עולה ויורדת, במקום שבו המציאות של הקונפליקט מול הסביבה מובילה אותנו בזמן הליניארי-כרונולוגי, אל מבוי חסום.

גם המדע כבר עוסק במונחים של תודעת-על, “סופר-זמן” ומרחב-על; בעזרת סמלים וארכיטיפים, נוכל לבטא ביתר קלות את המעברים ממישור למישור ומממד אחד של זמן למשנהו – ממצב של ממד הזמן והמחזוריות של ‘רשות הרבים’, רדיו ועיתון, אל מצב מודעות שונה: של לשון שירה, חלומות, התגלות וחיזיון. פתיחת הערוץ המחבר בין שתי השפות, תפירה ותזרים אלינו עוצמה מחשבתית גדולה.

לשם פיתוח החשיבה היוצרת והבונה אשר לה אנו זקוקים, נחוץ לייצר את הדלק הנכון עבור המוח, ודלק זה מופק על-ידי החשיבה על החוקים. כשעוסקים בחוקים הקוסמיים, מפתחים את המוח ופותחים את החשיבה.

עמודי-התווך: חוק השניים

לימוד י חוק השניים מיועדים להפעיל את המוח למען יעבוד בשבילנו. ככל שנאסוף יותר ניגודים בעצמנו וסביבתנו ונכיר אותם, התדר של חוק השניים יתחיל להגיע אלינו ולהיות מובן. או אז נעמוד על טבעו, ועל משמעותו בכל תופעה, כפי שהוא מופיע לעינינו בחיים, על כל צעד ושעל.

הניגוד בין החיים הפיזיים – לבין מישור הרעיונות, זהו הזוג הראשון של הניגודים. אם מבינים את שני הקטבים במעמד זה, מתקבל הכוח השלישי, היכולת להפיק הרמוניה מכל קונפליקט. החיכוך (שמחולל אש) בין נגטיב ופוזיטיב יכול ליצור קצר – או התפתחות.

שני עמודי התווך שניצבו בהיכל שלמה סימלו את שני העמודים של הידע – וההוויה: העמוד האחד הוא עמוד חוקי היקום ואילו העמוד השני הוא ההתפתחות האישית: מה אתה עושה, כדי לקבל את התדר של החוקים, שיעבוד בך.

פעילות – התבוננות

חוק השניים מופיע גם כקיטוב בין תרבויות, כדחייה ומשיכה שבין תרבות המערב לתרבות המזרח, והוא מתבטא באופן הבא:

על-פי תפיסת המערב החיים עלי האדמות הינם המתנה הגדולה ביותר: ולעומת זאת המסורות של תורות יוגה במזרח ממליצות להינתק מן ההיצמדות היתרה וההזדהות עם הקיום הארצי. אך כידוע לנו, הכוונה אינה להתנתקות בעלמא, אלא לשינוי הדגש של תשוקה עזה אל החומר.

והנה, מסתבר כי חכם-הזן היפני האקואין, במאה הי"ח, משתמש דווקא בכוח השלישי במומחיות לצורך גישור על פני הניגודים שלפניו. הוא מוחה נגד ההינתקות מן החיים לשמה, אשר הגיעה להפרזה. טענת הזן: אם הגזמת בהתבוננות וחלית, פנה אל אי-ההתבוננות. ואז הזן מציע, לחפש את הכוח הפנימי דווקא דרך חיי פעילות. וליתר דיוק, לגבי חכמי הזן הללו, פעילותם היא מעשה ההתבוננות, וההתבוננות בכל היש וגם בפנימיות היא פעילה מאוד.

המודעות ל'כוח השלישי' מציעה פתרונות שונים ומגוונים ליצירת שילובים בין שני הניגודים, שיאפשר להם להשלים זה את זה. מובן, שבכל

מצב, אחד משני הניגודים בולט תמיד יותר מהשני, הכול בהתאם לנטיות ולצורת המיזוג ביניהם, ובהתאם לצורך. מושג כללי על תורות המזרח והמערב, יתרום להבנת הדברים. מפת השטח ממעוף הציפור, תצייד את החוקר הצנוע בהתמצאות כללית.

עיקרון המשולש בדתות

התורות האזוטטריות, הלא הן פנימיות כתבי-הקודש של כל דתות-המערב: הקבלה – האזוטריקה של תורת היהדות, ואף האזוטריקה של הנצרות והצופיות באיסלם – הבינו והסבירו היטב את החוק המיוחד של השלוש, את עקרון המשולש של האנרגיה ביקום.

משולש הדתות המכונה בדרך כלל דתות המערב, כולל את היהדות ושתי בנותיה, הנצרות והאיסלם. משולש זה, אמור להגיע בעידן החדש לסינתזה: לעם ישראל תפקיד מיוחד, בגלל מיקומו כאזור מעבר בין מזרח למערב; בגלל תפוצתו בגויים, והיותו נתון במשך תקופה ארוכה, וגם היום, להשפעות מעורבות מן המזרח והמערב; לכן הוא מיועד לשמש גשר בין מזרח למערב.

שלוש דתות המערב מכירות, בדרגות שונות של הבנה, באל האחד ככוח טרנסנדנטי הניצב מעל האדם ומחוצה לו, אף כי הנצרות מפנימה אותו. והנה תורות המזרח אינן עוסקות באל המצוי מחוץ לאדם, אלא מדיגישות את האלוהות כגורם הזוהה לנשמת האדם, והקיים בפנים ובתוך האדם. לכן, בעידן החדש מאחדים וממזגים את שתי התפיסות של המערב והמזרח על האלוהות, הנמצאת במערב בחוץ ובמזרח בפנים; האלוהות, כנמצאת בכל, נתפסת בעידן החדש כשרויה גם בפנים וגם בחוץ. זוהי דוגמה של מיזוג וכוללנות של שתי הגישות לאחדות אחת. כמו כן, ניתן לייחס לתורות המערב את התפיסה המיסטית "אלוהים הוא הכול" – בעוד שבמזרח, כל דבר הוא אלוהים: וזו תפיסה של ראייה אוקולטית.

מטרת האדם בדתות המערב היא למלא רצון האל, וחלק חשוב מהגותה של הדת עוסק ביחס שבין אדם לאל, בניסיון להתקדש ולקדש את החיים, על מנת להתחבר ולהתקרב אל האל.

היהדות מקדשת את החיים ומעלה אותם, באמצעות הקפדה על הלכה

ומצוות בחיי היום-יום. אך כיום מתחזקת בה הגישה המעלה את אחדות האלוהים עם הכול, במובן זה שהוא המדבר דרכנו והרואה דרך עינינו. שני היסודות של היהדות הם הלכה ושמירת מצוות, לעומת ידע עיוני, ותלמוד תורה. שיווי-המשקל בנוי ביהדות על קיום-מצוות מחד ועל לימוד תורה, מאידך. הדגש בתפילה הנעשית קודם ללימוד, הוא שהלימודים יביאו לידי מעשה.

כיום היהדות רואה ותמיד החסידות ראתה את הכול כאחדות אחת. הידע של היהדות על חוק השלוש, מכיר במידת החסד ובמידת הדין (בית הלל ובית שמאי) כאשר העמוד הימני בעץ החיים הוא מידת החסד, והעמוד השמאלי הוא מידת הדין (גבורה): ואילו לשון המאזניים המגשרת ביניהן, היא הקו האמצעי, המביא את שתי המידות החיוניות לידי ביטוי; תוך עלייה וטיפוס למעלה על-ידי השכנת שלום בין שני העמודים, תחת כנפי השכינה.

היהודי של עידן דלי

היהדות הצמיחה את היהודי של עידן דלי ואת יהדות העידן החדש, היונקת ממיטב הידע של כל העמים, במסגרת המהות של המסורת היהודית המקנה כעין טעמי יין ישן בנאדות חדשים. היהדות בעידן דלי חוגגת ראשי-חודשים וירח-מלא, כמיטב המסורת של העידן החדש, ובמועדים הקדושים של חגי ישראל. היא מציעה לחדש את האיזון הנסתר שבין אהבה ויראה – פורים וכיפורים, על-ידי הכרה בשני הצדדים של הקיום:

פורים הוא מועד ההודיה בעבור הברכה, וכיפורים הוא מועד ההכאה על חטא. שני היסודות הללו חיוניים לפיתוח המודעות. בראש-השנה ובכיפור, האדם מתבונן היטב בכל מעשיו ומכניע עצמו על ברכיו מתוך זימון בפני בוראו.

ופורים – זהו המועד בו יש לזכור את האיחוד שבין הדברים מנקודת מבט של חצי הכוס המלאה, ולשבח בורא עולם על כל הצלחותינו והישגינו: בחג זה עלינו לזכור את החיובי שבחיינו, את מעשינו הטובים ואת הניסים המזומנים לנו בכל יום.

למעשה, שיווי-המשקל בטבע, בין אביב לסתיו, דומה לשיווי המשקל בין השמחה והיופי בפורים, לבין האמת העגומה על אימת-המצב בכיפורים.

היופי העצום והאדיר, והעושר במורשת עם ישראל מופיעים ומהממים אותנו, כאשר אנו מביטים באופן חדש, על נושאי "ספר יצירה". "ספר היצירה" משתלב עם תפיסות רוחניות ואזוטוריות של מיטב תורות העולם. "ספר יצירה", אשר כפי שנמסר בידינו נכתב על-ידי אברהם אבינו, מחלק את הבריאה ל"שלושה ספרים";

הבורא ברא את היקום הנברא – ב"שלושה ספרים", והם **עולם, שנה ונפש. עולם** – הוא עולמנו הפיזי, העולם הזה, "המרחב", **שנה** – זהו ממד הזמן והמועדים, המחזוריות המופלאה אשר המועדים והמזלות מחלקים למקצב וריקוד נפלא של מועדי המודעות בשנה, סגירת מעגלי סיום והתחלה מחדש.

נפש – היא המודעות, התודעה שדרכה אנשים מתבוננים. **עולם ושנה** הם – ממד הזמן וממד המקום (המרחב), ומודעות האדם היא ה"נפש" המטפסת בסולם, על שלבי הסולם של זמן ומקום, על מנת להתייזב לפני פמליה של מעלה, עם שלל מעשים וחסדים, ותלמוד חכמה.

ישנה אנלוגיה והקבלה יפה מאוד בין העולם לבין הנפש, ולבין מעגל הזמן (שנה).

הקבלה זו מצטיירת לפנינו בספר זה, בחוקי **השלוש והשבע**. מתברר כי הבורא יצר אספקלריה מרהיבה של השתקפויות, כאשר שלוש הבריאות הללו משתלבות בריקוד הבריאה ומשקפות זו את זו. לשלושת העקרונות אשר במבנה האדם, יש שבע רמות ושבעה תפקודים שונים. זאת כדברי אפלטון, כפי שלאטום יש מערך קשרים משלו בין שלושה כוחות ושבע קליפות (עקרונות).

אנו משוטטים המומים בגלריה משיבת הנפש של הבריאה, המשורטטת בספרות החכמה; אנו מוצאים ב"ספר יצירה" את מלוא יופיו וחכמתו של יקום אינטליגנטי ובריאה חכמה; תפארת התכנית הקוסמית של היקום נפרשת לעינינו בדגם המערכת של שנים-עשר החוקים הקוסמיים, כמתבטא בסדרי הזמן של שנים-עשר מזלות השנה. מבנה **הנפש** (מודעות האדם) נפרש לעינינו לפי תכנית החוקים הקוסמיים ומתגלה במבנה שבעת המרכזים אשר באדם – המשתקפים אל מול שבעה כוכבים מסורתיים במערכת השמש המוחשית.

מערכת היחסים בין עולם ונפש מסתעף ומתפרש על מלוא רוחב הצמרת ועומקה ובפריחת הענפים ועושר העלים של אילן עשר הספירות – אילן החיים הנפלא של היקום.

באילן זה משתקפים חוק השלוש וחוק השבע, כאשר 'המערכת של העשר' כוללת את שניהם כאחת, את השלוש ואת השבע, המשלימים בחיבורם יחד את העשר.

במערב בחוץ – ובמזרח בפנים

האזוטריקה וכתבי-הקודש של היהדות, הנצרות והאיסלם, מהווים חומר חשוב ללימוד ועיון בתרבות העידן החדש, ובמיוחד התנ"ך והברית החדשה. תרבות זו מבקשת לינוק השראה והדרכה מהמיטב של מסורת הקודים של הקודש בעולם, ולהגיע בדרך זו לקיום של שלום בין התפיסות השונות. האדם המערבי לומד היום על אודות תורות המזרח הרחוק, ופותח את הדרך לקשר עם האח החכם מהמזרח דרך לימודים מחכמת טיבט והודו, סין ויפן. כדברי ס. בהגואטאם: "כדבורה האוספת דבש מפרחים שונים, כן אוסף החכם את תמציות ספרות-החכמה וכתבי-הקודש השונים, ורואה רק את הטוב שבכל הדתות."

סין תרמה לנו את הזרם של **הטאואיזם**, ואת ספר-החכמה הסיני הגדול "הטאו" (הדרך הרוחנית). הטאו משמש יסוד מוצק לתורת זן הסינית, שמייסדה היה בודהיסט ובודהידארמה שמו, והוא מיזג את הבודהיזם ההודי בטאואיזם הסיני. המפגש בין השניים ייצר את הזן-בודהיזם, אשר מאופיין בהשפעה יפנית בולטת.

ספונטניות – או משמעות

חוק השניים, בעיצובו המודרני החדש ובסינתזה שבין מזרח ומערב, חותר שוב לשיווי-משקל בין אנרכיה – לסדר, בעולמנו היום; ולשיווי משקל בין גישת הכאסח (גישת ניהיליסטית שהנוער נוקט, הנובעת מאקזיסטנציאליזם ומרד). כיצד יושג שיווי-משקל ברוח זו? נבחן מה אמרו בנושא המקורב לשאלתנו, המורים הגדולים וחכמי סין, הודו ויפן:

חכמי הטאואיזם הסיני, הדגישו את הקיטוב וההבדל שבין דיסציפלינה (משמעת) לספונטניות, בתור שתי גישות אל הדרך הרוחנית. הייתה זו בעיה טאואיסטית עתיקה שהינה אקטואלית מאוד היום.

בימינו נוהגים אנשים צעירים במערב, להרשות לעצמם ליהנות ממלוא הספונטניות, בטרם יירתמו לעול משמעת. הטאואיזם יעץ תמיד לאדם להיכנע ולהשלים עם הטבע ועם טבעו, לא להיות מחושב אלא להתמסר לדחף ולאסוציאציה.

אך הבודהיזם ההודי לעומתו, טען שאי-אפשר לזכות בהארה פתאומית באופן ספונטני, אלא רק באמצעות עבודה הדרגתית קשה וממושכת. (ראה ספרו של בן עמי שרפשטיין "החוויה המיסטית").

התעורר איפוא פולמוס, בין הדוגלים בשיטה הסינית להארה פתאומית, לבין הדוגלים בשיטה ההודית ההדרגתית. ההודים הסכימו לבסוף להתפשר על כך שהארה פתאומית, אפשרית עבור אנשים שעבדו קשה על המשמעת הנכונה. זהו שימוש מקסים בכוח השלישי, המזווג בין שני הקצוות של המקל.

ואילו הזן-בודהיזם יוצר שילוב דרמטי מאוד; מחד גיסא הוא כופה משמעת חמורה, ומאידך גיסא הוא נוקט שיטות להגשמה ספונטנית. ידוע וחיבב מאוד הסיפור, המדגים היטב את השילוב בין השניים: "אמן זן דגול קיבל מינוי מהמלך – להכין עבודת אמנות גדולה, למועד מסוים. זמן ממושך, עבד המורה על טיטוט, רישומים ועבודות-הכנה. עד שהמלך קצר-הרוח הופיע לפתע בביתו, לדרוש את ביצוע ההזמנה! או אז, במשיכת מכחול עזה אחת, ובהינף יד וירטואוזי מושלם, אמן-הזן התיז על הבד את היצירה המוגמרת, את הביצוע המושלם." כאשר לאחר שנים של עבודה קשה, ההתנהגות נעשית ספונטנית באמת!

השימוש בשני היסודות המנוגדים, של הספונטניות עם העבודה הקשה גם יחד, מאפיין את התפיסה של ה"כן" וה"לא" ביקום כמשלימים זה את זה, במעשה העידן החדש.

צורות המיזוג, האיזון והשילוב של שני הניגודים – הינן אינסופיות, כבמספר היוצרים והיצירות באמנות הכוח-השלישי.

גם "העידן החדש" מציע סינתזה בין המשמעת הקפדנית הפנימית של עבודה רוחנית, שהייתה עסקה של אליטות רוחניות מצומצמות במשך

אלפי שנים (אפלטון – "האצולה של המשכילים"), לבין הארה אפשרית והתקדמות עבור כל איש ואיש, בכל שכבות הציבור, שינוע אל "הצעד הבא" שלו. אכן, זהו החזון של העידן החדש, המסומל על-ידי "אחיזת ידיים" בין-פלנטארית, או "חיבוק לבבות" של האנושות כולה.

מהו האיזון המומלץ על-ידי תרבות-המערב? האם הפסיכולוגיה המערבית יכולה להציע למזרח הרחוק מהמטענים שהמזרח לא חקר? הפסיכולוגיה המופיעה בכתבי העידן החדש, והמכונה **פסיכולוגיה אוטורית**, חותרת לאחד ידע עתיק מהמזרח עם טעם חדש של מחקרי הנפש, בסינתזה עם הגישות הפסיכולוגיות הנחקרות בחברה המערבית. בבחינת הדרכים והמטרות של הפסיכולוגיה האוטורית המתפתחת, אנו מוצאים, שהאסטרולוגיה האוטורית יכולה לתרום ולסייע מאוד לסיפוק הצרכים והמטרות הללו.

מאחר שההבנה של המערב בשני מדעים עתיקים אלה הינה בחיתוליה, יש לצפות שהיא תישאר בגדר למידה ניסיונית, למשך זמן מה. ובכל זאת, נקווה שהרעיונות הנדונים בספר זה, יצביעו על תועלת בלתי-צפויה, הטמונה במחקר של פסיכולוגיה אוטורית ואסטרולוגיה אוטורית דווקא.

באחד מספרי אליס א. ביילי, מתאר המלומד הטיבטי את תפקידה של קבוצת הפסיכולוגים, העורכים ניסיונות בטכניקות חדשות לתקשורת בעידן החדש. קבוצת אלה יעסקו, לדבריו, בחשיפה ובמחקר של עובדת הנשמה, וינסו לבסס את טבע הקשר בין האישיות לנשמה, דבר אשר יוביל להתגלות האלוהי שבאדם.

פסיכולוגים אלה יתבססו בראש וראשונה על הצלחתם לרפא את עצמם, תוך שיתוף עם חברי קבוצה אחרים. הם יסתייעו בפסיכולוגיה ואסטרולוגיה אוטורית, ובלימוד שדה-האנרגיה של האדם, המכונה "הילה" (או ביו-פלזמה): או הגוף האתרי-חשמלי; הם יחקרו את תולדות הנשמה ומטרותיה, לאור הנושא של מחזוריות החיים והטבע עלי אדמות.

אך ההתרשמות היא, שהפסיכולוג המצוי, שרוי כמדומה בהלם לנוכח גל המופרעות הגובר והולך בחברה שנו, והמופנה אליו. כי מה הוא אומר? הוא מציע לפניך את דגם המצליחן לחיקוי, וזאת כמדומה, מבלי

לחקור את התקלות בתשתית מצב המודעות והחברה. המצליחן מרוויח כסף טוב, אך אינו מצליח לחוש סיפוק ולהסתדר עם עצמו. "תלמד לתפקד בקשרים ובפרנסה", אומר הפסיכולוג. אולם אין הוא מציע מזון לנפש ולרוח האנשים הרגישים, הבעייתיים והמוכשרים, המבקשים הדרכה רוחנית: מהו מוקד החיפוש ומניין לשאוב אנרגיה ומוטיבציה לתפקוד בעמק הבכא? מבקשי-הדרך פונים לבקש כיוון ובריאות בשיבה אל הטבע, ובחיים של שלמות, הניזונים ממשמעות ותוכן של קהילה. הפילוסוף והפסיכולוג המערבי, בכל מקרה, מעריך דינמיות ותפקוד יעיל, כקנה-מידה לתקינות המערכת. אף אם המצליחן אינו מוצא טעם וריח לנפשו, בג'ונגל ההצלחה.

למרות אי-שביעות הרצון מהשיטה החומרני המקובלת, הממסד הפסיכולוגי והפילוסופי במערב שופט את התפיסה המזרחית, על כי למרות "עזות הבחנותיו ומורכבות שיטותיו" של היוגי, מטרותיו "נשארות פרימיטיביות". הוא "בורח מהחיים אל תוך עצמו". וכי מה כבר ימצא שם? ... אולי באינטראקציה עם החוץ תמצא התכלית...

הפסיכולוג רואה את היוגי כפונה אל ההסתכלות, בגלל חרדה מהכאב ואזלת יד בפני החיים. אך הפסיכולוגיה במערב עדיין לא מכירה אף בקיומה של אותה מהות רוחנית של החיים, המשמשת מטרה להתבוננות של המזרח.

משנת העידן החדש

משנת העידן החדש סללה את השביל לחשיבה חדשנית עבור הציבור, ולתפיסה "קיברנטית" המשלבת דיסציפלינות ומערכות-ידע שונות, לכדי תיאום ביניהן. כתבים אלה, שנכתבו בידי אליס א. ביילי בעזרת המלומד הטיבטי האהוב בן-זמננו, ד.ק. בין השנים 1920-1950, הינם שילוב של פילוסופיה ופסיכולוגיה אוטורית, היסטוריה ואסטרולוגיה אוטורית של המערב והמזרח. כרכים אלה מקובלים ואהודים על הוגי-הדעות בני זמננו ומונים 24 כרכים, ביניהם "חניכות בעידן החדש", "חקר מגיה לבנה", "פסיכולוגיה אוטורית" "חקר האש הקוסמית" ו"טלפתיה והגוף האתרי".

כתבים אלה עוסקים בהכנות ל"חניכה" בעידן החדש, בשלב התפתחות זה בדרכה של האנושות. המאסטר הטיבטי ד.ק. תורם למשכיל המערבי מארכיון הידע היקומי, ומן ההבנה והמסר למשכיל המערבי מארכיון הידע היקומי, ומן ההבנה והמסרים שבידי מורי-הרוח מן המזרח והמערב גם יחד. הגשת הדברים מהממת בחינה ובטעמיה ומתאימה למודעות המערבית, העייפה מלקלוט ולעבד שטף אדיר וזרם של מידע תקשורתי מתוחכם, אך נטול משמעות והתמצאות ברורה.

בית-הספר של א.א. ביילי מקדם רשת של תקשורת ושירות לאנושות בעידן החדש, ומציע לרתום את תורות-הנסתר אל שולחן-העבודה של שכבת האנושות ההומניטארית, לשיפור תנאי החיים של האדם.

משנתם של מורי-הרוח (מהאטמות) הגיעה לידי המערב לראשונה בצורה מאורגנת ובהיקף נרחב, בשנת 1875 – בשלהי המאה ה-19. מאדאם הלנה בלאוואצקי ייסדה במועד זה את האגודה התיאוסופית בארה"ב, באירופה ובהודו. מאדאם בלאוואצקי הרוסיה ערכה מסעות-מחקר רבים במזרח הרחוק, והגישה למערב ידע עשיר ונרחב, בספרה המפורסם "הדוקטרינה הסודית". האגודה התיאוסופית שמה לה למטרה להציג את הידע של המזרח עבור המערב ולחתור לאחדות ולהבנה של המהות האחת שבליבת הדתות.

השלב השני במסירתו של הידע הרוחני עבור המערב במאה ה-20, החל כעבור חמישים שנה – בשנים 1915-1925. ניקולס רייך – צייר, סופר ומשורר רוסי פורה וכשרוני, קיבל את תורת ה'אגני-יוגה' מידי המורים הגדולים, עבור התרבות הרוסית והמערבית. אלפי ציוריו הססגוניים של נ. רייך הינם עדות חייה לעשרות השנים שבילה במזרח הרחוק, בחברת רעייתו ושני בניו. נ. רייך הוא האיש, אשר חיבר את האמנה הבין-לאומית להגנה על אוצרות-אומנות ומוזיאונים בכל רחבי העולם. כתבי "אגני יוגה" הינם חמישה-עשר כרכים של רשמי תורות המזרח הקדומות ביותר, אשר הועלו על הנייר בידי הלנה רייך, רעייתו של ניקולאס רייך, מתוך שיחות עם מורי-החוכמה – 'המאסטרים', תחת הכותרת "האתיקה החיה".

מרוסיה הגיע אל המערב גם המורה הארמני הגדול, ג'. י. גורדייף, אשר הכין את המשכילים ואנשי-הרוח באירופה ובארה"ב מזה עשרות שנים, להתפתחות ההרמונית של האדם. ספריו וספרי תלמידיו הפיצו ידע על

תורה לא-נודעת והם מהווים אוצר בלום לגישה חדשה אל האדם והיקום. אחת מתלמידות האסכולה של גורדייף מסכמת, כי "משנתו העוסקת בהכרה עצמית, מלמדת אותנו להיות בראש ובראשונה בני-אדם היכולים ליטול אחריות על עצמם, מבלי לשפוט ולהאשים את הזולת במגרעותינו וחולשותינו הנסותרות." תלמידיו של גורדייף, ד"ר מוריס ניקול, פסיכולוג, ופ.ד. אוספנסקי, מתמטיקאי ועיתונאי, פירטו את מסלול הלימוד ואת חומר הלימוד בספריהם, שמספרים על אודות עבודתם עמו.

ברחבי העולם מקובלים היום בחוגים מתרחבים והולכים, מערכי-חינוך יצירתי ואמנותי לילדים ולקהילות התחנכות בעידן החדש, מייסודו של רודולף שטיינר, אשר ספריו בנושאי האנתרופוסופיה ('חכמת האדם') מיושמים במרכזים שונים בעולם וגם בישראל.

בספר זה ערכנו השוואה בין כמה מהמודלים של עולמות הרוח ומבנה האדם, לפי מספר תפיסות. העורך או "סינטיסייזר", המסנתז את התפיסות ואת המקורות השונים, חייב למצוא דרכו אל הקורא, כאשר לפעמים קיימות גרסאות שונות לאותה דעת, ואף סתירות לכאורה. אך אין להיאחז בשום תפיסה באופן קיצוני.

גם המורה וגם התלמיד להיות חדורים בהכרה שיש רמות שונות של הבנה והסתכלות בשלבים שונים של האבולוציה, והידע לובש ופושט צורה, במסגרות התייחסות שונות.

כמו כן, ישנה אסכולת בית הלל – דרכו של האוהב – לעומת אסכולת בית שמאי – המחמיר ביראה – ושתיהן חיוניות ומשלימות זו את זו.

בספרנו זה, העוסק בהקבלה (אנלוגיה) בין מיקרוקוסמוס לבין מקרוקוסמוס, עלינו להיות מודעים לכך, כי כשמדובר בהקבלה בין סדרי-גודל שונים כל כך, הזעיר, האדם והאינסופי, ההשלכות וההשפעות של סדרי גודל כה שונים זה מזה, מיועדים לעורר כוחות הסתכלות ומשמעות רוחנית; אך השיטה של ספרות החכמה איננה דרך ההוכחה המדעית.

עם זאת, כתבי החכמה מציגים ארבעה מישורים של דעת – "פרדס" – המכיל פשט ורמז, דרש וסוד. הפשט הוא מישור הנגלה, העוסק בעולם הצורות והתופעות, מרחב וזמן (ליניארי). אך מימד המשמעות של החיים, טמון בשאר המישורים – רמז, דרש וסוד – המיועדים לחבר עבורנו את הקטעים הנפרדים, ולחולל במציאות של ריבוי ופיצול וחלקיות ומקרויות

לכאורה, יכולת לתפיסה של שלימות בעלת מטרה. אל המישורים הללו, אנו חודרים בדרך ההכרה העצמית וההתנסות הישירה. השיטה של אמנות החיים ומדע הרוח היא הסינתזה, המאחדת את כל המישורים למכלול שלם.

כמו כן, אי-דיוק ואי-קביעות טמונות בכל מה שמצוי בתהליך זרימה ותנועה, והיקום כולו הריהו תנועה נצחית. על אודות התנועה ביקום, גילה המלומד החוקר יוהנס קפלר את דרך התנועה של כוכבי-הלכת סביב השמש. בחוקיו, העוסקים בנושאי זמן-מרחב ותנועה, נאמר כי **מסלול התנועה של כוכבי הלכת סביב השמש הוא אליפטי** וככל שהכוכב מתרחק יותר מן השמש, כן מהירותו איטית יותר. המסלול אינו מדויק במלואו.

מתוך סיפור חייו של יוהנס קפלר, כפי שתיארו קרל סאגאן בסדרה "קוסמוס", מתברר כי קפלר המדען התלבט כל ימיו בניסיון להשכין תפיסה של סינתזה בין שתי הדיסציפלינות הבאות, הפילוסופיה והמתמטיקה הפיתגוראית המופשטת העוסקת במספרים ובגיאומטריה של הגופים קובייה, ארבעון, עשרימון ודודקהדרון (תריסרון) – ולבסס אותן על עובדות ונתונים אמפיריים בשטח.

קפלר הגדול סבל תסכול רב במשימה סייזיפית זו, אך הצליח להכתיר את עבודת חייו בהצלחה, כאשר גילה חוקים אמפיריים על תנועת הגופים במערכת השמש. ברם התסכול היה מנת חלקו, כי בירר ומצא שאין דיוק אמפירי מוחלט בנושא החשוב לו: השורש המרובע של המספר שניים (בין השאר). למרות זאת היווה סיפור חייו הצלחה גדולה, כי הוא המורה שהדגים כי הקונפליקט בין מדע לבין פילוסופיה מיסטית, הוביל להרמוניה פורייה.

האחדות של היקום עם הארכיטקט הגדול שבנהו במחשבה תחילה, בנויה מן היכולת לעבוד בדרך תוך יכולת לעבוד עם שני הכוחות, האמפירי והאפריורי, כאשר שיווי המשקל נשמר על הצד הטוב ביותר, ותוך הימנעות ככל האפשר מקיצוניות. ההקצנה מופיעה בחיים בתפקיד של מורה על כל צעד ושעל, ומהווה אמצעי לימוד. על סמך חוק שיווי המשקל, "הגדול מחברו, יצרו גדול הימנו", ולכן מוטל על האדם לשמור נפשו יותר, כאשר עניינו לעסוק בקדושה, מהפיתוי מצד הגאווה שהינו גדול יותר.

על ערש מותו של הבעל-שם-טוב, הציגו לו תלמידיו את השאלה: "רבה, איך נדע מיהו ממלא-מקומך בינינו?" ענה הבעש"ט: "כשיבוא מי שיגיד שהוא ממלא-מקומי, בקשו מפיו תשובה לשאלה, כיצד מתגברים על הגאווה? והיה ובפיו תשובה ופתרון לכך, תדעו שהוא איננו ממלא-מקומי."

פרק ראשון

היקום כולו – גוף חי

מטרת ספר זה היא להציג את משחק האהבה והשעשועים שבין אבא-רוח לבין אימא-חומר.

אבא-רוח משתעשע עם אימא-חומר בתהליכי אהבה ויצירה, וכך נברא ונולד עולם התופעות הפיזיות.

כל הצורות הגשמיות נוצרו מיחסי אהבה אלו – הגלקסיות, השמשות, כוכבי הלכת ביקום – כולם הינם פרי האהבה והמשיכה בין הרוח לחומר. במשחקי מחשבה וביישומי איזונים בין מישורים ועולמות נולדה הבריאה, רבבות אין-ספור של מיני יצורים – יקום עולמנו הפיזי על כל ממלכותיו.

אכן אין זה מפתיע שלמערכת יחסים ולשעשועי האיזון בין הבורא לבריאה, יש תכנית וישנם גם חוקים. אנו ננסה לתאר את התוכנית האלוהית והחוקים הקוסמיים, המשקפים אינטליגנציה אדירה וחכמה אינסופית.

בתוכנית הגדולה, היקום הפיזי הוא בבואה של עולם הרוח.

התיזה שלנו היא, שעולמנו – עולם התופעות החיצוניות הנראות לעין, הינו הדגם הגשמי וההמחשה של היקום וממלכותיו מתוך הוויית עולם הרוח האדיר, המתפרש על ממדים רבים ושונים זה מזה.

השמש הפיזית היא הדגם הסמלי של שמש רוחנית עצומה, שבבואתה נמצאת בלב כל אחד ואחד.

כוכבי הלכת קיימים בתוכנו בדמות כוחות הנפש שמפעילים אותנו. העולם הפיזיקאלי, ובו דומם, צומח וחי, אדם וכוכבים, אינו אלא השתקפות ובבואה של רעיון אב, הלוכש צורה חומרית בחלל ובזמן, לפי התכנית הגדולה של הבריאה.

היקום כולו הוא גוף חי, גופה הפיזי של אינטליגנציה כבירה, המורכבת מרמות רבות של חיים וקיום במודעות, ומישויות רבות. כל כוכב הוא

ישות, הבנויה במתכונת המערכת המקיפה אותה, וכל כוכב וכל יצור בעולם בנוי לפי דגם האב.

דגם האב מתבטא בשבע רמות על שבעה מישורים, והאדם בנוי לפיו ומתפקד כיחידת-מערכת בת שבעה היבטים. גם מערכת השמש שלנו בנויה לפי דגם זה, והיא כוללת את שבעת כוכבי הלכת המסורתיים (ז' כוכבי לכת במסורת הקבלה הניזונים מ-ז' ספירות, או רמות מודעות ביקום). מבנה האדם מקביל, אפוא, למבנה מערכת השמש שלנו.

לסיכום – האדם בנוי בדגם תבנית השבעה, וכן גם מערכת השמש, המקיפה לפי מסורת יהודית עתיקה, שבעה כוכבי לכת בתבנית גופה של ישות הלוגוס הסולארי.

העולם נברא בשבעת ימי הבריאה – בדגם שבע מערכות. ביום הרביעי נבראו המאורות – להבדיל בין היום והלילה, למען יהיו אותות של הימים, השנים והמועדים: "ויאמר אלוהים יהי מאורות ברקיע השמיים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאותות ולמועדים ולימים ושנים" (בראשית א, 14).

תנועת הריקוד של הגופים במרחב יוצרת את מימד הזמן.

האסטרונוגיה עניינה ביחסים בין המערכות במד הזמן ובמועדים, והמועדים הינם הכרזה על מערכת יחסים בין כוחות. יחסים אלה מתבטאים על-ידי תנועת גופים במרחב, כאשר תנועתם היא הריקוד במרחב המבטא את המשמעות והרעיונות בתכנית האל. חיי האל נפרשים בתבנית יקומית.

מערכת השמש הינה מערכת מאורות וכוכבים – גופים בממד המרחב או המקום. ואילו תנועתם במרחב יוצרת את המועדים; כאשר המועדים הם המקצב בממד הזמן שיוצרת התנועה בממד המרחב.

אכן הזמן הינו קואורדינאטה של תנועות במרחב, כאשר מהירות התנועה (זמן) של כוכבי הלכת, נקבעת לפי המרחק (במרחב) מן השמש.

שלושת הממדים המוכרים לנו ביקום: חלל, זמן ותנועה, זכו להשתקף לפני מספר אלפי שנים בספרות החכמה היהודית. כאשר עקרון התנועה ביקום, הוא העיקרון הגבוה במשולש האלוהות – שיווה (רצון), וישנו

(זמן), ברהמה (מרחב) בכתבי הקודש ההודיים העתיקים: התנועה ביקום הינה תנועה לוליינית, המתקדמת בתנועת גל במישור דו-מימדי, ובתנועת ספיראלה במישור תלת מימדי.

היקום משדר אלינו ארבע קרינות בסיסיות

בין אם אנו מודעים לכך, ובין אם לאו, פוסעים אנו במסלול חיינו תחת רקיע מאיר ומלא כוכבים, ותחת השפעתן של קרינות קוסמיות מן החלל המקיף אותנו, קרינות המשפיעות עלינו מרגע לידתנו ואילך.

היקף הקרינות הקוסמיות שאנו קולטים הוא מגוון ונרחב וסולם התדרים שלהן עשיר ועצום. כפי שגופנו קולט את קרני אור השמש, והן מחממות ומשזפות אותנו באורח פיזי, כך גם עוברות סביבנו ודרכנו קרינות עדינות יותר של קרניים מסוגים ומינים שונים. הן מפיצות אנרגיה, שנקלטת במחשבותינו ורגשותינו, ומשפיעה עלינו מאוד.

מהם המקורות של ההשפעות הללו, המלוות אותנו לאורך דרכנו, בין אם אנו מודעים לכך ובין אם לאו?

1. המקור הראשון הוא כדור הארץ עצמו, הפולט קרינות ללא הרף.

הקרנות מכוכבי-הלכת של השמש

2. **המקור השני** הוא מערכת השמש המיידית שלנו ושבעת כוכבי הלכת המסורתיים שלה, שהם: שני המאורות, **השמש** – המאור הגדול לממשלת היום, **והירח** – המאור הקטן לממשלת הלילה, ו"הכוכבים" – חמישה כוכבי הלכת הקרובים אלינו – **חמה** (מרקורי), **נוגה** (ונוס), **מאדים** (מרס), **צדק** (יופיטר) ו**שבתאי** (סאטורן).

שלושת הראשונים נחשבים לכוכבים ה"אישיים" שלנו, כי הם סמוכים לשמש ולכדור הארץ. הם מעבירים אלינו את קרינת השמש העוברת דרכם, לאחר עיבוד מיוחד, האופייני לכל אחד מהם. למרקורי – עיבוד אינטלקטואלי, לונוס – עיבוד רגשי, למאדים – עיבוד יצרי, ליופיטר – עיבוד התפתחותי ולשבתאי – עיבוד מגבש.

המוטיב של "שירת החיים" הוא הנשימה: יופיטר ושבתאי אחראים על

שני המוטיבים של נשימת הקוסמוס: יופיטר אחראי על ההתרחבות (השאיפה) ושבתאי אחראי על ההתכווצות (הנשיפה).
 ב"מוסיקה של היקום" השאיפה והנשיפה הינם המקצב הבסיסי, המתבטא באינספור פנים וצורות: יום ולילה (זמן), אור וחושך (חלל). התהליך הבסיסי של החיים ביקום, הינו תהליך של התכווצות והתרחבות – טעינה ופריקה. זהו תהליך הנשימה המתוכנת בין הגוף – לבין הנשמה.

עקרון תנועת החודשים בשנה

השמש והירח אחראים כל אחד על מזל אחד, וחמשת הכוכבים האחרים – אחראים כל אחד על שני מזלות. (ביחד שנים-עשר).

אריה (אב)	–	שמש
סרטן (תמוז)	–	ירח
תאומים (סיוון) ובתולה (אלול)	–	מרקורי
שור (אייר ומאזניים) (תשרי)	–	ונוס
טלה (ניסן) ועקרב (חשוון)	–	מאדים
דגים (אדר) וקשת (כסלו)	–	יופיטר
גדי (טבת) ודלי (שבט)	–	שבתאי

בדרך זו רואים אנו כיצד נפרשים המזלות והחודשים לעינינו לפי סדרם בשנה; הם מסודרים במימד הזמן בתנועת לולאות, בהתאם למערך בו מסודרים מסלולי כוכבי-הלכת סביב השמש, ובהתאם לצורת התנועה היקומית – (הלוליינית). הדבר מזכיר לנו כי התנועה של החיים ביקום הינה תנועה לוליינית, המתקדמת בתנועת גל במישור דו מימדי ובתנועת ספיראלה במישור תלת-מימדי.

סרטן – תמוז		אב – אריה
בתולה – אלול		סיון – תאומים
מאזניים – תשרי		אייר – שור
עקרב – חשוון		ניסן – טלה
קשת – כסלו		אדר – דגים
דלי – שבט		טבת – גדי

בנוסף לשבעה הכוכבים המסורתיים, אנו מקבלים קרינות גם משלושה כוכבי הלכת "איטיים" במערכת השמש, שהתגלו רק במאתיים השנים האחרונות, היות והם מרוחקים מהשמש מרחק רב יותר. אלה הם **נפטון**, המקיף על האמנות והמיסטיקה, **אורנוס**, בעל קרינת החשמל, ו**פלוטו** שהאנרגיה שלו מחוללת שינויי צורה עמוקים בנפש האדם.

הקרניים הקוסמיות

3. מערכות כוכבי-השבת הרחוקות משגרות אלינו קרניים קוסמיות שכינוין: "7 הקרניים הקוסמיות", אשר נקלטות במערכת-השמש שלנו דרך השמש, המפיצה אותן בין כוכבי-הלכת שלנו.

קרינות משניים-עשר מערכות המזלות

4. המקור הרביעי לקרינות החלל, מגיע ומצוי מחוץ למערכת השמש שלנו. זהו אזור בעל 12 מערכות קרובות יחסית של כוכבי שבת, המוכרים לנו בשמות המסורתיים של 12 המזלות האסטרולוגיים. מערכות כוכבים אלה הינן 12 מקבצי כוכבים היוצרים ביחד צורות בעין עקרב, גדי, שור, ותאומים, וכן הלאה. כל אחד מ-12 המזלות האסטרולוגיים מייצג קבוצת כוכבי שבת כזו.

אלה הם ארבעת המקורות הבסיסיים של הקרינות הקוסמיות המשפיעות עלינו לאורך כל חיינו. כל אדם קולט וסופג אנרגיות קוסמיות וארציות אלו, באמצעות מקלט מיוחד, גם מבלי שיהיה מודע לכך.

פרק שני

האדם – מערכת "מקלט" ו"משדר"

האנושות כחלק מן היקום, מושפעת מהקרינות ומהשפעות המגיעות אליה ממערכת-השמש שלנו וממערכות אחרות. אנו מקבלים אנרגיות מכוכבי-הלכת השונים במערכת-השמש, מן השמש ומכוכבים אחרים, וכן גם מכדור-הארץ עצמו.

כולנו קולטים ומשדרים

האנרגיות שאנו קולטים הינן מזון – מזון פיזי ומזון רוחני-חשמלי של רשמים.

היקום ככלל, בנוי כמערכת-הזנה-הדדית-ענקית. המודעות הגדולה ניזונה מן המודעות הקטנה, ולהיפך. כשם שממלכת החי, הצומח והדומם ניזונות זו מזו, והאדם ניזון משלושתן.

כולנו קולטים ומשדרים. המזון האנרגטי של רשמים אשר אנו קולטים הופך "במעבד-המזון" הפרטי שלנו, לאנרגיה של רגש ומחשבה, אותה אנו פולטים ומשדרים.

המנגנון של "מעבד-המזון" הפרטי שלנו, הקולט את הקרינות השונות, הוא מבנה האדם – האישיות והנשמה. המנגנון הוא מערכת מגנטית-חשמלית (אלקטרו-מגנט), המהווה מקלט (מגנטיות) ומשדר (חשמל). המגנט מקבל וקולט והחשמל – מקריין ופולט.

האדם בנוי במתכונת מקלט ומשדר ככל מערכת ביקום, הקולטת אנרגיות, מעבדת אותן ומשדרת אותן הלאה. מערכות כוכבי-השבת הרחוקות הינן משדר, כוכבי-הלכת במערכת-השמש הינם תחנות ממסר, והאדם הוא המקלט.

”זכר ונקבה ברא אותם”

במערכת המקלט-משדר, האדם קולט בכל ישותו ומשדר עם כל ישותו. אך, הראש הוא הקוטב החיובי, והרגליים – הקוטב השלילי. דרך פסגת הראש האדם קולט אנרגיות קוסמיות, ודרך הרגליים הוא קולט אנרגיות פלנטאריות. זהו תיאור סמלי וענייני כאחת.

לאחר שעיבד את האנרגיות מן הפלנטה והקוסמוס בגופו, במחשבותיו וברגשותיו – הוא פולט ומשדר אותן הלאה, וזאת דרך הגרון (הדיבור), דרך העיניים ודרך הידיים. דרך שלושת האמצעים האלה משתתף האדם בתקשורת ומעביר מסרים.

הגרון, העיניים והידיים הינם שלישיית “כלי-העבודה” לביטוי-עצמי ולשירות:

1. הגרון מייצג את המתנה הקדושה של הדיבור
 2. העיניים מייצגות את האור, את הראייה ואת עיני-הרוח
 3. הידיים הן הכלי לעשייה ולמעשים בעולם הזה. האדם נברא בדגם קוסמי אלוהי – “ויברא אלוהים את האדם בצלמו, בצלם אלוהים ברא אותו, זכר ונקבה ברא אותם” (בראשית א' 27).
- הדגם הזכרי-נקבי של הבריאה משתקף גם במודל המגנטי-חשמלי, כי הבחינה החשמלית היא הזכר, והבחינה המגנטית היא הנקבה. זהו מבנה טיפוסי של מערכת חשמלית, הכוללת את עקרון הפלוס-המינוס, כאשר החשמל הוא הפלוס והמגנט הוא המינוס.
- המשדר הוא עקרון זכרי, והמקלט הוא עקרון נקבי. האישיות היא העיקרון הנקבי הקולט, והנשמה היא העיקרון הזכרי המקרין, המפרה את האישיות. אך דרך האישיות, הנשמה מקרינה השפעותיה אל העולם הזה ואל החיים. כך אנו רואים, כי ברמות השונות, עקרונות הפלוס והמינוס מתחלפים.

תבנית האדם כמקלט בן שבעה גלים

את התדרים של שבעה כוכבי-הלכת המסורתיים קולט האדם באמצעות שבעה גלים או רמות, שבהם הוא מתפקד.

הממלכה האנושית – הלא היא האדם, בנויה משבע מערכות בסיסיות,

ויעודה הוא לקלוט, לעבד ולשדר, כמו מערכת חשמל-מגנט, הקולטת ומשדרת כאחת. הכול לפי הצרכים. גופנו בנוי מכשבע מערכות מקבילות לכוכבי-הלכת, כלהלן:

1.	שלד העצמות	שבתאי
2.	מערכת השרירים והמין	מרס
3.	מערכת הדם	שמש, ונוס ויופיטר
4.	מערכת העיכול	ירח
5.	מערכת הנשימה	מרקורי
6.	מערכת העצבים	מרקורי ואורנוס
7.	מערכת הבלוטות	פלוטו ונפטון

ואולם, הגוף הפיזי איננו מישור-הקיום האנושי היחיד... הן לאדם יש גוף ויש לו גם נשמה.

בחוץ ובפנים – גוף ונשמה

האבחנה בין **גוף ונשמה**, בין **חוץ ופנים**, העסיקה מאז ומתמיד את האנשים הרוחניים הרגישים. "אדם גר בתוך עצמו", כשהעולם החיצוני לגביו הוא זרם המאורעות והמצבים. ואילו העולם הפנימי הוא התגובות והעמדות שלנו כלפי המאורעות וכלפי עצמנו.

מעניין לציין, כי כיום בבוקר עידן דלי המוקד האמיתי לחיי-אנוש, איננו העובדות החיצוניות בשטח, על המישור הפיזי. המוקד האמיתי הוא מוקד ההסתכלות שאנו בונים, והעדשה שדרכה אנו משקיפים על החיים, הלא היא ההתרשמות והחווייה שלנו – התודעה. עם זאת, טעויות רבות נובעות מהסתמכות על מערכת רגשית בלתי-יציבה.

האנרגיה של המודעות

חיינו הם כפי שאנו מעמידים את הדברים. למעשה, ככל שהאדם מודע יותר לעצמו, לאמת על עצמו ולמשמעות חייו, כן גוברת מידת השכלול של כל המערכות שלו: וכן מתארגן עולמו הפנימי לרמת סדר ואינטליגנציה גבוהות יותר.

נציג את "מפת-האדם" בת שבע הרמות: על שבעה מישורי קיום:

ציור מספר 1

הילת-האור המקיפה את האדם, היא שדה-האנרגיה המוקרן מן הגוף הפיזי, במעגלים מתרחבים והולכים. הילה זו היא "גוף-החיים" – הגוף האתרי-חשמלי. מעגל ההילה המיידית הסובב את הגוף הפיזי, מכונה "קרינה ויטאלית של בריאות". המעגל השני הינו הגוף הרגשי. המעגל השלישי הינו הגוף השכלי; המעגל הרביעי הינו ההילה של האינטואיציה והנשמה.

1.	גוף פיזי	המישור הפיזי
2.	גוף "אתרי-חשמלי"	המישור האתרי – אנרגטי
3.	רגש	המישור הרגשי
4.	שכל	המישור השכלי
5.	נשמה-אינטואיציה	מישור הנשמה

שתי הרמות הנוספות, השישית והשביעית, הינן רמות עלאיות המהוות יעד מיוחל אך קשה להשגה. לכן, לא נתייחס אליהן בשלב זה.

הגוף האתרי-חשמלי

בספרות-הנסתר נכתב, כי גם לנשמה יש "גוף". "גוף"-הנשמה הינו הגוף הידוע בכינויו "הכפיל האתרי", או הגוף "האתרי-חשמלי" (גוף-החיים).

הגוף האתרי-חשמלי בנוי מחומריות דקה ובלתי-נראית (אלא לעינו של הקלירוויאנט, רואה-הנסתר). אבל האדם הממוצע מסוגל לחוש בשדה-קרינה המקיף את הגוף הפיזי.

הוא חש, אם בן-זוגו לשיחה הינו בעל קרינה נעימה, סימפטי, או בעל קרינה דוחה, אנטיפטי לו. הוא יכול לתאר את הזולת במונחי-קרינה, "אדם חם", או "אדם קר". למעשה, "ההילה" של אדם או מקום מורגשת על ידינו בתור אווירה המקיפה מקום מסוים או אדם מסוים.

מן הראוי לציין, כי אין המדענים רואים בעין יפה עשיית שימוש במונחים משפת המדע כמו "קרינה", "אנרגיה", "ויברציות" על-ידי אנשי הדיסציפלינה של הרוח. ברם חשוב להבין, כי מונחים אלה היו בשימושן של הדיסציפלינות הרוחניות מזה אלפים בשנים. שכן, החיים הינם אינטראקציה בין כוחות, המייצרים תנועה, קרינה, חום, חיכוך ולחץ.

המדע החל להתייחס אל הגוף-האתרי-חשמלי, המכונה "הילה" ("אורה") כאל "שדה-קרינה ביו-פיזית" של גופים, או "ביו-פלזמה". קרינה זו כבר צולמה באמצעות טכניקה המכונה "צילומי-קירליאן", ונראתה כרשת-אור המקיפה גופים שונים. הגוף האתרי הינו רשת-אור של זרמי-אנרגיה דקים ועדינים, המקושרים אל מערכת-העצבים. בספרות ובאמנות מופיעה ההילה, המתוארת כקרינה המקיפה ראשי קדושים...

בגוף האתרי כלולות:

1. קרינת "בריאות" ויטאלית של הגוף הפיזי
2. אנרגיית הרגש
3. אנרגיית השכל

בספר זה נעסוק בחמש הרמות הנזכרות של האדם, ואת שתי הרמות הנעלות די אם נזכיר בכינוי רמות שש ושבע.

חמשת ההיבטים של האדם, הלא הם הגוף הפיזי, הגוף האתרי-חשמלי, הגוף הרגשי, הגוף השכלי והנשמה: אלו הינם **חמשת השערים** או הדלתות הפתוחות, שדרכם נכנסות האנרגיות הקוסמיות לתוך מבנה אדם, ודרכם מקושר האדם עם היקום. (ראה ציור מספר 1).

במקביל לכך, **חמשת-החושים** הינם חמישה שערים המובילים אל העולם הפיזי-ארצי – הפלנטה. דרך חמשת שערי החושים קולט האדם את הרשמים מהסביבה החיצונית: ריחות, טעמים, מגעים, צלילים – צורות וצבעים.

פרק שלישי

היצירתיות לאור האסטרולוגיה

הפסיכולוג והחוקר המפורסם קרל גוסטב יונג, בן זמנו של פרויד, חקר את הארכיטיפים ואת האסטרולוגיה והשפעותיה על האדם. הוא הגיע למסקנה, שיש מקום לעודד לימוד רציני של תורה זו במערב. בתקופה המודרנית מגלים יוצרים ואמנים וגם הפסיכולוגים עניין רב בתחום חיי הנפש והארכיטיפים. אמנם בתחילה, הם ניסו רק להוכיח שהאסטרולוגיה מקורה באמונות הבל, אך היום תופס העיון האסטרולוגי מקום נכבד בקרב הציבור, והעיסוק בו חביב ומקובל מאוד על שכבות חברתיות מגוונות. העיון בנושא המועדים ומדיטציה של הירח המלא בכל מזל ומזל מהווים בסיס למפגשים מדי חודש בירח חדש וירח מלא. התחום האסטרולוגי נדרש על-ידי הציבור. רבים בארץ ובעולם מפענחים את המתרחש בכל מועד לאור קריאה במהלכי האסטרולוגיה, ומעיינים בספרות העוסקת בתחום זה. הם מוכשרים לשרטט ולפענח את הפריסה של כל מועד ומועד. להעשיר כל דורש בקבוצה ובמשפחה, ולהיעזר בארכיטיפים אסטרולוגיים להארת ההשקפה.

יש הרואים בכך "עיסוק בהבלים אך בילוי מהנה", וזאת משום שטרם נתקלו בהסבר או בתפיסה, המעלים בקנה אחד חשיבה מבוססת ואמינה עם מתן מעמד מכובד ומוכר לאמנות האינטואיציה הזו. דבר אחד ברור לכל – השאלה "מה קורה במזל האסטרולוגי כעת?" מהווה פתח לשיחות ולהיכרויות חדשות בין אנשים, ואף משמשת מוקד שיה בנושאי ההכרה העצמית, ובחינת מהותם של טיפוסים וזמנים שונים בתבל.

מה טיבה של האסטרולוגיה?

אמנות האסטרולוגיה מציגה הסבר ותיאור פסיכולוגי של תורת הטיפוסים ומועדי-המודעות השונים, ועוסקת בחלוקת הזמנים והאנשים בעולמנו ל-12 אבות-טיפוס, תוך תיאור התכונות הנפשיות והארציות שלהם. כן היא

מתייחסת לעובדת קיומנו במרחב הקוסמי והיותנו חלק ממערכת השמש שלנו. מעבר לכך, האסטרולוגיה היא **מדע היחסים** בין **גופים שמימיים במרחב**, ובין נפש האדם והכוחות הפועלים בה.

האסטרולוגיה בעידן דלי החדש מטפלת אפוא בשני מישורים: קוסמולוגיה ופסיכולוגיה.

אנו מבקשים למקד את תשומת-הלב אל ההקבלה הקיימת בין מצבי אנרגיה נפשית ורוחנית בתוכנו, לבין קרינות האנרגיות שבמרחבי האור המקיף אותנו.

אנשי-המדע מתארים כיום, כיצד המגנט (מגנטוספירה) שמהווה כדור-הארץ מושך חלקיקי-אנרגיה מן השמש.

ואילו הפסיכולוגים, המבקשים לעמוד על טיבם של כוחות הנפש, הרוח והנשמה – ילמדו לדעת **שמורי-הרוח** של הגזע האנושי, כבר מיפו למעננו סקאלה של האנרגיות של הרגש, השכל והאינטואיציה – סקאלה המזכירה את האנרגיות של הקרניים הקוסמיות, הזורמות ומגיעות אל האדם מן החלל המקיף אותנו. לדוגמה – תופעות הפריזמה של שבעת הצבעים והספקטרום של הקשת המתייחסים לידע המוכר על-ידי החכמה העתיקה בשם "שבע הקרניים הקוסמיות".

תיאור מפורט של שבע הקרניים יובא בהמשך הספר, וכן יובהר כיצד הן בונות כ"מעשה-מרכבה" את שבע האנרגיות הבסיסיות ושבעה טיפוסים האדם; זוהי **תכנית-אב** מהממת ביופייה, המציירת לעינינו שבעה דגמים של האדם הפסיכו-קוסמולוגי ומקומו ביקום בעת החדשה.

הגופים השמימיים הינם עצמים בחלל החיצון, אשר המדעים השונים עוסקים בחקר תכונותיהם החומריות. האסטרולוגיה, לעומת זאת, חוקרת את מהות היחסים בין הגופים השמימיים לבין פנימיות נפשו, רוחו וגופו של האדם.

האסטרולוגיה טוענת שהחלל החיצון, על כל מערכותיו, הינו השתקפותו ובבואתו של המרחבים הפנימיים של התודעה בתוכנו, על כל מערכותיהם. היקום כולו משתקף במוח האדם, ולהיפך.

12 המזלות הינם 12 שדות אנרגיה, המשפיעים בקרינתם על שדות-הקרינה של בני-האדם. וכן שדות האנרגיה של האדם משפיעים על החלל. שבעת הכוכבים המסורתיים מהווים שבעה עקרונות, בבואה של שבעה

כוחות מרכזיים הפועלים במבנה הפיזי של האדם ובנפש. **שבעת הכוחות**
ביקום החיצון נמצאים ביחסים דינמיים עם שבעת הכוחות הפנימיים.
 השמש היא **גרעין של התודעה** במערכת השמש, ובאדם היא מסמלת
 את לב האדם ואת כוחו להתרכז סביב מטרה.
 הירח ממונה על עיקרון המחזוריות בחיי האדם, וגם המחזוריות בטבע.
 כוכב-הלכת ונונס ממונה על **ההרמוניה, האהבה והעדנה**, ולכן הוא
 מייצג את תפקודן של איכויות הלב.
 מרס ממונה על **הדחפים המיניים וגם על העוז, הפחד והכוח לעמוד על**
זכות הלחימה על זכויותיך. במקביל לכך הוא ממונה בגוף על איברי המין
 ועל בלוטת האדרנלין.
 מרקורי ממונה על **הכדאיות והמשא ומתן והחישובים** המתלווים לכך.
 או על האינטליגנציה והידע המעשי והשימושי. לכן הוא מייצג את מערכת
 העצבים והחשיבה הפרקטית.
 לעומתם, **הכוכב שבתאי** האיטי אחראי על עיקרון התבונה **המגבילה**
והמרסנת, ועל ההתמננות ואכיפת החוק.
 יופיטר (צדק) מייצג את **הקוטב השני** – עיקרון **ההתפתחות**
וההתרחבות, החכמה והמרחבים, הן בנפש והן בטבע.
 הכוכבים פולטים קרינות, הנקלטות על-ידי שבע רמות המקלט
 שבתוכנו: לכן מתעוררים כוחות הנפש התעוררות יתרה כתגובה על קרינות
 גורמי השמיים.

פרק רביעי

12 המזלות – שנים-עשר שערים של התנסות

האסטרוולוגיה היא המדע העתיק של היחסים בין יחידות הבריאה, והיא מטפלת בקשר בין מצבי הקיום של האדם – לבין היקום. האם שמתם לב כי כוח המלה 'קיום' שווה לכוח המילה **יקום**? אדם נולד על פני האדמה, ועובר את תהליכי גיל ההתבגרות. בהיותו בן 21, הוא נכנס ועובר על סף החיים לבגרותו, דרך שער ההתמודדות עם עולם העשייה: במשך שבע השנים הבאות הוא שרוי בהתמודדות עם מצבי חיים: פרנסה, עבודה, קשרים וידידים, בן זוג ומשפחה.

במלאת לו 28-29, מגיע מועד הלידה השנייה שלו, וזאת לאחר שעבר עימותים למיניהם ורכש התמצאות במצבי חיים שונים. בגיל זה הוא נכנס, על-פי המסורת האסטרוולוגית, בשער המודעות הראשונה של מקומו ותפקידו בעולם, ושל ייעודו בתכנית הבריאה.

ארבעה הם העולמות שאדם יכול להיכנס בהם, לפי הקבלה: עולם העשייה (המעשי), עולם היצירה (ההשראה), עולם הבריאה (הגשמת רעיון בפועל) ועולם האצילות (ההוויה הפנימית). ישנם שערים רבים מאוד אל העולמות הנעלים, והאסטרוולוגיה היא שער חשוב, שדרכו יכול האדם לחדור מעולם העשייה, אל הבנה של עולמות היצירה והבריאה.

בפרק זה נקנה מספר מושגי יסוד באסטרוולוגיה.

א. **אסטרוולוגיה**, בתרגום מילולי מיוונית, היא תורת הכוכבים או חכמת הכוכבים. היא עוסקת בקרינותיהם של 12 הגופים של מערכת השמש ושל 12 המזלות, ובהשפעתם על תכונות נפש האדם. בין שנים-עשר הגופים של מערכת השמש שהזכרנו, נכלל גם כוכב הלכת אימא-אדמה. וגם הירח נכלל במשפחת השמש, ולפי מסורת הנסתר גם כוכב-הלכת וולקן שלא זוהה עדיין.

חבורה זו של כוכבי שמיים, השטים במסלוליהם סביב השמש, קבלה ייצוג במודעות של תרבות המערב בת זמננו, דרך העדשה של השקפת העולם היוונית העתיקה. כשיוון העתיקה הייתה מעצמה תרבותית, באלף הראשון לפני הספירה, כינו היוונים את כוכבי-לכת של המערכת בכינוי אלים, המתגוררים על ההר אולימפוס האגדתי שליד אתונה.

האלים עסקו, לפי גרסת היוונים, במשחקים תחרותיים וטקסיים והשעשוע החביב עליהם ביותר היה – למשוך בחוטי גורלותיהם של בני-האנוש.

משחקי האלים נקראו 'אולימפיאדה'; בשם זה הוכתרו משחקי הספורט הבינלאומיים שהשפיעו ומשפיעים על תודעת האחדות של האנושות.

במיתולוגיה היוונית והרומית ייחסו לאלים תכונות אנושיות. הם מתוארים כבעלי אופי אנושי. יש לזכור, כי תכונות האופי המיוחדות של האלים, שאובות ממקורות ידע עתיקים, שהתייחסו לסוגי הקרינות של הכוכבים, הנקראים בשמות המיתולוגיים של אלי יוון ורומא.

ב. **הזודיאק** הוא גלגל המזלות – גלגל דמיוני המתוח בשמיים סביב כדור הארץ ומציין את מיקום 12 קבוצות כוכבי השבת שעל שמם קרויים המזלות.

הזודיאק הוא סמל האדם השמימי – האדם שהשלים את דרכו הארצית בהצלחה והגיע לשלמות. להפוך לאדם שלם אשר למד לשלב את כל יכולותיו בהרמוניה – זו הייתה מטרת האדם החושב בכל הזמנים.

12 מזלות הזודיאק מציגים 12 התנסויות אנושיות בסיסיות. אלו הן 12 האיכויות שמוטל על האדם לפתח בתוך עצמו בתהליך היצירה העצמית שלו כאדם, על-פי דגם עתידיני של אדם מושלם. תהליך זה משולל לתהליך בן מיליוני השנים, הנדרש לגרגר פחם שחור ומאובק, על מנת שיהפוך ליהלום...

האדם מפתח בתוכו בהדרגה את כל 12 האיכויות של 12 המזלות. נשמתו, המתחילה את דרכה בדרגת קיום ראשונית ונמוכה, עוברת דרך ארוכה וגלגולים רבים עד שהיא מגיעה למדרגת אדם נעלה ובעל אופי.

בכל מזל יש לראות שער אחד, מצב אנושי אחד ממצבי ההווה, וכל מזל הוא שער לאחת ההתנסויות האנושיות הבסיסיות.

שדה-ההתנסות של המזלות סרטן וגדי

על פי המסורת, מזל סרטן הנשלט על-ידי הירח, מייצג את האימא והילדות, הרחם והלידה. עם תחילת הקיץ, במזל סרטן, מתחיל תהליך ההפנמה אחר כניסת האנרגיות לעולם עם האביב.

שלושת מזלות האביב הם העקרונות המייצגים את שלב ההתחלה: טלה (הופעה האדם בתחילת מעגל השנה), שור (התייצבות בגוף) ותאומים (התמצאות בסביבה). אבל המזל הרביעי סרטן מייצג את עצם התגלגלות נשמת האדם לעולם הזה בו היא לובשת גוף בשר.

הירח הממונה על מזל סרטן, והאחראי על הנוזלים בפלנטה, משול לאם המזינה את תינוקה בנוזלי הגוף. לעומת זאת, מזל גדי מייצג את אבא; ואף את שלב הבגרות הרוחנית של האדם; במזל גדי, המזל העשירי, האדם כבר עובר עלייה משלב של חיי הגוף, לשלב של הרוח, וקונה לעצמו זהות עצמית ומגע עם נשמתו.

כי מזל גדי מייצג את "החניכה לאמת", שאדם נחנך, כשהוא נולד "בפעם השנייה" בחיים האלה, על-פי המסורת – בגיל 29, שאז הוא מוצא את דרכו, את הטעם ואת משמעות חייו.

לכן מזל סרטן הוא אימא

ומזל גדי הוא אבא

אכן, אחרי אלפיים שנות עידן דלי החדש יבוא זמנו של עידן גדי בן אלפיים השנה, ובו יתבטאו גם התכונות של המזל המשלים אותו, סרטן. בתום שלב ההתבגרות של עידן דלי, יגיע האדם לשלב האחריות של דמות האבא בעידן דלי, ואז הוא יתמודד, בעוד כ-2,000 שנה, עם הקשר הבסיסי בין אבא ואימא, בין עליונים ותחתונים, על רמה גבוהה יותר. זה צפוי להתרחש בעידן גדי שיבוא לאחר עידן דלי.

וזה יהיה הסמל של הבגרות והיחס-והקשר הממוקד ביקום בין העיקרון הנקבי – אימא חומר, לעקרון הזכרי – אבא-רוח; וזה גם היחס שבין אדם לאדמה: בעידן גדי, יחזור האדם לקשר שלו עם האדמה וייחקר כדור

הארץ עד למרכיביו הסמויים ביותר, וכל סגולותיו וסודותיו היקרים והנסתרים יתגלו ויעובדו.

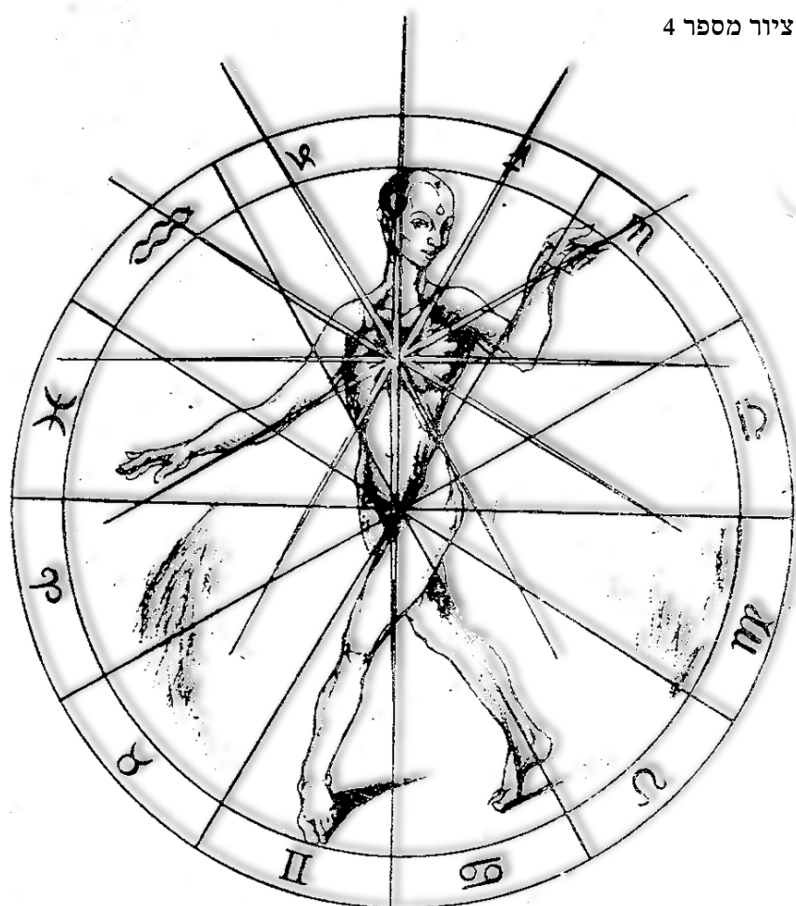
בכל מזל יש לראות שער אחד למצב אנושי אחד ממצבי הקיום וההוויה, וכל מזל הוא שער להתנסות אנושית בסיסית על הסקאלה של 12 התנסויות.

להכנת הורוסקופ נחוצים נתון של זמן, ונתון של מקום, כי ההורוסקופ הוא נוסחת זמן ומקום. ההורוסקופ מהווה מעין צילום של מערכת השמש ברגע הלידה הנתון. זהו הצופן והמפתח הקוסמי האישי למפה של מערכת השמש ברגע הלידה של היחיד. מערכות היחסים ברקמת חייו של כל אחד, והשפעותיהן, מופיעות במפה בתור זוויות היבטים בין הכוכבים ברגע הלידה, מיקומם במזלות ובבתים, ותפקידיהם כשליטי הבתים השונים.

כאשר אנו בוחנים הורוסקופ אנו בודקים בראש ובראשונה, את מיקום השמש ומצבה במפה. מיקום השמש זה הנתון אשר מעיד על כוח החיים ועל מטרת החיים של בעל המפה בהווה. מזל השמש מייצג את האתגר בהווה של האדם, את הטמפרמנט שלו, את האיכות, הייעוד והנטיות המבקשות ביטוי בחייו.

מיקום הירח במפה מעיד על האינסטינקטים והמקצבים הטבעיים של בעל המפה, וכן על עברו הקוסמי. הירח מציין את העבר ומסכם את המגבלות הנוכחיות. הוא מושל בגוף הפיזי, ומציין איפה ומהו בית הכלא של הנשמה בחיי האדם.

מיקום האופק לפי שעת לידה מדויקת מציין את טיפוס האישיות שהאדם מציג בפני הציבור, ומהו העתיד שלקראתו הוא צועד. אבל האופק מציין גם את כוונת חייו ונטיית נשמתו לחיים אלה. זהו סוד העתיד, והוא המציג את הכוח שיוביל את האדם להצלחה.

האדם מקרין את 12 האיכויות של 12 המזלות – דרך מרכז הלב. 12 המזלות מייצגים את 12 תכונות האופי של האדם הקוסמי, השואף לתת ביטוי לשלמות של מערכת-השמש. בחיי הפלנטה אימא-אדמה יש חשיבות מרכזית לנושא המין, ולפעילות המרכז-המיני באדם. חיי-המין וההזדווגות הינם במוקד התיקון של חיי אדם בפלנטה שלנו.

מחזה החיים

ההורוסקופ משול למשחק בשלושה מישורים:
מישור אחד הוא המזלות – עלילת המחזה של חיי אדם.
מישור שני הוא הבתים – תחומי החיים והתפאורה שבה מתרחש המחזה.

מישור שלישי הוא הכוכבים, הלוא הם השחקנים הנעים על פני תפאורת הבתים, לפי מהלכי תנועתם האסטרונומית, ולפי תמונות העלילה (המזלות).

האדם עצמו הינו הנעלם הגדול האמור לנהל ולביים את כל ההצגה, בהתאם לכללי המשחק ובהתאם לדרגת רוחו. לשם כך עליו להכיר את הכללים, ולדעת על קיומה של התוכנית הגדולה (ראה ציור מספר 4).
עליו לדעת כי במעגל ההורוסקופ, פסגת העיגול של ההורוסקופ מציגה את פסגת השמש במרום השמים בצהרי יום, ובסיס העיגול מציג את חצות הלילה. בבסיס העיגול – או המפה, ניצבות רגליו של האדם, מן האופק נטויה דרכו, ובפסגת העיגול מזדקף ראשו; האדם מוצא את עצמו עומד במרכז העיגול כשמימינו האופק, הלא הוא תחילת הדרך ומבנה האישיות שלו, ומשמאלו – בן הזוג או שותפים והציבור בחייו.
בתנועה בלתי פוסקת, האדם נע ומטפס בגלגל המזלות לצלילי המוסיקה של חייו, והוא מייחל לקחת חלק במקצבי היקום, ולהפוך למשתתף מודע. הוא לוקח חלק במפגשים ובלמוד בתנועה עם 'מועדי המודעות'.

הגורל הוא האופי

כדי שידע האדם במה הוא משתתף ובמה הוא נוטל חלק – מוטל עליו לדעת ולהכיר את שם התוכנית הקוסמית, שהוא 'האבולוציה של המודעות'. הלשון אינה עשירה דיה כדי לאבחן את מהות היופי, השירה והחכמה של תכנית הבריאה, אך המלים 'מצפון', 'יצירתיות' ו'עבודה' משמשות קווים מנחים בהבנת התכנית הקוסמית; תוכנית שעניינה בסולם של השתלשלות החיים האדירה, הנפרשת על פני כל העולמות, והכוללת את כל ממלכות הדומם, הצומח, החי והאדם. כמו-כן מתייחסת תכנית זו

לישויות מפותחות ונשגבות מהאדם, ולרמות מודעות אינסופיות. אהבה היא סיבת ההתהוות וההשתלשלות של כל העולמות. הבורא אמר: 'אני אחד ושמי אחד' – הכול אחד. 'אחד' שווה בגימטריה ל-13. גם המילה 'אהבה' שווה בגימטריה ל-13.

אהבה היא הכוונה הפנימית אשר בשורש נשמתו של האדם; הוא מתבונן ופועל מתוך כוונה להתעלות ולהתפתח, להעלות את כוחות החיים. (סובלימציה, טרנסנדנטליות והתפתחות). במהלך השתלשלות החיים הארוכה, ממלא כל אדם את כל התפקידים, עד שהוא משלים את מסכת אופיו לשלמות הראויה של מכלול התכונות האנושיות ומידות האופי הרצויות. לפי סדר הופעתן דלהלן:

טלה – אומץ-לב; שור – סבלנות; תאומים – הסתגלות ותקשורת; סרטן – התחשבות; אריה – שליטה-עצמית; בתולה – מתן-שירות; מאזניים – איזון; עקרב – מאמץ; קשת – קליעה למטרה; גדי – אחריות; דלי – סינתזה; דגים – ענווה ופשטות.

על האדם לפתח 12 התנסויות שהינן התמצית והמהות של המזלות. מספר 12 מהווה שלימות מספרית בסיסית: גם בתנ"ך ה"שנים עשר" מתאר את השלמות של עם-ישראל, המורכב משנים-עשר השבטים – הלא הם מכלול כל הצדדים שבאדם.

וכזה הוא תהליך הפיתוח של 12 האיכויות האנושיות: התינוק הנולד בטלה פורץ אל העולם באומץ-לב. (אש). דרוש מאמץ כדי לבוא אל העולם הזה. אחרי הפריצה דרושות הרבה התמדה וסבלנות (אדמה) בשור, על מנת להתקיים ולגדול. תוך כדי גדילה, הוא מוצא תקשורת עם הסביבה ומסתגל אליה (אוויר) בתאומים. ולשם כך עליו ללמוד בסרטן איך להתחשב (מים) בבני הבית בהביאו הביתה את מכלול התנסויותיו ב-3 המזלות הראשונים.

כךך הושלם המחזור הראשון של הינקות – הלמידה והמפגש הראשון עם ארבעת היסודות בעולם: אש (טלה), אדמה (שור), אוויר (תאומים) ומים (סרטן). על כך נאמר, כי השליטה בארבעת היסודות של האופי, מקנה שליטה בחיים.

במחזור השני אש-אדמה-אוויר-מים, מתחיל האדם הצעיר לשלוט בעצמו (אש) ולהיות יצירתי במזל אריה. בעקבות התפתחות זו הוא נותן

שירות אינטליגנטי (אדמה) לחברה בבתולה. כך הוא מגיע לשלב של בגרות, ובמאזניים מחפש הוא לחיות באיזון (אוויר) עם עצמו ועם החברה, ולמייץ את חוויותיו לפי ערכי חיים. הדבר דורש מאמץ, אותו הוא חוצב בעקרב, מתוך התמודדות עם העולם הרגשי (מים) של עצמו. בכך תם המחזור השני של ארבעת-היסודות באופי האדם. האדם מנצח בקרב עם העקרב את רגשותיו הסוערים.

או אז נפתח מחזור שלישי של אש-אדמה-אוויר-מים: לפנינו בריה חזקה המסוגלת בקשת להגות מטרה, לכוון אליה ולקלוע ללבה בדיוקנות (אש). במזל קשת רוכשים את היכולת להדריך אחרים, ובמזל גדי, האדם כבר תופס עמדה של **אחריות** (אדמה), ותורם לארגון החברתי. במזל דלי הוא **מסנתז** (אוויר) את מכלול הבנתו והידע שללו לידי שלימות אחת, ומגלה כשרון במסירתם ולהעברתם לידי הציבור. ולבסוף, לאחר כל מה שקיבל ונתן בדרך, חייב הוא במזל דגים להוות דוגמה של **ענווה ופשטות** (מים).

המפה האסטרוטולוגית היא נוסחה לחיי אדם. הציור והנוסחה היחודיים לכל אדם מופיעים בסמלים (כוכבים, בתים, מזלות) וכוללים את השבילים שבהם תדרוך כף רגלו בחיים אלה. נכללות בכך גם ההשפעות התפעלנה עליו על מנת שיעזר ליעודו ויגשים ויוציא לפועל את האנרגיה של נשמתו.

ארבעת היסודות והזרע

הזרע הוא אבי העץ. נשמת האדם דומה לזרע וכדי להתפתח היא זקוקה למזון. כמו בטבע, זרע העץ מגיע לשלמות ולפרי, בעקבת פעולות של אינתי הטבע – **הגשם והשמש, האוויר והאדמה**, המספקים לו מזון. גם האדם זקוק לארבעת היסודות הללו כדי להתפתח.

באסטרוטולוגיה נקראים 4 היסודות האלו: אש (שמש), מים (גשם), אוויר (רוח) ואדמה. יסודות אלה פועלים על הזרע האלוהי שבתוכנו ומבשילים אותו, על ידי אספקת ההתנסויות הדרושות להבשלתו. 4 היסודות הם ביטוי ל**חוק הארבע** – חוק המחזוריות מתבטא בתופעות טבע רבות.

בימי הביניים מקובל היה הרעיון, שהאדם מורכב מתערובות שונות של ארבעת היסודות, כאשר אופיו והטמפרמנט שלו נבעו מהפרופורציה בין המרכיבים. בתורת-קדם העתיקה והנסתקת, ארבעת היסודות היוו סמל

ומסווה לרעיון מבנה האדם. למעשה, הם הסתירו את נוסחת ארבעת הגופים של האדם.

יסוד המים כולל את מזלות המים: סרטן, עקרב ודגים. יסוד האוויר כולל את מזלות האוויר: תאומים, מאזניים ודלי. יסוד האדמה כולל את מזלות האדמה: שור, בתולה וגדי ויסוד האש כולל את מזלות האש: טלה, אריה וקשת.

סרטן, עקרב ודגים הם שלושה שלבים בהתפתחות יסוד המים או יסוד הרגש באדם. הסרטן הוא השלב הרגשי, הסגור והמופנם בתוך עצמו. העקרב הוא הלוחם, היוצא לקרב נגד הכוחות האפלים בתוך עצמו; הדגים מכי בתוכו את מודעות היקום כולו, לאחר שעבר ועזב מאחור את ההשפלה הגדולה שבירידה אל החומר; הוא פגש את כל היכולת להעריך את היופי הגדול המצוי בכל.

תאומים, מאזנים ודלי מציינים 3 שלבים שהתפתחות האוויר, או בהתפתחות השכל באדם. תאומים עוסק באיסוף מידע מכל הסוגים, מאזנים שוקל את המידע, מעיין בו וממיין אותו לפי ערכו; דלי מפיק מהמידע את תמצית החיים והאמת.

שור, בתולה וגדי מציינים שלושה שלבים בהתפתחות הפיזית של האדם. השור בונה את התשתית היציבה, החומרית ונצמד אליה. הבתולה מארגנת את משק הבית בתבונה; והגדי עושה בחומר שימוש נכון, ובסיסי למטרתו, שהיא הנהגת הציבור.

מזלות יסוד האש – **טלה, אריה וקשת**, הינם 3 שלבים בהתפתחות הרוח באדם. טלה מציין את ההתלהבות הראשונית של הגבר הצעיר. אריה הוא האב המפרנס, הדואג לבני ביתו, וקשת הוא המדריך הרוחני, אשר יורה חיצים למען יאספם התלמיד.

כך מבטאים 12 המזלות בארבעת היסודות שלושה שלבי חיים בכל אחד מארבעת היסודות השונים, המוליכים את האדם אל השלב של **שליטה עצמית** מלאה. כאשר נדע לשלוט בארבעת היסודות בתוך עצמנו, נשקיט את סערות הרגש ורגישות-היתר במים, נשלוט ברצון לקבל, ברגזנות ובהתלהבות-היתר של האש.

נרגיע את מתח העצבים הנובע מפעילות מנטלית יתרה, ביסוד האוויר. ונמתן את כובד הרכושנות והעקשנות – באדמה. רק כאשר נגלה,

שהיסודות בעולם החיצוני מתחילים לציית לנו. אך נחוץ ניסיון רב, כדי לשלוט אפילו באחד מהם.

על כך כותבת ג'ואן הודג'סון, בספרה "גלגול הנשמה בגלגל הזודיאק", כי בני כל המזלות מאותו יסוד, נולדו בו כדי ללמוד ממנו שיעור מסוים: השיעור שבני מזל האש באו ללמוד על האדמה הוא אהבה אינטליגנטית. השיעור שבני מזל האדמה בנו ללמוד – הוא שליטה בחומר הפיזי וידע מעשי של מתן שירות אינטליגנטי.

השיעור של בני מזל אוויר צריכים ללמוד הוא – האחוה וההימנעות מהתנשאות:

ואילו בני מזל המים באו ללמוד את לקח השליטה ברגשות. משימתם היא להגיע לשלום ולשקט הדינמיים, החבויים מאחורי כל צורה, תנועה וצליל.

פרק חמישי

שתיים-עשרה נוסחאות קוסמיות

12 המזלות הם 12 נוסחאות קוסמיות בעלות היבט כפול.

ניתן להסתכל עליהן משני כיוונים: מטלה אל דגים בכיוון מנוגד לשעון – נוסחת הרוח, ומדגים אל טלה בכיוון השעון – נוסחת הבשר.

גם לאדם שתי נקודות התחלה שונות בחייו. הוא מתחיל מטלה בכיוון דגים, כמקובל, וניסיון חייו מדריך אותו, בשלב מסוים, אל המסקנה שהתוכן הפנימי של החיים הוא ההבנה שרכש ממצית נסיונותיו; זוהי ההבנה, שכוחו הוא ביכולתו לתרום ולהשתתף. או אז הוא ניצב בפני החידה של שנים עשר המזלות, כמבקש-זהב צמוד אל שער-הדולר. זאת דרכם של אנשי טובים באמצע הדרך.

12 המזלות יהוו לגבי האדם הזה **הצהרת-כוונות וציוני דרך**, לפי נוסחת הרוח, כדלהלן:

1. טלה – אני מופיע, וממישור השכל אשלוט בעצמי
2. שור – אני רואה, וכאשר העין פקוחה הכול מלא אור
3. תאומים – אני מכיר את הצד האפל... ובדעיכתו אל הרקע, אני גדל ומקריין אור
4. סרטן – אני בונה בית מואר ובו אשכון
5. אריה – אני מודע להווייתי
6. בתולה – אני האימהות, אני הילדות, אני האלוהי והחומרי כאחד
7. מאזניים – אני בוחר בשביל הזהב, המוביל בין שני הזרמים הגדולים
8. עקרב – הנני הלוחם, מן הקרב אני עולה עטור ניצחון
9. קשת – אני רואה את המטרה, אני מגיע אל היעד – ורואה יעד נוסף

10. גדי – אני טובל באור עליון, ואל האור הזה אני מפנה את גבי
11. דלי – הנני מימי החיים, הנשפכים עבור אנשים צמאים
12. דגים – עוזב אני את בית-אבא, ובפנותי חזרה, אני משרת ועוזר.

ארבעה משחקי חיים

כאמור, לכל אדם שתי נקודות התחלה שונות. כאשר האדם שרוי בתחילת דרכו, נבער מדעת ואינו מכיר את טיב המשחק הקוסמי הגדול ואת המטרה האמיתית של נשמתו, הוא מאמין בשאיפותיו וברצונותיו, ובפסגות שניתן כביכול להשיג ולהגשים, כגון מעמד כלכלי המהווה מטרה בחיים.

הוא סבור, שכל אלה יסכו לו נחת רוח ואושר, ולכן יחתור, בבלי דעת, עד שיצלול בשכחת עצמו אל תוך אחד או אחדים מהמשחקים המקובלים בעולם הזה.

המילה 'משחק' ניתנת להבנה ברמות שונות. בדברנו אל **משחק קוסמי** אנו מתייחסים למשחק לפי ההגדרה של מדע ומתמטיקה: משחק הוא תכנית של בריאה, עם מערכת כללים וחוקים, המאפשרים התפתחות. אך משחקי החיים הם עסקאות, עם מידה של הימור ואופורטוניזם; הנחת היסוד שלהם, היא שלשחקנים ידוע מה בעצם קורה – ועד כמה המשחקים רציניים; הנחת יסוד זו אינה נכונה! האדם אינו מודע למקומו ולתפקידו ביקום, ולתכנית הקוסמית של העבודה הגדולה. האדם שקע במשחקי החיים, ושכח לאן כל זה מוביל.

ואלו משחקי החיים:

1. משחק הכסף – "תאוות העשיר"
2. משחק הכבוד – פוליטיקה וכוח ("כבוד גבורים")
3. משחק האמנות – "קנאת סופרים"
4. "עמך" – בעל-הבית

אדם תמים עשוי לנהל את חייו בפשטות, לפי כללי המשחק הארצי הבסיסי, משחק "בעל-הבית". בעל-בית ומשפחה טורח בהקמת בית חם וטוב, תא חיובי בחברה. משחק זה הוא התנאי הבסיסי לתקיעת יתד איתנה בעולם העשייה, והוא נחוץ כהתנסות מוקדמת במשחק הקוסמי האמיתי. זהו המשחק של **אנשים טובים באמצע הדרך**.

גם האדם ההולך בנוסחת הרוח, ישחק את המשחקים, אך לפי צרכיו. הוא לא ייבלע ולא יזדהה עמם.

ברם, אותו איש המתלהב בלהט המשחק ומשקיע כוחותיו בהשגת אי אלה יעדים חומריים שהציב לעצמו, בל ישכח לחפש טעמים ומשמעויות עמוקים יותר לכל התופעות, בהן ייתקל על-פני האדמה. אם שכח שנולד בגין כוחות שאינם ידועים לו, ושדרכו מכוונת על-ידי אותם כוחות. הוא יראה את החומר כתכלית הכול, הוא יזדהה עם היצרים, התלאות והשאיפות. ובמקרה זה יהיו 12 המזלות של אדם כזה תהיה **נוסחת הבשר**, ודרך הלימוד שלו – ארוכה ומייגעת.

12 הנוסחאות יהו או הכרזת עמדות כלהלן:

1. דגים – רד אל החומר
2. דלי – התאוות ימשלו בך
3. גדי – התשוקה תשתל, ודלתך תהיה פרוצה
4. קשת – גרוף לך מזון
5. עקרב – רגשותיך ירקמו לך סבך של אחיזת עיניים, במקום תמונת המציאות
6. מאזניים – עלייך לבחור
7. בתולה – ימשול החומר!
8. אריה – האחרים יתקיימו להם; 'אני אשלוט'
9. סרטן – תחי הבדידות, ועם זאת, 'ההמון קיים'
10. תאומים – אי-היציבות תשפיע
11. שור – המאבק יתגבר
12. טלה – חפש לך שוב צורה בבשר*

* (כתבי א.א. ביילי: 'חקר המגיה הלבנה', בהוצאת "לוסיס-טרסט" אין לצטט ולהעתיק קטעים אלה ללא רשות ההוצאה).

כשאדם מגיע לנקודת ההתפתחות, שבה נשמתו מתחילה להשפיע על

אישיותו הארצית ולהפעילה למטרות הנשמה, אזי עובר על האדם מהפך. הוא חדל לנוע בכיוון ההפוך, ומתחיל להתקדם בגלגל המזלות לפי סדר ישר, החל מטרה אל עבר דגים.

שתי מחלקות באסטרולוגיה

האסטרולוגיה מתחלקת לשתי מחלקות, אסטרולוגיה חיצונית ואסטרולוגיה פנימית.

אסטרולוגיה חיצונית מטפלת בחיים ובאישיות החיצונית. תחומיה מוכרים לכל, כי היא עוסקת בעניינים כגון אהבה, נישואין, רווח והפסד כספי – כלומר, הצדדים הפיזיים והרגשיים של הקיום.

אסטרולוגיה אזוטריה או פנימית עוסקת וחוקרת את מהות חיי האדם ואת נשמת האדם. היא חוקרת את דרכו על פי החוקים הרוחניים שניצבים מאחורי תופעת החומר.

התחום המעסיק את האסטרולוגיה הפנימית הוא הצד השכלי של הקיום; מבנה האדם ונשמתו. או המהות שלו – הגרעין האיכותי של חיו. האסטרולוגיה הפנימית עונה על שאלות כמו: מה הן העמדות או הגישות של האדם? באיזה אופן הוא רואה את הדברים? – כלומר, היא עוסקת בצד הרעיוני והשכלי של הקיום.

החלוקה לשתי נוסחאות של המזלות, **נוסחת הבשר ונוסחת הרוח**, היא חלוקה איזוטריה. האסטרולוגיה האזוטריה מבקשת להתייחס אל החיים במונחים של אנרגיה, כפי שמתייחס אליהם המדע, הרואה אנרגיות בכל תופעה. לדברי איינשטיין, **היקום הינו מחשבה אחת גדולה**; כל חומר הוא אנרגיה, וכל אנרגיה היא חומר. הסתכלות על החיים דרך משקפת זו, מעניקה להם מימד נוסף, המעשיר את הקיום, במשמעות מסדר גודל שונה.

ברצותו, האדם נשלט על ידי החומר, ואז 12 ההתנסויות של המזלות הן לגביו סיפור של רווח והפסד – גריפת מזון בקשת, בחירה בחומר בבתולה, סיפור של הצלחה חומרית באריה, מבוכה ואי-ודאות בעקרב, חוסר יציבות בתאומים. סך הכול – זו רדיפה אחר כבוד וצבירת הון, או תענוגות ובילויים ללא תכלית.

אך ברצותו, יסתכל האדם על החיים כעל משחק מחשבה ואנרגיה, שעובר בהם קו מנחה אחד, המוביל להתקדמות בסולם האינטליגנציה, ההבנה וההתעלות. ואז התוכן והעלילה של **מחזה החיים** הם הרפתקה לימודית נצחית: החל משליטה עצמית בטלה, דרך פיתוח איכויות הראיה והאור בשור, הכרת הצד האפל שלך בתאומים, ביסוס מודעות באריה, ומאבק על איזון במאזניים, תוך מאמץ מודע בעקרב.

פרק שישי

מבנה האדם: אישיות ונשמה

את הספר הזה מניע הרצון למזג ולשלב בין שתי תפיסות: התפיסה החומרית, לפיה העולם הוא פעילות חיצונית והחיים – אירוע פיזי על מישור הבשר, לבין התפיסה הרוחנית והפסיכולוגית, לפיה העולם הוא אירוע פנימי וחוויה פנימית, ומוקד החיים הוא ההסתכלות, הראיה האיכותית, העמדות והפעילות הפנימית.

כל אותם כוכבים, המייצגים בשירים ובלהיטים את מיטב חלומותינו ואת שאיפותינו למרחב ולשלמות, אינם גופים פסיכיים אטומים, אלא ישויות קוסמיות המקרינות קרינות משמעותיות אל החלל. אנו מושפעים מאוד מקרינות כוכבי-הלכת וכוכבי-השבת, לא רק במישור הפיזי, אלא גם בחיי הרגש וחיי השכל שלנו. לפי תפיסה זו, מערכת היקום כולה מקרינה אלינו משבעה מישורים שונים, ואלה הם:

1. המישור האלוהי – המוחלט
2. מישור היחידה
3. מישור הרוח החיה
4. מישור הנשמה
5. מישור השכל (רוח האדם)
6. מישור הרגש
7. המישור הפיזי

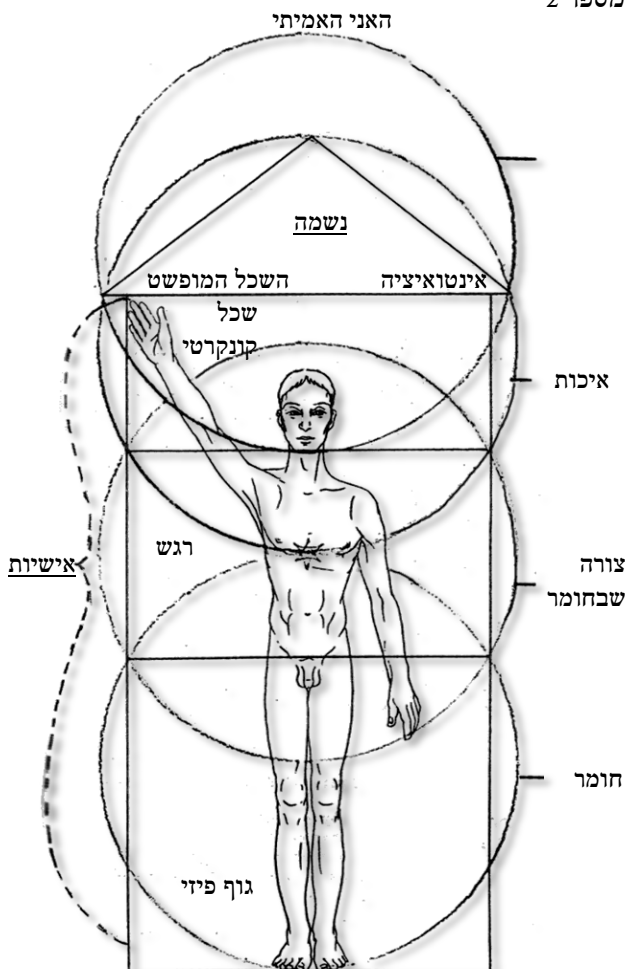
קרינות אלה חולפות במרחב וביקום, ומגיעות אל כדור-הארץ לא באורח מקרי, כי אם באורח מסודר ובנוי, אינטליגנטי ובעל מטרה. (ראה ציור מספר 3) לקרינות אלה שבעה תפקודים מסודרים.

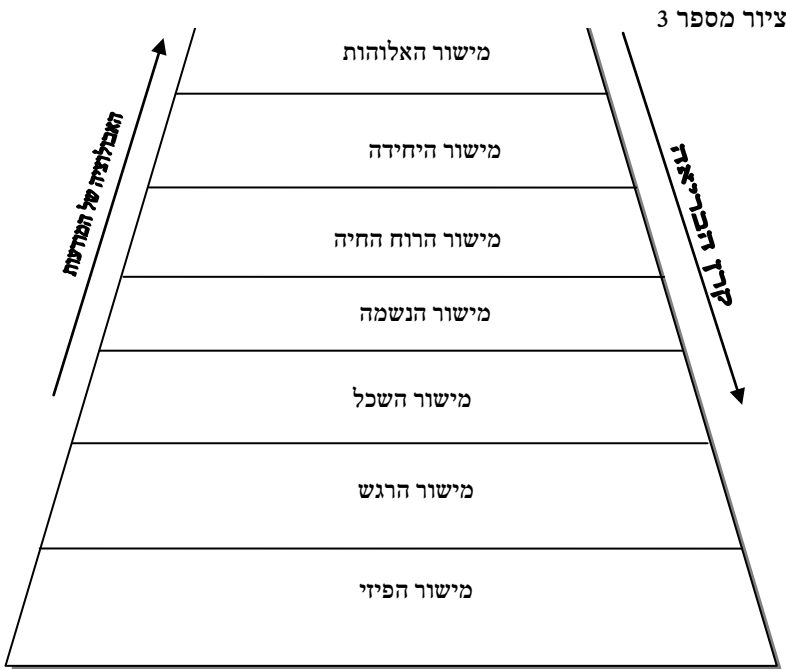
שבעת הכוכבים כבית בן שלוש קומות

באופן בסיסי, האדם פועל בעיקר על שלוש הרמות הבסיסיות מתוך השבע. דגם הבסיס של האדם הקוסמי, בנוי כבית בן שלוש קומות, שלו יסודות, קירות וגג.

זהו המבנה הבסיסי של האדם: (ראה ציור מספר 2).

ציור מספר 2

סולם יעקב

הסבר ציור מספר 2: בית האדם

חומר – העולם הפיזי של החפצים

צורה שבחומר – הנפש החייתית מגשרת בין הגוף הפיזי לבין הרמה הנמוכה של הרגש

איכות – כוח היצירה: הרמה הגבוהה של הרגש, הנמצאת בחיבור עם השכל.

מהות – עולם האידיאות: השכל המופשט והרמה הגבוהה של הרגש. זהו בית בן שלוש קומות, שקומתו הראשונה היא הגוף **המוטורי**, קומתו השנייה היא **הלב** (הרגש) וקומתו השלישית היא **הראש** (השכל).

בגוף – כוכב שבתאי, המייצג את "כבלי החומר" מבחינה רעיונית, מייצג בגוף את השלד והעור. **הירח** מייצג את הגוף בתור

הכוח הנקבי האימהי במבנה האדם – הכוח הקולט, **המקלט**, ואחראי על הנוזלים בגוף. **מאדים** (מרס), המייצג את הגוף הפיזי, מייצג בפרט את מערכת-השרירים.

בלב – **מאדים** מהווה את הרגש ברמה **היצרית** ואת הרצון האנוכי "לקבל לעצמי", ממוקד באזור מקלעת-השמש (הקיבה). **ונוס** מסמלת את חיי הרגש העדינים ואת המצפון ("מוסר כליות" – ונוס אחראית על הכליות); וכן את הכמיהה לאהבה ולהרמוניה.

בראש – **יופיטר** ו**שבתאי** הם **השכל הגבוה**: יופיטר ממונה על החכמה מצד האהבה, שבתאי מייצג את הכבוד לחיים. **שבתאי** מציין את ערכי הדת בבריאה, ההיגיינה הנפשית. **מרקורי** הוא **השכל הקונקרטי**, העוסק בחשבונות "כדאי" ו"לא כדאי".

שבעה הכוכבים המסורתיים מדגימים יחד את **הגוף**, **הרגש** ו**השכל** במבנה האדם, ואילו שלושה כוכבי-הלכת החוץ-שבתאיים מסמלים את הכוחות הרוחניים שהם בגדר **פוטנציאל** אפשרי באדם.

האופי – כלי מחזיק ברכה

מטרת הבית בן שלוש הקומות וייעודו הם בניית האופי, שהוא **כלי מחזיק ברכה**. את המטרה הזו מייצגת **השמש**.

הבית הוא האופי – כלי מחזיק ברכה עבור האור הרוחני, כשהברכה היא חכמת-הלב, והבנת העניין שלשמו באנו לעולם. לבית יסודות, קירות וגג. **יסודות** האופי מושתתים על אומץ לב (מרס), אהבה (ונוס ויופיטר), כנות ומניע נכון (שבתאי). **הקירות** הם ידע (מרקורי) ומקצב (ירח). הגג הוא **היעדר מעורבות** אישית (אורנוס), חזון (נפטון) וטרנספורמציה (פלוטון). האדם, לפי מודל זה, נולד כדי לגדול ולצמוח ולהשתנות, בדומה לעוף החול הנשרף אחת לאלף שנים ונולד מחדש מתוך האש ומאפרו. האש היא המאמץ של עבודה עצמית, תוך חיכוך בין שני הניגודים, ותוך הסתכלות לשם הכרת עצמנו. כדי לפתח מניע לעבודה עצמית, דרוש שהאדם יכיר ויבחין במבנה האדם ומקומו בתכנית האלוהית. עליו להבחין כי ישנה

תכנית קוסמית של התפתחות התודעה ויצירת איזונים בין זוגות הניגודים. מצטיירת תמונה מדהימה ביופייה של התכנית האלוהית, שלפיה העולם והאדם הם המחשה של סמל וחותם של עולם פנימי עשיר, כאשר מבנה האדם הוא שדה-התרחשות קוסמי למפגשים בין כוחות ואנרגיות. האדם כשדה-מפגש ממזג בתוכו שלל כוחות, שהמגע ביניהם יכול להיערך ברוב השראה, תוך מאבקים מפוארים על איזונים ועל תנועה, עליה וירידה בין העולמות הרוחניים לעולמות הארציים. בשלב בו האדם ער לעובדה שקיימים עולמות רוחניים, מתחילים להתרחש באופיו תהליכים חדשים ודינאמיים. עד כה, האישיות הארצית הייתה הגורם האקטיבי בחייו. מעתה ואילך, הנשמה מתחילה להיות פעילה ומעורבת יותר.

מבנה האדם: שניים, שלוש ושבע

מבנה האדם מורכב על פי התכנית המספרית של שניים ושלוש. שתיים אלו הן האישיות והנשמה. השלוש הוא מכלול האישיות הכוללת שלושה גורמים יסודיים: גוף פיזי, גוף רגשי וגוף שכלי. כמו כן השניים הם דואליות של גוף ונפש, ואילו השלושה הם עלייה למשולש של רגש, שכל ורוח. האישיות פעילה ונושאת בעול העולם הארצי, כאשר מרכיב נכבד באישיות הוא 'האישיות המזויפת' שהיא האגו או החלק הלא-אמיתי באדם. המילה "אישיות" נגזרת מהמלה הלטינית "פרסונה" אשר משמעותה מסיכה, מלבוש בן חלוף שאנו לובשים אותו כדי להופיע באמצעותו על בימת החיים. אך, הוא איננו 'האני האמיתי'. המסכות קשורות עם שלב התממשותו של העולם הרוחני בחומר. עולם המסכות הוא מגוון הצורות שלובשים כוחות רוחניים, המרמז על רובד נסתר של מהות החיים ותכליתם בהתגלמם בגוף הפיזי.

אותה אישיות מחוברת אל העולם הארצי, ונועדה לספק ליחיד אמצעי התמודדות עם הסביבה, מאז ינקותו ואילך. לעומת זאת, הנשמה מקושרת אל כל היקום כולו ואל עולמות הרוח הפנימיים, אל החלק האמיתי של פוטנציאל אנושי ואלוהי שבאדם. תפקיד האישיות הוא לשרת את הנשמה ולהגשים באופן מעשי את רעיון הנשמה ומטרתה בעולם, על מנת לתת לרעיון זה בשר ודמות, צורה בחומר.

המבנה הבסיסי שדרכו משקף האדם את הרעיון של הנשמה, הוא מודל ודימוי של בית בן שלוש קומות המהווה את אישיות האדם. הבית על שלוש קומותיו מופעל כבית-חרושת קוסמי אנושי, מפעל לעיבוד חומרים ביקום, המכיל "סובסטנסים" – חומריות בדרגות שונות של עידון. המפעל הופך חומרים צפופים יותר לחומרים מעודנים יותר ויותר ומשנה את צורתם. כך למשל חומרי מזון פיזי, חלקיקי אויר ומזון הרשמים שאנו מפיקים, הופכים לפעילות אנושית יצירתית המקדמת את תהליך ההתפתחות.

בית-החרושת האנושי הוא השתקפות של היקום כולו כמבנה אדם קוסמי, כלל האנושות, כמפעל ענקי לעיבוד חומרים ומזונות והפיכתם למחשבות, רגשות ואינטליגנציה יצירתית. בקומה הראשונה של בית-החרושת האנושי, ישנו הגוף הפיזי. אפשר לדמות את הגוף הפיזי לחדר-מכונות ומרכז-תחזוקה של המערכת כולה, הפועל על בסיס דלק של מזון פיזי, מזון אנרגטי מהאוויר ורשמים. תפקידי חדר המכונות שבקומה הראשונה הינם שלושה: מוטורי, אינסטינקטיבי ומיני.

בקומה השנייה של בית-החרושת, יש לנו תופעה של מעבדה המעבדת את התהליכים הרגשיים שלנו. במעבדת הגוף הרגשי שלנו מתבצעים תהליכים כגון יצירת ערכים. הדלק של המעבדה הוא חלקיקים מן האוויר, הנקלטים על-ידי נשימה.

לקומה השלישית של בית-החרושת, מרכז הבקרה והשכל, מגיע דלק מיוחד מאוד: זהו מזון חשמלי של הרשמים שאנו סופגים מסביבתנו ומהוויית נפשנו. מזון זה דורש "הלם" מיוחד לצורכי עיבודו לחיי המחשבה – ו"השוק" הזה הוא המודעות העצמית ועבודה עצמית.

בעזרתו, הופכים החומרים של חווייתנו – לסובסטנסים ברמה מעודנת ומעולה יותר ויותר; בעזרת ההלם של המודעות העצמית, הסובסטנסים הנפשיים משתפרים באיכותם, ובאמצעותם יכול האדם לבצע את פיתוח רשמיו במעבדת הרגש, לחשיבה, להשראה ולתחזוקת הגוף.

עבודה זו מכונה "טרנספורמציה" – עיבוד חומרים. עיבוד החומרים נעשה בשני כיוונים: א. הורדת אנרגיות הרוח מלמעלה למטה, אל החומר, כלומר הפריית החיים היומיומיים על-ידי אידיאל רוחני ועבודה עצמית. ב. העלאת אנרגיות החומר מלמטה למעלה: לרמת הרוח, על-ידי הכנסת הקדושה להתייחסותנו אל החומר.

ישנו כלל בעבודה, והוא, שעל מנת למשוך אלינו אנרגיות מלמעלה, עלינו להעלות את האנרגיות הארציות מלמטה למעלה. והנה, הורדת האנרגיה דומה לעבודת מנוע חשמלי, והעלאת האנרגיה דומה לעבודתו של 'גנרטור'.

הרעיון של הנשמה

תוך עיבוד-החומרים במעבדת האנוש, נותן האדם צורה לרעיון של הנשמה. וזהו רעיון הנשמה: רצון הבורא זורם בדמות שלושה כוחות או זרמים; זהו **חוק השלוש ביקום**, החוק הקוסמי של המשולש – שלוש התכונות הבסיסיות של הבורא; רעיון הנשמה הוא משולש, המרכיב משלוש האיכויות הראשונות של הבורא, אשר הנשמה, בתור הניצוץ האלוהי, מקבלת אותן מהאל ביציאתה מעליו, לדרך הארוכה של גלגוליה בעולמות השונים. ניצוץ זה יוצא מהכור החשמלי של הבורא, במטרה לחזור אליו עם תום דרכו, מועשר ועתיר התנסויות.

בכל גלגוליה הרבים צמודה הנשמה אל האישיות האנושית, ודרכה היא מקושרת אל עולמות החומר. הנשמה עובדת עם האישיות, כאשר האישיות יודעת כיצד לבקש את קרבתה, וצוברת באמצעותה ניסיון. הנשמה היא המלאך השומר והמדריך המופקד על האדם; בלקחים ושיעורים, בניסיון ולימוד, היא מלמדת לאישיות את השלמות של שלוש התכונות הבסיסיות של הבורא.

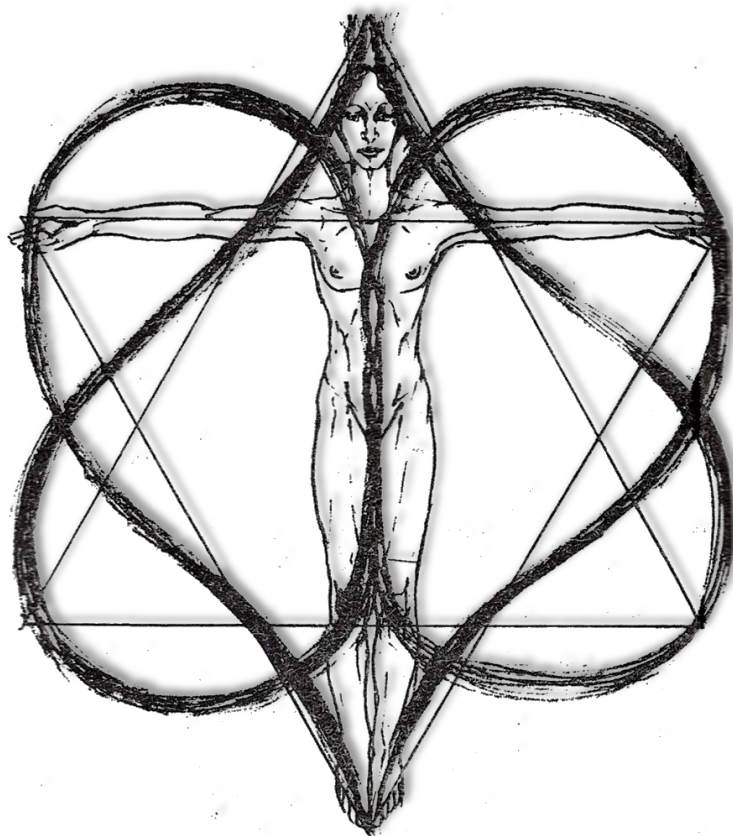
הרעיון הוא, ששלושת כוחות הבורא זורמים בקרינה מהקוסמוס, ודרך הנשמה, הם נכנסים אל אישיות האדם בשלושה אפיקים ראשיים: אנרגיית הכוח מספר אחד היא **כוח הרצון** הזורמת אל השכל, אל הראש, אנרגיית הכוח מספר שתיים היא **האהבה והחכמה**, הנכנסת אל הרגש ואל הלב, ואנרגיית הכוח מספר שלוש היא **הפעילות האינטליגנטית** הזורמת אל הגוף הפיזי.

בדרך זו מגיעות שלוש התכונות הראשונות של הבורא, מן העולם של הנשמות, אל האדם עצמו; ואז הן מתבטאות דרך המנגנון שלו – 'האישיות'. האישיות היא ה"לא-אני", עקרון כלי-הרכב לאור הנשמה; והנשמה עובדת עם עיקרון האני האמיתי. כלי הרכב שלה הוא האישיות.

רעיון המשולש העליון הזה, משולש התכונות של הנשמה, משתקף באישיות גם בדרך הבאה: כוח הרצון מופיע בנו בתור איכות שכלית, המכניסה אותנו לפעולה בעולם הפיזי.

האהבה והחכמה מופיעה בנו בתור איכות של הרגש הגבוה, והפעילות האינטליגנטית זורמת בתוכנו כאיכות פיזית המופעלת על-ידי המחשבה.

ציור מספר 5

לפנינו מגן-דוד המורכב משני משולשים – נשמה ואישיות – כעין שני לבבות, המתארים את זרימת האנרגיה האנושית כמשולש יורד וכמשולש עולה, לאורך חוט-השדרה.

שלושת האיכויות המופיעות בחיינו, מתארות מצב אידילי של תפקוד נשמה בחיי היחיד. זה קורה כאשר הנשמה מתקרבת אל האישיות ומעוררת אותה; כאשר האישיות מתעוררת, היא חותרת מעלה. האישיות הארצית אז מעלה ומעדנת את הגוף, הרגש והשכל למדרגת גיבוש (אינטגרציה), ובמצב זה האישיות יכולה להתחבר עם ההדרכה וההשראה הידועה בשם אינטואיציה. אינטואיציה היא אחד ההיבטים של הנשמה.

רעיון הנשמה מתבטא גם במבנה האדם אשר במסורת הרוחנית, משול למגן-דוד: מגן דוד המורכב משני משולשים, אשר מקיימים ביניהם יחסים של דינאמיקה מיוחדת: מגן-דוד מורכב ממשולש עולה – וממשולש יורד (ראה ציור מספר 5).

כשהתנועה הקצבית בין המשולשים מתקיימת, אזי **המשולש העולה הוא עבודת ההעלאה** של האישיות למדרגה של עידון יופי ואצילות, ואילו **המשולש היורד הוא עבודת ההורדה** של השפע האלוהי מן הנשמה אלי אדמות. הרעיון של הנשמה, הוא שהאדם בעבודתו בחיי היום-יום, ימשוך אליו את השפע של הנשמה, על-ידי כך שיבטא אצילות רוח, בחייו וביחסיו עם העולם.

החיים הינם התהוות. לפעמים נדמה כי הם נסוגים לאחור, אך במבט מעמיק יותר נגלה, כי התנועה – לכאורה לאחור, מאפשרת את התנועה קדימה אל העתיד. אנו מכנים זאת אבולוציה – התפתחות או תהליך התהוות.

מה מתפתח ומתהווה? זוהי תנועה של זרימה קוסמית. אולי ניטיב לעשות, אם נכנה זאת, בתור **תודעה**, מודעות האדם לעצמו וליקום, שמטרתה היא להגיע לאינטגרציה יותר טהורה, הרמונית ומאוזנת, של שני הגורמים: העולם הפנימי והעולם החיצוני.

יש לנו ארבעה יחסים לשקול – היחס בין הזוג – האדם והעולם; ובין האישיות הארצית – לנשמה השמימית – והוא "שיר כפול". (מינוח זה לקוח מאוצר החסידות והקבלה).

היחס בין השניים – ועוד ההשפעה המאוחדת של המודעות המתפתחת: זוהי **השלוש** (שיר משולש).

היחס של אחדות האלוהות (שיר פשוט), ועוד האינטגרציה של השניים (שיר כפול), והשלוש (שיר משולש) ו**חוק החומר**, הארבע (שיר מרובע) – מתבטא ב: $1+2+3+4 =$ סך כולל 10.

פרק שביעי

שבע הבלוטות, שבעה כוכבי לכת ושבעה מרכזי-מודעות

במנגנון האדם פועלים בשילוב שני חוקים קוסמיים גדולים, המונחים בתשתית מבנה היקום ומבנה האדם: חוק השלוש וחוק השבע. חוק השלוש מופיע בעקרון המבנה של האדם כמערכת חשמלית-כימית-מוטורית, כאשר החשמל מקביל לשכל, הכימיה לרגש, והמוטוריקה לגוף הפיזי.

במנגנון האנושי המשולש: חשמלי-כימי-מוטורי, חוק השבע משתלב בחוק השלוש: בכל שבע מערכות הגוף הפיזי: שלד, שרירים, ומין, דם, עיכול, נשמה, עצבים, בלוטות – מופעלות שלוש המערכות של המנגנון החשמלי-הכימי-מוטורי. זאת בהחלט על-פי אפלטון, שהשווה את מבנה האדם למבנה האטום, על שלוש הכוחות ושבע קליפות שבו.

מערכת העצבים – חשמלית; הדלק – רשמים.

מערכות דם, עיכול ובלוטות – מהוות מערכת הפרשות כימיות; כשדחפי החשמל מהמוח והעצבים, מפרקים ומעוררים תגובות כימיות של הפרשות מהבלוטות, ושל מיצי עיכול מהקיבה. לדוגמה, הרוק מופרש לפה באמצעות אותות ועירור חשמלי מהמוח.

מערכת השרירים – מוטורית; הדלק – שריפת אנרגיה של מזון.

מערכת הנשימה – מוטורית; הדלק – שריפת חמצן וחמצון הדם.

במערכת החשמל ישנו הידע.

במערכת הכימית ישנו עיבוד ועיכול הרשמים.

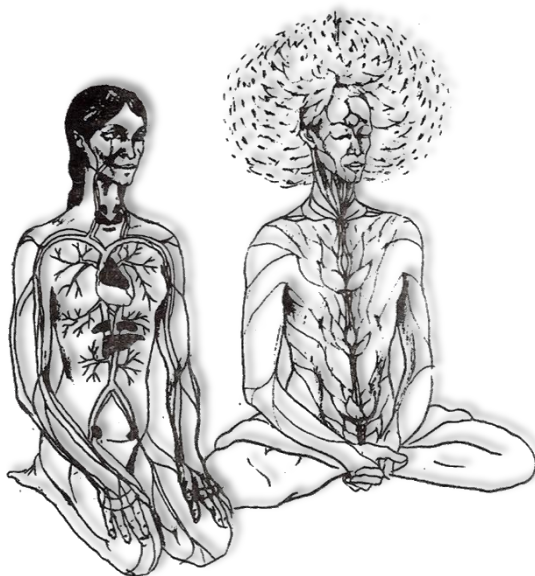
במערכת המוטורית ישנו יישום בעולם המעשה!

מה שברור הוא, שמקור הפעילות הפיזיולוגית הוא במערכת-החשמל, והרפואה ההוליסטית האופיינית לעידן דלי החדש, אכן גורסת, כי כל המחלות המופיעות בגוף האדם ובנפשו, עתידות להתגלות בעתיד עוד לפני שהגיעו לגוף הפיזי ולדרגת מחלה. הן יתגלו כאשר יהיו עדיין בשלב של מוקד זיהומי בגוף החשמלי-האתרי של האדם. ואז ניתן יהי לרפא מחלות עוד בהיותן בעיה רגשית ולפני שיגיעו לבשר.

מערכת החשמל או הגוף האתרי החשמלי של האדם, הוא כעין הגוף של הנשמה! החשמל זורם בשבעה מוקדי-אנרגיה הפזורים לאורך חוט-השדרה, ומקושרים עם הגוף הפיזי באמצעות דחפים חשמליים, המועברים אל הגוף דרך מערכת-העצבים, על שלוחותיה וקוויה. הדחפים החשמליים מפעילים את כל המערכות.

המערכת הכימית של הגוף – כלומר שבע הבלוטות המרכזיות בגוף האדם, מקבילה לשבעת המרכזים החשמליים הללו, וגם לכוכבי-הלכת במערכת-השמש.

ציור מספר 8

מערכת שבע הבלוטות החשובות בגוף האדם, קשורה ישירות עם מערכת הדם; ומערכת שבעה-מרכזי-האנרגיה במבנה האדם, קשורה עם מערכת-העצבים. המסורת המזרחית מתארת את מרכזי-האנרגיה (צ'אקרות) כפרחי-לוטוס, ומייחסת לכל אחד מהם – מספר מסוים של עלי-כותרת. זוהי דרך לתאר את התדר או הוויברציה של אותו פרח-לוטוס. המרכזים ממוקמים מרחק-מה מאחורי איזור הגוף הנזכר.

הכוכבים	תפקודיהן	הבלוטות	צ'אקרות – מיקום בגוף
פלוטו, נפטון ואורנוס	אינטואיציה, רוח ונשמה (הבחנה בין סוגי אור לחושך והשפעתם)	בלוטת אצטרובל	1. פיסגת הראש
שבתאי ומרקורי	תבונה ושכל, שלד – סינתזה ותיווך בין תפקודים עצביים להפרשותיהם	יותרת-מוח-קדמית	2. בין העיניים
יופיטר	אינסטינקטים אימהיים, רגשות עדינים, רפלקסים פנימיים ותחושות פיזיות, ויסות פעולות הגוף	יותרת-מוח- אחורית	
מרקורי ושבתאי	נשימה	בלוטת התריס (מגן)	3. גרון
ונוס	דם, בניית רקמות	מצד-התריס	
שמש ויופיטר	גידול, צמיחה וחיים: חיסון	תימוס	4. לב
ירח ומרס	עיכול, הטמעה וספיגה	בלוטות הלב לב	5. מקלעת השמש (ראה ציור מספר 8)
מרס, ונוס ואורנוס	פרייה ורבייה, יצירה	בלוטות המין	6. מרכז המין
מרס, ירח ואורנוס	תנועה ותגובה מוטורית, מאבק ומנוסה	בלוטת האדרנלין	7. שורש ובסיס השדרה

ב. אפשר להסתכל על התמונה של מערכת הבלוטות גם כעל ספיראלה מתרחבת של תפקודים, כשם שמערכת-השמש נראית כספיראלה מתרחבת של פלנטות; ועל היקום כעל ספיראלה מתרחבת של שמשות. הגרעין והמקור של הספיראלה הוא הלב או השמש, או הגרעין באטום.

שבע הבלוטות ושבעת הכוכבים

ידוע לאדם, למדענים ולמדע, כי שבע הבלוטות המרכזיות, הפזורות בנקודות חשובות לאורך חוט השדרה בגוף האדם, ממונות על תפקודיו העיקריים של האדם, ועושת זאת באמצעות הפרשותיהן.

תפקודי הבלוטות מתאימים לתחומי תפקודיהם של כוכבי-הלכת. בסמוך לכל בלוטה ובאזור שבע הבלוטות, מאתרות תורות המזרח שבעה **מרכזי מודעות** לאורך חוט השדרה.

חוט השדרה הוא אפיק תקשורת מרכזי בגוף, וכל "מברקי" העצבים חולפים דרך 'מטה כללי' זה. זהו מרכז תקשורת לשבע מערכות בגוף האדם. אולי לכן קרוי הוא חוט ה"שדרה", משורש ש.ד.ר.

חוק ה**אוקטבה** של המוסיקה ביקום, הוא בן שבעה צלילים. מערכת שבע הבלוטות והפרשותיהן משקפת את חוק האוקטבה הבנויה במתכונת שלהלן:

זהו סולם בן שבעה צלילים, כשכל בלוטה (או מרכז-מודעות) מהווה צליל אחד. אם מסתכלים על הסולם כעל אוקטבה יורדת, היא מתחילה בצליל העדין והגבוה (הרוחני) ביותר, ומגיעה עד הצליל הנמוך (הפיזי) ביותר.

גם תפקודי הבלוטות הינם נפשיים (בלוטת האצטרובל בפסגת הראש), ופיזיים (בלוטת המין). עם זאת ידוע שלתפקוד המין "הנמוך" או "הפיזי", יש צד גבוה, מעודן ויצירתי יותר מכל תפקוד אחר.

אוקטבת הבלוטות היא אפוא סולם מוזיקלי, המתחיל בתפקודים ובתדרים הגבוהים של האצטרובל, שהינו הצליל הגבוה של האוקטבה. כשהצליל הנמוך שלה הוא בלוטת האדרנלין, המקבילה לתדרים הנמוכים והחומריים ביותר.

מאחר והצ'אקרות שרויות בהתפתחות ותנועה מתמדת, טבעי שמספר כוכבים מקרינים אל אותו מרכז.

מיוזג בין תפיסה הורמונלית (בלוטות) לתפיסה אנרגטית (מרכזים)

אנו מגלים את העובדה המדהימה, שמאחר שמיקום הבלוטות ותפקודו מקביל למיקום שבעת מרכזי המודעות המסורתיים ותפקודם; המרכזים הללו עשויים להוות גורם ומקור חיות וכוח לבלוטות.

על-פי ממצאי המדע בלוטת האדרנלין (יותרת הכליה) ממוקמת באזור מקלעת השמש, אך אנו מציגים כאן את התפיסה האנרגטית, האזוטריט – אשר אגב, מאשרת אף היא כי באזור מקלעת השמש, ישנה השפעה חזקה של מאדים, המשפיע על בלוטת האדרנל.

הבלוטות נחשבות כהחצנה על המישור הפיזי של מרכזי האנרגיה (צ'אקרות) המצויים כשלושה אינטש מאחורי האזורים שלאורך חוט השדרה. חיותן או העדר פעילותן של הבלוטות, מרמזים על מצבם של שבעת המרכזים, שהינם "מעגלים חשמליים" בתנועה, הממוקמים בגוף מס' 2. הגוף האתרי של האדם. ברגע שהגוף החשמלי האתרי (או גוף הקרינה-הוויטאלית של האדם), יוכר כ**עבודה מדעית** מבוססת, נהיה עדים למהפכה גדולה ברפואה, בתזונה, בפעילות חיי היום-יום, בעבודה ובשימוש שאנו עושים בשעות הפנאי.

מעניין, כי אותן בלוטות שתפקודן אינו ידוע היטב עדיין, מקבילות לאותם מרכזי-מודעות באנושות, אשר אינם ערים דיים. באדם המערבי פעיל מאוד אזור מקלעת-השמש (הסולר פלקסוס), שהוא איזור הקיבה! האדם חי על קיבתו; איזור הקיבה הוא אכן המרכז הרגשי הנמוך שדרכו מתנקזים תסכולים ומתחים, רגישות יתר ודאגה, היסטריה ודחק ומחושי קיבה עצבניים.

המשדר והמקלט

המקלט הוא המערכת האנושית הקולטת דרך שבעה בלוטות ומרכזים, וה**המשדר** הוא מערכת הכוכבים של השמש. או למעשה, המשדר הוא מערכת כוכבי השבת, כאשר **כוכבי הלכת** של השמש הם תחנת המימסר המעבירה השפעות ממישורי היקום הרחוקים השונים, אל מערכת השמש.

ללא ספק, מערכות הבלוטות והמרכזים הן **המקלט**, הקולט את השדרים מתחנת השידור או המשדר. האנטנה המורכבת של מערכת העצבים, הינה **מערכת החשמל** של המקלט. הצנרת העדינה של הפרשות פנימיות של הבלוטות, היא מערכת השימון והתדלוק **הכימית** של המנגנון, של המנוע האדיר הזה, שבו הדחפים החשמליים יוצרים הפרשות כימיות, המתנות את ההתנהגות.

הילת הפרפר הינה דימוי פיוטי מעולם החי, המתאר כיצד הגופים השונים של האדם, לובשים צורה כמלבוש אור סביב גופו הפיזי – בהתאם למצבו החשמלי. (ראה ציור מספר 6).

לדוגמה, אצל אדם בעל גוף רגשי מפותח במיוחד, ההילה המקיפה את אזור הגוף הרגשי (החזה ומקלעת השמש) – תיראה כעין "כנפיים" יפות וגדולות.

אצל אדם במצב נפשי ירוד, "קרינת" הפרפר הינה מגושמת ובלתי-הרמונית.

בעזרת כוח-המחשבה ניתן לעצב ולהשפיע על הכוחות האתריים, הלובשים ומחליפים צורות.

זוג הכנפיים התחתון מסמל את קרינת הגוף המוטורי, ומקושר אל מרכז בסיס-השדרה ומרכז-המין.

מרכז מקלעת-השמש מתווך בין ההיבט הפיזי הגבוה – להיבט הרגשי הנמוך.

זוג הכנפיים העליון מסמל את קרינת הגוף הרגשי הגבוה, באזור החזה והגרון, ומקושר עם מקלעת-השמש שמהווה את מאגר העוצמה הרגשית היצרית.

מרכז הגרון מתווך בין הרגש לשכל.

הילת הראש מרמזת על הגוף השכלי, המתייחס למרכז בין העיניים ולפסגת-הראש.

המשושים מסמלים את שיער הראש, אשר ממלא, לפי הקבלה, תפקיד אנטנה.

עקרון המקבילות

את תכנית האב של הארכיטקט הגדול מנחים עקרונות, הפועלים בכל הרמות:

א. במערכת-השמש, הגרעין המרכזי הוא השמש, וסביבה נעים החלקיקים – כוכבי הלכת.

ב. באטום ישנו הגרעין המרכזי המכיל ליבה – פרוטון וניוטון וסביבם אלקטרונים.

ג. באדם, הגרעין המרכזי הוא הלב, שסביבו נעים החלקיקים – שבעה שדות-כוח ומרכזי מודעות.

לכל מערכת יש יעד, עליו מצביע הגרעין. היעד של מערכת-השמש ושל כדור-הארץ הוא האהבה והחכמה. באדם, הלב מייצג את יעדו ההתפתחותי – ארגון ובניית אופי, על 12 מידות האופי הרצויות. בכל מערכת יש תת-מערכות ולכן במערכת-השמש, תת-מערכות אלה הן כוכבי הלכת, שהם שבע איכויות, המייצגות את שבע הקרניים. מגרעין הלב מתרחבת הספיראלה דרך התימוס אל הלבלב, ממנו אל בלוטת התריס, דרך המין אל יותרת-המוח ותת-יותרת-המוח. סיבוב הספיראלה האחרון מגיע דרך האדרנלין אל האצטרובל (ראה ציור מספר 7).

הספיראלה רומזת על הקשר המיוחד שבין המרכז הנמוך ביותר למרכז הגבוה ביותר!

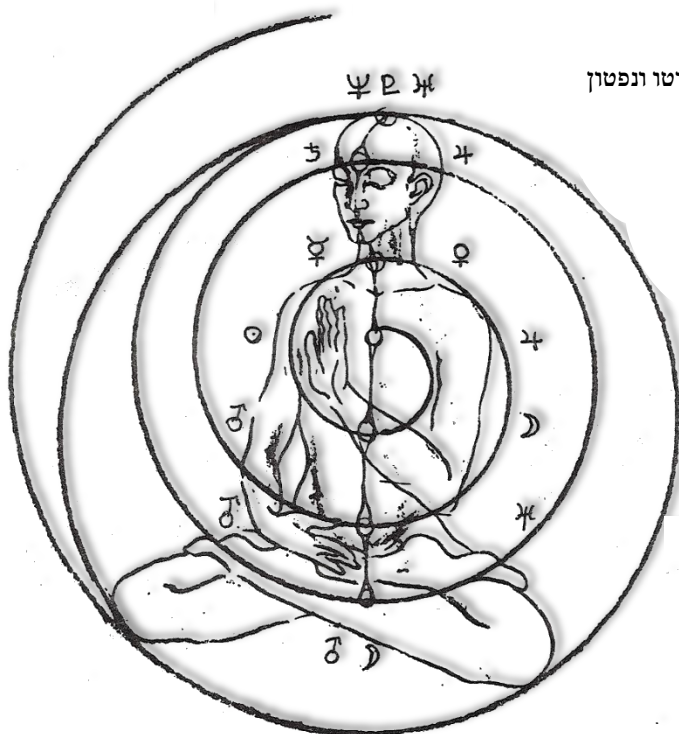
בקווים כלליים, השתקפות הספיראלה מופיעה בעובר האנושי. מהסליל הראשון הפנימי (אנטודרם) מתפתחים תפקודי שלוש הבלוטות הראשונות – גידול, עיכול ונשימה, ומהסליל השני האמצעי (מזודרם) מתפתחים תפקודי שלוש הבלוטות הבאות – דם, שרירים רצוניים ולא רצוניים. מהסליל החיצוני (אקטודרם) מתפתחים התפקודים של שכל ותבונה, רגש ומין.

כמו כן מופיע דגם הספיראלה במולקולת הד.נ.א. ובמבנה האוזן הפנימית: בטביעות האצבעות ובפסגת הקודקוד; בהסתעפות זרעי החמנייה, בשבלולים, צדפים וקונכיות.

הידע של תורות המזרח מתמזג עם הידע של מדעי המערב, כי במציאות כל בלוטה ממוקמת בדיוקנות באזור מרכז-האנרגיה (הצ'אקרה). ביחד משקפות שבע הבלוטות את הביטוי הפיזי של שבעת מרכזי המודעות. ולמעשה, מהוות הבלוטות, באותם אזורי גוף, את הבבואה הפיזית של המרכזים החשמליים-מגנטיים.

ציור מספר 7

הספירלה של מבנה האדם

אורנוס, פלוטו ונפטון

שבתאי
ויופיטר

זנוס
מרקור

שמש

ירח

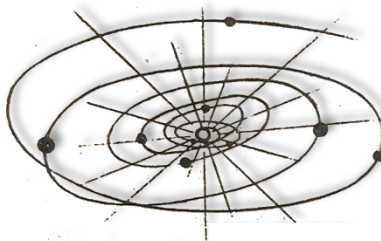
מרס
זנוס
אורנוס

מרס
ירח

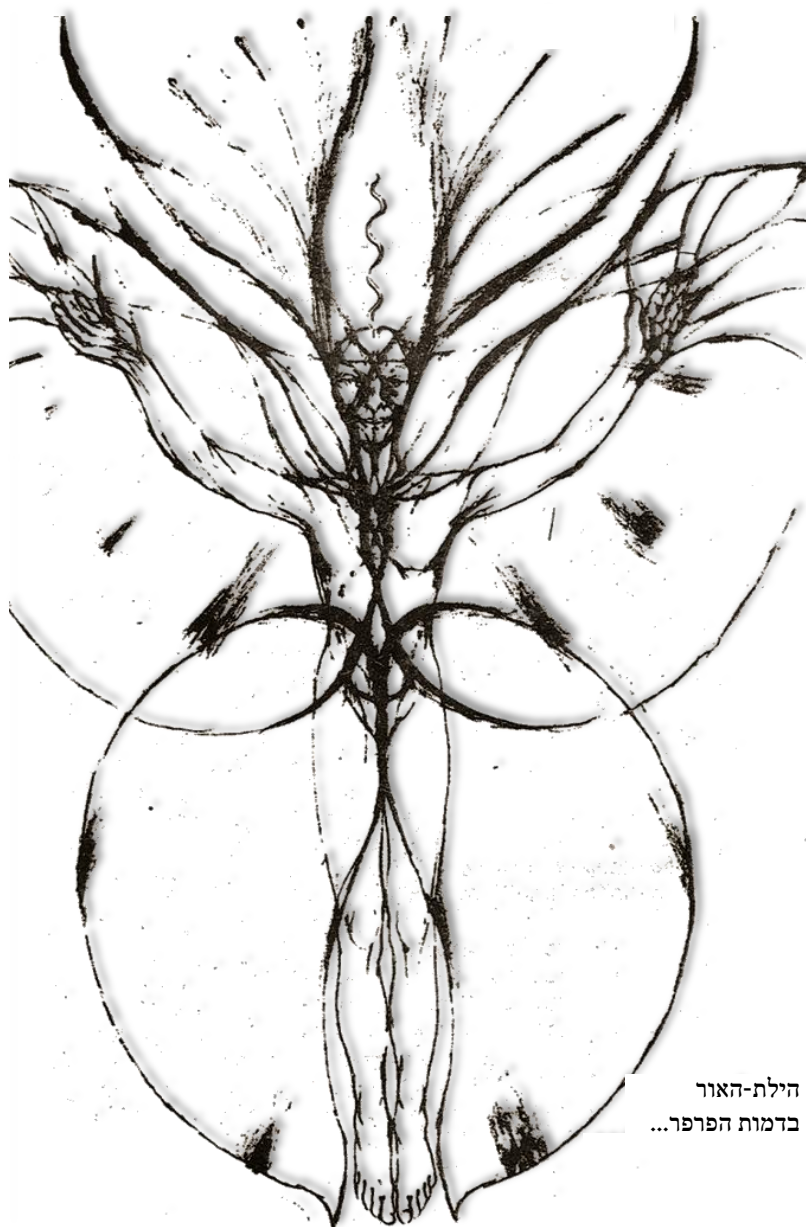
הספירלה של האטום

הספירלה של מערכת השמש

בהתאם למסגרות התייחסות שונות: כוכבים שונים נחשבים לממונים על המרכזים השונים.

הילת-האור
בדמות הפרפר...

פרק שמיני

שתי אוקטבות לכוכבים – ו"עץ-החיים"

ז' כוכבי-לכת מסורתיים "אישיים"	–	7
ג' כוכבי-לכת אישיים "רוחניים"		– 3
<hr/>		
שתי אוקטבות לכוכבים – אוקטבה אישית ואוקטבה "רוחנית"	–	10
השלמות של כוכבי מערכת-השמש	–	12
עשר + אמא-אדמה + כוכבי-לכת שם וולקן, שעדיין לא זוהה.	=	7+3

ז' כוכבי-הלכת המסורתיים, הכוללים חמישה כוכבי-לכת ועוד ירח ושמש, מאוחדים ביניהם על ידי עובדה אחת: **כולם נראים לעין המסתכל** מהאדמה, ומשלימים מסלוליהם סביב 12 המזלות במהירות תוך מספר חודשים, שנה אחת או מספר שנים. לכן הם מספיקים, במרוצת חיי אדם, לחזור אל הקפותיהם סביב הזודיאק מספר פעמים רב. ומכאן, שניתן לערוך מעקב אחר השפעותיהם בחיי אדם!

ואולם **שלושת** כוכבי-הלכת הכבדים והאישיים, נפטון, פלוטו ואורנוס, שנתגלו רק במאתיים השנים האחרונות, הינם שונים מה**שבעה**, בכך שאינם נראים לעין בלתי מזוינת, ומסלוליהם, כלומר הקפת גלגל-המזלות של הזודיאק כולו, נמשכים לאורך חיים שלמים של אדם, ויותר. (אורנוס – 84 שני, נפטון – 164 שנים ופלוטו 248 שנים).

לכן ז' כוכבי-הלכת "הנראים לעין" מהווים אוקטבה אחת, של השפעות על החיים של החומר והנפש; ושלושה כוכבי הלכת "שאינם נראים לעין", מהווים אוקטבה שנייה גבוהה יותר – והשפעותיהם קשורות עם "הראייה הרוחנית" של מה שאיננו נראה לעין...

אורנוס הוא האוקטבה הגבוהה של מרקורי

נפטון הוא האוקטבה הגבוהה של ונוס

ופלוטו הוא האוקטבה הגבוהה של מרס

סמל התשיעון, הוא "האניאגרמה", הינו סמל רוחני, עתיק-יומין וציורי,

המתאר התפתחות שתיים ואף שלוש אוקטבות, או תהליכים דינמיים ביקום ובמבנה – האדם. ז' הכוכבים פרושים על פני העיגול של התשיעון לפי סדר מסלוליהם סביב השמש, כשהפתיחה הקלאסית היא שמש וירח. (ראה ציור מספר 10).

היחס בין הכוכבים 142857 (לפי מסלול האניאגרמה), מציג את אחד החוקים הבסיסיים של היחסים ביקום, והוא אותו היחס הנובע כאשר **מחלקים עשר בשבע** ואז מתקבל המספר הקוסמי $10:7 = 142857$! היחס בין אוקטבת הכוכבים הבלתי-נראים-לעין, **כעין** אותו היחס שבין **החומר לרוח** ! מצורף בזה גם שרטוט המציג את היחס בין **החומר והרוח**, בדמות הקלסית של הריבוע והמשולש: **ביחד הם יוצרים בית עם גג**.

החומר הוא הבית, והרוח היא הגג. בית זה הוא המודל של היחס בין חומר לרוח. ומשמעות היחס הזה ביקום ובחיי האדם. היחס בין הרוח לחומר הוא נושא מרכזי ביקום. זהו גם היחס הבסיסי בין ארבע (חומר) לשלוש (רוח), הלוא הוא הסוד של השבע...

עכשיו, נעבור ליחס בין **עשר לשבע** המתבטא כפי שראינו במספר הקוסמי 142857. זהו היחס שבין "עץ-החיים" – "אילן עשר הספירות", שהוא המודל הקבליסטי של היקום ושל האלוהות – לבין **השבע** של האדם ושל מערכת-השמש: ז' כוכבים מסורתיים ושבעה מרכזי מודעות באדם, המקבלים חיותם מ-ז' ספירות, או משבע הקרניים הקוסמיות הזורמות אל האדם מן היקום.

במונחים שניתן להבין, אילן עשר-הספירות מייצג את מבנה היקום והאלוהות, כאשר עשר הספירות הן עשר עטיפות ומלבוסים של תדרי אנרגיה שונים, שבהן מתלבשת האלוהות.

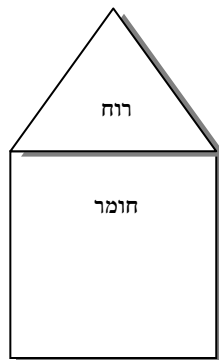
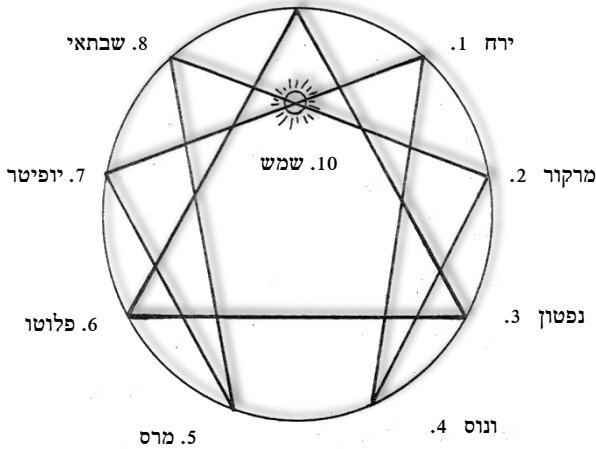
האדם המטפס בשלבי העץ, שהינם מצבי-מודעות ומישורי-תודעה, משתוקק למשוך מן הרוח את השפע העליון אל ספירת "מלכות", שהיא עולמנו החומרי. הוא רוצה להוריד אל כדור-הארץ את סגולות היופי, התפארת והיצירה, שקיימות בספירת "תפארת" – הלוא היא רמת-המודעות של השמש – "השמייים".

אל **עולם-היצירה** של השמש, אנו מתקשרים על-ידי פעולות מסוימות ותוך יצירת איזון **בעולם העשייה** של "מלכות".

מספירת תפארת אנו מושכים ומורידים לעולמנו ניצוצות של אינטואיציה וגאונות, כפי שעושים כל גדולי-הרוח, היוצרים והאמנים, הנותנים לנו ממיטבם.

ציור מספר 10

סמל האניאגרמה

ביחס שבין ספירת "מלכות" של כדור-הארץ לבין ספירת "תפארת" של השמש, טמון סוד של זיווג בין שמיים וארץ – זיווג מבורך, המביא לזרימת אנרגיה גבוהה ועשירה אל עולמו של האדם. האדם הוא מבקש-הזהב, המנסה לחצוב אנרגיה גבוהה מהוויית חייו, על-ידי מאמצי נשמה ואופי, על-ידי הרחבת אור המודעות.

לחצוב את ניצוצות התפארת מ"עולם היצירה" של השמש אפשר על-ידי שילוב של יסודות הלימוד, תיקון המעש ובניית המידות הישירות. זהו הזיווג של ברק **החכמה** עם **הבינה** המעשית אשר עליו מדברים בכל כתיב-הקודש של כל הדתות.

את הפרופורציה של "עץ החיים", הלוא הוא אילן עשר-הספירות של הקבלה, ניתן לשלב עם המבנה של האדם בדרכים שונות: עשר הספירות מיטיבות לתאר ולהגדיר את המהויות של שבעת המרכזים האנרגטיים בגוף האדם:

א. ספירת "כתר" העילאית מכתירה ומתארת את האפשרות הגבוהה ביותר של **קשר קוסמי רוחני**, שיכול האדם ליצור באמצעות המרכז מספר 1: **פסגת-הראש** (בלוטת האצטרובל).

ב. הספירות "חכמה" ו"בינה" הן כוחות האנרגיה הרוחנית והשכלית, הזורמים **למרכז בין העיניים**, "העין הרוחנית". "החכמה" היא העין הימנית של החזון והנבואה; ו"הבינה" היא עין שמאל, יכולת השליטה-העצמית המעשית בידי השכל, המחזיק במושכות האישיות, ומפקח עליה ממקום מושבו שבין העיניים.

ג. הספירות "חסד" ו"גבורה", מקשרות אותנו עם האנרגיות השופעות מ"עולם-היצירה" – ואלו הן: הרגש-הגבוה והאינטואיציה המתבטאים בכוח יצירה גאוני, שפועל בקשר עם **מרכז הגרון**, המרכז הקדוש של הדיבור.

ד. מוקד-האיזון והמרכז של "עץ-החיים" הוא בספירת "תפארת" – המהווה את **מרכז הלב** במערכת השמש ובמבנה האדם. אין זה אלא הסוד הגדול של מידת קסם האיזון, הצפון בספירת "תפארת" והמגשר בין חסד (מידת רחמים) לבין גבורה (מידת דין).

ה. את כוחות-הנפש הממוקמים **במרכז מקלעת-השמש** מתארות הספירות "נצח" ו"הוד" המייצגות מאוויי נפש שונים, כוח ורצונות רבים ברמה של הרגישות. מרכז זה מנקז את כל הכוח של המרכזים הנמוכים,

לקראת עלייתם לעבר מרכז הלב. כוחות היצירה של ספירות ה"חסד" וה"גבורה", יחד עם השאפתנות של הנצח וההוד, משלימים את העולם הרגשי של "תפארת" השמש.

ו. הספירות המתנקזות יחדיו ומכלכלות את "עולם-העשייה הארצי, באמצעות ספירת "יסוד" המרכזת אותן; "יסוד" היא היסוד הזכרי המכלכל וזן לכל; הסמל של "יסוד" הוא יוסף המכלכל את כל בני משפחתו ואת כל ארץ מצרים. בדביקות אידיאליסטית, דרך יסוד, מתבצעת התקשורת הממשית בין העולמות העליונים לבין עולמנו הארצי.

בספירת "יסוד" נמצא את מרכז המין הגברי, המשפיע משפע היצירה של ה"תפארת" ומפרה את עולמנו הגשמי, כדור-הארץ המכונה ספירת "מלכות".

ז. "מלכות" היא הפלנטה שלנו, הישות הרוחנית ממין נקבה שמקום מושבה במבנה-האדם, הוא במרכז השורש של בסיס-השדרה. ראה ציור מספר 9).

התפישת המעשית של היחס 142857, כפי שהינו מתואר בתשיעון הכוכבים, מטפלת ביחסים בין טיפוסי הכוכבים השונים המהלכים על האדמה, ומשחקי-הגומלין בין נשמות שונות וסוגי אישיות שונים. יחסי-המשיכה והדחייה ביניהם מרכיבים את מרבית הבעיות של היחסים בעולמנו, כפי שהן משתקפות בעלילות התיאטרון, האגדה והספרות.

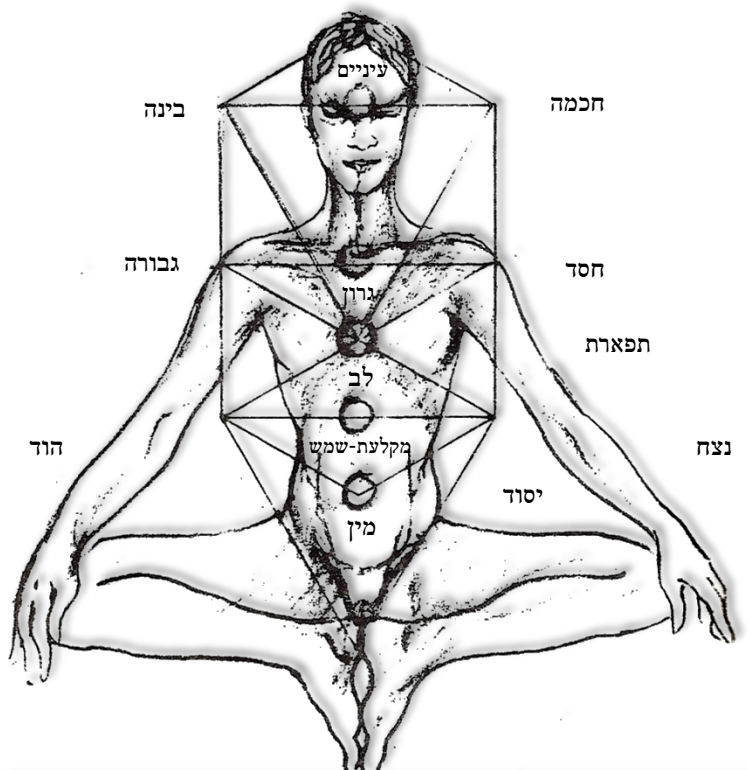
בין הקומבינציות של הטיפוסים, מתאר רודני קולין בספרו "השפעות שמימיות" זוגות בסיסיים בעלי משיכה מרבית, הן בידדות, הן באהבה וביחסים אחרים, כפי שצוירו על ידי דירר ואל-גרקו: גברים שבתאיים סגפניים, גבוהים וגרומים, ביחד עם נשים ירחיות צייתניות, עגולות וחיוורות; ורובנס צייר גברים לוחמים, אדמוניים ועזי נפש, עם נשים יופיטריות מצועצעות; ואילו קורג'יו, פרגונאר ובושר ציירו עלמים מרקוריאניים גמישים עם אלילות ונוסי אניות מנומנות.

כאן אנו רואים את הקשרים המתוארים באניגרמת הכוכבים, בין שבתאי לירח, מרס ויופיטר, מרקורי ונוס.

כמובן שיש אפשרויות אינסופיות ליחסים מגוונים. היחס בין עשר לשבע, מתבטא גם בתנועת ההתפתחות והצמיחה הטבעית של טיפוס

אנשים על כדור-הארץ, לפי המסלול 143857: הירח, ונוס ומרקורי מפיצים את אור השמש בתוך מסלול כדור-הארץ, ואילו מרס, שבתאי ויופיטר מפיצים את האור מחוצה לו.. לכך, יש מקבילות של הפצת אנרגיה ואינטראקציה בין טיפוסים ירחיים, וונוסיאניים ומרקוריאניים, מרסיאליים, שבתאיים ויופיטריים: הטיפוס הירחי העקשן צריך לקנות את החמימות והסימפטיה של הטיפוס הונוסיאני. הונוסיאני העצל צריך לטפח את הזריזות והעירנות שיש לטיפוס המרקוריאלי חסר המנוחה, אשר הוא מצדו, חייב לרכוש חכמה ואופקים רחבים, סבלנות והתמדה, כשל השבתאי המופנם; והטיפוס השבתאי, יחפש ללמוד את האומץ והעוז של המרסיאלי. המרסיאלי ההרסני ינסה לתעל את כוח-המשיכה שלו לכיוון הארגוני והניהולי בהשפעת כוחה של השמש.

כתר – פסגת הראש

מלכות

בציור זה ניתן להבחין במקבילות שבין עץ-החיים ועשר הספירות, לבין המרכזים האנרגטיים (צ'אקרות) של האדם.

סמלי הכוכבים הינם מערכי שונים של החומר והרוח, בשפה-של-כוחות השמש – ☉ העיגול מסמל את כוח-החיים, והנקודה שבלב העיגול היא גרעין-המודעות.

הירח – ☾ במסגרת זו חצי-הסהר מייצג את הרוח.

צדק (יופיטר) – ♃ סהר-הרוח מתנשא על צלב-החומר.

שבתאי – ♄ צלב-החומר מונף מעל סהר-הרוח.

ונוס – ♀ מעגל-החיים נישא מעל צלב-החומר.

מרקורי – ☿ על צלב-החומר, מעל מעגל-החיים, מורם חצי-הסהר של הרוח.

מאדים – ♂ על מעגל-החיים מתנוסף ראש-חץ של כוח-הפעולה.

פרק תשיעי

המשפחה הגרעינית של הכוכבים: שמש, אימא-אדמה וירח

הכוכבים סביב כדור-הארץ הם מעין **משפחה שכזאת**, וכל כוכב-לכת אחראי על מערכת אנרגטית במבנה-האדם ובחיי האדם.

מחזור ונוס בן תשעת החודשים שולט בגידול ובהתרכבות האוכלוסייה.

מחזור מרס שולט בהרס ובמלחמה בעולם.

מחזור שבתאי בן 28-29 השנים שולט בידע, בתבונה ובסינתזה בין תפקודים.

מחזור יופיטר בן 12 השנים שולט בריפוי וברפואה.

מחזור נפטון מושל בתהליכי התעדנות והארה.

מחזור פלוטו שולט בפשע ובעולם תחתון, בפסיכולוגיה ובהתחדשות שלאחר הרס.

מחזור אורנוס שולט במחזור המיניות בעולם.

שבעה כוכבי-הלכת המסורתיים משפיעים על הבלוטות הראשיות בגוף האדם.

תנו לשמש לעלות

השמש היא הכוכב שלפי מסורת קדומה "הקיא" מתוכו את כל כוכבי-הלכת של המערכת, והיה להם לאם ואב. השמש היא המרכז, וכוכבי-הלכת משמשים לה מחזירי אור – אין להם כוח בעירה פנימי כמו לשמש. הפסקת זרימת הכוח מהשמש פירושו מוות למערכת. השמש היא האינטליגנציה המרכזית המנהלת את כל המערכת בהתאם לתכנית הקוסמית. דרכה עוברות הקרניים והאנרגיות הקוסמיות, המתחלקות לאחר מכן בין שאר הפלנטות במערכת.

“להאיר כמו השמש”

לגבי האזוטריקנים, השמש מזוהה עם הטבע הגבוה בתוכנו, הפועל ככוח המגנטי המושך: ביחס לצורה החיצונית של חיינו, הנענית להשפעת השמש לאורך מחזור האבולוציה הממושך. עם התעורר אור המודעות בתוכנו, אנו מכירים בשמש, ראשית בתור מקור פיזי חיצוני המקרין אור וחום, המזין ומקיים את החיים על האדמה.

לאחר מכן, הטבע הרוחני של השמש מתחיל להיוודע לאדם – בתור מרכז הליבה של משמעות פנימית ומודעות, אשר מתוכו צומחות ומתארגנות הפעילויות של כל המערכת.

האדם המתעורר מתחיל להיענות ל“מגנט הגדול”, (המחזיק בטווח כוח המשיכה האובייקטיבי שלו – את גרמי השמיים); נאמר כי **העיץ הפיזית** התגשמה ונוצרה, בתגובה וכהיענות לאור השמש... ואילו **העיץ הרוחנית** – **המרכז-בין-העיניים**, מתפתחת בתגובה על זריחת השמש הרוחנית.

בעידן החדש, נראה כי האדם ילמד לשאת את האור לכל פינה חשוכה, ולהדליק וללבות את הניצוץ שבכל אדם.

“להאיר כמו השמש”, פירושו, להאיר את סביבתך על-ידי הזדהות עם החיים והאור שבזולת.

מודעות הנשמה

הנשמה הינה המוטיב של תכנית האל: מדובר על שלושת היבטי האל. הנשמה בהיבטיה השונים ידועה כבת שלושה היבטים. על פי התיאוסופים ומשנת א.א. ביילי לנשמה שלושה היבטים והם:

מאנאס	בודהי	אטמה
גוף פיזי	גוף רגשי	גוף שכלי
פעילות אינטליגנטית	אהבה וחכמה	כוח רצון
רוח אנושית (מודעות)	רוח חיה	יחידה – האני האמיתי (הניצוץ האלוהי)

שלושה היבטים אלה משתקפים ברמות השונות של השמש, והינם שלושת ההיבטים של האחד הגדול.

1. **השמש הפיזית** – מסמלת את **נשמת העולם** והטבע, את הנפש החייתית – את **הריבוי של עולם הצורות**.
2. **לב השמש** – הוא **נשמת האדם** – החשיפה להכרה בכפילות היקום – בחוק השניים החל על העולם של **מודעות-האנשים**.
3. **השמש הרוחנית המרכזית** – הינה **מודעות האל**, שהיבטה המשתקף באדם הוא **האני האמיתי**, והרצון להביא לידי שלימות ואחדות בין הרוח – לבין החומר.

באורך נראה אור

כל המזדהים עם האור הנובע ממקור אחד והשייך לכל, חייבים לשאת ולסבול את חוסר השלמות של הצורות החיצוניות בסבלנות; "נושאי-האור" של עידן דלי החדש, מאירים את השביל עבור כל הלך בדרך.

השמש היא סמל לזרע שמצמיח חיים. היא מסמלת יוזמה, גירוי, מודעות וחיים. היא הליבה של המערכת כשם שהגרעין הוא מרכז האטום והלב הוא מרכזו של גוף האדם.

השמש היא **הקוטב הזכרי-החיובי** במערכת (ואילו הירח הוא **הקוטב הנקבי-שלילי** במערכת). השמש נותנת אור, והירח סופגו ומחזירו. הירח הוא בעצם, רפלקטור.

הוא מסמל את כושר ההסתגלות ואת יכולת התגובה. טיפוס איש הירח קשור לבלוטת הלב. הוא סביל. מעוגל, לא יציב ובעל נטייה למצבי-רוח ולהסתכלות פנימית. אין לו אור משלו – הוא משקף את אור השמש.

הירח וחוק המחזוריות

במרחב הקרוב אלינו, הירח מבטא את **חוק המחזוריות** בטבע ובאדם. תנועתו מחזורית, ובמשך $29\frac{1}{2}$ יום הוא מקיף את כל 12 המזלות. תנועה זו משפיעה על כל הנוזלים על כדור הארץ, וכן גם על מחזורי החדשי של האישה והנוזלים בגוף. הגאות והשפל בימים ובאוקיינוסים מתואמים עם מחזור הירח, ומחזורי הצמיחה בעולם הצומח אף הם מתואמים עם מחזורי הירח.

אם נתאר את המחזוריות כעליות וירידת קצובות, נבחיץ כי הירח אחראי על תנודה טבעית ומחזוריות בחיי-האדם. לפי חוק המחזוריות, התרוממות ושפע של כוחות פיזיים, רגשיים או שכליים, מתחלפים בירידה ובדיכאון שלאחר השיא. המחזור הטבעי של פעילות ומנוחה מתבטא בחילופי יום ולילה, כאשר היום הוא שלב הפעולה, ואילו הלילה הוא שלב המנוחה.

במחזור ירח שלם בין 29½ יום יש ארבע פאזות.

ראש חודש הוא תחילתו של חודש חדש. הפאזה **ירח זורח** בא לאחריה. **הפאזה המשלימה את ירח-זורח היא ירח-מלא**, וזהו שיאו של החודש. במועד זה חל שיא הפעילות של החודש והביטוי המלא של כל תכנית שהתוותה בירח החדש (ראש חודש).

ירח מלא הוא מועד השיא של מודעות החודש. לאחר אמצע החודש, באה הפאזה **ירח גורע** – מועד שליטת הכוחות השלייליים או הנקביים. כך לפי היהדות. **מראש חודש** עד ירח מלא שולטים הכוחות החיוביים והבונים.

לכן יש להכיר בריתמוס טבעי של עליות וירידות במשך חודש בטבע, בחיים וביום-יום. גם ביממה יש ארבע פאזות טבעיות – **בוקר, צהריים, ערב ולילה** – המתאימות למחזוריות של ארבעה השלבים הבאים: **התחלה, המשך, השלמה וסיום. היממה צעירה בבוקר ובשלה בערב.** יש לקחת בחשבון את התנודות הטבעיות, "הגאות והשפל", בתהליכים השונים. כשם שהנשימה היא מחזור התמלאות והתרוקנות, וחדרי-הלב מתמלאים דם ומתרוקנים, כך גם נפש האדם שרויה בפעילות ובנסיגה בתיאום עם מחזור-הירח. בראשית החודש נפרשת תוכנית החודש. **בירח מלא** ניתן לראות את התוצאות, ובירח-גורע – מתחילה מחזוריות של ירידה לצורך התמלאות מחדש.

אמא-אדמה – אינטליגנציה בפעולה

ראשון במשפחת כוכבי-הלכת של המערכת, לגבינו, הוא כדור-הארץ שלנו, כוכב-הלכת שעליו אנו חיים, והוא ישות גבוהה ממין נקבה. ישות זו ידועה בכינויה 'גאיה' או אימא-אדמה, והיא נותנת יום-יום חיים ומזון לכל יצוריה באמצעות מפעל מאורגן להפליא.

החיים על-פני האדמה, שהאדם מהווה חלק מהם, הינם מפעל גדול שבו ארבע מחלקות – ארבע ממלכות הטבע: הדומם, הצומח, החי והדומם.

אימא-אדמה היא מנהלת המפעל, המייצר והמפיק מזונות בתהליכים מופלאים. כל מחלקה מכינה מזון למחלקה שמעליה. ממלכת הדומם (מתכות, אבן, חול) מפיקה מינרלים הנספגים בצמחים דרך האדמה והמים, ובונים את גוף החי וגוף האדם באמצעות הצמחים.

גם הצמחים הם בית-חרושת לסיפור צרכי-האדם, וראשית לכל – חמצן. הצמחים מייצרים את החלק הגדול מתוך קרוב ל-400 מיליארד טון של מזון פיזי, שהאדם צורך מדי שנה.

מלידתו מתבסס האדם על הצמחים לצרכי מחסה, ביגוד, דלק, סיבים, מעשי-מקלעת, חבלים, כלי-נגינה ונייר-כתיבה. הקוסמוס עצמו הוא מפעל ענק לעיבוד חומרי-מזון שונים, שכל עובדיו מייצרים מיני מזון, וכמובן צורכים בעצמם מיני מזון.

ישנם ארבעה סוגים בסיסיים של מזונות:

1. המזון הפיזי הרגיל

2. המים

3. האוויר שאנו נושמים, המכיל חלקיקים מזינים עבור מערכת העצבים.

4. הרשמים שאנו קולטים מהחיים, מאנשים, מאמנות, הינם מזון חשמלי לרגש ולחשיבה שלנו.

המזונות הללו הם מיני אנרגיה ודלק שונים.

במערכת הגדולה של היקום, כל כוכב מייצר ומעבד אנרגיות מסוימות האופייניות לו, לתועלתו ולתועלת האחרים. זהו חוק בסיסי ביקום. אופיים ואיכותם של כל כוכב או ישות, מתבטאים דרך האנרגיות והקרירות שהם מפיקים, מעבדים ומשדרים.

אנו קולטים את אנרגיות כוכבי-הלכת, כוכבי-השבת ואת אנרגיות כדור-הארץ. אנו פולטים חזרה אל היקום חומרים שהתעדנו בתהליכי גופנו, לאחר שעברו אצלנו עיבוד, והפכו למחשבות ולמעשים. אך למקל שני קצוות; מצד אחד נכנס מזון ומצד שני – יוצאת הפסולת.

חומר שעיבדנו מבחינה רגשית, הופך אף הוא לפסולת, אם אנו שונאים

או מקנאים, ולא עובדים על עצמנו (עבודת העלאה – סובלימציה). המחזוריות בטבע היא דו-כיוונית: הפסולת הפיזית של האדם רצויה כמאכל לכלב, כפי שידוע למגדלי כלבים, והפסולת הנפשית, כגון רגשות שליליים, נקלטת כמזון על-ידי הצמחים. גם הפסולת הפיזית של החיות היא מזון לצומח והחמצן שהצמח פולט הוא צורך חיוני לאדם.

מיני האנרגיות שאנו קולטים מהאדמה ומהכוכבים, הינם סוגי מזון שונים – **מזון לרגש ומזון לשכל**. אף האוויר מכיל מתוכו חלקיקים וגלים המזינים ומשפיעים על מערכת העצבים.

והנה, מסתבר, שהחומרים שאנו מקרינים מתוכנו החוצה, בצורת דיבור, מבטים, הבעה בתנועות, לאחר שעברו אצלנו תהליכי עיבוד מנטאלי או פיזי, הם **מזון שאותו צורכים אימא-אדמה ויצוריה**. למשל, ידוע, כי ממלכת הצומח ניזונה מחומרים שאנו פולטים, כמו דו-תחמוצת-הפחמן. האדם משרת את הטבע בהתנהגותו – או פוגם בו. זהו אחד השירותים שאנו נותנים לאימא-אדמה, בתמורה לכך שאנו מקבלים ממנה אוויר, בית, מזון ובגד – הכול מצמחים ומחומרים שהפלנטה מייצרת.

פרק עשירי

שבתאי וניסיון החיים

כוכב-הלכת שבתאי מייצג את הכוח להפיק לקחים בתבונה, וללמוד בעיון מהחיים. באסטרולוגיה החיצונית הקונבנציונלית, שבתאי מייצג סבל ותשלום שאנו משלמים עבור כל הישג. במערכת הבלוטות, שבתאי מקושר אל בלוטת יותרת-המוח הקדמית, הממונה על תפקוד התבונה, מהמרכז שבין העיניים.

שבתאי הינו "המורה הגדול בבית-הספר של החיים", והוא מלמד את פיתוח יכולת ההתמדה, יציבות, אחריות, כוח סבל ומשמעת פנימית וחיצונית. לא לחינם הוא מכונה "אבא-זמן". מקובל, ששבתאי מייצג מגבלות, דחיות ועיכובים, אך בלשון אזוטריה, אפשר לומר כי שבתאי מייצג את **חוק הגבולות או הצמצום**. זוהי היכולת **להצטמצם** לצורך עלייה והתקדמות. גם האל צמצם את עצמו לצורך בריאת העולם במרחב שהוא פינה.

החוק הזה יצטייר ביתר בהירות, אם נחשוב על הנשימה ביקום כעל התרחבות – שאיפה – שבעקבותיה באה הצטמצמות (נשיפה), כאשר יופיטר קשור בהתרחבות (שאיפה) ושבתאי בהצטמצמות (נשיפה); ההצטמצמות מאפשרת לטפס לשלב הבא: להתרחבות הבאה. יש להבין שמעמדו של שבתאי הוא מעמד אצילי ומעודן. שבתאי מייצג את אצילות הנפש הגבוהה ביותר, המושגת בזיכוך ונצרפת באש; הוא מפיק מכור-ההיתוך את סיבי-האור הדקים ביותר, לאתר תהליך זיקוק וטיהור ממושך. הסיגים נשרפים כליל, אם נשמת האדם עוברת את כל מדורי הגהנום, ותוזרת אל בוראה טהורה וזכה; או אז, היא מביאה עמה בחזרה את תכונת הכבוד לחיים ולכל חי, ואת האהבה לשרת את המהות של הקיים בעולם הצורות. אלה הן תכונותיו הצרופות של שבתאי, כוכב יסוד האדמה, לאחר תהליך הזיקוק של הסבל בבשר.

שתי האיכויות – תהליך הסבל הממושך בעולם הבשר, והתוצאה,

שהיא הזיכוכ והזיקוק של הנשמה – בתוספת עמדת אחריות גדולה בחיים, משלימות את הממד של שבתאי.

מחזור שבע השנים

לשבתאי מחזור בן 28-29 שנים בערך. בהן הוא מקיף את כל גלגל-המזלות. מחזור זה מתחלק לארבע תקופות בנות שבע שנים בערך: נכפיל מחזור זה ב-3 ונקבל 84.

84 – הן 12 תקופות בנות שבע שנים – 12 הוא המספר של שלמות חיי אדם. השנים-עשר כוללות – שבע (כפול שבע), + שלוש, + שתיים. באופן זה, יש בשנים-עשר את השלמות של השבע, בתוספת השלוש והשניים והחמש.

ואכן, חיי אדם נחלקים ל-12 תקופות בנות שבע שנים, כאשר מדי שבע שנים מסתיימת ומתחילה תקופה חדשה בחיים. גם מחזור אורנוס סביב השמש הינו בן 84 שנים. מדי שבע שנים הוא נכנס למזל אחר מתוך 12 המזלות, ותוך 84 שנה הוא מקיף את כל המזלות.

אורנוס ושבתאי משלימים אפוא במחזוריהם שני ניגודים: אורנוס מייצג את המורד הנאבק על זהותו, ושבתאי מייצג את המסגרות בעלות המשמעות בחיי האדם. אדם יכול להבחין, כי אחת לשבע שנים עובר עליו מאורע בעל משמעות רוחנית חשובה בחייו. הוא נכנס לסדרת מצבים חדשה, על רמה שונה.

כל שבע שנים נפתחת תקופה חדשה:

דו	לידת הגוף הפיזי	1 -
רה	לידת הגוף האתרי	7-14
מי	לידת הגוף הרגשי	14-21
	משבר (אינטרוול) בגיל 21	
פה	לידת הגוף השכלי	21-28
סול	לידת מודעות חדשה	28-35
לה	לידת הנשמה	35-42

סי	לידת הרוח משבר בגיל 49	42-49
דו	לידת מודעות חדשה	49-56

כשאדם נולד – נולד גופו הפיזי.

במהלך שבע השנים הראשונות, יש לילד שליטה שלמה רק בגופו הפיזי, ושאר כישוריו רדומים, או שהם נמצאים בשלבי חקיינות. לאחר מכן, בגיל **שבע** "נולד" הגוף האתרי, השולט בגידול ובזיכרון. אלה הן התכונות הפעילות מגיל 7 עד 14, והבלוטה הפעילה בתקופה זו היא התימוס, האחראית על הגידול. בגיל 14 "נולד" הגוף הרגשי. בגילאים 14-21 שולטים הרגשות והתשוקות. זהו גיל ההתבגרות שבו נשלטים בידי הרגשות והדחפים. בלוטת הגידול – התימוס, שהכילה בתקופת הגידול הקודמת מאגר כדוריות דם אדומות מגוף האם, מתחילה לסגת ולקטון בגיל ההתבגרות. מבחינת הדם, הילד הופך ל"עצמאי", ויש בכך סמליות, כי הדם, לפי היהדות, הוא מקום מושב "הנפש". הנפש מקשרת בין הגוף הפיזי לבין הגוף הרגשי של האדם, ולכן בגיל ההתבגרות הנפש – הרצון לקבל – היא הקובעת.

בגיל זה מתחילה לתפקד בלוטת האדרנלין וניכרת רגישות עצומה לפחד ולחרדה, המעוררים את הצורך והחיפוש אחר משמעות דתית לחיים. בגיל זה מופיעה תכופות נטייה דתית, ומתחילה מודעות של "ייחודיות". מעתה יש לנהוג באדם הצעיר מעמדת "הדרכה" ולא מעמדת "סמכותיות".

שבתאי ומחזורי המודעות

בתום התקופה הזאת, בגילאים 21-28, "נולד" הגוף השכלי. האדם מגיע לשלב בו השכל מתחיל להתבונן על עצמו ועל החיים. עד עתה שלט בו הרגש, ואילו עתה הוא מתחיל לחשוב. בגיל 29-28 מגיע היחיד לתקופה חשובה בחייו. הושלמה "לידת" ארבע הגופים הבסיסיים שלו – הפיזי,

האתרי, הרגשי והשכלי, והאדם הופך להיות שלם מן הבחינות הרגילות, ונחשב ל"בעל-בית" בראשית דרכו.

גיל 28-29 הוא מועד הלידה השנייה, לידת המודעות. האדם הצעיר משלים את המחזור של מציאת זהותו, ומגלה מחדש את הכיוון הרצוי בדרך החיים. הוא כבר התנסה במספר שנות התמודדות, עם נושאי פרנסה, קשר עם בן-זוג ולימודים. עכשיו אמור הוא להבריל בין השפעות החינוך והסביבה על אופיו, לבין רצונותיו האמיתיים.

לקראת גיל 28-29 ימצא לעצמו דרך ואפיק ביטוי, לאחר שהתנסה במספר התנסויות, שאולי לא תאמו למחשבותיו ולציפיותיו הקודמות מהחיים. בגיל זה מסתיים מחזור משמעותי של חיי עולמים – 28 שנות חיים, והאדם ניצב על סף מודעות חדשה, או התחלה חדשה. לפניו הגדרה מחדשת אמיתית יותר של מטרתו, והזדמנויות לבחור יעד קרוב יותר למטרה.

בתקופה שבין הגילאים 28-35 תופסת הנשמה מקום בולט יותר ויותר בחיי אדם, והוא מגיע לדרגת יצירתיות ומשמעות בחייו. סוף סוף הוא יודע מה שהוא אמור לדעת, עושה את שיכול הוא לעשות בדרך יצירתית משלו. זהו שלב של גילוי הכוחות ושל ביטוי עצמי פורה.

בין גיל 35-42 האדם יוצר, וזוהי תקופת הפוריות בחייו. הנשמה נוטלת את הרסן בידיה.

בתקופת הגילאים 42-49 מגיע האדם לשיא הבשלות והפריחה החומרית. מאמציו והישגיו נושאים פרי, וצאצאיו יכולים להחליפו בניהול העניינים הגשמיים. בתקופה זו מתגלה ה"רוח", ואז, בהגיעו לגיל 49, הוא כבר מתפנה לפעילות רוחנית. הוא מוצא את עצמו רתום לעגלה חדשה, הרצה במעלה ההר.

הגענו עתה למספר הקסם **שבע כפול שבע**. האדם השלים 49 שנות חיים. כאן, אפוא, נוכל לצפות לפריחת הכוח והאיכות הגדולים ביותר, ולהתגלות השפעת ה"רוח". רוח זו מתבטאת ביכולת להבין את התכנית האלוהית, ובכוננות להירתם לעגלה. בלוטות יותרת-המוח והאצטרובל צריכות עתה לשתף פעולה, כדי לנצל את ניסיון החיים שנצבר. מוטב לו לאדם לפרוש בגיל זה משגרת העמל ולהתרכז בהפקת לקחים והסקת מסקנות על סמך ניסיון חייו עד כה. זה הזמן להביט על העולם מנקודת

מבט פילוסופית ולעסוק ברעיונות יצירתיים לתועלת של האנושות. תקופת הגילאים 49-56 אמורה להיות הזמן הנכון לאדם המגשים את עצמו. אולם, רבים מגיעים לגילאים אלו בתחושה, שמעולם לא חיו את חייהם כפי שרצו, ועסקו יתר על המידה בשיפור בלתי פוסק של תנאיהם החומריים, מבלי שהתפנו למשמעויות העמוקות יותר של החיים, והזניחו אף את יחסיהם עם בני משפחתם. בגיל 56 – חל מועד הלידה השלישית, באם זכה האדם ולא ירד כל-כולו לחומר.

לידת מודעות חדשה

תם מחזור החיים השני בן 28 השנים. האדם מגיע עכשיו למקום, ממנו הוא יכול לדרווח לצאצאיו או לתלמידיו מהו הנוף הנשקף. הוא כבר בחזקת מורה. האנרגיות שצבר משפיעות על סביבתו, הוא מקרין מעצמו תבונה ומעורר כבוד.

שליטה עצמית ותבונה

בלוטת יותרת-המוח-הקדמית, הנשלטת על-ידי שבתאי, קשורה עם הדחף לשלוט ולכבוש, הן את עצמך והן את האחרים. בלוטה זו קשורה לתרגול כוח הרצון. התעוררות בלוטה זו בקשר לרמת המודעות הממוצעת הנמוכה, מייצרת רצון לשלוט – לא על עצמך, אלא על הזולת. אבל ברמת מודעות גבוהה יותר, הרצון לשלוט מופנה לשליטה עצמית.

בלוטת יותרת-המוח גוון זכרי. היא ניחנה בתפקיד של צפייה מראש, בתפקוד הכוונה ושליטה בכל התפקודים האחרים. כן היא ניחנה ביכולת חשיבה סינטטית כוללנית, הנחוצה לשם תיאום הידע של כל הפונקציות. לכן האדם בן זמננו, החשוף לכל המידע התקשורתי המגוון, כפוף להשפעת שבתאי ובלוטת יותרת-הראש הקדמית, המסנתזת את כל קטעי המידע הזורמים מאמצעי התקשורת וקולטת "מהאוויר".

בהתייחסותנו להגדרת הקדמה כבניית אופי, נבחין שהבנאי הראשי של האופי האנושי הוא שבתאי. הוא הממונה על פרויקט "בניית" האופי,

ואילו שאר הכוכבים הם עוזריו. סודו **כרב-בנאי** הוא חוש החובה והאחריות המפותח. בעזרת הניסיון הוא מטהר את להט היצרים של **מאדים**, אותו הוא הופך ל**דבקות** מהמעלה הגבוהה ביותר, ואת חישובי הכדאיות של מרקורי, הוא הופך לחכמה עמוקה. שניים אלה, מאדים ומרקורי, הם **כנפי הנשמה** של שבתאי, **רב-הבנאים**. החוטא הגדול ביותר הופך לאיש-המעלה, בעזרת המורה הגדול שבעולם – הניסיון. מבחינה אסטרולוגית מייחסים לשבתאי את **ההרגלים**, אולם אנו רואים כי הוא מייצג את **השליטה העצמית והשליטה במחשבה**.

פרק אחד-עשר

יופיטר – "המיטיב הגדול"

בעוד ש**בתאי** יכול לייצג את "המורה הגדול", ואת האינטליגנציה והתבונה של התלמיד בבית-הספר של החיים, משלים כוכב-הלכת **יופיטר** צד אחר של השכלת התלמיד. יופיטר הוא "**המיטיב הגדול**", פטרון החכמה מצד האהבה, בעל קרינת כוח האהבה וכוח החכמה, המתרחבים ומקיפים את כל אשר נברא. יופיטר הוא הכוח המרחיב, בעוד שבתאי הוא הכוח המגבש. שבתאי מטהר את הרגש ובונה את האופי, ויופיטר משפיע על האישיות חסד ושפע התקדמות. במישור החיים, מסמל יופיטר את ההצלחה בתחומים שונים, כגון בענייני ממון או בענייני לב. הצד הנמוך שלו הוא הפרזה רבה בהוללות ובהזיות.

באסטרולוגיה האזוטרית, "המיטיב הגדול" הוא סמל של **התפתחות המודעות**, וההרפתקה הגדולה ששמה 'החיפוש אחר המופלא'; המסע הנעלם אל אלוהים, כשהאוצר העלום הוא אוצר החכמה וההבנה האלוהית. לגבי המידע על פלנטות ובלוטות – נעשה שימוש ועיבוד מספרו של רודני קולין, "התיאוריה של ההשפעות השמימיות". יופיטר אחראי על **בלוטת יותרת-המוח האחורית. בעלת הגוון הנקבי**. כבר נאמר ששבתאי ויופיטר משלימים זה את זה. בלוטת יותרת המוח האחורית ניחנה ביכולת **לטפל** בכל התפקודים האחרים, להחליק את כל הצרימות ביניהם, לרפא אותם, ובאופן כללי "להיות אם" לכל האורגניזם.

שבתאי ויופיטר הם הכוכבים המוכרים לנו במערכת שלנו, עם מערכות-ירחים מפותחות משלהם, והם נוהגים כ"אב ואם" לגבי מערכות-הירחים שלהם. כך החלק האחורי והקדמי של בלוטת יותרת-המוח נוהגים כ"אב ואם" ביחס לכל הבלוטות ותפקודי הגוף השונים במערכת.

ריפוי הוא הפונקציה הטבעית של יופיטר. ריפוי הוא תיקון הנשחת, שעדיין לא התקלקל במהותו. עולמנו זקוק נואשות לטיפול, לתיקון ולריפוי. התיקון והריפוי הם התשובה הקוסמית לתהליך ההשחתה,

המתבטא, בין היתר, בדיכאון ובאלימות. שהן התגובות האנושיות להיעדר איזון, והן עלולות לגרום להתאבדות ולרצח. הדיכאון נוצר כתוצאה מהפער בין היופי והערכים בחשיבתו של האדם, לבין חוסר מימושם הלכה למעשה, בחיי היחיד והחברה. האלימות היא תוצר של רגשות הזעם והאין-אונים נוכח המלכוד שאנו מצויים בו כיום.

תהליך ההשחתה שהוא הגורם לרגשות אלה, מצריך תיקון וריפוי, כאשר רק תהליך תיקון **מאפשר צמיחה מחודשת**. כיום המצב בעולם הוא כזה, שכל הרגשות השליליים בוקעים החוצה ונחשפים, ותהליך ההיחשפות מלווה בהכרח בהרבה אלימות וייאוש.

זהו המצב הנשקף מעינו של יופיטר. טבעי ונכון הוא, שהתהליך של היציאה החוצה והיחשפותם של השליליות, האלימות והייאוש, הן חלק מתהליך ריפוי עצום המתרחש במין האנושי.

השפעת יופיטר על היחיד מביאה לידי תיאום, טיפול וריפוי. מחזורו המשפיע על מיליוני אנשים, מתבטא בתנודה של האינסטינקטים היותר עדינים והיותר הומניטאריים באדם. עקבות מחזורו בן 12 השנים, מתגלים ברפואה, בגמילות-חסדים, בשירותי-הרווחה והסעד ובתהליכי שיקום בקרב יחידים וחברות.

"אב ואם" למערכות-ירחים

המערכת של כוכב צדק (יופיטר) ו-18 ירחיו הידועים, שארבעה מהם נראים בנקל והם בגודל הירח שלנו, מציגה דגם מערכת, הדומה במדויק למערכת השמש במספר המלווים, בגודלם, במרחקיהם ובמהירות סיבובם.

מסלוליהם ומחזוריהם של ירחי יופיטר, דומים להפליא לאלה של כוכבי-הלכת של השמש; והירחים יו, אירופה, גנימד וקליסטו דומים לכוכבי-הלכת מרקורי, ונוס, כדור-הארץ ומאדים, הסמוכים ביותר אל השמש. הדבר מאשר את ההנחה, שיופיטר הינו כעין מערכת שלמה, עשירה וחייה, בדומה לשמש. ליופיטר כ-20 תנועות שונות, בהשוואה לונוס למשל, שלה שתי תנועות (רוטציה ורבולוציה). כל תנועה היא כעין הרמוניה בפני עצמה. יופיטר משמיע "צליל" בתדר מסוים, המפעיל את

בלוטת יותרת-המוח האחורית, ויוצר בה תנודה במקצב תואם לשלו. לכן, על-פי אותו חוק, ירחי-יופיטר משמיעים "הרמוניות" דקות יותר, המשפיעות אף הן על הבלוטות. ליופיטר יש השפעות-גומלין על בלוטות אחרות יותר מאשר למרקורי ולונוס, שאין להם ירחים.

ליופיטר יש מערכת שלמה של ירחים, והם יוצרים "הרמוניות" מורכבות. כל כוכב משתלב ב"מוסיקה של היקום" ומשמיע "צלילים" בהתאם לתדרים של קרינתו. בלוטת יותרת-המוח שיופיטר ושבתאי קשורים אליה, קשורה באופן מיוחד מאוד לכל התפקודים האחרים באורגניזם, ומתאמת בין כל חלקי האישיות: בין הגוף והנפש, בין הרגש והשכל, וביניהם לבין הנשמה.

יופיטר מסמל את בלוטת יותרת-המוח האחורית, המטפחת והמגוננת, גם בהיותו העיקרון המשמר, אשר יודע לשמור על הברכה ולטפח את מה שיש.

במזל קשת מסמל יופיטר את הכיוון במסע החיים, הכיוון שעליו מורה החץ שבידי יורה הקשת: במזל דגים, יופיטר מסמל את הכישלון ואת הנפילה, אשר מובילים את האדם להבין, שחיינו משולים לתמצית בושם יקר, שיש להפיקו על-ידי זיכוך הרגשות, זיקוקם וייצובם.

ביחסו למרקורי, הכוכב המשלים אותו בשני הצירים: בתולה – דגים וקשת – תאומים, יופיטר הוא כפטרון מיטיב, אשר מרקורי שליח האלים ממלא את שליחותיו.

מרקורי הזריז ומהיר התפיסה, הממונה על בתולה ותאומים, הינו השכל הקונקרטי של האדם, המונחה על ידי שיקולים של רווח והפסד ושל כדאיות. במקרה הטוב, הוא אמור לשרת את יופיטר פטרוננו, החכמה הנעלה, ולתכנן את תכניות הפעולה, בהתאם ליעדי הנשמה.

פרק שנים-עשר

מרקורי – ומראת הקסמים

במישור החיים, דומה מרקורי גם לעורך-דין ממולח אשר מגן על לקוח או תובע אותו, בהתאם לאינטרסים שלו. מרקורי הוא השליח והחוליה המקשרת בין חלקי המערכת השונים. הוא מתרגם, מפענח, מפרש ומוביל הודעות מן השכל הגבוה אל השכל הנמוך, דרך מרכז התקשורת (מערכת העצבים); זאת לשם פעולה יעילה של מערכת השרירים והביצוע (מאדים). אם משימתו היא פענוח ופרשנות של מסרים מהמוח, ויש לקוות שיבצע מלאכתו באמונה, כי מלאכת הפרשנות חשובה מכדי להיות מופקדת בידי הרפתקן. אך הוא מוכשר לקשר בין המחלקות השונות במערכת. מובן, שמרקורי משרת גם את **שבתאי**, כשוליה של המורה המכובד.

מרקורי – כוכב המימיקה

כאשר אנו לומדים על הפלנטות ומחזורי השפעתו על האדם, יש ללמוד גם על **המנגנון הקולט** את השפעת הפלנטות. עלינו להבין, כי כל פלנטה היא עולם בפני עצמו – כמו כדור-הארץ; לכן מנגנון הקליטה האנושי בנוי מאותה תבנית כמו הפלנטה, ממש כפי שהמקלט הוא ההשתקפות וההיפוך של המשדר. בגוף הדם קיים העתק של מערכת-השמש. כפי שכבר ציינתי, הפלנטות מושלות בבלוטות, ודרכן הן משפיעות על תפקודי האדם. **מרקורי קשור לבלוטת התריס של מרכז הגרון**, ודרכה הוא מושל בכל תפקודי התנועה של מערכת השרירים, ואף בתנועה ובמימיקה של שרירי הראש, הפנים והבעות הפנים. כל תפקודי הפנים – עיכול (פה), נשימה (אף), חשיבה (מוח), חילוף חומרים, רגש ומין (מרכז הגרון) – מתבטאים בתנועות פנים והבעות דקות, הקשורות לפעילות של **בלוטת התריס בגרון**. עוויתות זעף פראיות, קדחתניות ובלתי נשלטות, מרמזות

על פעילות-יתר של הבלוטה; פני בול-עץ נטולות הבעה והיענות, מעידות על פעילות מואטת ונמוכה של הבלוטה. בדרך זו מהווים הפנים איבר-תנועה ומראת-קסמים של מרקורי, כוכב המימיקה.

מראת-הקסמים של מרקורי

א. הראש והפנים מתחלקים לשלושה חלקים:

1. החלק העליון כולל את העיניים ואת המוח – **מושב האינטלקט**.

2. החלק האמצעי כולל את המוח הקטן ואת האף – המראה של הנשימה והחזה, שהוא **מושב הרגשות**.

3. חלק הראש הנמוך כולל את הפה – המראה של הבטן, **מושב התפקודים הפיזיים**.

בחלוקה זו אנו רואים את השתקפותו של המבנה הקוסמי של האדם: גוף (אינסטינקטים) ונפש (רגש ושכל). **העיניים** הן השתקפות השכל, האף השתקפות הרגש והפה השתקפות הגוף.

ב. מובן, שכל אחד **משלושת האיברים** הללו **קולט מוזן ופולט חומר מעובד**. **העיניים** קולטות רשמי אור, ופולטות אותות רגשיים. **האף** קולט אוויר וריחות ופולט דו-תחמוצת הפחמן והפה – קולט מוזן ומשקה, ופולט – **דיבור**.

ג. לעיניים, לאף ולפה **שלושה מצבים**, או שלוש תנוחות אפשריות: מצב נורמלי רגוע, מצב מורחב ומצב מכווץ. **מצב מורחב** מעיד על רצון לקבל עוד מן העולם החיצון.

מצב מכווץ מעיד על רצון לקחת פחות או לשלוט ולהגביל את הנכנס. **המצב הרגוע** מעיד על איזון בין מה שנכנס לבין מה שיוצא, או בין הרצון לקחת לבין הרצון לשלוט ולצמצם את הנכנס. עיניים **מורחבות** ופה **מכווץ**, לדוגמה, יכולים לשקף רצון לקבל בתחום הרשמים ואי רצון לתת דיבור או לקבל מוזן בתחום הפיזי. בתחום הפנים אפשר להבדיל ולהבחין באין-ספור הבעות.

ד. נטיית איברי הפנים, פה או עיניים, לכיוון מעלה, יכולה לציין תענוג או שאיפה. איברים שמוטים מטה יציינו קיפוח או עצב. נטייתם לצדדים מציינת הסחת תשומת-הלב, ללא גוון רגשי מוגדר.

ה. ניתן לחלק את התופעות הגופניות בפנים לשתיים: החלק הימני של הפנים אמור לבטא את האישיות הארצית של האדם, והחלק השמאלי מבטא את הנשמה. כך גם בקריאת כף היד: יד שמאל מציינת את מהות האדם מלידה, ויד ימין מציינת את מה שפיתח בחיים אלה. כן הלב, אף הוא מצוי גם בצד שמאל. ואולם, יש לציין, כי קיימת גרסה, שלפיה העין הימנית משקפת את אור הנשמה, "המאור הגדול", ואילו העין השמאלית משקפת את אור האישיות, "המאור הקטן". הנשמה היא "המאור הגדול" בקוסמוס של האדם, והאישיות היא "המאור הקטן" בקוסמוס זה. כשהאישיות שרויה בקשר טוב עם הנשמה, המאור הקטן כפוף למאור הגדול. מעין ימין נשקף אור – המאור הגדול, ומעין שמאל נשקף אור – אור המאור הקטן. על-פי המדע, החלק השמאלי ממונה על התובנה וההיגיון, ואילו החלק הימני – על האינטואיציה. כביכול ההיפך מהסדר הטבעי של שמאל-נקבי וימין-זכרי, העיקרון מתהפך. אך יש לזכור בהקשר הנוכחי, שהצד הימני של המוח שולט על הצד השמאלי של הגוף. כל הנתונים האלו ניתנים כדי להוות בסיס להסתכלות ולהשראה. מחזור תנועתו של מרקורי על-פני 12 המזלות מגיע לשנה בערך, ולכן הוא סמוך בדרך כלל למוקם המצאה של השמש. הוא מייצג את מחזור הפעילות השכלית המעשית ואת התקשורת. ניתן להבחין, כי מדי שבועיים עד חודש, הוא עובר ממזל למזל, ומשפיע בכך על ערנות האדם.

פרק שלוש-עשרה

אורנוס ומחזור המיניות

אורנוס הוא האוקטבה הגבוהה של מרקורי.

הכוכב אורנוס מכונה "הקוסם הגדול". הוא נתגלה זמן מה לפני גילוי החשמל, ולפני המפכה הצרפתית. מזהים אותו עם חשמל, עם רעיונות מהפכניים של חופש ושוויון, עם טכנולוגיה מפותחת ובעיקר עם טלוויזיה, טלפטיה ומגיה. אורנוס נחשב כממונה על הבלתי-צפוי, על החדשני והמערער. על הקסם הבלתי-נודע והבלתי-רגיל. הוא אקסטרואגנטי. נוצץ וזוהר. קסמו נובע מתדר מיוחד ובלתי-מקובל, מתנודות מהממות מופלאות בעלות אורך גל קצר. הוא פועל על החושים, על השכל ועל החוש השישי. זהו כוכבו של הממציא, של הגאון, של בעל הרעיונות המקוריים והחדשניים, המסוגל להיות מורד ומחדש, ולהוביל בעקבותיו את האחרים אל פסגות רחוקות. אורנוס הוא כוכב רב-השפעה הממונה על אמנות האסטרולוגיה.

המחזור האורני בן 84 השנים, הוא מחזור המיניות בחברה האנושית. במחקר שערך המלומד רודני קולין בשנות החמישים המוקדמות, הוא גילה כי מדי 42 שנים חל שינוי במיניות האנושית, ושיא השינוי מתבטא בתרבות שבה הנשים "ממהרות להתפשט", או בתרבות שבה הגברים נוטים להתקשט מאוד. מדי 42 שנה מתחלפות הפגנות של נשיות בהפגנות של גבריות, וערכי המוסר והמיניות מתחלפים, ואז אנו עדים לשינויי נורמות, להורים המשתוממים נוכח אי-מוסריות ילדיהם, או לעלמה צעירה הנדהמת מחיזוריו של נואף זקן. תקופת מיניות גלויה מתחלפת בתקופת מיניות מוסווית, והסיבה לכך היא שהקוטב השלילי או הנקבי של אורנוס מופנה אלינו אחת ל-84 שנים, ומשפיע על הנשים בכיוון המתירנות המופרזת. אחרי 42 שנים הציר החיובי שלו מופנה אלינו ומשפיע על הגברים להתקשט. בשנות השישים והשבעים של המאה העשרים חל שלב-ביניים במחזור אורנוס, שלב שבו שני קטבי אורנוס שיקפו אור שווה אל כדור-הארץ, ואז נהנו שני המינים מזוהר דומה. גם הנשים התפשטו וגם הגברים התקשטו.

בשנות החמישים הזרקור האיר על הנשים והגברים היו בצל. בשנות השישים והשבעים השתלטה אופנת היוניסקס, חל שוויון מיני, והנשים החלו ללבוש בגדי גברים.

בשנות ה-80 האופנה בעלת אופי הדדי וא-סקסואלית – הנשים מקצצות שיער, והגברים מתאפרים ולובשים חצאיות.

למחזור המיניות מתאימות דוגמאות מעולם האופנה והציור, כי עולמות אלה מייצגים את הרעיונות המיניים של התקופה.

באנגליה האליזבטנית של 1820, בלטה מאוד הראוותנות הגברית; הגברים ענדו תכשיטים, אבנים טובות, מלמלות ורקמה. הנשים לעומת זאת, היו אנמיות והסתתרו מאחורי כובד הבדים והקטיפות, כפי שניתן לראות בציורי פינטוריצייו. ארבעים שנה אחר כך הופיעו הנשים החושניות והעירומות כבציורי ברונזינו ואסכולת פונטנבלו. כארבעים שנה הפרידו בין שתי התפיסות הנ"ל, ושוב, כארבעים שנה מפרידות בין המלאכים והבתולות הסגפניות של גרקו לביין עירום הבשרים של רובנס.

בתקופות הגבריות רעיון המין היה קשור לכבוד, תחרות ואבירות. המין נראה כפרס גדול שיש להילחם למענו, וקשה מכל להשיגו. בתקופות הנשיות, לעומת זאת, המין נראה קל ומזמין, לא פרס אלא מתנה, שמחה ארצית שבה מתרעננים ומתנחמים הכול.

מחזורי המין יכולים להיפגש גם עם מחזורי הרס של כוכבים אחרים, כמו מאדים או פלוטו, ואז נמצא גלי אונס וסדיום. בעת הפאזה הנשית, או במפגש עם מחזוריים "רוחניים" כמו נפטון, בארצות חושניות, כגון הודו או מלאיה, המין הופך ל"תעלומה"; לסמל כוחות היצירה של היקום, ולדרך התאחדות מיסטית.

אחד הדברים המוזרים אודות המחזור בן 84 השנים של אורנוס, הוא ההקבלה הכמעט מדויקת לאורך החיים הממוצע של האדם. הווה אומר, שאדם ימות "באוירה מינית" דומה לזו שבה נולד, ובהיותו כבן 42, כאשר הבנתו את המין היא העמוקה והמלאה ביותר, הוא חי ב"אוירה מינית" המנוגדת בדיוק לזו שבה נולד, כלומר, באוירה של הססימולציה המרבית. הדבר מסביר מדוע התחושה המינית בגיל ארבעים עזה וסוערת לעתים יותר מבגיל 30.

פרק ארבעה-עשרה

מאדים ומחזור המלחמה

תחרויות הספורט על המאדים

לפי המסורת, מאדים הוא הכוכב שעל-פניו נערכו תחרויות הספורט האציליות הגדולות בין האלים.

הספורט של האלים היה קשור דווקא לכוחות הנפש והרוח שהיו מתואמים עם כוחות הגוף, ולא רק בהישגים פיזיים. למרס יוחסו כוחות של יושר, אומץ וחוזק, ותכונות אלה הן התמצית שמפיק הלוחם מהתמודדות בקרבות החיים.

כשאנו משקיפים על כך, מסתבר שבתקופת מלחמה אנשים רבים פועלים בגדלות נפש, ומפגינים התחשבות והקרבה אמיתית. לאחר מכן התפתחה תדמיתו של מרס כאל המלחמה. וכך הוא נתפס גם כיום. מרס, כידוע, משפיע על בלוטות האדרנלין, אשר לשדן שולט בדחפי הפחד והמנוסה, וקליפת הבלוטה מושלת בדחפי הזעם והשאיפה להילחם.

עצם קיומם של סוגי אנשים שונים ונבדלים בעולם, מביא למחלוקות, מריבות וסכסוכים. אך כאשר בלוטות האדרנלין מתלהטות ומגורות, יש סיכוי הרבה יותר גדול שהבדלים ומחלוקת יהפכו לפעילות אלימה, שאינה בשליטתנו.

ברור מאוד, כי נטייה לפאניקה מחד, ולזעם מאידך, כאשר היא מגורה על ידי השפעה כוכבית אצל מיליוני אנשים בו-זמנית, תיצור תנאים נוחים מאוד לפריצת מלחמה.

כוכב מסוים, בשלב מסוים של מחזור תנועתו, יוצר מתח כללי על פני כדור-הארץ, וכתוצאה מכך אנושות שלמה, השרויה במצב מודעות מסוים, יוצאת למלחמה.

אם אנשים היו מגיעים למצב מודעות שבו כל עליית מתח פנימי הייתה מאפשרת להם ליצור טרנספורמציה ושינויים בתוך עצמם, במקום לפרק אוטומטית את המתח שלהם נגד אחרים, אזי למחזור מאדים הייתה

משמעות שונה. כיום, כל עליה בלחץ הפנימי מביאה לתסיסות שונות בכל הרבדים של החברה, המשפחה, הכלכלה, המשטר, החינוך והתרבות. פעילות בלוטת האדרנלין מעוררת התלהטות היצרים, ובמצב מודעות של אשליה רגשית ובלבול כללי, השכיחים בעולם, טבעי שהדבר יתבטא בהתפרצויות אלימות נגד הזולת.

"להט היצרים" הוא גורם קבוע בחיי אדם. כל אשר משתנה במרוצת הזמן, הוא הסיבה המעוררת אותו, האובייקט שנגדו הוא מופנה והאמצעי שבו נוקט המתלהט. בעבר היו "טיפוסי מאדים" מתלהטים ורבים על דברים קלי ערך, ובתקופות מסוימות נהוג היה לצאת לדו-קרב על "כבוד שנפגע", על "עלבון לטעם טוב" או על "פגיעה בהגינות". אלה היו בעצם הצדקות להעדר כל רציונאליות מאחורי המאבק.

הסופר יונתן סויפט עוסק במצב כזה בספרו "גוליבר בארץ הגמדים", המתאר כיצד הכריזו בני ליליפוט קרב על שכניהם, בגין השאלה האם יש לפתוח ביצה לארוחת בוקר מצידה העגול או המחודר.

כיום, שרוי הציבור במתח בעיקר בגלל השפעת בלוטה אחרת – בלוטת הלב לב אשר ב"מקלעת-השמש" ובאזור הקיבה. פעילות-יתר של בלוטה זו מתבטאת בעצבנות, ברגישות-יתר ובהיסטריה.

מקלעת-השמש היא כיום איזור מגורה במיוחד ואחראי לתופעות של חוסר איזון רגשי. וביחד עם כמות גדולה של אדרנלין גוברת האלימות הרגשית והפיזית. (רופאים טוענים שאנשים עם היבטים פליליים מושפעים מאוד מבלוטת האדרנלין).

מלחמות על אדמה, דת ואמנות

גם כיום "הטיפוסים הפיזיים" בעלי האינסטינקטים המחודדים יריבו על מזון, נשים או אדמה. "טיפוסים רגשיים, יריבו על דת, "זכויות" ו"צדק", ו"טיפוסים אינטלקטואליים", הגאים באופקיהם הרחבים בנוגע למין ולדת, יריבו על תיאוריות מדעיות או על הבדלי טעמים באמנות.

האדם יפסיק להילחם ולריב רק כאשר יתחיל לשקול את מקומו ביקום, את מבנהו האלוהי, את הפוטנציאל הגדול שלו ואת קטנותו. כמו כן יפסיק האדם לריב כשיכיר בעובדה, שכל התנהגותו ואופיו מודרכים על-ידי

השפעות אסטרולוגיות, ושבתוכנית הגדלה קיימות צורות קיום מגוונות ושונות הצריכות להתקיים יחדיו באיזון.

התלהטות היצרים של האדם תפסיק להיות מכוונת נגד אחרים, כשתיפתח בפניו מודעות חדשה זו, ובמקום זאת יוכל לשלוט על עצמו ולהילחם מול היסודות הנמוכים בתוך עצמו ולא נגד הזולת. תהליך פסיכולוגי זה, של **עידון האנרגיה של המאדים**, והפנייתה לאפיק חיובי, מכונה **טרנספורמציה**; היא דומה להפיכת מתכת גסה לזהב על ידי האלכימאים של ימי הביניים במעבדותיהם הסודיות; על ידי **אקטים של שליטה עצמית**, תחושת הזעם צריכה להיות מופנית לאפיקים של למידה, בנייה ויצירתיות.

השפעות מאדים בצירוף עם כוכבים אחרים

צירוף של השפעות **מאדים** ו**שבתאי**, מביא לפריצת-מלחמות, לכיבוש ולשליטה.

צירוף של השפעות **מאדים** ו**ונוס** מביא למלחמות הנובעות מגידול-יתר של האוכלוסייה. צירוף השפעות **מאדים** ו**נפטון**, מביא אפילו למלחמות-קודש.

המשותף לכל המלחמות הוא הרס, וההרס יכול להוות כלי בידי כוחות היקום לחדש את פני כדור-הארץ, כי לעתים דורש הטבע שדברים שעבר זמנם יושמדו, ואין להימנע מכך. ישנו בטבע "תהליך השחתה או התפרקות", ואחת הדרכים להתחדשות היא הרס הישן. מלחמה היא אפוא, ביטוי לתהליך ההרס, שהוא חלק מן הטבע. אך לצערנו יש הבדל בין הרס והשחתה, לבין פשע ושחיתות. מפשע ושחיתות אין צומחת כל טובה. כמעט בכל מלחמה מעורב יסוד של פשע, הקיים כשההרס איננו הכרחי. יסוד הפשע הוא תוצאה של רגשות פחד, שנאה ואכזריות – תהליך הפשע או ההשחתה מתרפא באמצעות פעולתו של יופיטר.

בנושא המלחמה יש הבדל בין המצב בהווה לבין המצב בעבר. בעבר, אדם שהרג עשה זאת דרך עמל פיזי ומגע אישי, באמצעות נשק או מקל או אבן בתקופה הקדומה, חרבות וחניתות בתקופת יוון ותותח או רובה לאחר מכן. אך מאז, גדל בכל פעם טווח ההרס שיכול האדם להמיט, והתמעט המגע הפיזי עם האויב.

בהווה, ניתן בידי האדם הכוח להמיט הרס עצום ורב, בצורה לא אישית ותוך זמן קצר ביותר.

ננסה לפתח את המחשבה הבאה: בהתחשב בממדי היקום האדירים ובהתפתחות האיטית של האדם עד ימי-הביניים, קשה להניח שהכוחות שקיבל האדם במאות האחרונות בתחום הרעיוני, התעשייתי והטכנולוגי הם תוצאת חכמתו שלו.

אם קוף רוכב על אופניים, אין זאת אלא שהאדם נתן לו את האופניים. לפי אותו הגיון, הנשק הונח בידי האדם, על מנת שישתמש בהזדמנות הגדולה והמיוחדת הזאת לשנות מצב; אך כיצד ינהג בשעת חירום? מול הצורך להחליט החלטות מכריעות, ייתכן שיאלץ להגיע להבנות עמוקות, שבמצב אחר הוא לא היה מגיע אליהן; כובד האיום הרובץ עליו, יאלץ אותו להתעורר. עתה ניצב הוא על סף עידן חדש, וחייב לעבור את ספו כי הגיע המועד. הפלנטה פוסעת קדימה ואי אפשר לעמוד על המקום. הגזע שרוי במהומה ותסיסה, אך הגרעין הפנימי של האנושות בריא, והמין האנושי לא יושמד, כפי שסבורים רבים. מובן שתקופת המעבר לעידן החדש תהיה מלווה במצוקות, במשברים ובמלחמות, שייאלצו את האדם להבין מה נדרש ממנו במובן של התמרת מצבים לרמת צבירה גבוהה יותר.

פרק חמישה-עשר

פלוטו – חיים חדשים צומחים מן ההרס

פלוטו מסמל את לידת החיים החדשים מתוך ההרס, את היכולת להתחדש, לקום ממשבר ולפתוח פרק חדש. זאת לאחר הרס הצורה הישנה, ויציאתם לאור של כל הדברים המפחידים, הסמויים וההרסניים שבסדר הישן. מתוך מאמצים על-אנושיים והישגי כוח רצון, מתגברים על הבלתי-אפשרי. החשיפה לאור משנה את הצורה הישנה ומתאפשרת התחדשות.

לכן פלוטו מסמל גם את השיקום. מות הגוף הישן מאפשר את לידת **הגוף החדש**, כפי שמות הזחל מאפשר את לידת הפרפר.

פלוטו מסמל את נשמת האדם, את תת-המודע ואת היסודות העמוקים ביותר באדם. פלוטו הופך את הפושע לנזיר ואת החוטא האפל – לחוזר בתשובה. פלוטו שולט בכל הדברים **התת-קרקעיים והלא-מודעים** – גם באוצרות האדמה, הוא מסמל את אוצרות הטבע, המתכות, הנפט והיהלומים.

העלאת הגורמים הסמויים שהיו חבויים מתחת לפני השטח, יוצרת רעידות אדמה בנפש או התפרצות הרי געש ותהליכים גיאולוגיים של התפרקות בעולם הפיזי. כל אלה יוצרים **התנקות והתנקזות**, המאפשרים התחלה חדשה. תהליכים פלוטוניים משקפים עוצמה בקנה מידה גדול, יכולת שיקום והחלמה אחרי משבר ופיצוץ. גם העלאת חומר לא מודע מתת-ההכרה, התבטאות וחשיפה של דחפי המוות, ההרס והמין הם תהליכים פלוטוניים. **הטרנספורמציה האנושית** פועלת כאשר כוחות אפלים בנפש האדם פורצים ומתגלים על-פני השטח, ואז הם יכולים להפוך לכוחות יצירה. תהליך זה הוא תהליך פלוטוני. **פלוטו** אחראי למדע הפסיכואנליזה ולהתפתחות האדם, כי לאחר שקורותיו ועברו נחשפים, נוצר מוצא בריא ופתרון מאוזן למצבים כפייתיים.

פלוטו – כור אטומי

פלוטו משול, אפוא, לכור אטומי בעל דרגת חום גבוהה ביותר. זוהי האוקטבה הגבוהה של מרס. הוא מסוגל להפוך פחם ליהלום על ידי לחץ וכוחות מרוכזים. הוא מביא את האדם או האנושות להחלטה פתאומית לשנות מצב בלתי נסבל ולהשתחרר מעול כבד. בעולם המודרני השפעתו הולכת וגוברת, והוא האחראי לתסיסה האדירה המתרחשת כיום בעולם, ומוציאה אל פני השטח את כל השלילי ואת כוחות האפלה.

בצורתו הגסה מייצג פלוטו התפרצות כוחות הרס, עולם תחתון ומשטרה, אלימות פוליטית, תופעות דרסטיות, כהמרת דת או ניתוח להחלפת המין, הפיכות, פעילות מחתרתית, טרור ונשק אטומי. בצורתו הרוחנית הוא מציין את שליטת האדם בכוחות ההרס, שליטה בכוחות הטבע והאטום וניצולם לטובת הקבוצה ולקידום הכלל. אנרגיות פלוטו מדריכות את האדם להרוס מערכות ישנות שלא הוכיחו עצמן או שסיימו למלא תפקידן ולחולל שינוי בתשתית החברתית, הכלכלית והפוליטית בעולם. תסיסה חברתית של מתחים שהצטברו במשך זמן רב, תחולל זעזועים ומהפכות כדי שיצמח משהו חדש ונקי יותר.

תנועתו של פלוטו היא האיטית ביותר במערכת-השמש, והוא כוכב הלכת שנתגלה האחרון ב-1930. פלוטו משלים סיבוב סביב 12 המזלות ב-248 שנים. הוא יושב בכל מזל כעשרים שנה, ולכן הוא מאפיין מגמות בהיסטוריה. ב-1789 נכנס פלוטו למזל דלי המתקן את העולם, ושהה שם בתקופת המהפכה הצרפתית עד 1795. משנת 1884 שהה פלוטו במזל הידע והתקשורת תאומים. בתקופה זו גילה אדיסון את החשמל והחלה ראשית הטכנולוגיה החדשה. אלכסנדר גרהם בל המציא את הטלפון והאחים רייט ביצעו את הטיסה הראשונה. אכן כזה הוא פלוטו, העומד במזל התקשורת.

היבט מסוים של המאבק בין שבתאי ופלוטו החל ב-1938 **ערב מלחמת העולם השנייה**, ונמשך לאורך כל המלחמה. בשנת 1947, ערב הקמת מדינת ישראל, נצמדו **פלוטו ושבתאי** במזל אריה. **השואה** שהולידה את מדינת ישראל, הייתה פלוטונית במהותה, כי על רקע הפשע וההרס נולדו תנאים להיווצרות מדינה חדשה לעם ישראל.

בשנת 1957 הגיע פלוטו ל**בתולה**, מזל העבודה והבריאות, ונשאר שם

עד שנת 1972. בשנים אלה חלו שינויים מהפכניים בתעסוקה, ברפואה ובתעשייה, וזוהי התקופה של ראשית עידן התעצמות איגודי הפועלים ואוטומציה בעבודה, פיתוח המודעות של חזרה לאורח חיים טבעי ואכילת מזון טבעי.

ב-1972 הגיע פלוטו למאזניים, המזל של חיי הנישואין, שותפויות וקשרי אנוש. ואכן – עדים היינו לגל גואה של גירושין ותפיסות חדשות של חיים בצוותא במסגרת קומונות משפחתיות. בשנת 1982 נפגשו שבתאי ופלוטו במאזניים ופרצה מלחמת לבנון, ובסוף שנת 1983 נכנס פלוטו למזל עקרב, שהוא מקום מושבו הטבעי כשליט עקרב, ובעולם מתרחשים שיטפונות, רעידות-אדמה, תסיסה חברתית עצומה ומפולת כלכלית. שיגעון הגדלות של מפקדים גורר צבאות למלחמות אבודות. משברי האמון בין ציבורים להנהגות מעידים, כי הציבור מצפה מההנהגה למשהו אחר. כל אלה הם תהליכים פלוטוניים, שמטרתם לפנות את הדרך לעידן החדש, עידן דלי.

מהלך תנועת הכוכבים משפיע על יחידים ועל עמים שלמים וגורלותיהם. כמובן, כשהשפעה כוכבית על יחיד מתבטאת באלימות מצדו, הרי ההיבט המוסרי ייראה אחרת בעינינו, מאשר כשאותה השפעה כוכבית משפיעה על אומה שלמה היוצאת למלחמה. – לא מוסרי הדבר כשיחיד פועל באלימות, ואילו עם היוצא למלחמה אינו מחוץ לחוק. בשני המקרים נוטה האדם לייחס לעצמו את חופש הבחירה, כאילו הוא "מבצע את חובתו" או "מתפרץ" בלי קשר לסובב אותו. אולם למעשה, ההשפעות הכוכביות הפעילו אותו.

ברם ההשפעות של מחזורי הכוכבים השונים מתערבבות זו בזו, כך שלעתים קשה להפריד את השפעתו של כוכב אחד על כלל המערכת; לכן התמונה מורכבת מתהליכים רבים ביחד.

פרק שישה-עשר

ונוס ומחזור הפוריות

הבה נדון בהשפעת וונוס על מצד בלוטת התריס, וכיצד היא מעודדת חידוש רקמות בגוף ובנייתם. פוריותה של ונוס, המשפיעה על כדור-הארץ, נותנת שנים טובות ("שמנות") לכל החי על האדמה, ושנים קשות ("רוות") כאשר השפעה זו נמצאת בנסיגה. אכן יש השפעה למצד בלוטת התריס גם על מידת השפע של הרקמות בגוף, ומכאן על מצב השפע בתחומים שונים.

מחזור תנועתה של וונוס בין המזלות סביב השמש מגיע לכ-9-10 חודשים, וזהו משך היריון אנושי. לכן יש קשר בין מחזוריה של וונוס לבין מצבי הפוריות. הסטימולציה של מצד בלוטת התריס היוצרת מצב של "שמננות הרקמות" או תנאים נפשיים נוחים, בשילוב עם הסטימולציה של בלוטת האדרנלין בהשפעת מרס, יוצרות תנאים נוחים לגירוי מרבי להזדווגות. מצב זה נוצר כאשר שני הכוכבים הללו נמצאים במרב השפעתם.

הרמוניה בין הניגודים

הפלנטה וונוס מייצגת בנפש האדם את השאיפה לאיזון ולהרמוניה בין הניגודים. ידוע, כי כדי להשלים בין שני צדדים מנוגדים של בעיה, או של עימות, דרושים הרבה רצון טוב ותבונה רבה (מה שנקרא טקט ודיפלומטיה). וונוס (נוגה) היא שניצבת מאחורי הדחף המניע לדבר במתיקות וברוך, היא המפעילה את הכושר לחבר ולמזג בין הקטבים השונים של המצב, ולגרום לכך שהכול יהיו מרוצים. ומה מניע אותנו לפעול כך, אם לא אהבת החיים ואהבת האדם?

לוונוס קוראים אלת-האהבה – היא הממונה על "חוק הטיפוח" שהוא אחד מחוקי הנשמה, המבטא אהבה לכל מה שטוב, נעים, חיובי ויפה.

כשהאדם מטפח את עצמו ואת סביבתו. הוא ממלא אחר דרישות נשמתו. הצד המעשי של ונוס, כמו אצל כל אישה, הוא – "כדאי לעשות מה שמועיל לך ונעים לזולתך". ונוס שולחת קרינות מקסימות וחביבות המפעילות עלינו את הדחף לשפץ, לשפר, להיטיב וליפות את תנאי חיינו. הרעיון של שיפור איכות החיים מתבטא בהבאת היופי לסביבה. זהו אחד התנאים שהנשמה דורשת מאתנו לקיים.

ונוס היא האחות האמיתית של כדור הארץ. זו פלנטה אשר דומה דמיון מוחלט לכדור שלנו, והחיים החלו לצמוח עליה בתקופה דומה כמו שהיה בעולמנו. אך, להבדיל מהמצב אצלנו, על ונוס היו תנאים מצוינים להתפתחות מהירה של המודעות.

עובדות אלה נתקבלו ממקורות רבים, דרך Channeling (מסרים). החיים על ונוס הינם בצפיפות חומר שונה משלנו; בגלל מצב של איזון והרמוניה של ונוס, הנובע מכל מיני היבטים חיוביים שהקרינו מערכות קוסמיות ושמשות על ונוס, לא היה צורך לבנות עליה מחדש תרבויות שנהרסו בגלל הליכה נגד הקו ההתפתחותי. ולכן, ונוס השיגה את אימא-אדמה בקצב התפתחותה וכבר מזה זמן רב, ונוס היא המדריכה של התפתחות כדור-הארץ.

חוק האהבה זורמת האחדות ידועים אצלם על בורים, וישויות ונוס עושות מאמץ רב להבהיר הבנת חוק זה וליישר את העיוותים בעולמנו. בגלל קרבתה אלינו, ובגלל היותה אחות טובה, יש בונוס עניין גדול לקחת על שכמה את העומס הכבד של התמיכה בפלנטה שלנו ובאנושות. בהשפעת אחות טובה זו ובמחיר קרבנות לא קטנים, מבקרים אותנו בקביעות ממונים ושליחים המכוונים ומנחים את שרתי-הטבע, מזה מאות אלפי שנים, לטיפול בצמחיית כדור הארץ, לתיקון ולניקוי הטבע. האדם במיוחד הוא המהווה כאן סכנה גדולה לעצמו למערכת כולה, ובני ונוס הם המושיטים יד ותומכים מיידית בכל הפרת איזון אקולוגית או אחרת, במקומות הרגישים.

אנשי ונוס אחראיים כלפי ההיררכיה הגבוהה שמעליהם, על הרבה מאוד התפתחויות בתחום הצמחייה והטבע ועל אחדות הכוכב שלנו. אחדות מישויות ונוס אלו הינן בעלות גוף בשר עדין יותר ודומות לנו, ואחרות בעלות גוף מחומר אתרי עדין הרבה יותר. הן יכולות לצורך

עבודתן כאן, ללבוש ולפשוט צורות, כדי לבוא במגע עם כוח המשיכה המיוחד לכדורנו, או עם בני-האדם. הצד השלילי של קרינות ונוס, מתבטא בתכונת ההפרזה וההגזמה, בחושניות ובתענוגות שונים או במידת העצלות, שבירת העיקרון של האיזון והמתינות, המידה הנכונה.

פרק שבעה-עשר

נפטון – וילדי הפרחים

האוקטבה הגבוהה של וונוס היא כוכב-הלכת האיטי נפטון שהתגלה בשנת 1861, כאשר פרצה מלחמת האזרחים בארצות הברית, מלחמה שהובילה לשחרר העבדים השחורים מעבדותם. גם גילוי הנפט בפעם הראשונה בארצות-הברית קרה סמוך למועד גילוי של נפטון. המלחמה האידיאליסטית לשחרור העבדים היא בעלת אופי נפטוני, כמו גם גילוי הנפט. באותה שנה נכנסו לשימוש סמי הרדמה בזמן ניתוח והחל המחקר הפראפסיכולוגי.

כל האירועים האלה הם בעלי אופי נפטוני מובהק. הקוטב החיובי של נפטון הוא העלאת היעוד האנושי הגבוה לדרגת אידיאל שיש להגשימו. יעוד, שהוא פיתוח האינטואיציה וההשראה היוצרת בתחומי האמנות והמיסטיקה. הצד הגבוה של נפטון כולל יצירת קשר עם ספירות נעלות והורדת השפע והאור ארצה, בצורה של אהבה והבנה, חוויות מיסטיות של התאחדות עם נשמת כל חי ומסרים מהנשמה.

הצד הארצי הנמוך של שאיפות נעלות אלה, טמון באשליות ובחיי זוהר מזויפים, בדמיונות אגוצנטריים חסרי שחר, שבהם ניצב האדם במרכז העולם והכול חג סביבו, ובהזיות טירוף מזוכיסטיות שבהן אדם רואה עצמו קורבן מעונה באופן קיצוני.

אי יציבות, רמאות, הונאה עצמית ונטייה להתאבדות – דברים אלה מתרחשים כשמשמש כמשתמשים באנרגיות היצירה של נפטון בחוסר איזון. אזי הן עלולות להפוך לחומר נפץ, לגרום להידרדרות זמנית, לחיי זלזול עצמי והרס עצמי ולעיוותים בצריכה, לנצלנות ולטפילות.

הדור של "ילדי הפרחים", נחשב כנתון תחת השפעת נפטון. בעיקר בגלל היותם אידיאליסטיים ללא בסיס ארצי, כביכול, וכן משום שבשנות השישים צרכו סמים ועסקו במין בצורה מתירנית מופקרת.

אמנם האידיאל שלהם היה האהבה והרוחניות, אך הביטוי המעשי לכך

היה בלתי מאוזן ובלתי בוגר. רבים מ"ילדים" אלה מעצבים היום בגילאי חמישים-שישים את דעת הקהל באמנות, בסגנון החיים והמוזיקה, לאחר ששינו את תדמיתם ואורח חייהם הקודם.

"ילדי-הפרחים" רצו לחולל בעזרת הסמים שינויים במצב המודעות ולהביא לידי הכרה בתחום הסובייקטיבי של הנשמה, בתוך המציאות האמיתית. ולמרות שנתקפו ייאוש ודיכאון במידה רבה, הם אכן בישרו את פעמיה של התרבות החדשה הצומחת בעולם המערבי, זוהי **תרבות העידן החדש** שתיארה להתפתחות **גזע חדש בעולם**. גזע השואף לשיפור איכות החיים הפנימיים כתנאי הכרחי לכל שיפור בחיים בכלל.

תכנית טלוויזיה מסוימת הפגישה לאחרונה פסיכולוגים לדיון בנושא: "האם ספרי הדרכה בסגנון "עשה זאת בעצמך" מצליחים להביא לשינוי שהאדם מחולל בתוך עצמו?"

המנחה הביא כדוגמה את ספרו של ד"ר בנג'מין ספוק – "הטיפול בתינוק ובילד", שעל ברכיו חינכה האומה האמריקאית את ילדיה לפי "עיקרון החופש או המתירנות" במשך דור או שניים. התוצאה הייתה הדור האמריקני של שנות השישים, ילדי-הפרחים. תוצאה שלפי דברי המנחה, העמידה בפני ההורים סימן שאלה גדול בדבר טיב ההשפעה של ספרו של ד"ר ספוק.

ייתכן שתבשילים של הורים אלה הוקדח, בגלל חוסר ניסיון "בבישול"; חינוך נבון משמעו סינתזה ראויה בין עיקרון החופש לבין עיקרון הסמכות. ואילו הדור של ההיפיז גדל על ברכי ההקצנה לכיוון חופש מתירני בלתי בשל.

הפסיכולוגים שרויים במבוכה. אולי היו רוצים בכל זאת להסתכל ולבחון מי היו ילדי-הפרחים ומה הם רצו. אכן, על פני השטח נראתה דרכם כמאופיינת בעיקר על ידי התמרדות.

אבל הקונפליקט של התמרדות ושאיפה לחופש – מול סמכות ("לא רוצה שייגידו לי מה לעשות") קיים גם כיום אצל כל ילד, ולא זה היה המסר העיקרי של דור ילדי-הפרחים. גם לא של דור הכאסח שבא בעקבותיהם. אף כי למסד יש מרשם בודק ומקובל של התפרקות ממוסדת: של בעלי "העווארון הלבן" – "קתרזיס". לאלה שעושים מאמץ רב "לשמור קוו ולהיות בסדר", ישנו **הפורקן המכובד** המקובל עליהם

והמתבטא באלימות נגד עצמם והזולת, בשיטות שהחברה מקבלת: הפרזה באלכוהול, בסקס בלתי-אחראי וללא-קשר אישי, ובציניות. יש פסיכולוגים הסוברים, כי יתר סובלנות של החברה כלפי המשרכת דרכיה והפושע, הם ביטוי להכרה מסוימת בפושע ובזונה שבתוך כולנו.

ההיפיז ויתרו למעשה על החזות המעונבת והמכובדות, בטענה שהצביעות החברתית מפריעה ומיותרת, וזה בעצם היה המסר של דרכיהם. כי אפשר לעסוק בסקס ללא אהבה וידידות או בסמים במקום אלכוהול, גם ללא חזות חסודה. כי לא החזות החסודה נותנת טעם לחיים. כי אם הרוך והידידות, האינטימיות עם עצמך והמקורבים אליך וההבנה. הם פשוט החריפו התנהגות חברתית של הוריהם, על מנת להציג לחברה את הבבואה שלה במראה.

אבל המסר העיקרי של תרבות הסמים והפרחים היה, הניסיון לחפש רמת-תודעה גבוהה יותר, איכות שתרבות המזרח נהגה לטפח באורח תרבותי תקני במשך אלפי שנים. מרמת תודעה גבוהה יותר, ניתן לראות את העולם ראייה איכותית ומהותית יותר, ולמצוא טעם ומשמעות עמוקים יותר, למסע החיים וליעדו: ההכרה בתחום ההתנסות הפנימית של הרוח, בתור המציאות האמיתית שבונה את היש.

אין ספק שמודל האדם שבנג'מין ספוק ראה לנגד עיניו וניסה לעצבו, לא היה דמות ההיפי המצוי. הייתה זו דמות אדם חושב ולא ציני, אחראי ולא רובוט, ידידותי ולא שטחי. מודל שכל פסיכולוג וסוציולוג ישמחו לקבל ולהעריך. אך הבעיה שלהם עשויה להיות העובדה, שהם כלל אינם מכירים באני הרוחני הגבוה באדם באופן של הסכמה חברתית. הם מתייחסים לאישיות, לתפקוד ולבעיות ביחסים. אך מניין ניקח מנוף, שיוציא אותנו מהבוץ...? על מנת לראות עין בעין את המצב הנוכחי של היש, מבלי לטבוע בייאוש או בהונאה עצמית אין הכרח להשתמש במנוף אדיר עוצמה. כבר היווני החכם ארכימדס, ביקש: "לו יתנו לי נקודה חוץ לכדור-הארץ, שעליה אעמוד, ואוכל להרים את העולם!"

זוהי האמת של התודעה, אשר תורות אזוריות מבקשות שניתן עליה את הדעת. נקודת היעדר הזדהות ואי מעורבות אישית עם כל המעללים המזוהמים של אישיותי אני, היא אשר תשחרר אותי מהאילוץ לדבוק לנצח בבוץ ובקליפות שאני שקוע בהן.

ההתגלמות האנושית ברובה אינה אלא כלי-רכב לניצוץ האש של רוח האדם – והלוא כלי-הרכב לרוח זוהי האישיות. האדם איננו אישיותו, האדם הוא המודל הגשמי של הרוח.

מאות אלפי אנשים מתחברים בקבוצות קטנות למודעות ופסיכולוגיה לדיון ולתמיכה בבעיותיהם, והבעיה היא שהחום והתמיכה בקבוצה אינם מספיקים כדי להטיס מעלה אותך ולנתק אותך מכובד המצוקה, אלא הם תכופות מאפשרים לך להמשיך ולהתפרק על הבעיות עד מאה ועשרים. הדינאמיקה הדרושה היא אחרת – היא האנרגיה של רעיון אדיר עוצמה, שביחד עם החום והתמיכה יאפשר לך להסתייג מהזדהות עם הבעיה, ללמוד אותה ולוותר על הסבל והרגלי הסבל. שוכחים שכל רגע הוא הזדמנות לחיים חדשים של הווה נצחי! האמת היא, שדרושים גלגולים רבים של עבודה מתמדת כדי להתעלות ולהתפרק מהמטען הכבד של מצוקה, שמלווה את האנושות מסיבות שונות עד לאין הפרד.

המנוף שירים את העבודה הזאת ויעיף אותה עד כוכבי הרקיע, את העבודה של לימוד הניגודים והקליפות שבתוכנו כדי להתעלות מעלה – המנוף הזה קיים וישנו וממתין שאותם יחידים וקבוצות יגלו אותו. בתוספת חום ואהבה, המנוף הזה הוא התחמושת הכבדה ביותר לניצחון במלחמת בני-אור. הגוף הפיזי, הרגש והשכל אינם כי אם הכלים והמלבושים השונים שהאדם – הרוח – מלובש בהם. נקודת אי-ההזדהות של האני האמיתי עם המלבושים השונים, היא זו שתאפשר לנו להתייחס ללא ציניות וללא הדחקה, אל "עולם הפוך" שאנו חיים בו.

כשאתה בא להגיד אמירה חדשה לאנשים, האינדיבידואליסטים הגדולים שולפים מיד התחכמות כגון "מי שמך עלינו?" כי זה הנשק בידם אם באים לגזול מהם את החופש לדפוק את ראשם בקיר. כאשר אין התמרדות יש בריכה מעופשת. מדוע אם כן להכפיש את המתמרדים? צריך לכבד אותם כחלוצים. דווקא הכוח האנרכיסטי עזר למוטט את המעוות, אבל כדי לבנות משהו חדש וטוב, נחוץ ידע ושיתוף-פעולה. נגיד שהצלחנו לחולל אנרכיה – עכשיו איך נשליט סדר מחדש במהומה? מה הלאה??

משבר ערכים מצביע על תקווה שיש משהו, באיזשהו מקום... אנשים במיתולוגיה ובהיסטוריה שוטטו במשך שנים רבות במקומות מרוחקים ועלעלו בספרים עתיקים –

כדי לגלות קצת אור. היום, החומר העיוני מצוי ברבבות חנויות הספרים, והאור זורח מדי יום באינספור פניות קטנות, ובצורת חסדים קטנים המתרחשים מעשה ניסים מדי יום ביומו. שפת הסמלים העשירה מראה את הדרך בעשרות אירועים וצורות, הדוברים אל הדמיון ומעוררים את תת-ההכרה; באמצעות האסטרולוגיה והאינטואיציה, החלומות והשירה, ואפילו בשירים ובתכניות מעל המסך הקטן אפשר היום לראות, כיצד דור של תרבות פסיכו-דלית אשר החלה כמיעוט תרבותי מגודל-שיער, שינה לגמרי את צורת-הביטוי המוזיקלית, האמנותית והמילולית של תרבות שלימה. שערי הסימבולים נפתחו עבור אנשים רבים, במידה מסוימת בעקבות החוויות משנות התודעה, ושערי הביטוי התרבותי של תכנים רבים – השתחררו, כהכנה לממד חדש לגמרי של צורות אמנותיות.

סגנונות חיים

ילדי-הפרחים כינו את דרך-החיים של חברת השפע הצרכנית – בשם "סקווארית" או סטרייטים. סקוואר הוא "המרובע" – או הקובייה המסמלת את תרבות החומר. האדם הרציונאלי חי בחדרים מרובעים ובהם פילות השוברות כל זרימה הרמונית. אך הטבע משתמש בצורות גיאומטריות אחרות לצורכי בניית בתים של בעלי חיים – למשל, צורות חסכניות הקרובות לשלמות, כשל כוורת או בית גיאודסי. אולם עם הרחבת תהליך המודעות, האדם מתחיל לבנות גם בתים עגולים או אליפטיים, במיוחד חדרים המיועדים להגות, בהשראת החברות הקרובות לטבע: איגלו אסקימוסי מעוגל, וויגואם אינדיאני וקראל אפריקאי.

"ילדי-הפרחים" קלטו והמחישו את התדר של כוכב נפטון, שליט מזל דגים היוצא, אשר כיום חזר לשכון במזל דגים הטבעי שלו. הוא אשר השפיע על התפתחות אמנויות הקולנוע והתיאטרון, המוזיקה, הרפואה והסמים. תחת השפעות נפטון, כמו תנועות מחאה ומרד נגד עיוות ואי-שוויון, דיכוי וקיפוח האדם. גל ההשפעות האידיאליסטיות של נפטון – המפצלות והמלכדות גם יחד – הגיע לשיא בתקופת-המעבר לעידן דלי: בהדגשה החזקה של "הביחד" הקבוצתי; עתה, לצלילי התדר של השפעות אורנוס, שליט עידן דלי הנכנס, (ביחד עם שבתאי) בולטת

התחדשות רוחנית ואנשים מחפשים כיוון, בכל הרמות: תנועת התעוררות חברתית-רוחנית בעולם הולידה קבוצות-לימוד והתנסות, מרכזי-אור לרוב, קורסים וסמינרים, אגודות, עמותות ומועדונים המספקים מסגרות-עיון, התייחסות ותקשורת לכל.

פסיכולוגים מבריקים ומוכשרים עיבדו תורות-התפתחות וטכניקות-הארה הנמסרות בסדרות מפגשים או בשיטת "למד זאת בעצמך". טכניקות התקשורת הקבוצתית הללו, הינן המשך לסוג של קומונות-קבוצתיות, שצמחו בשנות השבעים.

הרפואה הטבעית מסכנת את חרושת התרופות, המתפרנסות מ"בריאות הציבור". אך הצורך הפנימי של הציבור מורה לו, כי הרפואה הטבעית, רוחנית-הוליסטית, לא רק שהיא מעודכנת בגילויים אנטומיים וביו-כימיים, אלא היא משמרת את הידע הקדום על האדם כבריה רוחנית. רופאים מודעים לכך, כי ישנם רופאים בעלי "אצבעות ירוקות", אשר מצמיחים ומעוררים את כוח-החיים בחולייהם, כמו גננים טובים. בעוד שרופאים אחרים, בעלי אותו ידע מקצועי, לא ניחנו בכוח-הריפוי הטבעי. ראוי שרופאים ישאפו להשקיע משאבים כיום בחקר "כוח-הריפוי" הטבעי ו"כוחות-החיים", אשר לרופא האמיתי יש בקצות אצבעותיו.

בקמינסטר פולר טבע את המונח "סינרגיה" אשר פירושו "התנהגות מערכת": הומיאופתיה היא דוגמה של "רפואה סינרגטית", המאחדת את הבלתי-נראה ביחד עם התופעות החיצוניות.

ההומיאופתיה עוסקת באיזון הגוף האתרי על ידי מתן כמויות מזעריות של תמציות פיזיות, על פי העיקרון הפרדוקסלי: "רק כוחו של הסם לעורר את המחלה – הוא היכול לרפאה". רעיון זה אודות רפואה באמצעות היסוד הדומה למחלה, הופיע כבר בכתבי היפוקרטס אבי הרפואה, ויש לו השלכות מעניינות. אם למשל, נהוג לטעון כי החום הוא דרכה של המלריה להילחם בגוף, תהיה לנו טענה שונה מאוד כאשר נטען שהחום הוא דרכו של הגוף להילחם במלריה... במקרה הראשון – אנו משתמשים ברפואה האלופטית המקובלת, הרושמת במקרה כזה סמים להורדת החום. אך במקרה השני – אנו נשתמש בחום – כדי לעזור לגוף להתגבר על המלריה, וזוהי הדרך ה"סינרגטית" לרפא מלריה. שיטה זו עובדת עם המערכת האנושית, במקום לעבוד נגדה.

הסמים – כמחאה נגד התפיסה המרובעת

כותב לורנס בלייר בספרו "מקצבי חזון", כי הנטייה האבולוציונית ביקשה בשנות השישים, לפרק התניות ותבניות תרבותיות חומרניות, שהוטבעו באישיותנו על ידי תרבות המערב. תהליך זה נראה על פני השטח, במקרים רבים, כעוינות וכמרד כלפי הסמכות החיצונית. כי הצורך מאחורי התופעה, היה לשתול באדם סמכות חדשה – הסמכות של ההתנסות האישית.

לשם כך, נראה היה כי יש צורך להחזיר את השכל למצב נקי של "טבולה רסה", ככל האפשר. אחד האמצעים שבהם בחרו הצעירים להתנסות בשינוי תודעה, היה הסמים ההלוצינוגנים. אנשים צעירים דחו את הדגם של אדם בריא המקובל בחברה, ועזמו את הממסד של הסמים האלופטיים, "המשנים את הגוף". במקום זאת, הם קיבלו את הסמים "המשנים את הראש".

בספרו "השכל הטבעי" מעיר אנדריו ווייל, כי ההשתחררות מ"מוקדי-הסתכלות מקובלים" הינה תופעה טבעית בתהליך הצמיחה האנושית. כדוגמה לכך, מוזכר ההרגל הרווח בין ילדים בכל רחבי העולם, להסתחרר במעגל, זאת כדי לשנות את מצב המודעות הרגיל שלהם. משך עשרות שנים, נטושה הייתה המחלוקת, בין אלה שעבורם הסמים נחשבו כמפתח לפתיחת הפוטנציאל המיסטי של האדם, לבין אלה שעבורם הסמים היוו איום טוטאלי על החברה והיחיד. במחנה הראשון, מוצאים אנו דוברים כאלדוס הקסלי, טימותי לירי ואלאן וואטס, המייצגים ידע עצום שנצבר בידי אותם "זאבים בודדים" – "חוקרי הנפש" ששרדו מתרבות הסמים – אודות החומרים הכימיים, כמויות ותכונות והשפעות על האדם. ואילו במחנה השני, ניצבות דמויות כמו צ. זאנר, איש אוקספורד הטוען, שההתנסות בסמים לא הייתה "חוויה מיסטית" בשום פנים ואופן, במובן המסורתי הדתי.

"המבדיל בין קודש לחול"

הפסיכולוג ד"ר ס. דה-רופ, ביו-כימאי נודע שהשתתף בחקר הסרטן ומחלות רוח, חקר משך 30 שנה, באופן אישי, שיטות שונות לשינוי

המודעות, כולל השפעת הסמים על ההתנהגות. ד"ר דה-רופ מציע בספר The Master Game – טכניקות פסיכולוגיה יצירתית, לחינוך מחדש של הגופים השונים או "מרכזי האנרגיה" השונים של האדם, על בסיס הכרה במספר מצבי-מודעות אפשריים; החל משינה-ללא-חלומות – וכלה במצב מודעות-על. כמו כן הוא כותב בספרו על המשחקים שאנשים משחקים עם עצמם ועם אחרים. וכי ה-Master Game שהוא המשחק העליון של התפתחות בסולם התודעה, הינו הדרך לפיתוח אפשרי של מודעות קוסמית. מעיר ד"ר דה-רופ, כי הסמים אינם נחשבים הדרך הלגיטימית להתפתחות הרוחנית, על פי המקובל על תורות הרוח השונות. ברם, דרך זו מקובלת לצורך שימוש בטקסים דתיים וסמליים מיוחדים. זאת אנו למדים, מן השימוש הנעשה בקטורת במשכן על ידי הכהן הגדול. וכן אנו מברכים עם יציאת השבת – בזמן ההבדלה בין קודש לחול: "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם, בורא מיני בשמים." שימושי הקטורת במקרה זה מציינים את המעבר הגבולי בין הקודש לחול.

רפואה ודת

הקשרים בין רפואה לדת מתבהרים קמעא, כאשר אנו למדים שכוהני-הדת בחברות הטרומ-עירוניות, היו גם רופאי-הנפש והיועצים החקלאיים של הקהילה. "איש-הרפואה" – השאמאן – היה איש-מדע, המכיר את החוקים הבלתי-נראים, וגם "אמן הטקס", היכול לעצב את הסימבוליות הנאותה, לשם תיווך בין עולם היומיום לבין עולם החוקים הנצחיים. על ידי העימות עם בעיות האדם בהקשר של המשמעות הקוסמית – משמשת הרפואה החלופית גם כענף של מדע-הדת, ומוכיחה על קיום הצורך בציבור לפנייה למימד פנימי אישי ודתי, לצורך עידוד כוח-הריפוי הטבעי של האדם. הרפואה החלופית מציעה עקרונות לריפוי עצמי, ולכן הרלבנטיות שלה גוברת, כאשר התערערות התשתית החברתית – תאלץ כל אחד מאתנו להזדקק לידע אישי, כדי לשרוד ולשגשג בהיעדר תשתית ותנאים רפואיים נאותים.

כאשר אדם נוקט גישה בלתי-שגרתית בסגנון חייו – כמו התבודדות בשדה או בהר – או בתוך עצמו, מיד הוא נחשב כתימהוני ומוזר. בממד

הדתי למשל, יש שקיום מצווה של הנחת תפילין או מזוזה, משכיח לעתים שהמצווה איננה אלא טקס סימבולי, המיועד להזכירך, שעליך לחיות במודעות, ולשמור על חוקיות רוחנית. ואילו המתבודד או התימהוני החריג, שאינו פוגע באיש, תכופות מקיים קשר מלא עם החוקיות של הברכות, כי הוא מברך את העולם כולו מכל הלב בהגותו, אף אם איננו ממלמל את ניסוחי הברכה האורתודוקסיים.

פסיכולוגיה לשינוי-צורה

בימינו הפסיכולוגיה החדשה והאנטי-פסיכיאטריה מספקות פרספקטיבה חדשה ובלתי-מכניסית (הפסיכולוגיה המכניסית ראתה את האדם כמנגנון בעל תפקוד שמקורו בגוף הפיזי בלבד) על השאלה: כיצד להביא לריפוי על ידי הרחבת המודעות והיכרות עם שיטות ריפוי עצמי, וכיצד להתחדש על ידי הבנה טובה יותר של האני והזולת. פסיכולוגיה הומאניסטית ואנטי-פסיכיאטריה, נבדלות מן הפסיכולוגיה המכניסית המבוססת על הגוף הפיזי ותפקודיו, כי הן רואות את האדם כיחידה של יחסים בין גוף-רוח ובין יחיד-קבוצה. מכך משתמע, דבר קיומן של אנרגיות "לא-נראות" של היחיד, ושל הקבוצה והפלנטה. אנרגיות אלה מהוות סיבה, לאימוץ מגוון נרחב של טכניקות סמי-דתיות, כגון יוגה וזן או טאי-צ'י – האמנות הסינית של מדיטציה בתנועה, המאפשרת לגוף לגלות את ההרמוניה שלו על ידי ריקוד איטי וקצוב, בתנועה מודעת.

קורסים, סמינרים וסדנאות קבוצתיות כוללים ביו-אנרגיה, גשטלט ו-"אנקאונטר": שיטות הגשטלט וה-"אנקאונטר" מדגישות את ה"כאן ועכשיו" – את המודעות לרגע הזה ולזמן ההווה; ואילו את דאגות העבר והעתיד – רואות הן כתבנית מובנית של "עצבנות החברה ההישגית" – וכמכשול לצמיחה אישית. ה"אנקאונטר" הוא מפגש עם אנשים שונים, תוך נתינת הדעת על רשמך ותגובותיך הראשוניים, על מגע עין ויד בפעם הראשונה. בדרך זו, מבקשים לאתר תבניות ומרקמים שנקבעו כנפש משכבר.

פסיכו-דרמה: היא תיאטרון טוטאלי, המבקש לתרגל היחלצות ממצבי

מלכוד בין-אישי, על ידי שימוש בדעת מסדר-גדול אחר, למשל, סיפורי חכמה של עמים שונים.

I am: מה הם יחסים ומהי אחריות, ואיך להצליח בהם.

LRT: טיפול על ידי פתיחות לאהבה, ליחסים ולאינטימיות בקשר.

ריברסינג: שיטת נשימה מודעת, המביאה על ידי עבודת-גוף – לידי התנסויות בראייה ובמשמעות חדשה.

ד.מ.א (דעת, מאור, אדם): קורס לפיתוח כוח היצירתיות, הנחוצה לבניית המציאות הרצויה.

אנטי-פסיכיאטריה

דוברי התפיסות הללו בארצות הברית הינם הרופא ברו ג'וי, המוזיקאי רוברט פריץ, הסופר רולו מיי והמדען המנוח ווילהלם רייך. הרופא-פסיכיאטר האנגלי ר.ד. ליינג קבע כי הפסיכיאטריה האורתודוקסית הינה הסיבה העיקרית ל'מחלת הדוקטורולוגיה' – מחלה מודרנית של המאה ה-20, אשר נגרמת על ידי הרופאים, ודרכי הריפוי הרווחות. האנטי-פסיכיאטריה נוטה היום להשאיר אנשים במקרה מחלה, בחיק הקהילה שלהם, במקום לאשפזם במוסדות פסיכיאטריים; וכן, לחפש במקביל פתרונות אנושיים, כגון 'קיבוץ הוליסטי סיעודי', שיתמוך ויסעד אנשים הזקוקים לתמיכה. זאת, על ידי מתן דגש על קשר אנושי בין עולם המרפא לעולם המתרפא. התפיסה הזו ודרך הפתרון בכיוון הזה, זוכים היום להתעניינות עמוקה בקרב הקהילייה הסיעודית לבריאות ורווחה חברתית בעולם.

העיקרון הוא, שלמטפל יש בודאי גם מה ללמוד מהנשמה הזקוקה לטיפולו. כאשר המטפל מבחין בתוך הקשר התקדמות, הוא לומד מהמטופל לגבי דרכי הטיפול וההתפתחות שלו עצמו. למעשה, הוא גם מטפל וגם מטופל, גם מורה וגם תלמיד, הנותן ולוקח גם יחד בתהליך.

הליצנים והקבצנים

לורנס בלייר, מחבר הספר "מקצבי חזון", מספר על חברו אשר הסביר לו יום אחד, מדוע הוא מתקשה להצטרף לקבוצות: "משום שרוב האנשים החברים בהן, הינם 'נכים רגשית' או 'משוגעים'", או "Loosers". אותה ביקורת הוטחה גם כלפי הנוצרים הראשוניים בראשית הספירה הנוצרית, מעיר בלייר בעיון רב. "כי במדבר הצחיח מכל משמעות דתית ורוחנית – האנשים הצמאים ביותר, הם הפיסחים והצולעים. לכן הם הינם הראשונים, המתקבצים סביב לבארות המים החדשות... את 'החוגים הליצניים' הללו, אנו רואים תכופות מיד בהתקרבתנו אל חוג כזה. ובמקרים רבים אנו מתרחקים וממשיכים לנדוד הלאה, מבלי להבחין כלל בבאר המים החדשים, אשר אותה מקיפים הם.

חלק ניכר מן הבלבול והמבוכה שלנו, נובעים מכך שאנו אף פעם לא מספיק שקטים בתוך עצמנו זמן מספיק ממושך, עד כדי לגבש את ההכרה בצרכים האמיתיים שלנו. לכן תכופות, מפספסים את ההזדמנות המושלמת, גם כאשר היא מזדמנת מול עינינו.

לזהות את המלכה

בחיפוש אחר הדרך המסוימת המיוחדת שלנו, ובבחירה הראשונה של קבוצה, כל אחד הוא לבד, למרות שיש היקף עצום של אלטרנטיבות סימבוליות הזמינות היום. אפס יש שתי שיטות מסורתיות למציאת 'הדרך' – שיטה אחת מאגית, ושיטה אחרת מעשית. שתי שיטות אלה דומות לשתי הדרכים, אשר לפיהן אנו מוצאים את בן הזוג לחיים, במודע או שלא במודע. את השיטה הראשונה, אפשר לכנות, בטעות "פטליסטית", היא דורשת להישאר שקטים מאוד מבפנים, ולגבש באופן מודע, מודעות לצורך שלנו: ואז יש להמשיך לחיות בסבלנות, כרגיל. בדרך זו אדם 'מושך' אליו את המורה (או את בן-הזוג), מאחר שהצורך הפנימי זוקק עד לידי בהירות, אשר בכוחה אנו מסוגלים להכיר את המלך, או את המלכה. אפילו אם הם חדרו אל חיינו מחופשים בתור קבצנים... השיטה השנייה היא יותר חיצונית: נבחן רציונאלית כמיטב יכולתנו את

אופיינו וזהותנו, כישורינו, הישגינו ומגבלותינו, ונסיק מכך לאיזה סוג של לימוד נוכל להקדיש את עצמנו; אחר כך נתחיל לערוך היכרות עם האלטרנטיבות ונבחר במתאימה ביותר. השיטה השלישית היא – לשלב את שתי השיטות יחד.

עוד לפני 60 שנה נכתב בכתבי העידן החדש, כי העידן החדש יופיע כגל שיא של תהליך האינדיבידואליזציה של האדם; ועם זאת, בו זמנית תתפתח חוויית "הביחד" הקבוצתית – מעין השתתפות ב'אני-קבוצתי' בין-פלנטרי, החוגג בשיתוף את קידוש מתנת החיים.

אך, פעמי העידן החדש מצלצלים גם לשרלטנים שוחרי רווח מזדמן ולקבוצת הבנויות על עשיית הון. חלק מהקבוצות מיועד לסייע לאדם להתפתח, אך חלק מהן משתמש באנרגיה הגבוהה הזמינה היום – למטרות ביוזנס טוב. כמו תמיד, האישיות באדם היא זו, המרימה את הכפפה של הנשמה, והאישיות היא הזרוע המבצעת את הרעיון האלוהי. ובביצוע הן מתערבים כל הגורמים האנושיים האפשריים. רק אדם השרוי באיזון, יכול להבחין עד כמה מדגישים בקבוצות את "ההתחלקות" עם האחרים, ועד כמה מבקשים לעשות "שירות עצמי", ורווח מן האופנה החדשה.

קבוצות הקומונה

רעיון הקבוצה של מגמת "הקומונה החדשנית היוצרת", התפתח בתחילת שנות השבעים. בכל רחבי העולם צמחו אז קבוצות שקיימו חיי "משפחה אחת" ועבדו על יצירה תיאטרונית, רעיונית או אחרת, לתקופות זמן שונות. החיים בצוותא היו הגשמה של רעיון ה"קומונה הרוחנית". עד היום, מדברים חברי הקומונה-של-התיאטרון – של נולה צ'לטון, על החוויה של חיים משותפים ועבודה ביחד, שעברו בשנת 1973, כעל מסע לממד זמן אחר; התרחשות שאין דומה לה מבחינת אינטנסיביות החוויה המשותפת. הייתה זו עבודה עם כוחות אנרגטיים חזקים ואדירים, שירדו אל תוך חיי היומיום, "כמו חלום".

אחרי כן, במפגש עם מציאות החיים – קבוצות התפרקו. החיכוך עם המציאות הפנימית שבתוכנו ועם החברה מבחוץ, הביא לידי משבר וטראומה: לא ניתן היה להמשיך, או להקים מחדש את אותו הדבר שוב.

רבים "יישאו" אתם כל ימי חייהם את זיכרון התקופה הזאת, בתור "התנסות" הדומה ל"מסע" סמים "חד-פעמי", שהינו מסוכן מכדי לחזור עליו אך טעמו בלתי-נשכח, ומלווה אותך כל ימי חיך. היום, אנשי קבוצות כאלה לשעבר, חיים כל אחד בפני עצמו. בנפרד, עם פצע פתוח של החלום שכמעט התגשם, לחיות ולעבוד ביחד ברמת-מודעות חדשה.

"נגעת – אבל אתה עוד לא שם"

הבעיה של אותה הטרואומה היא, שכביכול לא ניתן ללמוד ממנה כלום לגבי החיים הרגילים; אלא להיפך, היא מחזיקה אותך במצב נפשי מעורער, בתוך ידיעה פנימית שנגעת במשהו אמיתי, שקיומו ברור ומוחלט, אך אינו מוכר על ידי התפיסה המקובלת, ואין דרך לחזור על אותו ניסיון. ולמרות הכול, לומדים מכך את ההסתמכות על האמונה באדם עצמו, אף שאין מי שיכול להבטיח לך גשר כלשהו אל אותה אמת.

מה בעצם קורה בתחום זה? באנו במגע עם משהו עילאי. התקשרנו עם המוח הפלנטארי, שהינו מעבר לכוח המוח הרגיל, מן הסיבה, שזהו "קומפלקס הזיכרון הפלנטארי" של גזע שלם. לקחנו את הדבר הגבוה מן המאגר הקולקטיבי של הגזע כולו יחד עם ישויות קוסמיות. עבדנו עם האנרגיות הללו, שהן אדירות. אחר כך בהכרח נפלנו, כי לא הבנו מהו בכלל אותו הדבר ומאיפה הוא בא, ומה הם תפקידה ואופייה של האנרגיה שזרמה דרכנו כזרם של הארה, גאוניות, אהבה. זו בעיה וזו הטרואומה, וזהו המקום דרכו אנו עוברים עתה. במגע עם עוצמה כזו, נשאר פצע פתוח, כי נקל לך להבחין שעברת דרך עוצמה ונגעת בדבר עצום ואמיתי. אך אין כמעט יכולת ליישם זאת בחיים הספרותיים, האמנותיים והפרקטיים, אם אין טורחים ללמוד איך לעבוד עם האנרגיה הקבוצתית ואיך להתחבר למאגר. בכל מה שקשור עם החיים ברמות "היצירה", אתה נוגע באש הזאת שוב ושוב, ונוכח שוב שזה קיים, אך אתה נכשל פעם אחר פעם להתקשר ולהחזיק את זה. מתוך ייאוש על שלא הצלחנו "להוריד את זה למטה", מחליטים לעשות מזה הון ורווח בדרך אחרת.

מסתפקים במשהו דומה למה שאבא עשה, כשלקח את הרעיון הציוני וחשב שזהו זה. לא טורחים ללמוד איך להמשיך למשוך את החבל. מסתפקים בכך שמתעלים מעל האדם הרגיל והולכים לחיות יחד, כי דרך כולם עבר אז, ועובר לעתים, הניצוץ של "המורכבות החברתית הפלנטארית". לא קולטים, שמדובר על קצה של חוט, וחושבים שתפסנו את הפקעת כולה. אך זאת יש ללמוד, כי ההתנסות הקבוצתית החזקה הזו היא קצה קצהו של מאגר אנרגיה קוסמי, חלק מהאמת של היקום.

הקבוצה או הקומונה, שאבה את האנרגיה המיוחדת מן המורכבות הזו, שהיא 'האנושות המודעת', הכוללת את כלל האנושות של כל הזמנים, משפחת האדם במיטבה – מוח זה הוא כוח אדיר, שתפקידו הוא העלאת האדם וכל הגזע האנושי על פני הכדור הזה – לדרגה אנושית יותר גבוהה, הקשורה במישרין עם הכניסה לעידן דלי החדש; מטרת המגעים של השכל הפלנטארי עם האדם היא, להגיע ליכולת של האדם והגזע לצעוד אל מודעות מורחבת בממד זמן – מרחב ומרחב-זמן.

במציאות הישראלית

ברומה לדוגמה של חברי "זהו זה" הנפלאים, אשתף אתכם בהתנסות עם קבוצה-קומונה במציאות הישראלית. מאות קבוצות בעולם עברו והתנסו בטראומה זו – הם "נגעו" במשהו אמיתי, מבלי לדעת איך להמשיך, וכיצד לשמר זאת. עם זאת, אותו חוט של אור שזור ונמשך היום בתחומי היצירה של יחידים וקבוצות בעידן החדש. הייתה זו קבוצה של אמנים וסופרים, ציירים ואומני דפוס-משי, אשר כל אחד מהם תרם לקבוצה בתחום שלו. הקבוצה התפרקה לאחר שנה וחצי של חיים תחת קורת גג אחת, תוך עשייה, פרנסה ולימודים משותפים. היה זה בשנת 1973. התברר שנגענו – אבל עד לנקודה מסוימת. התברר, שכל אדם, גם אם הוא מבין את האנרגיה הזו, עדיין צריך לחצוב אותה בעמל רב, כי הוא עדיין במשך זמן רב בראשו ורובו מרוכז באגו הבעייתי שלו. קשה לזנק בקפיצת-ראש אל העתיד, לעתים בגלל חוסר-ידע – ולעתים בגלל חוסר-ניסיון כיצד ליישם, ומתוך חוסר הבנה מעמיקה של הידע הקבוצתי הפסיכו-אנרגטי הקשור בעבודת הקבוצה.

נגיד שאתה מחליט שאתה רוצה לעלות לירושלים. טוב ויפה, אבל עליך עדיין להכין כסף לכרטיס ולארוז גרביים ולבנים – או לכבס אותם – וגם צריך לדאוג למקום לינה ולתכנית נסיעה. לאחר שהסדרת כל אלה, האם אתה מכיר את החוק – שהחשבון בבית לא תמיד מתאים לחשבון בשוק? לא יכולת לקחת בחשבון את השביתה הפתאומית של הנהגים, ואת החג המוסלמי שגרם לסגירת בתי-המלון, וכולי. אם אתה רוצה לבקר בירושלים, למד את מפת-הדרך והתנאים – וגם כשאתה חושב שהינך יודע – הסתכל אל על ובקש סיוע דשמיא ואור לדרך.

ידע הדינאמיקה של יחסי גומלין בקבוצה עוזר, כי בזכותו תהיה מודע לנושא וגם לסכנות האורבות בדרך; הידע מחבר אותך כמעט אוטומטית אל זרימת ניגון התבל, ואז אתה הופך להיות חלק מן התזמורת הקוסמית ויודע מה נדרש ממך ומתי תורך לנגן בכלי הנגינה המיוחד שלך. מאחר שיש ביקום רצון חופשי, קיימות כל מיני סמטאות אפלות בדרך. ידע וחכמה יסייעו לך ללמוד להבחין היכן יש כניסה והיכן אין כניסה. או אז, אחרי שעברת לימוד והכנה, ועברת התנסות לא קלה – תדע שהיית צריך גם ללמוד מה נכון עבורך. הידע הוא מקום תחילת החבל, כשיוצאים לדרך עם אמתחת ובה קטע מזערי של אותה הפקעת המכונה "הזיכרון הקולקטיבי של החברה האנושית".

מסתרי האורגזמה

ווילהלם רייך, אבי ה"ביו-אנרגיה" – היה חוקר גאון שנפטר בבית-כלא אמריקני, בו ישב בגין אמונותיו והחזון העתידני שלו, אשר ביקש להציג בפני המדע – קודם זמנו. שיטותיו – אם גם לא מסקנותיו – היו נושא לגלוג עבור הרציונאליסטים. אך רייך, כמו רודולף שטיינר, קרל יונג ופילוסופים אחרים – אכן יכלו לראות בפועל שדות-אנרגיה, אשר המדע החל לאשר את קיומם. רייך, למשל, ראה חלקיקי-אנרגיה – הכוח הפלנטארי שמאחורי החומר – בתנועה מעל שטח פני הים, והוא ראה גם הבזקי ניצוצות בשמים הכחולים. הבזקי ניצוצות וכן גם חלקיקים זוהרים ו'סובסטנסים' בצבעים מגוונים – יכול כל אחד מאתנו לראות באוויר, אפס, התרבות התנתה אותנו להתעלם מהם, ולא לראותם. כיום המישור האסטרלי והמישור הפיזי

קרובים יותר זה לזה וניתן להבחין באנרגיות, על ידי כל אדם. רייך ראה אנרגיות אצל צורות-חיים שונות ובמזון, ואפילו בנה "תיבות אורגון" מיוחדות. בהן אפשר לשבת ולקבל 'תדלוק אנרגטי' מזין ומרענן. כן התבונן רייך בגלים ובמחזוריים שונים של אינטנסיביות האנרגיות. דבר זה מזכיר לנו את הגאות והשפל במחזורי 'כוח-החיים' והויטאליות אצל צמחים, חיות ואנשים, בהקשר לתנועת הפלנטות ולהיבטיהן.

רשת-האור של האנרגיות העדינות, המקיפה אנשים ופלנטות, גופים ומערכות ביקום, מחזירה אותנו אל שדה-הכוח של האדמה, בו פועל "כוח-הכבידה" או הגרוויטציה. ההסתכלות על "כוח-הכבידה" באור חדש, יכולה להוביל ליתר הבנה שיטתית ומבוססת, על טבעה של אנרגיית-האהבה.

רייך ראה, כי הנפש וכן גם הגוף – מגיבים על סבל ועל כאב – בהתכווצות. כאשר הגוף מתכווץ בפחד ובתוקפנות, הוא מתנתק מכוח-החיים של האהבה, ואז הוא נפגע ביתר נקל ממחלות. אדם השרוי במצב מאושר ושמח, נפשו מתרחבת וגופו פולט ומפיץ אז כעין קרינה של סובסטנס עדין ודק. רייך ראה את 'עקרון ההנאה', המסב כעין התרחבות ופליטה, בתור הצורך באורגזמה סדירה, לשם בריאות נפשית ופיזית תקינה. רעיונות אלה הסתעפו לתחומי הפוליטיקה, שבה מערכות פשיסטיות של דיכוי – נראו לאור ההשקפה הזו, כמשקפות את ההדחקה וההתכווצות של 'האורגניזם' והקולקטיב; הן נראו כעין התכחשות תרבותית כלפי האנרגיה של האהבה, אשר חייבת הייתה להתפרץ החוצה כוויברציה של מלחמה ואלימות, בגין העיוות שבחסימת הזרימה הבריאה. כך הפך ווילהלם רייך למורהו של "דור האהבה": מורה לדור, שגיבש את רעיונותיו בסיסמה: "עשו אהבה ולא מלחמה".

עקרון ההתרחבות וההתכווצות

כותבת התיאוסופית ד"ר אני בזנט, בספרה "דהרמה", על כי אדם החש גירויים המסבים לו תענוג, מגיב בהתרחבות ופליטת סובסטנס מסויים. הוא מפיץ סביבו קרינת חום, המתפשט בסביבתו. לעומת זאת כשאדם נתקל בגירוי המסב לו סבל, הוא מגיב בהתכווצות והתקררות.

על פי אותו עיקרון, מנגנון כזה מווסת את האיזון של מערכת-העצבים, הפועלת בשיטת "פלט וקלט"; כאשר זוגות-זוגות של סיבי-עצב פועלים כך שהסיב האחד מפריש סובסטנס מסוים – ובן זוגו קולט אותו. חוסר-איזון בתפקוד מערכת-העצבים, יכול להתבטא בתור רגישות-יתר לגירויים, הגורמת לעצב לפלוט יתר על המידה, בכעין סטימולציה מרבית והתרגשות יתירה. ואילו במקרה האחר – חסרה דווקא היכולת לפליטה משחררת של עודפי סובסטנס מהמערכת העצבית, לשם ויסות שיווי-המשקל. שיווי-המשקל בין קליטה לפליטה, מתבטא בחיים באורח דו-כיווני: תוך כדי פעולה כלשהי – אנו דרוכים ושומרים על המתח – ורק כאשר מגיעים למצב של **מנוחה** – אנו משתחררים ומתרווחים.

עיסוי (מסאז') והמיניות

תרגול מסאז' הדדי, אשר התפשט ונפוץ בשנות השבעים ברחבי ארצות הברית ואירופה המערבית, נועד לעוררנו בעזרת הזולת, לאנטומיה של 'כוחות-החיים' והריפוי שבתוכנו. וכן להפעיל את הפוטנציאל התקשורתי-תרפויטי של כוחות אלה. דרך הידע של מפת-הכוחות הללו באדם, מזמינים את הכוח המוחשי של אנרגיית-האהבה. כאשר האהבה כמו פניקס, שבה ומתחדשת, מתוך הביצה של המשאלות, כמו - Wishfull Thinking. תוך כדי כך, צומחת גם המודעות לפרופורציה, עומק ואחריות ביחסים.

בעידן הרציונאלי, בו 'מסבירים כל דבר' או מתעלמים לחלוטין – הפילוסוף זועק: "תראו לי נס אחד!" והנה, אפילו לתוך התהום האפל של אחיזת-עיניים ואשליה בעולמנו – מגיעים ונוגעים בחיינו שלושה ניסים מדי יום: הלידה, המוות, והמין.

אנו מבקשים לשלוט בלידה, וכבר בדקנו אותה עד לפרטי הפרטים של רגע-ההפריה והמפגש בין הזרע והביצית.

המוות הוא פצע פתוח בנפש התרבותית, שאותו יש להסוות או לראות כדבר מכניסטי. המין – הוא ה'קלישאה' השחוקה ביותר, ועם זאת מילת העוצמה החזקה והמזמינה ביותר. כי המין הוא האפשרות האלטרנטיבית להתנסות בחוויה של אקסטזה, בדור חסר-אל.

מין ואהבה כרוכים זה בזה ומהווים יקום שלם של משמעות – ובכל יקום קיימים שני הקטבים המנוגדים; בסקאלה שבקצה האחד – הרוע הנתעב ביותר, ובקצה השני – שלמת-האור של האלוהות. "לא תנאף" ו"לא תחמוד" היו העוונות האסורים ביותר. ועם זאת, שירי אהבה וסיפורי-אהבה תופסים מקום מרכזי מעל גלי האתר ומפעילים עלינו השפעה כה גדולה, בגלל שהשירים ועלילות האהבה נשארו בסופו של עידן דגים – הרמזים היחידים להתקרבות אל הנוכחות השמימית.

פרק שמונה-עשר

מין קוסמי וחוק השניים

המפגש המיני בין זכר לנקבה ביקום אינו אלא סמל וביטוי ליחס גבוה הרבה יותר, שבין זכר לנקבה ברמה הקוסמית. הזוגות הקוסמיים הם:

שמיים	ארץ
רוח	חומר
נפש	גוף
יום	לילה
חיובי	שלילי
בורא	בריאה
גבוה	נמוך
יפה	מכוער
שמן	רזה
לידה	מוות
רווח	הפסד
ועוד.	

החיים – הם מכלול ההתנסות והניסיונות, משיכה ודחייה הנובעים מהיחס שבין שני קטבים אלו. החיים הם מפגש מיני בין זכר לנקבה, כי שני הקטבים הבסיסיים, או הניגודים הבסיסיים ביקום, הם הכוח המפרה הזכרי הנפגש עם הכוח הנשי, היולד והמשמר. גם במפגש זה בין השניים, יש שבע רמות:

שבעת המישורים של חוק השניים הינם:

- ניגודיים
- ההשלמה ביניהם
- תנועה קדימה בספיראלה בין הדחף קדימה – לעיגול

- איזון – ותנועה: מנוחה ופעילות
- מעט מדי – יותר מדי
- התכווצות והתרחבות
- חם (רגש) – קר (שכל)

ברמה אחת הניגודים מתנגדים זה לזה וברמה השנייה הם משלימים זה את זה. בעולמנו מהווה המין, במקרה הטוב, אמצעי לסיפוק צרכים הדדי ולהולדה, וכן מסגרת ליצירת הדדיות, חום וביטחון. במקרה הפחות טוב, המין הוא אמצעי להוכחה עצמית ולכיבוש ודרך לביטוי זלזול, מרידה והרס עצמי.

אולם, ברמה החיובית, המפגש המיני הוא טקס, המיניות היא ביטוי לחוק מספר שניים ביקום – חוק המכונה חוק השניים. זהו חוק יקום בסיסי, המהווה ציר לכל הבריאה.

חוק השניים – חוט השדרה של היקום

חוק השניים הוא זרם החשמל המכיל פלוס ומינוס וזורם בכל – כתור חוט השדרה של היקום. זהו החוק של שני הכוחות המנוגדים – פלוס ומינוס – אשר נפגשים, ובמקרה הטוב משלימים האחד את השני ויוצרים ביחד דבר שלישי. מהזיווג של אחד ושניים נוצר המספר שלוש, המייצג את הכוח השלישי (כמו אבא, אימא וילד).

חוק השניים נודע במזרח הרחוק מקדמת דנא, בשם "יין ויאנג" – זכר ונקבה – החבויים בליבתה של כל תופעה שהיא. הטאואיזם הסיני חקר את התופעה של חוק השניים במרכז הגותו, תחת הכותרת "יין – יאנג". בתפיסה המערבית החדשה הוא מכונה כיום חוק השניים, כי הוא מסתתר מאחורי המשמעות של המספר שניים.

אם אנו שוקלים בעיון את מבנה האטום, נראה חלקיק הבנוי מגרעין של פרוטון (בעל מטען חשמלי חיובי) וניוטרון – ואלקטרון (בעל מטען חשמלי שלילי), הנמצא בתנועה סביב הגרעין, ומוחזק בשדה התנועה על-ידי היחס המגנטי שבין הגרעין החיובי לאלקטרון השלילי. יחס זה הוא המאפיין את מבנה האטום. מרקם יחסים פשוט זה נמצא מאחורי כל מערכות היחסים בעולמנו – ההבנה של הדבר יכולה לסייע בעדנו להבין

את הדינאמיקה של חיינו וסביבתנו בצורה יוצרת יותר. השילוב בין ההבנה של המזרח אודות הריק והאין לידע של המערב אודות היש, החומר, שילוב המתרחש בעצם היום הזה בפני עינינו המשתאות: בעולם המערבי הוקרנה על המסך הקטן סדרת התוכניות המדעיות "קוסמוס", בהנחייתו ובהגשתו של המדען והמורה קרל סגאן. באחת מתוכניות "קוסמוס" מתאר קרל סגאן את מבנה הכוכבים והאטום, וכיצד כל סך האטומים המרכיבים את כדור הארץ מתחלקים לכ-92 סוגי אטום. (הידועים ומוכרים בשם "יסודות" במדע הכימיה). ההבדל בין "יסוד" אחד למשנהו, כלומר בין אטום מימן לאטום של הליום, למשל, הוא במספר הפרוטונים שבגרעין האטום. למימן פרוטון אחד, ולהליום שני פרוטונים.

בתכנית זו מתאר סגאן את מבנה האטום במתכונת **חוק השלוש**, חוק שלושת הכוחות המרכיבים את הקוסמוס: פעיל, סביל ומנטרל. הגרעין של מימן מכיל פרוטון בעל כוח חשמלי חיובי, וניוטרון בעל כוח חשמלי מנטרל, המאחד את המרכז, הגרעין. סביב הגרעין חג האלקטרון בעל הכוח השלילי. כי הפרוטון החיובי והאלקטרון השלילי מאזנים זה את זה. כדי לאחד את הגרעין, כשבדרך הטבע חלקיק חיובי דוחה חלקיק חיובי אחר (לדוגמה, אטום ההליום ובו שני הפרוטונים), הניוטרון המנטרל מפיק "כוח גרעיני", שמאחד את החלקיקים החיוביים הדוחים זה את זה. אך לשם האיחוד דרושה טמפרטורה גבוהה ביותר, חום כזה המצוי בבטנם של כוכבים!

אכן כל הפילוסופיות האזוטטריות של הדתות הגדולות גרסו, מזה אלפי שנים, כי היקום בנוי ממשחקם של **שלושה כוחות**, או לפי הניסוח של ההינדואיזם: "הריקוד של שלושת פני האל מקיים את האיזון ביקום". לפי משנתו האזוטטרית של המורה ג.י. גורדייף, כל תופעה ביקום מורכבת משלושה כוחות. הוא מציג אותם בתור הכוח הפסיבי, הכוח האקטיבי והכוח המנטרל המגשר ביניהם. הקבלה, התורה הפנימית של היהדות, מלמדת על הכוח השלילי, הכוח החיובי וכוח אמצעי – ההתנגדות (**צמצום**). הכוח היוזם הפעיל ברא את היש על ידי כך שצמצם את עצמו לשם הכלת הבריאה.

בהינדואיזם ידועים שלושה הכוחות כשלושת ההיבטים של פני האל – רדג'אס, טמאס וסאטוה – תנועה, אינרציה והרמוניה.

החשמל במדע הוגדר בתור אלקטרונים בתנועה ולא היה ידוע מהו בעצם, יש בו פלוס, מינוס והתנגדות; ובאטום יש פרוטון, אלקטרון וניוטרון. אם חושבים על היקום החשמלי ועל כך שהכול חשמל, אפשר להכיר מרקם יחסים זה ביחס שבין שתי מחציות המוח (השכל – אלקטרון), לבין הלב (גרעין). בדומה לכך במשפחת האדם הגבר והאישה הם הגרעין, והילד הוא שדה האלקטרון. ובעולם – יש מזרח ומערב וישנו והעולם השלישי.

והנה, הידע האזוטרי משלים את ההסבר על פעולת **חוק השלוש** הקוסמי, במישור הפסיכולוגי של חיי האדם: כדי לאחד את הלב והשכל או את הגרעין באטום נחוץ "הכוח הגרעיני" המאחד, ונחוצה **טמפרטורה כלומר אנרגיה גבוהה**. וכדי שאדם, מתוך הטלטול בין הניגודים שבתוכו ובחיו – יטולטל בין הכוח החיובי והכוח השלילי – אזי יוכל לייצר ולהפיק את הכוח השלישי של המודעות, שהינו כוח האבולוציה המזורזת, **דרושים חום עצום**, עבודה ומאמץ, וחום כזה נוצר על-ידי **החיכוך** שבין הניגודים – (הפלוס והמינוס מתחככים זה בזה במאבק האנושי לגשר על פני הניגודים). על-ידי השקעת מאמץ בעבודה עצמית, לימוד וחיפוש אחר האיזון, **נוצר גשר ונוצרת האש הדרושה** להיתוך שני הקצוות המנוגדים.

מאחורי כל מספר חבויה אמת גדולה, חבוי חוק, החוק הראשון הוא החוק **המכונה מספר אחד** – המייצג כמובן את הסיפרה אחד, והוא חוק **האחדות** של הבורא. הבורא מציג עצמו בתנ"ך בשמו 'אחד' או "אני אחד **ושמי אחד**", והאחד הוא האל אך גם שמו, או העולם, הוא אחד ומצוי עמו באחדות אחת. בתוך האחדות ה'אחד' בגימטריה שווה 13 וגם מניין **אהבה** הוא 13. ומכאן, שהמושג 'אחד' שווה – אהבה.

בחוק השניים, כשיש לנו מספר אחד ומספר שניים, מספר אחד הוא הכוח החיובי האקטיבי המייצג את הזכר, הזרע, הכוח של הרעיון היוצר, ומספר שניים הוא הכוח שלילי, הפאסיבי, הנקבה, הכוח המשמר את הזרע ומטפח אותו. גם **השמש** ביחד עם **האדמה**, מייצגים את עיקרון הזכר המפרה – השמש, והנקבה הנותנת חיים – האדמה.

האדמה, לפי הקבלה, היא ספירת "מלכות": עולם העשייה, החומר והצורה. ואילו השמש היא הספירה המרכזית בעץ החיים – "תפארת" –

עולם הרוח, כשסוד היחס בין שתי ספירות אלו הוא כחס בין זכר לנקבה, או בין האב לאם. אם הזיווג בין הזכר לנקבה הוא טוב, זורם ויורד השפע לכל העולמות. הדבר דומה לחיבור שנוצר בין הצינור למקור השפע. בנושא זה, ראוי להזכיר כי קונפוציוס אמר פעם: "אינני היוצר – אני רק הצינור". האחד פועל דרך כול הדברים כולם.

גם הכוכבים ונוס ומרס הם ביחסי צמד ומהווים זוג: מרס מייצג את ההיבט היצרי של הרגש, ונוס – את ההיבט העדין של הרגש, האינטואיציה והדיפלומטיה. ונוס, הנקבה, היא הכוח היולד ומרס, זכר, הוא הכוח המפרה אותה. בהורוסקופ של אישה – כוכב-הלכת מרס מייצג את בן-הזוג, ואילו בהורוסקופ של גבר – ונוס מייצגת את בת הזוג. הירח מסמל את האם. שני הזוגות הקוסמיים הללו הם דוגמה של "המשפחה הגרעינית" הקוסמית, שבה הזכר – הרוח – הוא הבורא, והנקבה, החומר, היא הבריאה; הילד שביניהם הוא המודעות המתפתחת וצומחת דרך כל שלבי הקיום. משפחה זו היא כעין מערכת חשמלית ובה שלושה כוחות.

נושא המין ביקום ויחסי הזיווג על הפלנטה שלנו, הינם המוטיב המרכזי בחשיבותם במערכת השמש.

המשולש הקוסמי מתבטא כשבהיעדר הכוח השלישי, מתנוון הקשר בין בני זוג וגווע בהיעדר השראה ביחסי גבר-אישה, הכוח השלישי, או הצלע השלישית בקשר, היא היחס הרוחני, העבודה הרוחנית. הטרגדיה בחיי האהבה והמין בעולמנו, היא היעדר אש וטמפרטורה גבוהה של פעילות רוחנית משותפת, המהווה דבק טוב.

כשיש בין שניים עבודה עצמית משותפת, היחסים מתפתחים וצומחים, והתא הבסיסי החם, גורם לכך שהחברה כולה יוצאת נשכרת מהזיווג.

המסתכל באישה יראה, כי כולה ליטופים ואהבה ורוך. כולה רוצה לתת חום ולהעניק מעגל של חום וביטחון לילדים ולגבר ראוי לשמו. תפקידה היא ליפות ולתקן את כל הסובב אותה, בדיוק כמו, אימא-אדמה. כבוד אותה. זו האם של העולם.

אבל, במסורת הפטריארכאלית רואים אותה כמאיימת וכמפתה, כזונה וכמשרתת, כחפץ מיני וכאובייקט לניצול, ובכך הופכים אותה לכזאת. אם תלביש אותה עגילים ושמלה צרה ותביא אותה מפורכסת למועדון, כדי

שכולם יראו עם מי אתה מזדווג, מה תהיה התוצאה? היא תבין, שעליה להיות צעצוע לסיפוק הגאווה, היהירות והתאוה.

מי היא המחנכת את הגבר? אותה אישה עצמה. היא תספר לבנה שהוא יגדל גבר אמיתי ויחזיק את האישה שלו באגרוף ברזל. אין יודעים לכבד את האישה, והיא יולדת ומחנכת, אפוא, את ילדיה, כשם שהתייחסו אליה. איך היא תגדל את בנה? היא תלמד אותו לנהוג באישה שאותה יפגוש, כבאובייקט שנועד לעורר את קנאת השכן. זו הסיבה שהמין בעולמנו נראה כפי שהוא נראה.

וכך קורה, שהאישה שהיא הקוטב "חומר" בזיווג רוח-חומר; הלוא היא אימא-אדמה, אימא-חומר – סובלת מיחס של זילות וירודה. זהו ביזוי הכוח הפאסיבי בעולמנו, ביזוי הקוטב של המינוס הקדוש – החומר, שאנו נוהגים בו בחייתיות כמו באובייקט לניצול ולזלזול. תרבות המזרח ידעה לכבד את האיכות של "המינוס", על-ידי טיפוח המדיטציה והשלווה, ההפנמה, העיכול וההגות (טיפוח 'הפנימיות', המינוס, לעומת הממד החיצוני של הקיום).

בעידן-דלי, האישה תפרח ותהיה אם העולם, עטופה בגלימה המכובדת של השכינה. המין יהיה אמיתי – אנשים יסתכלו איך בפלנטה זאת הכול עוסקים ביחסי ההפכים או במין – הצומח והחי, אימא ואבא. השמש והפלנטה יהיו דוגמה של אימא ואבא, כשאבא-שמש מפרה ומלטף, ואימא-אדמה יולדת אדם, צמחים ובעלי חיים, ומאכילה את כולם בשפע! זו תהיה התעלות של האימא, החומר.

יחסי אבא-אימא ברמות שונות, ובמיוחד ברמה של גבר-ואישה, הם התיקון הבסיסי של כדור-הארץ שלנו, כשברמה המדעית יובן הדבר כהיתוך הגרעיני במקום ביקוע אלים של הגרעין. יהיו אלה יחסים של התקרבות וגישור בין חיובי ושליילי, שמאל וימין, פלוס ומינוס, לצורך הדלקת האור בחיכוך ביניהם, במקום יחסי-השתלטות וכיבוש.

מדוע בפלנטה המכונה גאיה קשה כל כך למצוא את בן-בת הזוג האמיתיים? וכן מדוע בני-זוג תכופות נפרדים ומפתחים שנאה זה לזו, דבר הגורם להם מאוחר יותר, להימנע מקשר רציני נוסף, מחוסר-יכולת להבחין בבן-הזוג המיועד?

מאחר שהאדם איבד את היכולת להתחבר עם דברים אמיתיים, לכן המין אצלו מופיע באורח מעוות. והוא עוסק במין, כי זה המפתח להתרבות. אך אינו קולט מהי ההתרבות המינית האמיתית. במין הקוסמי האמיתי, האדם על-ידי החיבור המיני המאוזן בין הזכרי והנקבי בתוך עצמו, ובינו לבין בן זוגו – בורא דבר שלישי: מצב נפשי רוחני של אורגזמה מתמשכת, המכונה "טנטרה" או הארה.

הזיווג הנכון, יכול להיות מבוסס על קשירת קשר בין סוגי האנרגיה הזכרית לנקבית. כאשר החיבור נכון – קיימת הזרימה השלישית, שחכמינו מכנים אותה "ברכה" או "שכינה"; האמת היא, שעל-ידי השימוש באנרגיה זו של השגשוג, נבנים, נבראים ונולדים הגופים הגבוהים שלנו, אנשים נוטים לחשוב, כי מין זו ההזדווגות הפיזית, אך למעשה, כל מה שמועבר ומוחלף בין זכר לנקבה, בכל המישורים, זהו מין, זוהי "כימיה", המובילה להשכנת שלוה, איזון, קואורדינציה והרמוניה: לגילוי חיבה, ידידות ואינטימיות ולפריקת מתחים. האורגזמה, לפי וילהלם רייך הינה פריקה של ניצוץ חשמלי: **אכן בין גבר לאישה יש מה שנקרא "הבזק חשמלי"**.

אך ההתאהבויות בתרבות שלנו, הינן ברמה של משיכה מינית ומשיכה רגשית. לכן האדם מחטיא ללא הרף את בת הזוג היעודה, השייכת לו באמת.

הדברים החשובים ויקרי-הערך ביחסים הינם הבנה ושפה משותפת, ורק בזכותם ניתן להחזיק מעמד ביחד לאורך זמן (ראה ציור מספר 11). כשהאדם ישתחרר מהרגשיות ברמה הנמוכה, ייפתחו בפניו דלתות לצורך ראיית האישה המיועדת, אשר לאמתו של דבר ממתנה לו. זו היא אותה אחת שהקרניים העוברות דרכה, משלימות את האנרגיות והכישורים העוברים דרכו. ביחד יוצרים השנים יחידה אנרגטית, כלי שלם, לצורך קבלת האור.

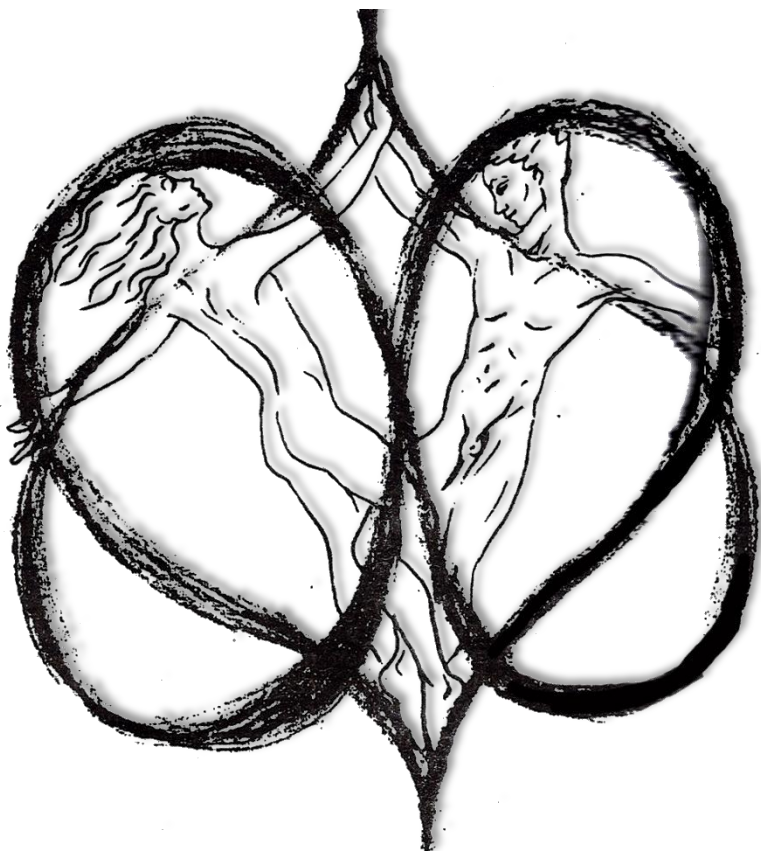
עם גילוי המיועדת, נפתחים הפתחים לשירות במישור הרוחני ולהורדת השפע לפי רצון הבורא, בהתאם לכלים של אותו זוג. מתחילים חיים מאוזנים, המופרים באנרגיה כמעין המתגבר, ומציעידים את בני הזוג במסלול שירות והתעלות. לזה בדיוק קוראים התחברות לברכה של זיווג עליון של אבא ואימא, המתקיים כל העת ללא הרף.

אך בשביל לתקן ולהושיע את המצב עבור הפלנטה כולה, יש צורך בזוגות רבים שכאלה. או אז נחזה ונראה כיצד תרד השכינה במלוא הדרה: מעמד שעליו מדברות כל הדתות: "הנישואין המיסטיים" או הזיווג העליון, מושג המתאר את התאחדות הזכר והנקבה על המישור הרחב ביותר: אלו הם היחסים בין האל לבין נשמת האדם, האנושות שהתרחקה ממנו וחזרה. ביחסים אלה האנושות היא בת הזוג בזיווג העליון הזה.

באלפי שנות היסטוריה, הנשמה סימלה את בת הזוג בזיווג אך היום האנושות כולה היא בת הזוג. וברמה אחרת – הנשמה העילאית היא הכוח החיובי המפרה בזיווגה עם האישיות הארצית בתור הכוח השלילי.

אך הניכור והחסר בתקשורת בין המינים – הינו המצב שאנו ערים לתופעותיו. לעינינו השאפתנות והקנאה גורמים לחוסר הרמוניה ולייאוש, הבורות מביאה לידי פחדים ואלומות, ובקצרה, למצב של תוהו ובוהו ("כאוס") ואלומות, כאוס כמתואר פרק א' בראשית, פסוק ב', קודם לבריאת העולם. האלימות יוצרת מעגל-קסמים, ומוליכה לאמצעי-נגד, לפעולות תגמול, למהפכה ולמהפכת-נגד. אי-אלימות אמיתית תלויה במשמעת ובשליטה עצמית, כותב ג'ס. קופר בספרו "יין ויאנג". דתות המזרח מלמדות, כי את האלימות יש למחוק ולעקור מן השורש, על ידי "שליטה על המחשבה, שהיא הצעד הראשון לפני כל מעשה".

הטאואיזם לימד על הקיצוניות בכלל, שכל קיצוניות והפרזה מכילות מידה מסוימת של חולניות, הפרזה רגשית או רוחנית, ואי-איזון: והיא מפירה את המטרה של עצמה, בכך שמעוררת התנגדות חזקה וקנאות עיוורת.

האדם המחפש את האהבה, ילמד בעידן דלי להכיר את הגוף הרגשי, ולשלוט ביסוד המים – הסמל של הרגש.

המאמין לרגשותיו ורואה בהם קנה-מידה לאמת, יקח בחשבון שהרגש – כמו הים – מתנדנד מעלה-מטה. לרגע אומר "אני רוצה", וברגע הבא – ההיפך המוחלט הוא הנכון.

אך הסוד של הזיווג הוא התקשורת על מספר מישורים. זיווג פיזי ללא קשר שכלי ורוחני – אינו מתקיים. זיווג נפש, רוח ונשמה יחדיו – הופך לכלי מעביר אור; כמובן כי את הברכה יש להזרים הלאה – ואז היא מתקיימת.

אזהרה בעניין ציפיות לא-ריאליות להתממשות על-טבעי ופתיחות שלא במקומה.

ברצוננו לבקש לתת את הדעת לכך, כי ישנו אחוז מסוים של סכנה, במצב של מוכנות ציבורית ופתיחות לתופעות על-טבעיות. שכן, קיימת אפשרות להיקלע לקשר עם האדם הלא נכון. יש אפשרות להיתקל בצירוף של שחיתות וניצול מיני ורגשי, בידי אנשים אפלים אך כריזמטיים המפתים נשמות תמימות ופתוחות, המצפות להתממשות על-טבעית. מדהים הדבר, אך הרקע לפתיחות זו, הוא פרסום ספריהם של אנשים מפורסמים ופופולאריים, המדווחים על התגלויות רוחניות בחייהם ועל רצינות הנושא הרוחני.

ספרים רציניים מאוד, העוסקים בקרמה או בכוחות שונים, עשויים לעודד דרדור, כי מה יותר מרגש ומבטיח ומעורר עבור נערה תמימה, מן ההבטחה לגלות לה גלגולי נשמה קודמים, דבר המאפשר להתייחס לחיים אלה ברצינות לא רבה מדי? והנה, יש מי שאורב בפתח לנשמות בלתי-מנוסות, ומבקש לקטוף את הפרי הצעיר הבלתי בשל.

הנשמות הבלתי-מנוסות נוטות להימשך למצבים בלתי-ריאליים ולפתח ציפיות לא-ריאליות. על רקע הבטחה למימוש תופעות על-טבעיות, יכולים להיווצר מצבים מפוקפקים של חופש מיני מופרז ותלות ושעבוד רגשי בלתי-מוסבר.

הסכנה היא סכנת התמכרות רגשית דרך המין בכיוון פולחני לא אמין לסיפוק יצרים סדיסטיים מעוותים של אנשים שריכזו כוחות-ריכוז ורצון, עם מוטיבציה אנוכית ולא הומניטארית, תוך שימוש בידע ללא "בניית הכלי של המידות".

פרק תשעה-עשר

ביקום הכול חשמל

היום כבר ידוע למדע שהיקום כולו הינו חשמל! היקום כולו בנוי מאטומים, והאטום – הוא חשמל. האטום הינו חלקיקי חשמל בעלי זרם שלילי וחיובי. במלים אחרות, כל החומר של היקום כולו הוא חשמל. למעשה, הבריאה כולה נבארה בתור תנועה של חשמל – כוח חיובי (פלוס) וכוח שלילי (מינוס) – והיחסים ביניהם. המדענים ברמות הגבוהות ביותר עדיין לא מצאו הסבר לחשמל, ומכנים את תנועת האנרגיות החיוביות והשליליות בשם "חשמל", או "אלקטרונים בתנועה".

חוק השלושה

במערכת חשמלית נמצאים שלושה כוחות: כוח שלילי וכוח חיובי וכן כוח שלישי – התנגדות. הפלוס והמינוס עשויים לתת אור, או לגרום לקצר: אם במפגש במערכת החשמל ניתן להם מכשיר המהווה כוח שלישי, מגורה לדוגמה, ייוצר מעגל חשמלי מושלם ומתקבל אור.

הכוח השלישי מכונה "כוח מאזן" או "מנטרל".

גם באדם שלושה כוחות, כמו במערכת החשמלית.

לפי חוק השניים, במערכת של אורות וכלים – הכוח הראשון הוא האור והכוח השני הוא הכלי, הרצון לקבל.

כדי שהאור יוכל להתקבל ולהידלק, מתווסף כוח שלישי – המנורה. גורם הכוח השלישי באדם הוא המודעות, אשר כתוצאה ממנה נדלק האור. כך נוצר חוק השלוש המאפשר את שכלול הכלי.

השביל השלישי המופלא הזה, המחבר את הניגודים לאורה של המודעות, מכונה בידע האזוטרי הכוח השלישי, ובפי המדע: הכוח הגרעיני המחבר את חלקי הגרעין ומגבש את חלקי האטום (מפי קרל סגאן, סידרת "קוסמוס").

בגלל היעדר-מודעות נשחקים רוב האנשים בין שני הכוחות של חוק השניים. הם מתלבטים בין כדאי – ללא כדאי, בין יש לאין, בין שחור לבין, בין רווח – להפסד וכו', והדבר מוביל אך לקצר ולשריפה, כפי שקורה בחשמל. כך פועל חוק השניים, ללא כוח שלישי מאזן. אולם כאשר נכנסת לתמונה מודעות יותר גבוהה. מוצא האדם את שביל הזהב, ומבין שיש דרך אמצעית שאינה "שחור" ואינה "לבן", אלא גווני ביניים. האדם מבין שאין הכרח להימצא למעלה או למטה, אלא אפשר להימצא באמצע.

העיקרון של המודעות, או חוק השלוש, הוא כדלקמן: כאשר נקלע האדם להתלבטות בין כדאי ל-לא כדאי, הוא מבין שלא תמיד ניתן להשיג את המקסימום ויש להסתפק בפחות ועדיין להישאר מרוצה. זהו כוח המודעות או הכוח השלישי, המכונה לפי תורת הקבלה – "צמצום".

החשמל או היקום בנוי אפוא משלושה כוחות, הפעיל, הסביל והמנטרל. אנו נתאר את שלושת הכוחות הללו בסמלים גיאומטריים, להמחשה:

1. כוח דוחף פעיל המופיע בתור קו או חץ הפועל בשדה.
 2. כוח מגנטיזם סביל – היוצר כעין שדה מגנטי, ששולח תדרים בצורת מעגלים.
 3. הכוח הדוחף חודר לעיגול ונוצרת ספיראלה. כאשר שני הכוחות נפגשים, האחד בדחיפה והאחד בעיגול, הדחף סוחף את העיגול אתו; ונוצרת ספיראלה.
- התקדמות כוח א' – הקו – משפיע על כוח ב' שהוא המעגל – ונוצר כוח שהוא ההתפתחות של אותה תנועה.
- יש שדה מגנטי מכיל בצורת עיגולים. יש כוח קוסמי פעיל בצורת קו טהור החודר לעיגולים וסוחף אותם למעלה, וזו התקדמות הספיראלה. הפעילות של העיגול יכולה הייתה להיות אינסופית. אך הנה מופיע כוח דוחף – הקו הטהור – ואז נוצר חיכוך, והעיגול מתנגד ומתגונן, כשהקו סוחב אותו למעלה. זו ההתקדמות.

היקום ככלי נגינה: "המוסיקה של הספירות"

הרוח, הלא היא הכוח החיובי, כוח מספר 1, משחקת עם החומר, הלא הוא כוח מספר 2, וכתוצאה מכך נולדות כל התופעות ביקום: סימפוניה אדירה של איכויות, באיך-ספור צורות חיים מרהיבות, על תפקודיהן ויעדיהן, צבעיהן, יחסיהן ומודעותן המתפתחת.

כל התופעות שביקום – הן כלי נגינה קוסמי גדול, כלי מיתרים, בהתאם לתיאוריית המיתרים, שממנו מפיק הבורא ניגונים יפהפיים, מיני צירופי צורות, צלילים וצבעים, כיד הדמיון היוצר. ההרמוניה הכללית של המוזיקה האלוהית שמפיק כלי הנגינה, עוברת השתנות והתפתחות. התהליך המופלא הזה ידוע בשם אבולוציה.

האבולוציה של התודעה היא התוכנית הגדולה, וזו העבודה הקוסמית המופלאה, שבה כל צורה אוגרת ניסיון והבנה, מפתחת את הכוח, האהבה והחכמה, ושבה אל המקור מועשרת בתכנים ובאיכות התרומה.

חוק השניים ניתן לאנושות כדי שתטפס באמצעותו בשלבי סולם ההתפתחות. האדם מפסל ומעצב תוך כדי מאבק בין שני ניגודים, את הדרך השלישית, המורכבת ממיזוג שני הניגודים. המאבק והמאמץ מביאים אותו אל הצעד הבא, אל מצב ההרמוניה, וכך נולד הכוח השלישי. מההרמוניה שוב קונפליקט וחוזר חלילה. חוק השלוש הוא שלימות המשולש.

בעקבות התפתחות התודעה וכתוצאה ממנה, נובע שכלול החומר, בהתאם לייעודו הרוחני בתכנית הגדולה, יחול שינוי גדול במוקד תשומת הלב.

הכוח הנעלה, הרוח, משפיע על הכוח בעל המודעות הנמוכה יותר, ונוצר הכוח הבינוני. כך נערכים הצעדים באבולוציה. הגבוה מעלה את הנמוך, הנמוך הופך לבינוני, ובעד הבא, הבינוני יהיה השלב הנמוך ההתחלתי, ויתחיל ברמה גבוהה יותר.

זו תנועת ההקדמות ביקום, והדבר מסביר מדוע ההתקדמות האידיאלית הינה בדרך האמצעית – בין הגבוה לנמוך, או בין שני הצדדים בקונפליקט. כי כאשר מדובר בפעולה של שלושת הכוחות ברמה הנפשית, אנו מצליחים למצוא שיווי-משקל על-ידי מה שהתרבות הנוצרית מכנה "הקרבה", והיהדות מכנה "צמצום".

תנועת הספיראלה היא המבנה של התנועה באנרגיה, היא סמל החיים והצמיחה, והיא מבנה "הגן" של היקום, מולקולת החלבון של החיים. זהו תיאור תנועה הנוצרת, כאשר כוח גל הוטל לתוך עיגול "השדה המגנטי". המפתחות לידע הקוסמי נמסרו לאדם בצופנים שונים. אחד הצופנים אשר זוכים להערכה ולפענוח בימינו, זו המערכת של 12 המזלות: את כוח מספר 1, כוח הדחף של הקו מציג המזל האסטרולוגי טלה: הכוח הדוחף, הפועל והפעיל הוא הכוח של הרוח, ושל יסוד האש. את כוח מספר 2, הכוח המגנטי המושך המסומן על-ידי עיגול, מייצג מזל שור, מיסוד האדמה, בעל כוח המגנטיזם – וכוח-הכבידה של החומר (גרואיטציה).

את כוח מספר 3, מסמלת הספיראלה, וזהו כוח הפעילות החשמלית, המיוצג על-ידי מזל תאומים, מיסוד האוויר של המחשבה, התקשורת והתנועה.

כוח מספר 4, הוא מזל סרטן, המייצג את המשפחה, אותה יחידה חדשה שנוצרה מהשילוב בין שלושת הכוחות... המשפחה כתא הבסיסי של החברה. זהו הכוח של יסוד המים המלכד, והוא הכוח הרביעי החלש שהתגלה לאחרונה על-ידי המדע, הלוא הוא הכוח המאפשר ליחיד להוות חלק מהקבוצה, מבלי לאבד תוך כדי כך את עצמו ואת זהותו הייחודית. בתמונה זו ציירנו כיצד "הרביעייה הפותחת" של 12 המזלות – מייצגת ארבעה כוחות הפועלים בעולמנו. ארבעת הכוחות המופיעים ב-12 אופנים, הם מהויות שונות המתבטאות דרך 12 המזלות בעולמנו.

מדען ישראלי ציין מעל מסך הטלוויזיה, כי המדענים ישמחו מאוד באם תכתב ותוגש להם תזה מעניינת, על אודות האסטרולוגיה ותורות אזוריות, כישורים פסיכוקינטיים ואמנויות האינטואיציה, אשר תסביר מהו הצינור האנושי שדרכו זורמים הכוחות העל-אנושיים (ESP) אל תוך האדם. והנה, מאחר וכל היקום, וכל החומר, הם אנרגיה ותנועה חשמלית של מילוני אטומים המשתתפים בהיווצרות תא אחד, – כן גם האדם מורכב כולו מחלקיקי-אנרגיה ומחשמל.

אך יש הבדל עצום בין החשמל הגשמי שמעבירה חברת החשמל ממתקניה לתקע שלנו, לבין החשמל האנושי והרוחני. ההבדל מתבטא בתדרים ובמהירויות. חומרים ואנרגיות שונים נבדלים זה מזה במהירות,

תדר ועוצמה. כן גם רמות שונות של מודעות, הינן בעלות תדרים ומהירויות שונים;

החיים המתפתחים על כדור-הארץ, והאדם בראשם, עושים דרכם במעלה סולם האבולוציה, תוך תהליך של עבודה עם חשמל נמוך בעל מטען רגשי שלילי (אנרגיה שלילית), והפיכתו על-ידי טרנספורמציה פסיכולוגית לחשמל חיובי גבוה המאפיין מצבי-מודעות עצמית וחברתית. תוך כדי עבודה זו האדם מעבד חומרים ו'סובסטנסים' וניזון מאנרגיות על-חושיות מן החלל המקיף אותנו. קרינות של גופים בחלל נקלטות על-ידי האדם ומשמשות לו מזון אנרגטי.

את קרינותיהם המופלאות של כוכבי-לכת במערכת השמש ושל כוכבי-השבת במרחב, אנו קולטים דרך מיתקן מיוחד, המוליך את זרם החשמל ביקום אלינו, ומהווה את הצינור והמקלט האנושי לקליטה ולעיבוד אנרגיות, הלוא הוא חוט ה**שדרה של האדם**. הכוח החיובי המסומן באדום והכוח השלילי המסומן בכחול, זורמים גם לאורך חוטי השדרה של האדם. אכן, התורה האזוטריית גורסת כי האדם הינו עמוד ה**שדרה שלו**. זוהי מערכת-חשמל, שבה זורמים לאורך הגוף שני קווי זרם – כאשר זרם-הכוח החיובי זורם לאורך צד ימין, וזרם-הכוח השלילי זורם לאורך צד שמאל. אך הם נשזרים.

הנושא של החשמל מתבטא בחוק השניים: חילופי הזרם בין הקטבים השלילי והחיובי, יוצרים תדר, וככל שהחילופים מהירים יותר, הוויברציה גבוהה יותר, והאדם לומד לעמוד במתח יותר גבוה בין שני הקטבים.

לכן ככל שאדם לומד להיעשות מודע יותר לניגודים בתוכו, הוא לומד לעבוד עם שני הכוחות בחייו, והוא נעשה מסוגל לעבוד עם תדרים גבוהים יותר, בתנאי מתח ולחץ יותר אינטנסיביים. מצב זה מתואר במדיטציית חוט-הזהב.

דמה נא, כיצד פועלת מדיטציית חוט-הזהב; **חוט הזהב** הסימבולי שזור משני חוטים:

חוט המודעות – (ראש)

חוט החיים – (לב)

(ראה ציור מספר 12).

האור זורם אלינו לאורך הציר האנכי של גופנו מן הנשמה מעל

לראשנו, דרך שני החוטים, הנשזרים זה בזה – כוח המודעות וכוח החיים, המתקשרים עם הלב.

בגלל שהיקום בנוי מפלוס וממינוס, בזרם החילופין תנועת הגל של האנרגיה, מתקבלת כשני גלים, וביניהם, הקו האמצעי – קו ההתנגדות – נוגע לא נוגע.

ברמה הפסיכולוגית, הכוח החיובי באדם הוא כוח הנתינה או הפעילות והכוח השלילי הכחול הוא כוח הקבלה, או "ההפנמה". הצורך לאזן בין שני התפקודים האלה, הוא אשר גרם לקבליסטים ("קבלה" – מלשון היכולת לקבל), לתאר את מהות הכוח השלישי, המתווך בחשמל בין שני הזרמים, בתור כוח הצמצום.

שכן אדם שניחן בחכמת-הלב, הפוסע על "שביל-הזהב", מסוגל לקצץ בצרכים הלא-אמיתיים של עצמו ולהצטמצם.

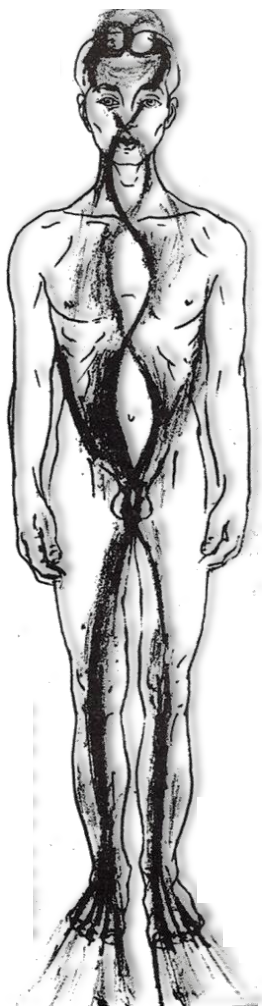
שביל-הזהב האגדתי אינו אגדה או חלום, אלא מציאות.

כאשר מדובר בצמצום הכוח השלילי, עלינו לציין כיצד ביהדות רואים את תפקיד הצמצום. כבר לדוגמה, בדברי הפתיחה של ספר כללי ההתנהגות "שולחן ערוך":

"יתגבר כארי וישכים לעבודת הבורא". כאשר מרכזים שונים רוצים דברים שונים: הכוח הפאסיבי – הגוף והרגש, רוצים להמשיך ולישון במיטה החמה, אולם הכוח החיובי השכלי, דורש להשכים קום לעבודת הבורא.. מתרחש מאבק בין שני הרצונות הללו. והיה אם הרגש יירתם וייתן חיזוק ומוטיבציה לקום, השכל והרגש יכריעו את הגוף והאדם משכים קום.

פיתוח הקו השלישי האמצעי בממלכת האדם, יביא לידי כך שהאדם בעל שלושה הזרמים התקינים, יידע להפיק מכל מצב את השיעור הדרוש, ולהתקדם לאורך שביל האבולוציה והתיקון שלו, מבלי להיות קרבן נצחי לכל אירוע וגחמה ומצב חולף, ומבלי להתחבט לעד בין הפלוס והמינוס, תוך עשיית קצרים אינספור, למגינת-הלב והתרעומת. כאשר החוט הלבן תקין – וזהו התפקוד של כוח-המודעות באדם – אזי החוט הלבן מהווה מכשיר או מנורה, ובמקום לקצר ללא הרף – המנורה נדלקת... למה משול האדם כשהאור במנורתו דולק?...

כשאורו דולק, האדם מהווה צינור משוכלל לאנרגיות קוסמיות.

מדיטציית חוט-הזהב

בחכמה העממית של אגדות-עם, מחפש הגיבור אחר חוט-הזהב, והאחיזה בחוט-הזהב מובילה אל מקור האור, אשר מאחורי עולם התופעות. חוט-הזהב שזור משני חוטים: **חוט החיים וחוט המודעות**: דרכם זורמת האנרגיה **מהיקום** אל הפלטנה וחזרה, דרך חוט-השדרה של האדם.

זהו, אפוא, הצינור האנושי היכול לעבד אנרגיות על-חושיות, בתנאי שהוא איננו סתום! אך לרוב הוא סתום, כי התרבות מלמדת את בניה לשקך מילדות.

התנאי לכך שהאדם יהווה צינור לקליטת אנרגיות ושיגורים קוסמיים, הוא שיעבירם דרך הכלים שלו לעיבוד, ויזרים אותן הלאה לזולת. שכן, על פלנטה זו צריכה להתבצע עבודת-צוות מושלמת.

אדם מאיר פנים מסוגל לקלוט, לעבד ולהפיק מוצר, שהשני יזון ממנו וייהנה. בדרך זו הוא מביא תועלת ומשתתף בעבודת-הצוות הפלנטארית. הוא אף יקבל את חלקו ואת כל הדרוש לו מ"בנק-האנרגיה" הפלנטארי. זוהי הנשמה המפותחת, היודעת תדיר להצטמצם בציפיותיה, ולו אף מתוך הבנה אינסטינקטיבית.

התוצאה היא, שלפנינו אישיות בעלת עוצמה ובשלות, המכירה שגם לשני יש זכות-קיום. לפנינו אם כן אדם בעל רצון להתחלק, היכול לצמצם בצריכה המיותרת ולחסוך אנרגיה. ביקום של אנרגיה, חשובה היכולת לנצל נכונה את מה שקיבלת, ולמחזר את הכול.

"ככל שמתקרבים לאל, גדל החיסכון באנרגיה, ככל שהמתרחקים ממנו, גדל הבזבוז."

זרם חילופין

כלל התופעות ניתן להגדרה בתור תנודה בין שני קטבים, על שבע רמות שונות. כך באנטומיה האוקולטית של האדם יש שני זרמי אנרגיה, המצטלבים בנקודות מפגש בין שבע הצ'אקרות.

כותב פיטר רנדל, בספרו "מבוא לצ'אקרות", כי כל צ'אקרה היא מערבולת אנרגיה המסתובבת בהשפעת הזרם החיובי והזרם השלילי עליה, כמו ציר של מנוע חשמלי; זהו זרם חשמלי חלופי, בדומה למערכת החשמל הנמצאת בשימוש בעולם. כאשר הקוטביות של הזרם מתחלפת, כל זרם הופך לקוטב ההפוך לו, והמנוע כמוכּן מחליף את כיוון הסיבוב.

כך גם הזכר והנקבה, הפלוס והמינוס, מתחלפים ברמות השונות; ברמה אחת נשמת האדם – היא הזכר והאישיות היא הנקבה. ברמה שמתחתיה האישיית היא הזכר והנקבה היא עולם החומר שבחוץ. וברמה

גבוהה יותר הנשמה היא הנקבה והבורא – הזכר. למעשה גם חוט החיים שלילי וחוט המודעות חיובי ברמה אחת, ואילו ברמה אחרת, כוח החיים הינו הכוח החיובי הגבוה המיוחס ברמה אחת אל הלב, אך ברמה גבוהה יותר מיוחס אל הראש.

תהליך דומה קורה בכל צ'אקרה. הזרם הזורם מצד אחד של הגוף הוא חיובי, והצד האחר שלילי. בהיפגשם בנקודת המפגש, החיובי הדומיננטי משפיע על הצ'אקרה להסתובב בכיוון שלו. לכן כל צ'אקרה נראית כמסתובבת בכיוון ההפוך לצ'אקרה שמעליה ומתחתיה.

בדרך זו נבנה ה"קדוסיוס" או "מטה הרמס" ("שרביט הקוסם"), כשהצ'אקרות הן שבעה מנועים או כורים קטנים, אך עוצמתיים ביותר. בהתאם ליכולת קבלת הזרימה החשמלית והעמידות לחילופים מהירים יותר מהקוטב השלילי לחיובי, קורית התפתחות האדם או המנועים שלו. הזרימה בצ'אקרות משתנה וגדלה בהתאם להתפתחות האדם. כשאיכות האדם גדלה, המנועים פועלים טוב יותר.

ביקום שכולו חשמל, כלל התופעות כולן, הינן תנודה בין שני קטבים, בשבע רמות שונות. בכל מערכת חשמלית, ההבדל בין שני הקטבים – מביא לידי זרימה ביניהם. והיכן שישנה זרימה, יש תמיד שדה מגנטי המקיף אותה, בזווית ישרות אליה.

חוק זה חל גם על האדם: במבנה האדם יש זרימה בין קוטבי הפולאריות האנכית הבסיסית של הכתר (פסגת הראש), אל מול השורש (בסיס השדרה). זרם זה יוצר שדה מגנטי מקיף, המכונה "הילה" או "גוף החיים" (גוף אתרי חשמלי), הנראה לעין רגישה מספיק, ובעלת תחושה מעודנת לאור.

אכן הכדור שלנו הינו שדה מגנטי גדול.

פרק עשרים

כדור הארץ הוא "פרח-לב-הזהב"

החיפושיות בתקליט המפורסם "לבו הבודד של סרג'נט פפר", הציגו את דמותו של הסרג'נט הבודד, החש עצמו מבודד בין מילוני בודדים כמותו. סרג'נט פפר הינו הדימוי של כדור-הארץ שלנו.

לב – Heart תואם באנגלית למילה ארץ – Earth. (ראה ציור מספר 13). הפלנטה שלנו "טרה", אשר החיפושיות תיארוה ככוכב-לכת בודד ביקום, הינה במציאות אחת מתוך אינספור כוכבי לכת ביקום. כאשר לכל כוכב-לכת כזה יש תכלית ויש מקום בתכנית הגדולה. "הלב הבודד של סרג'נט פפר" אינו אלא משל, ואימא-אדמה היא הנמשל – "הלב הבודד".

כדורנו ממלא במערכת השמש תפקיד זהה לזה, אשר ממלא הלב בין שבעת מרכזי האנרגיה באדם.

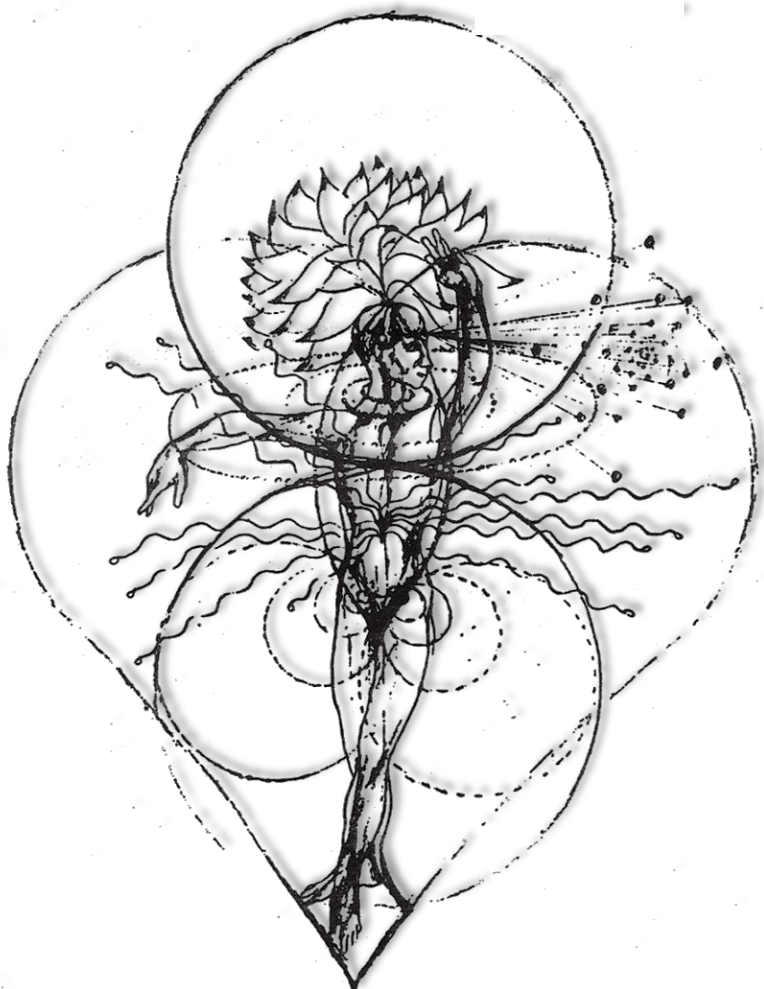
כדור-הארץ הוא מרכז הלב במערכת השמש. מרכז הלב בגופנו הוא מרכז חלוקה ומיון של כוח החיים לכל המערכת, ודרכו נקלטות בלבנו אנרגיות האהבה והחכמה בעולמנו.

יופיה, עושרה ומורכבותה של הארץ, אינם מונעים ממנה להיות מאופיינת בתחושת בדידות בשלב זה של התפתחות האדם:

"הלב הבודד" של סרג'נט פפר

אחד עשר כוכביא סובבים במסלולם,
והשלישי לצד השמש כדורנו העגול,
עליו סוער, רותח העולם,
והוא ממשיך לתת פריו לכל!

ומה אומרת אימא אדמה על המצב?
איך-ספור חיים יונקים ממנה להשקיט רעב,

העולם בו אנו חיים הינו עולם של אנרגיות. בציור זה נראים כעין גלי-קרינה המואצלים מן המרכזים השונים של האדם הניצב במעגלי הרוח והחומר, על כדור-הארץ. מן המרכז שבין-העיניים, "העין הרוחנית", אנו רואים דרך פריזמות שונות את נפלאות היקום. נקודת-המבט משתנה לפי מישור-ההתבוננות ולפי רמת המודעות.

והיא להם שפעת מוצרי-הטבע מכינה,
תפרכת ירוקה בכל שנה:

”קח עם כל הלב, אך תן לראות קצת נחת!
נראה אותך כאן מתארגן, תופס עניין –
על כוכב-לכת קטן יש משבר התבגרות מסוכן!
השתלב במרחב, קדם עניינים ללא פחד.”

הרי בני-אנוש כאן שגרירים מטעם אימא –
אמנם, בן האנוש רדום...
ובכל זאת יש לצפות קדימה
לקראת מגע אינטליגנטי עם כוחות היקום...

המילה ”לב” מבחינת הערך המספרי שווה בגימטריה קטנה ”חיים”. לב =
5 = 32, 5 חיים = 68 = 5. התכונה הראשית המיוחסת ללב היא **כוח החיים**,
הנובע מרוח הבורא, כלומר מנשמת אפו.

כדור הארץ ככוח מספר שניים משמר, מטפח, מחנך ומעניק חיים,
לתועלת המוח, שהוא הכוח מספר אחד במסגרת זו.

והנה, הלב מתחזק את הראש = כדור הארץ בונה כלי מחזיק ברכה –
האופי, כאשר אזור הלב בגוף האדם הינו מרכז המידות הישרות – שלושה
עשר המידות. לפי מסורת המזרח פרח הלוטוס של הלב מייצג בשנים-
עשר עלי-כותרתו, את שנים-עשר התדרים של מידות הלב, בתוספת
האבקן או לב הפרח.

כשם שהלב מייצג את **המצפון**, שהוא **המטמון הנסתר**, המבוקש
בספרות הסמלים והאגדה, כך האנושות בתפקיד הלב של מערכת-השמש,
נושאת בתוכה את גרעיני המצפון ותשתית האופי הקוסמי. היא עוברת
בעולמנו תהליכי פיתוח של תכנית עבודה רוחנית קוסמית.

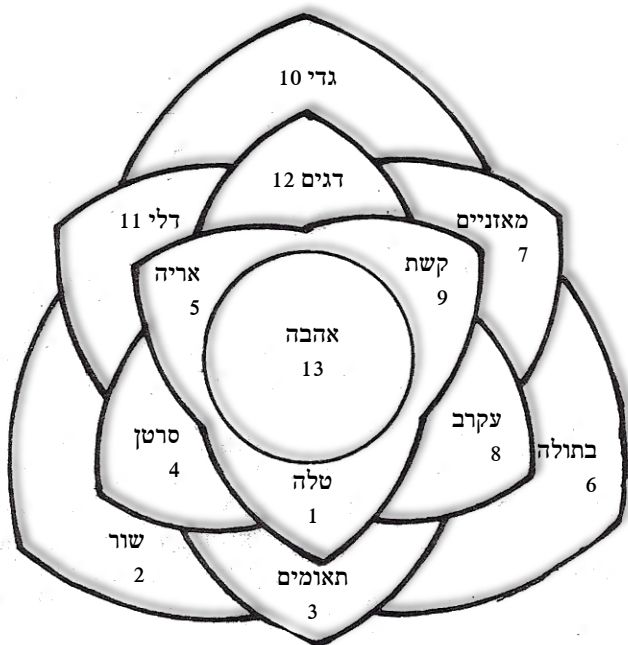
יש לנו אפוא שתי אוקטבות של התפתחות. האוקטבה הראשונה היא
התפתחות **האישיות הארצית**.

כמו כן, במקביל לאוקטבה זו המסומלת על ידי 12 המזלות, יש
לאנושות הכדור שלנו יעוד התפתחות רוחנית. פרח לב הזהב במערכת

השמש – כדור הארץ, אמור להתפתח ומתוך ניסיון וסבל לקנות את האוקטבה הראשונה של האישיות האינדיבידואלית. אך באוקטבה השנייה, הקוסמית, אמור האדם לקנות מתוך עבודה עצמית את החופש, והחופש נקנה על-ידי צמיחה לתוך שמירת מערכת החוקים הקוסמית. תכני האופי, או ה'בלופרינט', בנויה כארבעה משולשים היוצרים פירמידה, שקודקודה הוא האיזון המושלם. (ראה ציורים 14 ו-16).

פרח לב-זהב של כדור-הארץ

ציור מספר 14

אוקטבה ב'

אוקטבה א'

1. אומץ-לב – הסתכלות-עצמית לשם הכרה-עצמית
 2. סבלנות והתמדה – הסתייגות משליליות
 3. הסתגלות ותקשורת – היעדר מעורבות אישית
 4. התחשבות – הימנעות מהצדקה עצמית.
 5. יצירה – שליטה-עצמית
 6. מתן-שירות – הימנעות משיפוט הזולת
 7. איזון – זכירה עצמית
 8. מאמץ – מודעות למניע האמיתי
 9. קליעה-למטרה – הימנעות מגרימת נזק
 10. אחריות – דאגה לדומם, צומח, חי ואדם
 11. סינתזה – מחזור נכון
 12. ענווה ופשטות – שכחה עצמית
- אוקטבה א' – היא האוקטבה הבסיסית של תכנית-האופי על כדור הארץ.**
- אוקטבה ב' – היא האוקטבה של ההתפתחות הרוחנית של האדם. כעין ארבעה משולשים המהווים את הפירמידה, גג לבית החומר של האדם. משולשים אלה הינם כלי-עבודה, כלהלן:**
1. לא די בכך שהאדם לומד להכיר את חוקי העולם החיצוני, בעוד שאינו מכיר את העולם הפנימי. אין מדובר בחיטוטים פנימיים גרידא, כי האדם שאינו מכיר את עצמו, איך יכיר את זולתו, ויבין יחסים ומגעים בעולם החיצוני?
 2. עצם ההסתכלות מהווה אור, המאפשר למסתכל להפריד את עצמו מן הרגשות השליליים והפסולת של זעם, קנאה ופחד.
 3. מתוך כך לומדים שלא להיות מעורבים אישית בכל הפעילות הפנימית הבלתי-רצונית.
 4. האדם מבחין, כי הינו נוטה להצדיק כל אלה בתוך עצמו, על מנת להופיע צודק, למרות קול המצפון.
 5. השליטה העצמית הינה מטרת העבודה, היכולת לשלוט ולאף את כל היסודות הנמוכים בעולמנו.
 6. מתוך הכרת שטחי-הפרא בתוך עצמנו, האדם חדל מהאשליה על היותו "בן-תרבות" – טוב יותר מרעהו, הפחות ממנו במעלתו.

7-8. תוך זכירת "האני האמיתי" מצליחים להבחין בעובדות כפי שהן, על הקטנוניות והמניעים האינטרסנטיים לכל פעולה, וזה מה שקורה היום בקנה-מידה ציבורי – לאנושות כולה. תכנית האופי הקוסמית מבוססת על היכולת להבחין באמת המכאיבה, ועל המודעות למניע האנוכי האמיתי. יכולת זו מעוררת לקלוט את העובדה של הזהות הכפולה של האדם – **האישית והנשמה**.

9.10.11 תוך כדי כך מתחילים להימנע מגרימת-נזק לזולת ולסביבה, במחשבה, במילה או במעשה; ומתחילים לדאוג לצומח, לחי, למדבר, ולחפש את הידע על מחזור נכון של חומרים ביקום.

עוד על תפקיד האנושות על כדור הארץ

המחזור הנכון הן התנועה והזרימה בין רמות שונות, בין גבוה לנמוך, בין דומם, צומח וחי לבין האדם, ובין האדם לבין ישויות ואינטליגנציות מפותחות.

סולם האבולוציה הוא סולם יעקב, הניצב כשרגליו על האדמה וראשו בשמיים, והוא מוביל מהאדמה אל הבורא. על שלבי הסולם השונים ניצבות נשמות כל חי; מלאכים עולים ויורדים בסולם.

הירידה היא מעשה הבריאה, והעלייה היא הטיפוס במעלה האבולוציה. כל נשמה ניצבת על אותו שלב בסולם, אשר אליו הגיעה בדרכה עד כה. ממלכת האדם, על כדור-הארץ, ניצבת עקרונית בשלב האמצעי בסולם!

לסולם יש שבעה שלבים בסיסיים – שבעת מישורי היקום, והאדם ניצב כשרגליו על השלב האמצעי – הלוא הוא השלב הרביעי. זהו שלב אמצעי בהסתכלות מלמעלה, וגם מלמטה. מיקום זה מסמל היטב את מהות תפקידה של האנושות – לגשר בין הממלכות התחתונות, לבין העולמות העליונים; אכן, עצם מהותו של הרעיון האנושי, הוא להוות **גשר** בין תחתונים לעליונים.

מאחר שהאדם מקיים מתוך עצמו הן את הרמה הארצית הפלנטארית, כפי שזו מתבטאת באישיות (גוף, רגש, שכל) – והן את הרמה הקוסמית של מרחבי הנשמה, הרוח והמודעות, יכול הוא לתווך בין הנמוך לגבוה, להוות **גשר** בין שלושת העולמות הפלנטאריים: דומם, חי וצומח,

לבין שלושת העולמות הקוסמיים הגבוהים! (ראה ציור 3). והנה, כשאומרים אימא-אדמה או אימא-חומר – אין הכוונה רק לעולם החומר הפיזי המוצק. כי לאם זו יש גוף רגשי ויש גם גוף שכלי. הגופים העדינים הללו מקיפים אותה בעין רשת אור ומלבוש של אור, השזור בחוטי אנרגיה. זהו הגוף האתרי החשמלי, השתקפות הגוף המוצק, שקרינתו עוברת עיבוד ושינויים כל העת, ומשפיעה על צפיפות הגוף הפיזי של הפלנטה.

זאת כפי שגופו הפיזי של האדם בנוי מחומרים שונים; כן המינרלים וה'סובסטנסים' בגוף הפלנטה, מושפעים מהאנרגיה הסולרית העדינה המקיפה את גוף הפלנטה.

אם נעמיק להסתכל נבחין כיצד קורים שינויים והבדלים במצב של האדמה, במשך תקופות לא ארוכות – אלפי ומאות שנים. כשמתבוננים בהיסטוריה לעבר ימי הביניים ומסעות הצלב, מבחינים כי מבחינת האור, הפלנטה נמצאת היום במקום אחר. ניצוצות האור המגיעים לכאן הם כה גדולים, אך בגלל הירידה לחומר האדם אינו קורא נכונה את המצב – דהיינו שכאן מתרחש אירוע משמעותי, שינוי פני הפלנטה והמערכת כולה.

חרון האף והכעס הגדול של ישויות העושות במלאכה בעולמנו הוא על כך, שהאדם לא תמיד מצליח להדביק את התפתחות הפלטה ולצעוד יד ביד עמה. לכן יורדות שואות כמו בצורת בחצי הכדור האחד, ושיטפונות בחצי השני. איידס וסרטן והתרופפות חגורות ואן אלן.

יש צורך דחוף להבין, כי נחוץ לעבור לשיטת מחזור נכון של אוצרות הטבע; כי כל מה שהאדם פולט ומוציא לרשות הרבים – מזהם את ביתו שלו.

הפלנטה כדור הארץ עוברת שינויים, והתדר שלה נעשה גבוה יותר, כהכנה לקראת תפקידיה בעתיד.

גם המינרלים שבבטנה, המזינים את הצומח, החי והאדם, עוברים תהליכי שינוי.

האנשים המתפתחים **מנצלים** אחרת את הסובסטנסים השונים. אך אנשים שאינם רוצים להשתנות ואינם מסוגלים להשתלב בשינוי המודעות הכללי, סובלים מאוד. הם לא יוכלו להשתמש ולהיזון ממה שיש לפלנטה

להציע היום, ועקב זאת גופם לוקה בחסר ונוצרות מחלות חדשות. בכלל, האנגריות החדשות גורמות מצבי-לחץ קשים, המחשלים אנשים המוכנים להשתנות, אך עלולים לשבור את האחרים. המודעות החדשה היא לא רק בתחושת העצמיות, אלא במיוחד בתחושת היחסים עם כל האחרים.

תחושה זו השתנתה. אנשים מבינים שהם חלק הניזון מהשלם. תחושת ההתבדלות שאפיינה את תרבות החומר, התחלפה בתחושת שייכות אוקיאנית בין אנשים, המתעלים מעבר לעיסוק בעצמם. המהפכים בעולמנו מעניקים לאינדיבידואל האינטליגנטי הרגיש פרופורציה חדשה, ומנחים אותו לא להתביית יותר מדי בהליכים אישיים שאינם מקדמים את הקבוצה.

כאשר האדמה עוברת תהליכי שינוי לקראת הצעד הבא שלה, האינטליגנציה של האדם גוברת. הדבר מתבטא בתרבות הד.נ.א., הרפואה כבר גילתה הבדלים בהרכב הדם אצל אנשים העוסקים ברוחניות.

מפה של רגשות שליליים בבני כל המזלות

את הרגשות השליליים לא ניתן לחסל ולבטל כליל, שכן הם פועלים במסלולים אוטומטיים ואי אפשר לסלק אותם על-ידי פקודה. אבל אפשר לא להאמין להם, ולא לתת להם ביטוי כרצונם.

מול אילו אויבים אנו ניצבים?

השיעורים ב-12 פרקי הקיום שלנו, הם 12 ניגודים מתוך שישה זוגות קטבים:

הקוטביות דגים-בתולה: הבתולה דאגנית יתר על המידה והיפוכונדרית. הדגים מכים על חטא מרוב רגשי-אשמה, והסחרחרת נעה בין התרוממות בדגים לדיכאון בבתולה, טלטלה בין שמיים לארץ בקוטביות דגים בתולה. הבתולה עמוסה פרטים עד כי אינה רואה את השלם, והדגים מרוב תנופת החזון וראיית כל היער, אינם רואים כל עץ לבדו. הקוטב טלה-מאזניים: הטלה האגוצנטרי לא רוצה לעמוד בתור וחייב

להיות ראשון בכל מצב, ואילו בן המאזניים מתחמק מעימות חזיתי ובכל מצב דיס-הרמוני – הציפור פרוחה מהקן ואיננה.

הקוטביות שור-עקרב: השור פוחד מכישלון, והעקרב פוחד ממוות. זה גורם לו להיות אלים. פחדי הכישלון מביאים את השור להתעקש ולכפות את דעותיו. לכן השור מתגונן והעקרב מתקיף.

הקוטביות קשת-תאומים: מייצגת מגוון של מצבי לחץ – בן הקשת מופנם כי הוא סובל ממתח וחרדה בגין רגישות יתרה, והיותו זקוק נואשות לאהבה וחום. בן התאומים פוחד מבדידות וממקום סגור, והוא חש צורך להספיק הכול מהר ולהשיג הכול ולרוץ לכל מקום לפני שהכול נגמר. תמיד הוא היסטרי וחש שהפסיד משהו ולא מיצה הכול, כי אינו יכול להיות בשני מקומות בבת אחת.

הקוטביות דלי-אריה: מייצגת את הסמכות והמרד – הדלי אקסצנטרי ומתמרד נגד הסמכות, והאריה הוא הסמכות עצמה, הכוח והשליטה המבקשים להיות במרכז.

הקוטביות גדי-סרטן מייצגת את תחושת הקיפוח והחדשנות אצל הגדי, המעדיף לעשות הכול מאחורי הקלעים, כדי ליצור עובדות מוגמרות בשטח. ואילו הסרטן מסתגר ומתבדל בפינתו ודוגר על הביצים עד שהאפרוחים התבקעו, וגם לאחר מכן.

שלושת פניני העולם

התרצה להתבונן בשלושת הפנינים של העולם? כלום תוכל להרגיש את לבך כעין פסגת הר? פסגה זו משפיעה עוצמתה ומזינה שלושה נהרות קדושים, המפרנסים ארצות רבות. התוכל לשלוט במשולש-המודעות, מבלי לגרוע מאף חלק? נרגיל נא את הרוח להבחין ולהבדיל, ונדמה, כיצד פסגת-עוצמה מושלגת, בין גבעות משתפלות, עומסת על עצמה את כל המערבולות והסערות של העולם. כך מתנשא אדם מודע, העומס על עצמו את כל הנטל של חוסר-השלמות.

כפי שעננים מרחפים סביב הפסגה ומסתירים אותה לעתים מעין רואה, כן העול המייגע של העולם, מחלחל וחודר לתוך הגביע של האדם המודע. יש להקים מגדל של השתדלות ומאמץ, על מנת לפרנס את

הנהרות ולאסוף את עבודת-השירות אל סולם-של-מודעות. מדוע מכונה השירות בשם "העבודה הגדולה"? כי הוא חותר אל האינסוף. אל שלושת פניני העולם ניתן להתייחס בסדר-גודל של האינסוף". ("אנגי-יוגה", כרך "היררכיה" עמ' 442).

פרק עשרים ואחד

שבע הקרניים הקוסמיות

*"לעשות רצונך אלוהי חפצתי ותורתך בתוך מעי: בשרתי צדק בקהל רב
הנה שפתי לא אכלא יהוה אתה ידעת; צדקתך לא כסיתי בתוך לבי
אמונתך ותשועתך אמרתי לא כחדתי חסדך ואמתך לקהל רב:*

(תהלים מ', 9-13)

האדם הוא מעין תחנת כוח ומקום מפגש לאנרגיות, אשר בו פועלים שבעה סוגי איכויות. מקורן של שבע האנרגיות הנקלטות על-ידי האדם, בשבע קרניים קוסמיות שכל אחת מהן הינה איכות של הבורא.

כוכבי-הלכת של מערכת השמש שלנו מייצגים את שבע הקרניים המוקרנות בעזרתם, והן נקלטות בשבע "תחנות הקליטה" של האדם – הלא הם שבעת המרכזים. שבע הקרניים הקוסמיות נובעות מן הבורא, ומכונות בקבלה "שבע הרוחות לפני כסא הכבוד"; הן מהוות שבע דרכים פתוחות בפני האדם – שבע דרכי התפתחות.

אל אימא-אדמה מגיעה דרך מערכת השמש הקרן הקוסמית של האהבה והחכמה – היא קרן מספר 2. היא מתרכזת בשמש שלנו, ומתפצלת ממנה, דרך כוכבי-הלכת, לשבע קרניים משניות. הקרניים מספר 1, 2 ו-3 הן ההיבטים הבסיסיים של הבורא: הכוח, האהבה והאינטליגנציה.

להלן שבע הקרניים הקוסמיות של מערכת השמש:

7 הקרניים	צבע	כוכב
1. כוח-רצון	אדום	שמש
2. אהבה וחכמה	כחול-אינדיגו	יופיטר
3. פעילות אינטליגנטית	ירוק	שבתאי
4. הרמוניה-מתוך-קונפליקט	צהוב	מרקורי
5. ידע קונקרטי (מדע)	כתום	ונוס

6. דביקות ארגמן מרס
 7. קסם הטקסיות סגול ירח
- שבע קרניים אלה הינן שבעה זרמי אנרגיה קוסמית הכוללים בתוכם את כל התופעות הקיימות בעולמנו. הן שולחות את התדרים שלהן דרך שבעת צבעי הקשת ומקושרות במערכים שונים, לשבעת המרכזים ולשבע הבלוטות.

שבעה מיתרים

”שבע מנגינות למרגלות המקדש
 שבעה היכלות לקבלת האור
 בשבעה רקיעים ושבעה גוונים
 נגן נא נבלי, שבעת הצלילים...”

אלו הן שבעת התחומים על הבמה הציבורית בעולמנו, שבהן עוסקות שבע הקרניים בענייני העולם:

קרן 1	ממשל, דיפלומטיה ופוליטיקה
קרן 2	דת וחינוך
קרן 3	תקשורת ותחבורה – כספים
קרן 4	אמנות – ארכיטקטורה
קרן 5	מדע ופסיכולוגיה אזוטריה; מערכת החינוך
קרן 6	ממסד הדת
קרן 7	ארגון וסדר בקצב החיים והמועדים

נשמה ואישיות

בכל אחת משבע דרכים אלה – הקרניים – יש שני שלבי התפתחות: השלב הראשון מוביל החוצה, אל החיים הארציים; זהו שלב של פיתוח האישיות. השלב השני מוביל חזרה פנימה, אל החיים הרוחניים; זהו שלב התפתחות הנשמה. כל אדם פוסע בכל שבע הדרכים-הקרניים ומשקף את כל שבעת הצבעים. כל אדם עושה זאת בצירופי הרכב שונים, וכן באינטנסיביות המותנית בשלב-הדרך בו הוא ניצב בסולם האבולוציה.

אחת או שתיים מהקרניים משפיעות על האדם במיוחד. (ראה ציור מספר 15).

הקרן המשפיעה על ההתנהגות היא הקרן של האישיות, למשל, קרן הכוח, והקרן המשפיעה על חייו הפנימיים היא הקרן של הנשמה, למשל, קרן האהבה. שבע הקרניים שזורות מארגים וצירופים מעניינים אצל הטיפוסים השונים, בהתאם למפת הלידה (ההורוסקופ) ולמבנה הגוף והנפש.

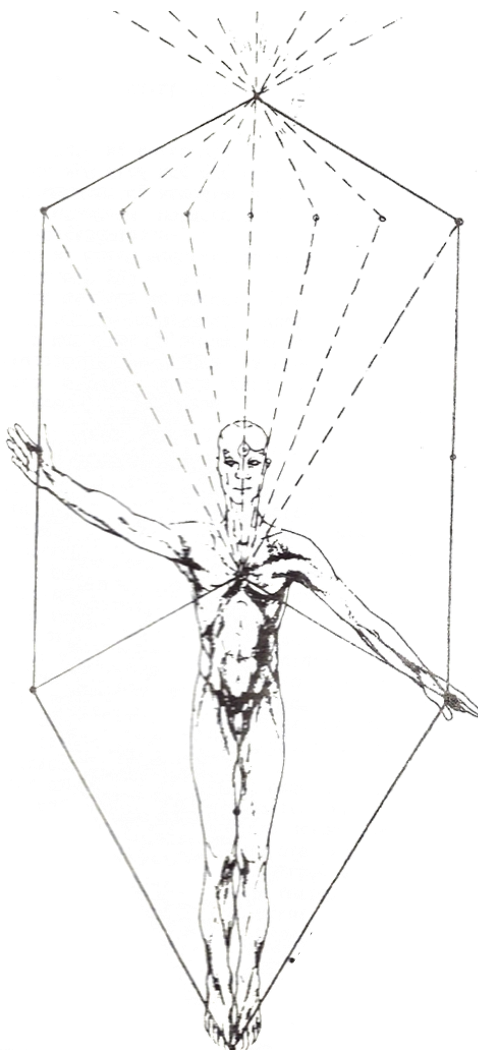
קרן הכוח והרצון – "אצבע אלוהים"

קרן מספר 1 של הכוח והרצון מציגה את **עוצמתו הדינמית** ואת כוחו של הבורא, ומכונה "אצבע אלוהים". מבין חמשת החושים, החוש שלה הוא חוש ה**מישוש**. בקרן זו משתמש הבורא להריסת הישן בכדי לבנות תשתית חדשה. קרן זו הורסת צורות חיים שלא הוכיחו עצמן, ומסלקת תופעות פסיכולוגיות מגוונות, ולכן השפעתה חזקה במיוחד בזמנים מעורערים ועל חברות לא תקינות.

דוגמה לתופעות פסיכולוגיות שקרן זו ממוטטת, היא התפיסה של אדם המייחס לעצמו ולכוחותיו שלו את כל הישגיו, ומחשיב את אוצרות הטבע כמובנים מאליהם ונתונים לבעלותו האינטרסנטית. זוהי טעות, הנובעת מבורות ומהעדר מודעות. אוצרות הפלנטה הופקדו בידי האנושות למשמרת נאמנה ולשימוש יעיל למטרות חיוביות תוך חלוקה נכונה.

קרן מספר 1 מטהרת ומסלקת את תופעות הניצול האנוכי והבלתי מתחשב, למען **ייווצר האיזון העדין בין האדם לבין האדמה**, שהוא קו יסוד בתוכנית הקוסמית של עולמנו. האנרגיות של קרן 1 מערערות ומפרקות את כל המשובש והמוטעה בעולמנו, למען הפרחתו מחדש, על פי עקרונות נעלים יותר של עידן-דלי, מתוך עיבוד הידע אהבה והבנה.

הכוכבים של קרן מספר 1 הם פלוטו, אורנוס והשמש, הצבע – אדום, המתכת – זהב, היום בשבוע – יום א', האנרגיה – אנרגיית הרוח, האיבר בגוף – פסגת הראש והחוש הפנימי – החוש המסנתז את כלל רשמיו של אדם למכלול אחד, לתמונת מציאות שלמה (תיאור האופי של טיפוס הקרניים השונים לקוח מהספר "פסיכולוגיה אזוטריית" מאת א.א. ביילי, הוצאת "לוסיס טרנט" ואין להעתיק או לצטט ללא רשות ההוצאה).

האדם הוא המקלט, הקולד את שבע הקרניים הקוסמיות. הקרניים מגיעות אליו דרך המיסר של השמש וכוכבי-הלכת שלנו, מן המשדר של מערכות כוכבי-השבת. הקרניים חודרות דרך מרכז-הראש, אל מרכז-הלב.

הדמות והטיפוס של קרן מספר 1 הוא איש הכוח, המנהיג השופע כוח רצון ויכולת שליטה. כאשר אישיותו בשלב התפתחות א', הינה בשלב של צבירת כוח ומעמד בחיים הארציים, תכונותיו הן:

התרכזות דינמית במטרה,
 אנרגיה מפרקת
 עוצמה אנוכית
 היעדר אהבה
 בידוד,
 כמיהה לכוח וסמכות,
 רצון לשלוט ורצון חזק לקבל.

בשלב התפתחות מתקדם, שלב ב', הוא מתחיל לפתח חיים פנימיים, לחזור אל עצמו ולוותר על עזרים חיצוניים. תכונותיו יתפתחו במתכונת הבאה:

– שימוש בכוח המפרק להכנת בנייה חדשה,
 – הרצון לעוצמה יקבל כיוון של שיתוף פעולה,
 – הכוח יפעל כמכשיר העיקרי של האהבה,
 – הבידוד ייפסק.

קרן האהבה והחכמה – "החוש השישי"

קרן מספר 2 היא מהות האהבה של הבורא, על המגנטיות וכוח המשיכה העצום שלה. היא מחדירה אל האטמוספירה שלנו את הנטייה לטפח ולטפל, לשמר ולקיים, לאהוב ולהגן על הטבע והאדם ולמצוא:
דרכים חדשות לחינוך ולחידוש זוויות הראיה. האמצעי הנכון לפתיחת דלתות חדשות הוא פניה להבנת האדם.

כיום נולדות בעולם נשמות רבות מקרן 2, כי היא האחראית לריפוי ולתיקון. על הנשמות הללו מוטלת העבודה להכניס את העידן החדש העומד בשער. זוהי משימה של ריפוי האנושות ותיקונה, בהשפעת "המיטיב הגדול" יופיטר, הכוכב הממונה על קרן 2.
 החוש המאפיין קרן זו הוא החוש השישי – האינטואיציה, ופעולתו

היא פעולת הקסם של יצירת הבנה. האנרגיה של קרן 2 היא אנרגיית הנשמה, הצבעים – אינדיגו וכחול, היום בשבוע – יום חמישי, האיבר בגוף – הלב. (כלי מיוחד של הקרן הוא האוזניים והדיבור), היסוד – אתר.

טיפוס קרן 2

הטיפוס של קרן 2 הוא מלא אהבה וכוח של גיבוש ואיחוד. בשלב א' של התפתחות האישיות, כאשר האדם חותר לסיפוקים ארציים, התכונות הן:

הכוח לבנות למטרה אנוכית, היכולת לחוש את השלם" ולהישאר מהצד, טיפוח רוח התבדלות, הרצון לקבל עבור עצמו, כיסופים לרווחה חומרית ושעבוד כל כוחות הנשמה למטרות אנוכיות.

התכונות הבאות מובילות בשלב ב' של התפתחות הנשמה, לשלב שבו האדם חוזר אל עצמו, ואלו המאפיינים הבאים:

בנייה בתבונה ומתוך התייחסות לתכנית האהבה והאור, אינקלוסיביות (כוללנות), כמיהה לחכמה ולאמת, רגישות לכלל, ויתור על ההתבדלות, הארה אמיתית, דיבור נכון מתוך חכמה.

קרן האינטליגנציה בפעולה – "עין האלוהים"

קרן מספר 3 היא מהות האינטליגנציה של הבורא, המצויה בחומר בתור פוטנציאל, והמביאה לידי **פעילות אינטליגנטית**.

החוש האופייני לקרן זו הוא **חוש הראייה**, אשר מתפקד בתור עין פנימית הרואה את החזון של תכנית הבריאה ומעודדת את כוח היצירה. קרן מספר 3 מתסיסה את הכישורים ומעוררת שמחת חיים ופעילות בכל התחומים; היא פעילה במיוחד בעיצוב הסביבה המיידית בעזרת חשיבה נכונה.

האנרגיה שלה היא אנרגיית החומר.

הכוכב האחראי על קרן מספר 3 הוא שבתאי, היום בשבוע – שבת, הצבעים – שחור וירוק, היסוד – אש. האיבר בגוף – הגרון והכלי המיוחד – מערכת העצבים.

טיפוס קרן מספר 3

הטיפוס של קרן מספר 3 הוא איש פעולה נמרץ, בעל כושר תמרון. בשלב ההתפתחות הראשוני של אישיותו, שלב א', ישאף למשוך בחוטים בחיים הארציים, ואלה תהיינה תכונותיו:

הפעלת עוצמה באמצעות רצון אנוכי,
שימוש אינטליגנטי בעוצמה, כשהמניע מוטעה,
פעילות מנטאלית וחומרית אינטנסיבית, מתוך תפיסה שהאנרגיה היא
כביכול מטרה העומדת בפני עצמה.
שאיפה לתפארת, ליופי חיצוני ולמטרות חומריות.
שקיעה באשליה, בזוהר ובאחיזת עיניים.

תכונות אלה יוליכו בשלב ב' את דרכו, בשלב ההתפתחות של הנשמה, להתקדמות פנימית שתתבטא בתכונות הבאות:

הפעלת אנרגיה כדי לגלות יופי ואמת;
שימוש אינטליגנטי בכוחות הנפש לשם קידום תכנית האהבה והאור;
פעילות קצובה ומסודרת בשיתוף פעולה עם הכלל והשלם,
תשוקה להתגלות נכונה של אור ואלוהיות,
היצמדות לפעולה נכונה,
התגלות תפארת ורצון טוב.

קרן 4 של ההרמוניה על-ידי הקונפליקט – השגת האחדות על-ידי יופייה של התגלות

קרן מספר 4 משפיעה על היופי והאמנות. אפשר להגיע להרמוניה רק אחרי קונפליקט. הקונפליקט מעצב את הצעד הבא – ההרמוניה שנוצרת על-ידי סינתזה, פשרה או תיווך.

קרן מספר 4 היא הקרן של האנושות על כדור-הארץ, תפקידה של קרן זו היא לסייע במציאת הרמוניה, לאחר היתקלות בשני הקטבים המנוגדים של כל תופעה, הקוטב הזכרי והקוטב הנקבי. זו קרן האנושות כי החוק של הניגודים, חוק השניים, ניתן לאנושות בתור זרז, קטליזטור, מעין סולם שאפשר לטפס עליו למעלה! בתוך החיכוך בין הניגודים

צומח השלב הבא בטיפוס למעלה בסולם האבולוציה. מתוך חמשת החושים, החוש של קרן מספר 4 הוא חוש הריח, אשר מבדיל בין רגישויות ומבחין בתמצית היופי. קרן זו מביאה צורות שונות לידי שלמות, באמצעות יחסי גומלין ביניהן. הכוכב של הקרן הוא מרקורי, היום בשבוע – יום רביעי, הצבע – צהוב והיסוד – אוויר. הטיפוס של קרן מספר 4 מחונן ברגישות רבה ליופי ובשאיפה ליצור. תכונותיו בשלב א' של התפתחות אישיותו הן:

מאבק מבולבל,
כושר הבחנה לקוי בין גבוה לנמוך,
אפלה פנימית הנובעת מריבוי צורות שונות,
הסתר הפנים של האינטואיציה,
תחושה של היעדר הרמוניה ואי-שיתוף פעולה עם השלם,
הזדהות עם האנושות,
הכרה אנוכית בתועלת המופקת בדיבור,
רגישות-יתר לכל מה שמחוץ לאדם,
משברים תכופים.

תכונות אלה מובילות בשלב התפתחות ב' של הנשמה, כאשר האדם חוזר אל עצמו, לידי:

יצירת אחדות והרמוניה,
קריאה להופעת האינטואיציה,
שיפוט נכון ותבונה טהורה.
פעולת החוכמה נעשית כאילו על-ידי ההשגחה העליונה.

והנה מספר משמותיה של קרן זו, קרן 4:
הזרע שהוא הפרח,
האור בתוך האור,
מתקן הצורה.

קרן הידע הקונקרטי – "דעת הבורא"

קרן מספר 5 היא הקרן של הידע הקונקרטי והמדעים, והשפעתה מאפשרת למיין ולנצל מידע פרקטי. היא עוסקת במיזן לקטגוריות ובהתאמת צורות למיזן ולשייכותן. הקרן מאופיינת על-ידי האינטלקט והאנרגיה שלה היא האנרגיה של השכל. החוש המיוחד שלה הוא מודעות כתגובה על ידע. הכוכב – ונוס, היום בשבוע – יום שישי, הצבע – כתום, היסוד – אש והאיבר בגוף – המוח.

הטיפוס של קרן מספר 5

הטיפוס של קרן מספר 5 הוא מדען המתעמק בשאלות של סיבה ומסובב. זהו טיפוס מתמטי, ובשלב א' של התפתחותו האישית, הוא שקוע בענייני העולם הזה.

תכונותיו הן:

ביקורתיות,

כוח לרצינואליזציה והרס,

התבדלות שכלית,

רצון לידע, המוביל לפעילות בחומר,

אנליזה לפרטים,

חומרנות חזקה ושלילה זמנית של האלוהות,

הכוח לבודד,

השקפות מעוותות על האמת,

דביקות שכלית בצורה ובפעילות צורנית

תיאולוגיה

תכונות אלה מובילות בשלב התפתחות ב' של הנשמה לידי המאפיינים הבאים:

ידיעת המציאות,

הכרת הנשמה והפוטנציה שלה,

כוח להכיר וליצור קשר עם ההשגחה העליונה,

רגישות לאלוהות, לחכמה ולאור,

דביקות בשכל וברוח.

קרן הדביקות והאידיאליזם – "תשוקת העמים"

המאבקים הנטושים כיום בעולם, והמחלוקות בעניינים אידיאולוגיים ודתיים, הם השתקפות המאבק בין השפעת קרן 6 היוצאת להשפעת קרן 7 הנכנסת.

לפי ספירת היהדות, אנו עומדים כיום בסוף האלף השישי לבריאה, והאלף השישי לבריאה הולך ותם. האלף השביעי קרב לבוא – "יום השבת הגדול".

קרן 6 שלטה בעולם באלפיים השנים האחרונות והשפעותיה עומדות לפוג. מטרת קרן 6 הייתה לעורר את האדם לחפש בריכוז ממוקד אחר הנשמה. היה עליה להכין את האדם לקראת רמת המודעות הגבוהה של עידן-דלי החדש. בתקופת שליטתה של קרן 6, שלוש הדתות הגדולות של המערב – היהדות, הנצרות והאיסלאם – אמורות היו לעורר את האנושות, להתמקד ברעיון הנשמה והרוח. אך השפעותיה של קרן 6 בשטח, יצרו שתי תופעות.

האחת – דביקות ואידיאליסטיות – גישה פאנאטית כלפי הדת המקובלת עלינו, והשנייה – גישה פריטיזנית כלפי האידיאולוגיה המקובלת, בין אם זו אנרכיה, פשיזם או מטריאליזם. האדם מתאמץ לכפות את האידיאולוגיה או הדת שלו על הזולת, והרעיון המקורי אבד בדרך. אף על פי כן, השפעתה של קרן 6, קרן הדביקות והאידיאליזם, גרמה לכך שלמרות המטריאליזם השולט כיום בעולם, אין כמעט אדם שאינו מונע על ידי שאיפה אידיאליסטית כלשהי, שלמענה יהיה מוכן להקרבה מסוימת: הדבר מייצג הצלחה מסוימת של המאמצים שהשקיעו מורי הגזע, והישג של האנושות.

בתנאי הלחץ ששררו באלפיים השנים האחרונות, התחיל האדם לחשוב יותר ויותר. הבעיה הרצינית של האנושות כיום היא הרגשיות המופרזת בה היא שרויה. בכל זאת מפעיל בן המערב בימינו את שכלו יותר מבעבר. למרות האידיאולוגיות הלאומיות, הדתיות או החברתיות המתרחקות, לרוב, מהקו הבסיסי שלהן חל שינוי במצב האדם. הרצון לקבל מבחינה חומרית מתחלף לאיטו לרצון לקבל מבחינה רוחנית.

החוש המאפיין את קרן 6 היוצאת, היה חוש הטעם – במזון, באנשים,

בצבע ובצורה, טעם באמנות, בארכיטקטורה ובכל ענפי הידע. במאה העשרים נחשב "טעם טוב" לערך ולמטרה בתרבות כולה. השלב הבא הוא האוקטבה הגבוהה של חוש "הטעם הטוב" – הלא הוא כושר ההבחנה והחוש לערכים.

הביטוי של קרן 6 לחוש הטעם, היה מה שמכונה "תשוקת העמים". אך כשם שקרן 6 מייצגת את הרצון לקבל ואת התשוקות של העמים, הרי במיטבה היא מופיעה כשאיפה לטוב ולנעלה. איבר הגוף – מקלעת השמש (סולר פלקסוס), הצבע – ארגמן, הכוכבים – מרס וירח, היום בשבוע – יום שלישי, היסוד – המים.

טיפוס קרן 6

האיש של קרן 6 ניחן בגישה של דבקות רגשית. בשלב א' של התפתחות האישיות, כאשר כוחותיו מופנים החוצה בלבד, תכונותיו הן:

אלימות,

פנאטיות,

דביקות עיקשת באידיאל, סינוור וקוצר ראייה,

מיליטריזם ונטייה לגרום צרות לאחרים,

חוסר היכולת לראות אף נקודת השקפה פרט לזו שלו,

חשדנות לגבי מניעיהם של אנשים,

היענות לזוהר ולאחיות עיניים, ותנודות בין שני קוטבי הניגודים,

יכולת להיות אישי ולהדגיש את האישי.

תכונות אלו יובילוהו בהמשך דרכו, בשלב ב' של התפתחות הנשמה, לחזור אל פנמייותו, להכיר את עצמו, והן יבואו לידי ביטוי במאפיינים הבאים:

אידיאליזם מקיף ומכוון,

יציבות הראיה על-ידי התרחבות המודעות,

היענות וסימפטיה להשקפותיהם של אחרים,

נכונות לדאוג לעבודתם של אחרים,

בחירה בשביל הזהב,

שלום ולא מלחמה.

קרן 7 – הקסם של הטקסיות – "מילת העוצמה"

קרן 6 של הדבקות הרגשית – התבטאה בדבקות בנקודת השקפה בלעדית. מטרתה הייתה לסגל את האדם בעידן-דגים שעבר, לעולם חדש של ערכים גבוהים, העומד לקרום בשר וללבוש צורה במאה העשרים ואחת. יהיה זה עולם של נקודות השקפה כוללות ומקיפות. כוח החשיבה של הציבור התפתח בגלל השפעת קרן 7, שנכנסה לתוקף בתחילת דרכה לפני כמה שנה.

בעוד שאנשי קרן 6 היו מיסטיים, אבסטרקטיים ולא פרקטיים, כיוון שפעלו **במישור הרגשי** וזלזלו בעשייה הפרקטית, הרי שאנשי קרן 7, בני עידן הדלי, הם פרקטיים מאוד; הם מבצעים במישור הפיזי הלכה למעשה את תכתיבי השכל. בעוד שהדתיות הדגישה את הפער בין הרוח לחומר ובין השכל לגוף ותרמה לפיצול בין הדת למדע, המשימה של קרן 7 היום היא להדגיש **שרוח וחומר אינם** מנוגדים אלא **משלימים** זה את זה; עליה לקרב ביניהם ובעיקר להלביש בבשר את הרעיונות של העידן החדש – רעיונות כמו **סינתזה, אינטגרציה ואיזון** – ולהגשימם על האדמה.

תהליך האבולוציה נוחל הצלחה למרות הכישלונות, הטעויות והעיכובים. אנו נכנסים לעידן מדעי, אך המדע, עקב השפעת העידן החדש, יכיר בקיום החושים העל חושיים. זאת בגלל ריבוי האנשים שיהיו מחוננים בהם, ויוכלו לתפקד גם בחומר וגם ברוח. עם כניסת קרן 7, האדם יגיע לאיזון טוב בין הגוף לבין הנפש והרוח, הוא יפסיק להיות רגשי מדי, דבר אשר הפריע להתפתחותו, ויהיה יותר מאוזן. מתוך רגשיות יתרה מסוגל אדם לרצוח בגין פגיעה בכבוד. בגלל כעס, שנאה או קנאה הוא הגיע למצבי טירוף. רוב המלחמות התחילו בגלל מצבים רגשיים (מלחמת טרויה פרצה בגלל פגיעה בכבודה של אישה).

עתה אנו חשים בהשפעת קרן 7 על הטקסיות, הסדר והארגון בכל פעילות קבוצתית כיום, בארגוני צדקה והתנדבות, וכן בכל התארגנות קבוצתית אחרת. הקסם של הטקסיות והסדר המאורגן להפליא, שישתררו אט-אט בעולמנו, יהיו תשתית לקצב חיים בריא ומאוזן. איזון פירושו יכולת לתפקד על-פני הפלנטה, ולנצל את אוצרותיה בצורה שלא תזיק לטבע ולאדם, כאשר לכל אדם עלי-אדמות לא יחסרו הצרכים הבסיסיים –

מזון, ביטחון וחינוך. בד בבד עם היכולת לאזן את המצב האקולוגי על הפלנטה, ימצא האדם דרך להתקשר אל הקוסמוס ולקבל הבנה והשראה מלמעלה. בשלב יותר מפותח על קרינת קרן 7, כדור-הארץ יהפוך לבעל קרינה חזקה וחיובית יותר. האדם החי על פני האדמה יהפוך לשותף מלא בתוכנית הקוסמית ובתחזוקת היקום.

החוש של קרן 7 הוא השמיעה, המסמלת קליטה טובה יותר. האנרגיה של קרן 7 היא אנרגיית החיות והויטאליות, הכוכבים – אורנוס וירח, הצבע – סגול, היסוד – אדמה.

הטיפול של קרן 7 יכול להיות איש עסקים, בעל יכולת ארגון ובעל נטייה לטקסיות ולאדמיניסטרציה. בשלב א' של התפתחות האישיות, הוא יוצא כלפי מטרת בחוץ, ואז תכונותיו הן:

מגיה שחורה,

שימוש בכוחות מאגיים למטרות אנוכיות,

”יושב על הגדר” עד שהערכים האנוכיים עולים על פני השטח,

אי-סדר הנובע מאי הבנת התכנית הגדולה,

שימוש מוטעה בדיבור להגשמת מטרות אנוכיות,

היעדר-אמת,

מאגיה מינית – עיוות אנוכי של כוחות הנשמה,

תכונות אלה יהפכו בשלב ב' של התפתחות הנשמה להלן:

מאגיה לבנה

שימוש בכוחות נשמה למטרות רוחניות,

הזדהות עם המציאות,

יצירת סדר נכון על ידי מאגיה נכונה,

כוח לשתף פעולה עם מכלול תופעות השלם,

הבנת התכנית הקוסמית

עבודה מאגית של פרשנות נכונה.

פרק עשרים ושניים

האוקטבה של ההתפתחות הרוחנית

נחזור לרעיון שבאדם יש אישיות ונשמה, ובו מתקיימים הלא-אמיתי והאמיתי זה לצד זה. מצבו של האדם – הוא מצב של אי-שלמות, כאשר יש לאל ידו לפתח את מצב התודעה שלו אך לשם כך הכרחי להכיר את אי-השלמות, ולעמוד על סיבות המצב.

אנו ננסה להבין מה אמיתי ומה לא-אמיתי באדם. קודם כל, האישיות היא המשרתת של הנשמה ולמעשה מהווה "צוות משרתים". הצד החיובי והנאמן של האישיות כדאי וראוי לטיפוח. זהו אותו "צוות משרתים" המופקד על משימות שונות בבית האישיות, וגם על פיקוח וניהול "משק הבית". המשרתים הנאמנים הללו מעוניינים לשתף-פעולה עם הנשמה לקידום מטרתיו של "אדון-הבית". משרתים אלו הם אותו גרעין אינטליגנטי בתוכנו, הנכון להירתם לעבודה באהבה ולהביא תועלת, והוא שיעזור לנו לאתר את מוקדי הזוהמה והיאוש בבית האנושי, לחשפם לאור היום ולהשתלט עליהם.

אדון הבית, הלוא הוא – הנשמה, משדר לעברם ללא הרף איתותי-כיוון: האיתותים שלו הם, ראשית: הרצון להתפתח, השאיפה לאור וליופי, הרצון להבין ולתרום, הרצון להתחלק עם הזולת ולשתף פעולה כדי להשיג את מטרת הנשמה: התכלית החיובית שלה – הנכונות להתאמץ, להתארגן ולהשליט סדר בחיים הפנימיים של הבית, וכן בסידורו ובניקיונו.

מן ההכרח ללמוד להכיר את ה"אינוונטר", המצאי, את הנושאים והבעיות, את כל שלושת הקומות בבית המהווה את מבנה האדם. יש להתבונן ולהסתכל על מחשבות, תחושות ורגשות, ולהשתדל להבחין ולהבדיל ביניהם.

התשתית לכל יישום נמרץ של תכונות הנשמה, היא הכרת היש. לא ייתכן שאדם ירחיק לכת בדרך, מבלי לתת דעתו על הצורך בהכרה עצמית המעולה ביותר. בעידן דגים רבים היו האידיאליסטים המנותקים, הפרופסורים המפוזרים, אשר חיו במגדלי-שן.

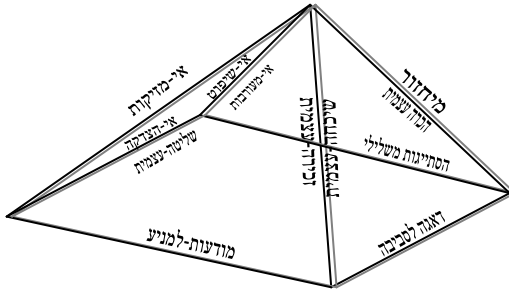
מצב זה היה אופייני לפיצול בין רוח וחומר – שהתבטא בימי הביניים בפילוג בין דת למדע. המדענים הגזימו בבוז למיסטיקנים, לאידיאליסטים, ואלה מצידם – בזו לחומר ולריאליה היום-יומית. מה שדרוש כיום, לרדת ממגדל-השן, וללמוד להכיר את היש – גם את העולם החיצוני כפי שעושים המדענים, אך בראש ובראשונה את פנימיות האדם. כדי להיות אינטנסיביים בחיי היום-יום ובמגע עם הקומפלקס המורכב של אדם וחברה, דהיינו כדי לתרום בצורה אפקטיבית – יש ללמוד להכיר את המבנה הקיים של האדם. זוהי הכרה עצמית המתבקשת בכל תקופה שבה אנו חיים, ובמיוחד בזמננו, שהוא יחיד במינו בין הזמנים בכך ששפע אור זמין לכל המבקש אותו, והאור מתחיל בראיית עצמנו.

על מנת לדרון בנושא ההכרה העצמית, נחזור לחוקים הקוסמים החלים ומופיעים במבנה האדם. שני החוקים משתלבים ומשתזרים זה בזה גם במבנה האדם.

כל אקט בחיי האדם מורכב משלושה כוחות, היוצרים כעין משולשים לצרכים שונים. את סדרי הכוחות במשולשים ניתן להחליף לפי התפקיד של כל כוח במסגרת המשולש. לדוגמה – אפיית לחם צורכת קמח, מים ואש. לרוב בחיי אדם מופיעים הכוח החיובי (הקמח), והשלילי (המים) ויש מחסור באש, בכוח השלישי הקסום! במובן של הכוח הממזג. לפי תורת החשמל של הקבלה, המשולש הבסיסי ביקום הוא הבורא, בתור כוח חיובי, והבריאה בתור הכוח השלילי. כאשר את הכוח השלישי, של חוט ההתנגדות בחשמל, מהווה כוח הדחף להתפתחות ביקום, או כוח הצמצום של האגו! לפי הקבלה, היכולת לצמצם את כל מה שמיותר – זהו הכוח המאגי, המפעיל עבורנו את המיזוג והשילוב בין כל שני יסודות מנוגדים (ציור 16).

אנו נכנה את הכוח השלישי, "הצמצום", בתור עבודה עצמית, כי זוהי האש המאפשרת לאפות לחם מהקמח והמים שבידינו... דוגמה מעולה לשלושת הכוחות היא:

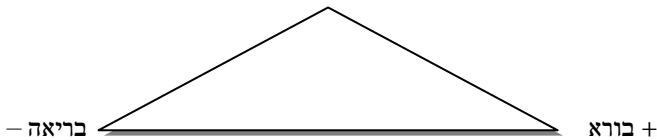
1. יסוד הפעילות והיזומה בחיים
2. יסוד ההפנמה והמנוחה
3. האיזון בין יסוד הפעילות ליסוד ההפנמה – כשהגשר הוא העיכול והעיבוד של הרשמים מהפעילות.

עבודה-עצמית =

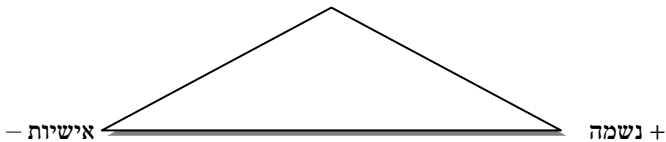
אבולוציה =

אש =

מודעות =

חוק השבע הוא חוק האוקטבה והדוגמה היא הדינאמיקה של סולם ההתפתחות של האוקטבה בתוך החיים. לדוגמה: אוקטבה יכולה להיות גם קריאת ספר:

דו – אני רואה ספר מסוים

רה – אני רוצה לקרוא את הספר

מי – אני מחליט לקנותו

– בנקודה זו של חצי-טון נחוץ "שוק" – זעזוע מלאכותי שיקבע אם

האוקטבה תתפתח ואם אכן אקנה את הספר או לא.

פה – אני הולך לחנות

סול – אני קונה את הספר

לה – אני קורא בספר

סי – אני מפיק ממנו מזון רוחני של רשמים.

– בנקודה זו של חצי-טון שוב דרוש "שוק" של מאמץ מודע לעיכול

המשמעות של הספר, בין הצליל סי ל-דו של האוקטבה הבאה: העיכול יקבע אם איישם את החומר ואשתמש בו לצרכיי, באוקטבה הבאה.

זאת האוקטבה הבסיסית. ביקום יש מיני צירופי אוקטבות והרכבים שונים.

אוקטבת העבודה העצמית

גם תהליך-העבודה של ההתפתחות-האישית הוא אוקטבה עולה:

דו – **הערכה וספיגה** – מסמל את ההערכה שאני מסוגל לרחוש בהכירי

בעבודה הרוחנית הגדולה המתנהלת ביקום, עבודת האבולוציה המהווה את זרימת הכוח-השלישי ביקום; כמו כן, דו הוא לימוד וספיגת הערכים והרעיונות של העבודה הגדולה.

רה – **הסתכלות** – ההסתכלות-העצמית תוך איסוף פרטים כדי לשרטט

מפה של הכרה-עצמית.

מי – **יישום** – המאבק ליישם את הרעיונות החדשים בחיי היום-יום.

– כאן ישנו חצי-טון – הדורש מאמץ מודע להמשיך לקיים את

אוקטבת העבודה-העצמית למרות המכשולים.

פה – שירות – לאחר שעברנו בהצלחה את המהמורות של המשבר,

הצעד הבא הוא מתן שירות ל'עבודה הגדולה' על-ידי עזרה לאחרים בהתפתחותם ושיתופם בדרך.

סול – מימוש – מתגלה לנו, שמימושו של העולם הרוחני, הנסתר, דורש ערוץ או כלי-רכב, שדרכו הוא יוכל להופיע ולהתבטא בעולם הזה... יכולתנו להבין את קטנותנו ואפסותנו, כפי שנוכחנו מההסתכלויות שאספנו, מכשירה אותנו לשמש כערוץ ל'עבודה הגדולה', ולממשה באמצעות עמלנו.

לה – קבלת עזרה – אנו לומדים לאזן את יסוד ההשתדלות הפעילה, עם היכולת להיות ריקים ומוכנים לקבל עזרה והדרכה מהנשמה ומהאנושות המפותחת, המבקשת להורות לנו את השביל.

סי – מדיטציה – הקשבה פנימית. היכולת לזווג בין העולם הפנימי לעולם החיצוני; להביא את הצד הנמוך תחת שליטתו של הגבוה; להיות מקושר היטב עם הכוח הפנימי.

– חצי-הטון בין סי ל-דו של האוקטבה הבאה, דורש מאמץ מודע; לגבש את כל היסודות הללו לשלמות ולמהות התמצית שזיקקת והפקת.

ואלו הם על קצה המזלג חוק **השלוש** וחוק **השבע**, כפי שהם מתבטאים במבנה האדם. יש לדעת, כי מבנה האדם הוא מודל מוקטן של מבנה היקום! והמשולש הבסיסי של מבנה האדם, הוא המשולש שבו הצלע השלילית היא **האישיות** (המורכבת כזכור משלוש ממלכות האדמה: גוף, רגש ושכל); ואילו הצלע החיובית היא הנשמה (שהיא המשולש השמימי – רצון, אהבה ופעילות); הצלע המאזנת היא **העבודה העצמית** – המשדכת את הפלוס והמינוס. מובן שאנרגיה מהמינוס יכולה לעבור לפלוס, כאשר האדם עושה מאמץ בכיוון איסוף הסתכלויות והשתלטות עצמית.

מטרתה של העבודה העצמית, בדרך הרוחנית, היא הכרה עצמית ויישום הרעיונות של עבודת האל-כימיה הגדולה, כדי להתמיר את הברזל לזהב. על-ידי מאמץ של שליטה עצמית, המתאפשר באמצעות הכרה עצמית, ניתן להגדיל את הכוח החיובי (הפרוטון) של אטום הברזל, ולהפכו לזהב, בעל מספר פרוטונים גדול יותר! זהו התהליך של הכשרת האדם לעבודת השירות בתחזוקת היקום.

"אלכימיה אוטורית" עוסקת בהפיכת הברזל הגס של נפש האדם השקועה בגוף וברגש, לזהב של ההתעלות והעידון; ההסתכלות לשם הכרת עצמנו, מאפשרת לנו להפוך מתכות גסות בתוכנו לזהב, דהיינו

לקחת יסודות גסים בתוך חיינו ולהפכם למעודנים. מבנה האדם משול לבית ובו משרתים חצופים ובטלנים, המשתלטים על ניהול הבית ומדברים בשם האדון, הנעדר מן הבית.

כלל א': בהסתכלות פנימית הוא לראות את הרגשות השליליים השולטים בחיי הבית; בקומה השנייה שלו, שם נמצאת מעבדת חיי הרגש שלנו, מתגוררים שני גברתנים ענקים ושתלטנים: הגאווה וההירות, הגאווה היא היומרתנות וההתבדלות האינטלקטואלית, וההירות היא ההתנשאות החברתית המזויפת. כל אדם מעריך את עצמו כטוב יותר מאחרים, בגלל יופיו, חכמתו, עושרו או יחוסו, או משום האגוצנטריות המהותית של אופי הבריות. לפי הקבלה, הדבר נובע מהיות הנבראים ממהות "הרצון לקבל", הכוח השלילי.

ייחודו של האדם המתפתח הוא בדיעה כי איננו טוב יותר מאחרים, אפילו אם הקדים אותם ברמת התפתחותו!

שני הענקים הללו מהלכים לפני האישיות ונושאים לפנייה את כל המבנה המזויף וההפוך של האשלות על עליונות, שהאישיות חיה בתוכה.

משרת מן הקומה השלישית של השכל, עוזר על ידם במשאם הנפוח, ומחזק ידיהם בשקרים. זהו הטיפוס המוכר לנו בחיי הנפש שלנו – העוסק בתוכנו ללא הרף בהצדקות עצמיות; בכל פעם שהמצפון לוחש לנו שטעינו, המשרת הזה מיד מצדיק ומסביר בטענות מטענות שונות, מדוע הצדק היה עמנו, ומדוע היינו חייבים לפעול כפי שפעלנו.

כך מונע המשרת הזה כל סיכוי שהאור יחדור אל תוך הבית האפל שלנו. כי מודעות הינה אור, ומרוב הצדקות עצמיות אין המודעות יכולה לחדור לאפלה, והיעדר מודעות הוא חשיכה!

בבית גדול זה נעשים דברים רבים בחסות האפלה והחשיכה של רגשות שליליים, והחושך כלל אינו מאפשר לנו להבחין ביניהם; אדם אינו נותן דעתו על כל הנעשה בשמו, בביתו הוא, על-ידי צוות המשרתים, הקוראים לעצמם בשמו! וזאת מאחר שהוא, בעל-הבית או הנשמה, בדרך-כלל נעדר מן המעון. הוא שרוי במצב של חוסר ערנות וחוסר תשומת-לב, ואז המעון שהוא הבית הפנימי אינו מאוורר ואינו מטופל בידי הצוות הרשלני.

רב-המשרתים או מנהל-העבודה של הצוות, הוא השכל הישר, הדר בקומה השלישית ומפקח מהמרכז שבין שתי העיניים, על המלאכה. אך מאחר והוא שחצן וגאוותן, ומעדיף להעריך את עצמו ולהשתעשע בבלויים, אין הוא ממלא את מלאכתו כיאות, ולכן המשרתים משתוללים. בתוך האדם מתרחשת פעילות עצומה של קטרוג על אנשים אחרים, מציאת פסול בזולת ולפעמים הטלת דופי וגנאי מילולי; כמה פעמים ביום אנו שופטים אחרים לכף חובה ומותחים עליהם ביקורת!

כלל ב' בהסתכלות: הימנע מלשפוט את הזולת ולחפש בו מומים. נחפש בתוכנו את שורש הבעיה. אגב, הפסיכולוגיה המודרנית אכן מציינת את העקרונות הללו כדרך לפתרון בעיות. הטלת אשם באחרים על המחדלים שלנו, היא המערפלת כענן שחור את העולם הרגשי בפנים ובחוץ. כשאנו רואים התרחשות זאת בתוכנו, ההוראה הקבועה במחשב הפרטי של כל אחד היא: "נא להסתייג מהנ"ל ולא לקרוא לפטפטת הזו בשמו של בעל-הבית".

אך יש הנוהגים לכרסם ולבקר ללא הרף את עצמם, דווקא, על כל פספוס והחטאה, ועל כל הזדמנות שלא ניצלו להגיד דבר חכם או לפעול ברגע הנכון. הנהלת-חשבונות לאין קץ זו מתנהלת בפנימיות ביתנו כלפי עצמנו ואחרים, על-ידי איזה משרת עם ביקורת עצמית של הרס עצמי מהקומה השלישית, בשיתוף פעולה עם משרת רגשי מהקומה השנייה, כשהאחד מטיל האשמות מחוכמות ושקריות, והשני זורק בוץ ועושה גלים – גלי רגשות עכורים ודביקים... החוסמים כל אפשרות לראות מבעד מה קורה באותו בית.

בין הקומה השנייה של הרגש לקומה השלישית של השכל, יכולים לצוץ ניגודים חריפים! האדם בנוי ראשית כל ממערכות של ניגודים, ותחילת עבודת ההסתכלות היא: נא להבחין בניגודים. הקומה השנייה טוענת דבר אחד, והקומה השלישית גורסת משהו הפוך. למשל, הרגש מעצב מיני חלומות יפים, והשכל כלל אינו עומד בתכנון הנ"ל, והגוף הפיזי בקומה הראשונה ממש רחוק לגמרי מלבצע את הדבר. או שבקומה הראשונה הגוף הפיזי לא מצליח לבצע את הרעיונות של הקומה השלישית של השכל, בתוך חיי היום-יום וההתנהגות.

חוק השניים במשק-ביתו של האדם

חיי הנפש של האדם שזורים ניגודים. הניגודים הם החומר הבסיסי להסתכלות עצמית ולאיתור ופיתוח המודעות של ההפכים. הניגודים הם בין עקרונותינו לבין היישום. וכבר אמר איינשטיין, שקל יותר להילחם על עקרונות, מאשר לחיות לפיהם.

כמה שכיחה התופעה של פיצול בין רגש לשכל, בין לב לראש; הרגש רוצה דבר אחד, השכל רוצה דבר אחר. ברגע שאור-המודעות ינוח בו-זמנית של שני הצדדים המנוגדים של אדם תמים וחביב, ועם זאת אנוכי ואגוצנטרי, יזועזע בו משהו. אדם יכול להיות מעודן בתפיסתיו וגס בהרגליו הפיזיים. הוא יכול להיות אידיאליסט בשכלו וברגשותיו, ובטלן בגופו הפיזי או עקר בגוף הרגשי. הוא יכול להיות מעודן ונקי בגופו, אך מזוהם במחשבותיו!

ידוע במיוחד המקרה של האיש בעל רגשי-העליונות, אשר בן-הזוג הצמוד להם הוא רגש נחיתות עז. בדרך-כלל מתקיימים כל הניגודים האלה בתוכנו זה לצד זה, ואין מנוס מהצורך להיות מודע לכך. זוהי התופעה היסודית של המצב האנושי, ועלינו לגשר בין ההפכים על-ידי הבנה פסיכולוגית, שראשיתה הוא להטיל אור על הניגודים – כששני הצדדים ייחשפו בו-זמנית. כי לרוב, רואים רק צד אחד באותו זמן. כשהאדם שרוי בהתרוממות, הוא רחוק מלראות את הירידה מהעבר השני. כמה שכיחים בחברה שלנו אנשים חזקים בחומר וחלשים ברוח! הם מצויים למעשה בין המנהלים את החברה. אך שכיחים גם אנשים חזקים ברוח וחלשים בחומר. כשנוצר פיצול וקרע בין לב לראש, בין ראש לגוף, התוצאה היא תסכול ואכזבה.

לכן, המטרה הנכספת של העבודה העצמית היא האיזון המיוחל בין שני הקטבים! כל מאמץ להטיל אור על תופעות בתוכנו, מביא לידי הבזק של אנרגיה יצירתית, המאפשרת לנו הצצה פנימית חווייתית, ומעניקה לזכותנו רווח אנרגטי כלשהו, שעובר מחשבון בנק האנרגיה של האישיות, לחשבון בנק האנרגיה של הנשמה...

האישיות נחלקת לשתיים: ישנה האישיות המזויפת, וישנה האישיות הבונה והחיובית, זו העוזרת להסתדר מול העיוותים והבטלנים, בעזרת

קולות פנימיים של משרתים חרוצים וערניים. כמובן, כשיש לנו משרתים מוצלחים, חובה לטפח אותם. אך תוך כדי התבוננות בתופעות השליליות שבנו, יש להסתייג ולהפריד את עצמנו מן הדבר השלילי; זהו אקט של מודעות, אשר מכונה "היעדר מעורבות אישית" או "אי-הזדהות".

הלא-אמיתי שבאדם מתחזק בחברה של ימינו עקב הגישה המקובלת של יש לי – אין לי. האדם בחברה שלנו נשפט לפי קנה-המידה של ממון ומעמד – מודל המכוננית, הווילה, הג'וב והבגדים שהוא לובש. הדבר דוחף את האדם למטרות מזויפות – לנסות ליצור רושם על-ידי שקרים, כאילו יש לו את סממני ההצלחה; מרוב שקרים אינו יודע כבר בעצמו את האמת על עצמו. ואז היחסים בינו לבין עצמו הרוסים לחלוטין. הדבר גורר אותו להסתבכויות כספיות ולחיי שקר, מתחים, חרדות ודאגות מיותרות.

בתור תשובה לחברת השפע הצרכנית, הבנויה על המודל הזה של המצליחן, המסתיר מאחוריו אמת נוראה של ריקנות קשה שאיננו יכול לשאת את ההסתכלות לתוכה; בתשובה למודל זה של חברת הצריכה, עונה העידן החדש במכת נוקאאוט: האידיאל הרצוי בעידן החדש הוא **הפשטות**. פשטות בכל: ברגש, בלבוש, באכילה ובסגנון החיים. הפשטות תאפשר לדברים האמיתיים לשגשג ולפרוח. אין כל צורך לנקר עיניים, כאשר האדם מודע לכך כי אין הוא אלא צינור לאהבה ולחכמה של הבורא, הזורמות דרכו באופן הטוב ביותר, כשהוא פתוח ופשוט, מכיר בריקנותו ומבקש איזון.

אכן, זוהי עבודה לכל החיים. לאט-לאט, האדם מתחיל לראות ולהסתכל על האמת לגבי חלקים מחייו; הוא לומד לראות ולהכיר את עברו כפי שהיה באמת, ולפעמים תוך הבזקי משמעות המופיעים כחלקים מחלום. זוהי הזדמנות לסגור חשבון עם העבר, לאורר ולארגן את תכני החבילה, ואחרי שמכירים מה יש בתוכה אפשר לארוז אותה היטב!

ההקפדה שלא להזדהות עם רגשות שליליים ולא להאשים אחרים, מביאה לידי כך שהאדם הופך לבלתי-מזיק, הן במעשה, הן ברגש והן במחשבה. אם ינהג לפי כללי הדרך הרוחנית, הוא יהיה מסוגל לראות כי כל חולשה שימצא בחברו בעצם שייכת לו! ואז יכין שגם חברו עובד – ממש כמוהו, עם נשמה – ואישיות, צד אמיתי וצד אפל, והבית נראה לעין

מבחוץ כמו שהוא נראה, מפני שצוות המשרתים מנהל אותו במקום בעל-הבית הנעדר, אצלו ממש כמו אצל הזולת.

כלל מספר 3: יש להימנע מביטוי אוטומטי של השליליות בדיבור, כי אין חופש לעבוד כל עוד מחטטים בפסולת החיים, שלך ושל הזולת. התבוננות עצמית מתוך היעדר הזדהות, מובילה לידי זכירה עצמית (או שכחה עצמית).

כי מהי זכירה עצמית? את מי נזכור אם הבית כולו מנוהל על-ידי משרתים מתחפשים? ובכן, התשובה היא כי לזכור את עצמנו – פירושו לזכור את אפסותנו. זהו המסלול המוביל אותנו להביא תועלת על-ידי מתן שירות לתכנית הקוסמית – לכל המשתתפים בפרויקט הגאולה של האנושות המהווה חלק בקידום הקוסמוס כולו.

פרק עשרים ושלושה

עם-ישראל וכוכב שבתאי

ראוי לציין כי לפי היהדות "אין מזל לישראל". כלומר, ישראל אינם נשלטים על ידי המזלות. כמה הכתוב מדבר? ב"ישראל", כלומר באדם הרוחני, הלא הוא אותו אדם העובד על עצמו ולמד תמיד. מי שלומד להכיר עצמו ולפעול בהשפעת הנשמה, מתחיל לנווט בעצמו את ספינתו על-פני המים. ידיעת מפת הימים ומזג האוויר, מסייעת לו להכרת הגורמים המשפיעים על הנסיעה, מבלי שיקבעו את גורלה.

תפקיד עם-ישראל בתכנית של התפתחות המודעות בעולמנו, קשור לעבודתו של כוכב-הלכת שבתאי במערכת-השמש שלנו. מספר מהתרבויות הקדומות שחיו על פני כדור-הארץ שקעו, בגין הקונפליקט של חוסר איזון בין רוח לחומר. והדבר חזר ונשנה. ואז הוחלט, בדרג קוסמי גבוה, להקים עם אחד, שייצור זיקה מתמדת של חיכוך מכוון בין עמי האנושות, שיהווה זרז (קטליזטור) בתהליך ההתפתחות על-פני כדור-הארץ. עם זה אמור לייצג את הקשר בין האדם לאל אחד, ואת עיקרון אחדות האל. כל זאת, כדי למנוע שואה מוחלטת, שתומט על ידי האדם עצמו, ותשמיד שוב את אוכלוסיית הפלנטה.

יש לזכור שלפני כ-3,800 שנה, בזמן אברהם אבינו, רווחה בין עמי האזור תפיסה אלילית מוחלטת. אז הוכרז על "פרויקט שבתאי" להצלת האנושות, שבראשו הועמד כוכב הלכת שבתאי, הממונה על הדת, האחריות והכבוד לחיים ביקום. עם ישראל הוצג כסמל לאנושות כולה, לנשמת האדם, הנודדת מגוף לגוף ומגלגול לגלגול כמו "היהודי הנודד" ואינה מוצאת מדרך לכף ברגלה מחוץ להמולת החיים.

"העם היהודי" היה הנווד בקרב העמים, ושוטט ללא הרף, משום שלא זכה ולו במקום אחד למנוח ולביטחון. לאחר אלפיים שנות נדודים זכתה נשמה קולקטיבית זו, עם ישראל, להגיע אל פינתה ונחלתה במאה העשרים, והתרחשות זו סוגרת מחזור שלם בקורות האנושות.

הדבר מייצג צעד קדימה בהתפתחות האנושות, המגיעה לדרג שבו הנשמה זוכה בשליטה על האישיות: דרגה זו מתבטאת בבגרות, בשלות ואחריות, ומהווה למעשה את התחלת הגאולה, אותה גאולת האדם שכל התרבויות והדתות על כוכב הלכת שלנו, מייחלות לה במסורות, במיתוסים ובנבואות.

כפי שלכל יחיד ולכל נשמה יש יעוד שעליהם למלא ולהגשים, כן גם לעמים יש יעוד משלהם, והעם היהודי בכללם. הורוסקופ של יחיד מסייע להבין את יעוד הנשמה האישית, ובדומה לכך יכול ההורוסקופ לעזור בזיהוי נוסחת היעוד של העם.

עם ישראל במזל גדי

המזל שמייצג את העם היהודי – הינו **מזל גדי**. זהו המזל המייצג בהורוסקופ את שיאו של ההישג הארצי בחיים – הגדי מטפס והמעפיל אל ראש ההר, פסגת המעמד בעולם החומר.

פסגת ההר שאליו מטפס הגדי, היא הנקודה הגבוהה ביותר על האדמה, ולכן היא גם יכולה לציין את שיא ההישג הרוחני. מן הצד של החיים הארציים, הגדי הוא סמל הכוח של העמידה בקשיים. מאבקיו הם עם החומרים הקשים ביותר – חומרי ההר, הסלעים והצוקים. בדומה לכך, גם במצב מודעות האדם, הגדי מסמל את שיא החומריות, שמתוכו נולד הניצוץ של הרוח.

הניצוץ האלוהי בוקע מתוך הנקודה של שיא ההילכדות בקליפות ובחשיכה; ואכן, ככל שהגדי מגביה לטפס, כך הוא אוגר יותר אמביציה, נכסים ומעמד, והקליפות מתרבות. בנקודה של כיבוש החומר – מופיעה הרוחניות, אם האדם נוכח לדעת שמאמציו הושקעו בדברים ריקים ושהחיבור לרוח הוא מטרת המסע. או שהוא מביין כי הצעד הבא שלו, הינו איכות מסוג שונה ונעלה יותר.

עם-ישראל בן מזל הגדי מסמל את אותה קבוצת זיכרון חברתי שהיא העם קשה-העורף, שזכה לכינוי "בית-המרי" כי קיבל יעוד רוחני גבוה, אך התעקש לרדת עד מעמקי החומר הגדולים ביותר; ולריב עם הבורא ללא הרף, למרות שהוטמן בו יהלום של ברית עם האל.

היהלום הוא אותה נשמת האור של ישראל שירדה אל מעמקי ההשפלה בגולה, ואחרי כן למעמקי האמביציה של החומרנות המרדנית. היא מייחסת לעצמה, ולא לאלוהות, את כל הצלחותיה. האישיות שכחה את כור מחצבת הנשמה, בגבהי הכוכבים.

בעקבות שלב הירידה לחומר, באה ההתפכחות והכרת היש וגלות הנשמה בנקודה הנמוכה ביותר, ואחר כך – הטיפוס בדרך חזרה למעלה! החיים הם בו-זמנית תהליך עולה ויורד. הם פורצים מהמקור בעת הבריאה, יורדים לשיא החומר, ואחר פונים חזרה למעלה, מועשרים בניסיון שצברו בירידה.

היהלום הוא האוביקט הזוהר ביותר. מקורו בחומר השחור והמזוהם – הפחם – והוא הופך לאבן-החן הזוהרת והחזקה שבעולם. תהליכי הפיכת הפחם ליהלום אורכים מיליוני שנים. זוהי הדוגמה לטרנספורמציה קוסמית, המתרחשת ביקום לעיני מפענחי סודות הבריאה ומביני דבר. עם כוהנים חייב לעבור דרך כל מדורי הצריפה באש וכור ההיתוך של הסבל, כדי להפוך מחברת השפע הצרכנית, לעם ישר-דרך וצמא-דעת.

אמנם, אמצעי התקשורת מעוותים במידה מסוימת את התמונה, בהציגם את ישראל בעיקר כחברת שפע צרכנית וריקנית, כאשר שכבה זו מהווה למעשה אולי 25% מהאוכלוסייה בישראל; ואילו רוב הציבור קשה-יום וחי בדחק. הרי אחוז ניכר מהציבור היהודי בארץ חי היום מתחת לקו-העוני! אין מנוס מהמחשבה, שעם ישראל במדינתו ממשיך ללכת בדרך הקשה, וללמוד על בשרו ועורו כיצד לשאת עיניים למעלה, וללמוד להכיר בכוח מטאפיזי המעצב את התודעה והמאורעות.

האם אין משמעותם האמיתית של הייסורים, היכולת לפקוח את עיני האדם ולהראותו את הצורך לקשור את הקצוות של הניגודים של עולמו, מתוך שלחיצת האדם עד קצה גבול ישותו, נועדה כדי להציל מפיו את הזעקה התובענית לתיקון בלתי נמנע של היקום? זוהי התנסות בעולם שכולו חבורות, השואף להירפא.

כוכב שבתאי ידוע באסטרונומיה, כמביא בכנפיו סבל וייסורים. אך למטבע – שני צדדים. כוכב הסבל שבתאי הוא למעשה המשחרר את הנשמה לאחר שקנתה את החופש ושילמה את המחיר המלא. יש לו גם צד גבוה ונאצל ביותר, והוא ידוע ביקום כבעל אופי מוסרי נעלה ואצילי

מאוד. הנביא אליהו התשבי, האמור להופיע באחרית-הימים, מקושר עם כוכב שבתאי (תשבי = שבתאי).

"רדיפות היהודים" נמשכו עידן שלם ואמורות היו להכחיד את כל הקליפות של העם היהודי. בקלפי הטארוט – הומחש מצב האדם: בתור קלף הג'וקר, "היהודי הנודד", המייצג את הנשמה המתגלגלת ללא מנוח. 56 הקלפים האחרים הם עמי העולם ו-22 קלפי הטארוט המיוחדים – הם מבקשי האמת שבכל דור ודור. עם-ישראל הוא הנרדף בעמים, כי הגויים חשים שאינו ממלא את תפקידו המיוחד – להיות גרעין רוחני לעולם. למעשה, יש כעין הסתכלות שעם ישראל מעכב את שאר הגויים בדרכם, כאשר מלאכתו האמיתית היא להיות מאור לאחרים, ולהוביל כאור בראש המחנה. אברהם נבחר על ידי אלוהים להיות החוליה שתעורר את העמים ולא תניח לאנושות לשכוח את עצמה.

והנה, כותבת אלה בלפר בספר "מנהיגות רוחנית בישראל", תפקידה של מנהיגות בכלל ומנהיגות רוחנית בפרט, הוא לגבש תיאום בין רוח העם לבין מציאות החיים, לגשר בין הבלות החומר והקיום היום-יומי של העם, לבין קדושת הרוח; לתווך בין המצוי והרצוי.

אך עם ישראל – נועד כולו להיות עם מנהיג, שכן, הקיום היהודי כולו מחויב למעורבות בתוך העולם הזה ולמתן בשורה לעולם! יעדו של היהודי עם הגישה של 'ההלכה' המטפלת בענייני דיומא היא לגשר בין קודש לחולין, ולכן זה יוצר את ההתנגשות שבהוויית חייו. הוא נועד לרגישות-יתר ולכאב, למצפוניות יתר ולסבל, לקיום של קרבן וגואל.

אך המבוכה ביהדות היום כפולה ומכופלת: הציבוריות היהודית החילונית השילה מעליה את יחוד הגורל היהודי ורוצה להיות ככל העמים, והנה היא מוצאת עצמה לתדהמתה נאלצת להמשיך ולשאת בתחושת ייחודו של הגורל היהודי לנוכח הלחץ המופעל על ישראל בעולם כיום; כאשר היא מוצגת ככובשת וכישות אימפריאליסטית. עקב כך נוצר אילוץ לשאת את הגורל היהודי הייחודי. וזאת בהעדר מרכז רוחני מוצק בתור בסיס שיצדיק גורל זה, וכתכליתו!

ישראל נוטלת חלק בעולם שבו הינה סלע מחלוקת כישות מדינית, ובמציאות רוחנית של חזיון גאולה עולמית ופלטאריית. יש לשער שכאן

נוצרת אפשרות לסינתזה בין יניקה מהמקורות ומהרציפות הקדומה, לבין עיצוב זהות של יהודי ישראלי עכשווי, היונק מהמקורות היהודיים והאוניברסאליים כאחת; לעיצוב דגם של ישראלי עם תודעת הרציפות ומודעות השבר, המקושר לאקטואליה הפלנטארית וליעוד היהודי, כתשובה לצורך כלל אנושי, ולרוח ישראל כחלוץ בעידן החדש.

עם-ישראל ואופק בתולה

המוטיב השני המופיע בהרורוסקופ של עם-ישראל הוא האופק או הנשמה במזל בתולה. דבר זה מצביע על ייעודו של העם היהודי, שהוא **מתן שירות** לעמים בדרכם לעולם נאור מה שבתולה אחראית על הכלכלה. זהו מזל של יודעי ספר, ועל עם-הספר נמנים גאונים המצטיינים ביצירות אמנות, מדע ורוח. תרומתו הבסיסית של עם-ישראל לקהיליית העמים במהלך ההיסטוריה הייתה יצירות המופת של התורה, הנביאים והקבלה. עם-ישראל מאחד בתוכו את עיקרון השיא החומרני – גדי – מאחר שהוא ידוע בקבלה כבעל "הרצון לקבל" החזק ביותר בין כל העמים; עם עקרון השירות, לפיו נולד עם-ישראל לתת, כבעל נשמה במזל בתולה. וברור שהיעוד של מתן השירות, הינו הטרנספורמציה של המינוס והפיכתו לפלוס.

האנושות כולה אמורה להקים חברה **עתידית חדשה** בעידן-דלי, ותפקיד עם-ישראל הוא להיות חלוץ בהקמת התשתית החברתית האידיאלית. וזוהי התכנית לגבי החברה העתידית: מאחר ששבתאי בונה על ידי הרס הקליפות, אמור עם-ישראל לשלם על כל סטיותיו ולהקים מודל של קבוצה המכבדת 'הנדסת מוסר', ותוך כדי כך ישלמו גם הגויים על סטיותיהם. לאחר כל סטייה של עם-ישראל, באה הגולה ובעקבותיה הזדככות, ואז שוב הפרת איזון בעקבות סטייה. לפי הנביאים יתקיים אחר כך מאבק אחרון בין כוחות-האור לבין כוחות החושך, כשהבמה היא "על הרי-ישראל" והמועד – "באחרית הימים" (יחזקאל ל"ח 16; 8). **מועד "אחרית הימים" המצוין בנביאים זהה למועד השחר החדש של עידן-דלי.** בעידן זה ייראו שינויים אדירים על פני האדמה. כעשרה סימנים מופיעים בנביאים לגבי העת החזויה, וכולם מתקיימים בזמננו. בניגוד לתפיסות המקובלות לפיהן שנת תשמ"ד הייתה אמורה להיות

שנה של שמד, ראתה האסטרולוגיה האזוטרית בשנה זו שנה של מעבר לתפיסה חדשה ולשינוי במצב המודעות של האנושות ושל מנהיגי העולם. ההתרחשות העיקרית של השינוי היא היווצרות נקודת מפנה. חל שינוי ביכולת האדם לתפוס היכן הוא ניצב, והוא מכין עצמו לקראת הכניסה לממד הבא. האדם נוטה להתכחש לשינויים המתרחשים מול עיניו מידי יום. ונצמד לתפיסה חומרית ישנה; דבר זה מוביל לסוג של "קצר חשמלי" היכול להתבטא בשיטפונות, ברעידות אדמה ובמלחמות. כל אלה נובעים מהקושי של האדם לקבל בהבנה את האנרגיות של העידן החדש.

ביחזקאל ל"ז מתוארת תחיית העצמות היבשות, העלאת ישראל מקבר הגולה אל ארץ-ישראל. בפרק ל"ח מתוארת מלחמת גוג ומגוג לפי קיום חזויים מראש: עמי גוג (רוסיה וכל גרורותיה), ועמי האיסלאם מדמיינים לעלות לירושלים מירכתי צפון, "ויש אזכור כיצד "יפלו חלל לפני אלוהי ישראל ברעש אדמה אדיר ובתהום שתיבקע על הר הזיתים (זכריה י"ד 4). לאחר מכן מתואר כיצד תינצל שארית ישראל ותקים סדר חברתי, שיושתת על מערך עשרת הדברות וערכי-ישראל, ויכלול פשטות וצניעות, הסתפקות במועט, יושר ודעת אלוהים.

על הגאולה נאמר – "בעתה אחישנה" (ישעיהו ס' 22). זכו – 'באחישנה', כלומר בהקדם. לא זכו – בעתה.. כלומר במועדה. שני אופנים שונים להתפתחות. ההבטחה האלוהית לישראל הייתה "ובחרת בברכה". אך אם תבחר בקללה – תיספה. אולם יש לזכור כי הנוסחה היא סימון היכולת להתחבר לברכה, "בעתה אחישנה".

כלומר: במועדה אחיש אותה. לאמתו של דבר אכן מתרחשים זעזועים וטלטלות עצומים על כדור הארץ, אך עוצמת הטלטלה תיקבע לפי המידה שבה יפעיל האדם את כוח הבחירה שלו וינקוט באיזון. אם אכן יידע למזג את שני הניגודים באופיו – יצליח להתיך את החושך בתוך האור. המאבק בין ימין ושמאל בתפיסת העולם האנושית, הוא עצם המאבק החוקי המתבטא בדחייה בין פלוס למינוס בחשמל. וכן לגבי שאר הפילוגים. אך הכוח השלישי הקסום הוא התפתחות הכלי של האופי האיתן, דבר המאפשר לכלי לקלוט אנרגיות רוחניות ולשמש מעבד ומאזן, ועל-ידי כך לזנק בקפיצה איכותית, לדרגה גבוהה יותר על הסולם.

היכולת לחיות ביחד בין השונים, כדי שכל אחד יתרום מן המיוחד שבו

ל"תבשיל" המשותף, מתחילה מהאפשרות של היחיד לראות בתוך עצמו הן את הימין והן את השמאל, להכיל אותם ולראות את שני הניגודים מתקיימים בתוכו ומשלימים זה עם זה. על ידי כך האדם יתייחס בסלחנות למגבלה של השני.

לפי החוזה בין ישראל לבין האל (ברית בין הבתרים, בראשית י"ז), נדרש אברהם להיות מודע ליחסיו עם האל ולעובדת היותו "מול אלוהים": "התהלך לפני והיה תמים" – זו דרישת האל מישראל; "תמים" פירושו "שלם" (שה תמים – שה שלם). אדם שלם הוא אדם הנמצא באיזון. נוח היה איש תמים בדורותיו, וזכה לשרוד בתיבה בעת המבול ולהציל את מקורביו. תיבת-נוח היא הסמל למדרך כף-רגל פנימי, לאדם המחובר אל עצמו, ולכן יש לו מדרך עליו יעמוד גם במבול.

התהפוכות והזעזועים בעולם הגדול ילכו ויגברו, ואילו בישראל כבר תשב חברה קטנה, אמיצה וחזקה, שתחיה בהתאם לחוקי יסוד קוסמיים. כל הגויים, ובמיוחד כל החלוצים הנאבקים לשיפור פני העולם, והקבוצה החדשה של "מביני דבר" באים ללמוד מישראל את הלקחים ואת יישומם. אך גם עם ישראל לומד לקח גדול: תפקיד העם היהודי להכין את דגם האדם החדש. אך העם היהודי מבקש להופיע בפני עליונים, כמי שהוא הינו תכלית היצירה. בעוד הוא מתמודד עם התפוכות הקיום. נאמר כי השלמות והיעדר השלמות הן שתי הפנים של אחדות אחת.

וזו במילים פשוטות, הבעיה, כאשר החומר ליצירה הינו העולם, והיהודי משול לאזמל מעולה ונפלא, לביצוע עבודה מבריקה.

אלא שהאזמל רואה עצמו כיצירת האמנות וכמטרתה: הוא רוצה להיות מוצג לראווה ושכולם ימחאו לו כפיים. אין הוא מוכן לפנות את המקום ליצירה החדשה, לאדם חדש הצריך לצמוח בעזרתו, ואשר יהיה בעל כישורים טבעיים ברמה עוד יותר גבוהה.

במקום שהמורה בעל הידע הגדול ייקח את "דגם האדם החדש", ויאמר לו את כל האמת והידע על מנת לאפשר לו להבין מיהו – ולהיות מי שהוא צריך להיות, המסטר הקשיש שומר לעצמו את סודותיו, ולא מוכן להתחלק – כדי להמשיך לשלוט בעניינים: כל תורות העולם כלולות בתורת ישראל, אך מפחד איבוד הבכורה, לא נותנים לגשת. הוא רוצה להמשיך בעידן החדש להיות הילד הנבחר, למרות שבינתיים גדל – וחייב

הוא להירתם לעבודה מבלי לתבוע ייחוס וייחוד. מה גם, שתוך שמירה כה קפדנית, הוא בינתיים שכח בעצמו איך להגיע אל האור.

כשאנו מעיפים מבט על המתרחש בעם-ישראל כיום, אנו רואים פילוגים בין-עדתיים, פילוגים בין ימין לשמאל ופילוגים בין דתיים לחילוניים. לעומת זאת מתרחש גם תהליך אחר – תהייה על מהות החיים ועל שאלות כגון: "הגילה המדע את הנפש?", "היש חיים לאחר המוות?" ועוד. מתברר, שעל מנת להגיע לחיי השקט והשלווה האידיאליים, יש צורך לעבור משבר כבד; כשם שממשבר אישי צומח שלב חדש, כן מתרחש משבר מתמשך במישור הציבורי, על-מנת שישראל תהווה דגם ומודל לכוח רוחני שביטוריו הוא כלל התופעות בעולם.

האינדיבידואליזם של האדם בעולם הגיע לשיאו בתקופתנו, ומהווה ניגוד גמור לרוח הציבור והקהילה, שאפיינה את מהות כנסת ישראל. האקלים האינדיבידואליסטי המודרני, הדוחה כל ארגון מחייב, מקשה של רוח ההווה היהודית, שהיא הוויית הציבור, וזאת כאשר האופי היהודי הינו האינדיבידואליסטי מכל העמים!

הפילוגים החריפים בציבור הישראלי היום, מאפיינים את שלב השיא של האינדיבידואליזם, העובר היום בקורות האדם בעולם. אישיות האדם מגיעה לשיא הייחוד, החיפוש העצמי, ההתעניינות בעצמה, הדגש על עצמה והריכוז סביב עצמה. כשסימפטום הפיצולים והניכורים והפילוגים מגיע לשיאו, מאפיין הדבר את שלב הלידה הקרובה, הלידה של האיזון עם הרוחני. פיצולים והקצנות צצים על פני השטח בכל מקום, תופעות מגיעות לידי אבסורד בקיצוניותן. לא נותר אלא להכיר ולזהות את הסימנים, את פריצתה אל השטח של ישות אנושית ומודעות אנוש ממין חדש; יש לרשום לפנינו ולתת את הדעת על התופעה הכוללת וסיבותיה: האישיות האנושית עוברת לעינינו הפריה רוחנית מאת הניצוץ הזוהר של רוח הקוסמוס, לקראת השתלבות מיידית עם הנשמה, ועם אינטליגנציות ותרבויות ביקום.

האידיאה של ישראל הינה עיצוב קהילה מושלמת, אשר בדרך הטבע כוללת אנשים ברמות התפתחות שונות. גם בלבטיו הקריטיים הנוכחים ובמאבקיו על איזון כלכלי וביטחון מייצג עם ישראל את האנושות הנאבקות למען משמעות החיים ושיפורם.

בעידן דגים הגיע לשיאו הקיטוב בין האישיות לנשמה; כעת אנו חווים את המגמה של המיזוג ביניהן. האישיות השיגה שליטה אדירה במשאבים ובטכנולוגיות, אך הרעיבה למוות את נשמתה. הדבר מתבטא בסימפטום החרף ביותר של האדם בזמננו – הניכור והחסר בקשר, באהבה ובמשמעות; חודדו הפיצול בין רגש לשכל והפילוג בין ימין לשמאל, אשר קיימים בהכרח מכוח חוק-השניים שבהגיעו לקיצוניות הוא מאלץ אותך לעבור לשלב הבא.

הנקודה הנוכחית בהיסטוריה מציינת את שיא התהליך של לידה מבחינת התפרטות מתוך האחדות, האינדיבידואליזציה של האישיות, שהחל לפני כ-37,000 שנה, כשהאדם החל להפוך להומו-ספיינס, האדם החשוב. ולפי מניין התיאוסופיה, לפני זמן רב יותר אם ניקח בחשבון תרבויות קדומות. האדם היהודי הוא המגלם את שיא הפן הקבוצתי של האינדיבידואליות האפשרית באנושיות, על כל בעיותיה.

בשיאו של שלב הנפרדות של הניצוץ האלוהי שירד לחומר, האינדיבידואליזציה האנושית, אשר עם-ישראל מסמל אותה, יש מצב שבו "הרצון לקבל לעצמו" חזק ביותר, עד כדי כך שהיחיד או העם מושך לעצמו בעצמה רבה את כל צרכיו, כמותית. בדתות המזרח מדברים על החיים כתנועה החוצה, שאחריה באה תנועה פנימה. התהליך שציינו, מתאר את התנועה החוצה, לפעילות בעולם שבחוץ, התמודדות וגריפה הביתה. לאחר מכן באה נקודת המפנה – התנועה פונה חזרה פנימה, לכיוון המודעות, אחדות התודעה והיעדר מעורבות אישית. זהו שלב הספיריטואליזציה, כאשר לאחר שנוצר איזון בין הפלוס והמינוס, בחוץ ובפנים, ישנה תודעה באחדות. תנועה זו פנימה והחוצה דומה לכוח הצנטריפוגלי – תנועה החוצה, ולכוח הצנטריפטלי – התנועה פנימה. כשם שפרישות האינדיבידואל אל עצמו והריכוז ברגישות העצמית הן פריו של עץ הדעת, כן המסע בחזרה, כדרך של מודעות האחדות, הוא פריו של עץ החיים. על רעיון האינדיבידואליות של רוח עם ישראל נאמר שהתרומה המיוחדת של עם-ישראל לעולם כבר הפרתה את העמים. ירושלים של מטה היא היום סמל ונושא מחלוקת עולמי בין עמים, וירושלים של מעלה מסמלת אחדות פלנטארית, שלום והבנה עולמית. נותר רק לקוות, שההתמודדות על איחוד ירושלים של מעלה עם ירושלים

של מטה יתנהל בכוח הרוח, וכטרסט או מלחמת-מוחות על יד שולחן הדיונים, ויהווה סמל חי לניצחון כוחות-האור במובן הרחב ביותר. מהות יהודית חדשה תצמח על בסיס יחסים נבונים וידע אזוטרי של מבנה האדם. ר' נחמן מברסלב מסר לתלמידיו, כי הגאולה תגיע עם פרסום ספרים בנושא שיר פשוט, שיר כפול, שיר משולש ושיר מרובע. זהו ה"שיר החדש" לפי רבי נחמן!

הוגה הדעות של העידן החדש, דייוויד ספנגלר מפינדהורן, סקוטלנד, מציג בספרו "התגלות: לידת עידן חדש", את יחסי האנוש הנכונים בתור האידיאל, ואת האהבה בתור המסר של העידן החדש. והנה, כמה מפליא הדבר שתורת ישראל כבר הציגה את אותו מסר עצמו – "ואהבת לרעך כמוך אני ה' אלהיך" ("כמוך" – כלומר תתייחס לזולתך כמו שאתה ביחס הנכון לעצמך – על בסיס היותנו כולנו חלק מ'האחד'). מהות זו נמסרה כתמצית התורה על רגל אחת, כדברי ר' הלל. ובאמת, רעיון זה הוא האידיאה הפלנטארית של כדור-הארץ כולו.

ביחסו לעם היהודי מציג הכוכב שבתאי את **חוק הצמצום**. במסורת העתיקה, היהודי נטל על עצמו עול תורה ומצוות, על ידי ביצוע סדרת צמצומים, האמורים להובילו בשביל הרוחני לידי מסגרת חיים רוחנית. הצמצומים התבטאו בהפרשת מעשר, בויתור על חיי מין בחלק מהחודש, בתפילות מדי יום ובטבילות במקווה הטהרה. היהודי, הרוצה היום לפרש את התנ"ך לאור קוד החוקים של עשרת הדברות ולא לפי הפירוש של הממסד הרבני, יגביל עצמו למסלול חיים חיובי על פי עשרת הדברות האוסר לנאוף, לחמור, לגנוב, לרצוח ולשקר, הדורש לכבד הורים, לשמור על השבת ולכבד את שם הבורא; כל זה מסור לביצועו מהכרה של כל אדם ואדם, בהתאם לצו הכבוד לחיים ולרוח.

כוכב שבתאי קשור עם העיקרון הרוחני של הצמצום. עקרון זה מתבטא במגבלות, שמלמדות אותנו להצטמצם בצריכה, בתביעות ובציפיות. אדם שפיתח את רמת השבתאי שלו הוא זה שהגיע לדרגה גבוהה של צמצום עצמי, בעזרת מערכת חוקים נוספים שהעמיד לעצמו, ובזאת קנה את החופש.

דוגמה לצמצום היא הימנעות ממתחת ביקורת ומחיפוש פגמים בזולת, דבר שמקנה חופש מהתנסות ברכילות זולה. חוק שבתאי איננו אוסר

איסור מוחלט – הוא רק "מייצב" ומצמצם מצבים, שהרי חוק טוב הוא חוק שאדם יכול לעמוד בו.

שבתאי בטלה מלמד לצמצם את האגוצנטריות.

שבתאי בשור מנחה לצמצם את אהבת הנוחיות.

שבתאי בתאומים משפיע לצמצם את חוסר המנוחה.

שבתאי בסרטן מגביל את הנטייה להסתגרות ולהתבדלות.

שבתאי באריה מלמד את צמצום הגאווה וההתבלטות.

שבתאי בבתולה מורה לצמצם בהיפוכונדריות, בהגזמה, בסטריליות ובביקורתיות.

שבתאי במאזניים מצמצם על ידי הפסיחה של שני הסעיפים.

שבתאי בעקרב מצמצם את יצר הזעם, הקנאה, והשנאה העצמית.

שבתאי בקשת מצמצם את הקיצוניות ומלמד "לאסוף חיצים ולא רק לירות אותם".

שבתאי בגדי מלמד שיעור על צמצום על ידי לקיחת אחריות.

שבתאי בדגים מצמצם את הנטייה לתפקוד בלתי מאוזן, ומציב את

הרגליים על הקרקע.

פרק עשרים וארבעה

12 המזלות ומועדי-המודעות של ישראל

לוח השנה האזרחי נקבע לפי תנועת השמש, ולוח השנה העברי – לפי תנועת הירח. חודש עברי הוא מחזור ירח שלם בן $29\frac{1}{2}$ יום בערך. ניתן לזהות את ראש החודש כאשר הירח זעיר ביותר. את הירח הזורח ניתן לזהות כאשר מעל חרמש הסהר מוסיפים קו קטן, ומתקבלת האות העברית ז', ירח מלא הוא עגול ושלם במשך מספר ימים, וירח גורע דומה לזורח, אלא שמוסיפים קו קטן מעל חרמש הסהר ונוצרת האות העברית ג' (בכתב יד).

בראש חודש הלבנה נפגשת עם השמש, כמו בסיפור אהבה. זאת, מזווית ההסתכלות של כדור-הארץ. והנה, בירח מלא – הירח מאפשר קרינה מלאה מהשמש לכה"א ואינו מסתיר את השמש כי הוא נמצא בצידו האחד של כדור-הארץ – והשמש מצידו השני. לכן, מפני שבירח מלא אין חציצת ירח בין השמש לכדור-הארץ, מועד זה נחשב לשיא רמת המודעות של החודש – שיא זרימת האנרגיות מהשמש אל האדמה, ללא הפרעה.

בעידן-דלי החדש יחגגו בכל חודש את ראש החודש ואת הירח המלא שהם פאזות שונות במערכת היחסים בין השמש לכה"א – או בין אור הנשמה לאור האישיות. גם חגי ישראל נחגגים בחלקם הגדול בט"ו לכל חודש – זמן הירח המלא, מועד הבשלות של החודש.

בכל מועד פעילים כוחות אחרים המגיעים לפלנטה, כי בכל חודש נמצאים השמש והירח במזל אחר וביחסים אחרים. מידי זמן קצוב שבים השמש והירח בתנועתם אל אותה מערכת יחסים שביניהם.

לכן, במועדי השנה קיימים מספר יחסים קבועים. קיים הזמן של יום העבודה מ-8-4, הוא הזמן של השעון ויום החול, וקיים זמן טבעי – הזמן הטבעי הינו שקיעה וזריחה, היום הארוך בשנה (הקיץ) והיום הקצר בשנה; הירח המלא של ההשתוות האביבית שהוא – חג הפסח, והירח המלא של ההשתוות הסתוית שהוא – חג הסוכות;

מועדים אלה הם הזמן הטבעי של הטבע. זמן זה עוסק במעמד טקסי אחר שבין גרמי השמיים בכל מועד שונה.

מספר רבי זלמן שאכטר שלומי, כי בכל שנה מתחלקת השנה למועדי מודעות של תקופת האור – בקיץ: מפסח עד סוכות, ולמועדי מודעות של תקופת ההתכנסות פנימה – בחורף; מסוכות עד פסח.

בחורף מתשרי – אנו עדים להתעוררות מלמטה בזמן האפל של השנה. בחורף אנו חיים על פי האחריות, בכוח המעשים והעשייה. ואילו מניסן בקיץ – יש התעוררות מלמעלה, ואנו מקבלים מתנת חיים ואנרגיה שאינה באה על-ידי העשייה, ועל-ידי שאתה מתמיד, אלא היא מופיעה כמתנה וחסד שבא מלמעלה... בכל שנה, באביב, החסד יורד – והחיים מתחילים לצמוח, ואין זה בזכותנו, אלא בכוח האמונה בשיבת הברכה.

כמו כן, הבסיס לעבודה הרוחנית, הינו הכרת האנרגיה הבאה מהסביבה, מהזמן והמקום... המועדים נועדו להיות מקצבי הפיסוק במוזיקת הזמן...

לכן, במועדי השנה קיימים מספר יחסים קבועים.

אני מופיע – וממישור השכל אשלוט

ראש השנה בתרבויות שונות הוא מועד הופעת הטלה (הראש) לאחר השנה של החורף הארוך ותום חודש הדגים. הופעת האביב בלוח השנה האזרחי מתחילה ב-21 במרץ הנחשב ליום שוויון האור והחושך כשהאור מתחיל לגבור וזו תחילת האביב.

במועד הפסח בלוח העברי, החל בירח מלא של ניסן – השמש נע בטלה והירח במאזניים. בכל שנה, במועד האביב, חל חודש ניסן שהוא ראש השנה למלכים כשהשמש עוברת במזל החלוצי טלה. בשיא המודעות של ניסן, ב"ד-ט"ו בחודש (ירח מלא), אנו חוגגים את חג הפסח, שהוא תחילת האביב. ראש-השנה נחגג מספר פעמים במשך השנה: בניסן – ראש-השנה לטבע, בתשרי – ראש-השנה לאנשים, ובשבט – ראש-השנה לאילנות. ראש-השנה של האסטרוולוגיה והמלכים חל באביב. בזמן זה יצאו בני-ישראל ממצרים לארץ חדשה, מעבדות לגאולה. הדבר מסמל, במישור הפנימי, את יציאתו של הפרט מתוך עצמו, מחושך לאור.

חג פסח מסמל את רגע הלידה הפיזית; שכן מזל טלה מסמל את הלידה הפיזית של האדם והיציאה מהרחם ומהאחדות עמה אל הנפרדות של אוויר העולם. "אני מופיע – וממישור השכל אשלוט" – זמן זה גם מסמל את מועד הלידה השנייה בגיל 28 – מועד ההתעוררות הגדולה של האדם המוצא את זהותו.

כאשר העין פקוחה, כל העולם מלא אור

במזל שור, בחודש אייר, חל יום העצמאות של מדינת-ישראל, הלא הוא יום הולדת המדינה ומועד הכרזת-המדינה. לישראל שני תאריכי לידה: האחד 29.11.47 – עת הכריז האו"ם בניו-יורק על הקמת מדינת-ישראל, ו-ה' באייר – מועד הכרזת המדינה בתל-אביב. לפי מפת הלידה השנייה, המדינה נולדה באייר – במזל שור, וזהו המזל המייצג את האדמה החקלאית, החומר, חיי הבשר והנכסים.

במישור האזוטרי מסמל מזל שור את יכולת הראייה, את העין ואת האור של התודעה. זהו כושר הראייה הפנימית המתבטא באינטלקט ובחשיבה. ניתן לראות את מדינת-ישראל כ"עין של האנושות", כסייר וכחלוץ אשר אמור להטיל אור עבור המין האנושי, על-פי היעוד והתפקיד במסלול ההתקדמות, ולהזהירו מפני סכנות, גם אם הדבר עולה לו בעורו הוא. היכולת של ישראל להביא אור לעצמה ולעולם קשורה ביכולת האינטליגנציה למצוא דרכים להביא תשובות ופתרון לסוגיות שונות שהאנושות נתקלת בהן.

הזיווג במזל תאומים

במזל תאומים, חודש סיוון, נתקבלה התורה במעמד הר סיני ואין גדול ממעמד זה בתולדות עם-ישראל. קבלת ספר-הספרים נעשתה במזל **תאומים**, שהוא מזל **הספר, הספרות והתקשורת**. התקשורת הינה המפגש בין עולם התודעה האחת של מעלה – לעולם של מטה, אשר התרחש במעמד קבלת התורה. מזל תאומים מסמל את היכול להבחין בהיבט הכפול של קיומנו – האדם הנתפס כמואר במובן של התודעה האחת –

וכאגו גם יחד, ובכך נוצר מיזוג המפגיש את הניגודים ("אני מבחין באני האחר שלי וכאשר הוא מתעמעם, אני צומח וקורן...").
 אף שבוע-הספר העברי חל בישראל בחודש סיוון. לפי המסורת, בחודש "מתן-תורה" ניתנו שני לוחות-הברית "התאומים", ויש לקשר ביניהם לבין "שני עמודי-התורה" – משה ואהרן. ושני העמודים של איכויות החסד והיראה בעץ החיים.

אני בונה לי בית מואר

במזל סרטן, חודש תמוז, חל שיאו של הקיץ, כשהשמש מגיעה לנקודה הגבוהה ביותר בשמיים, והיום הארוך ביותר בשנה הוא 21 ביוני. לאחר-מכן נסוגה השמש ונחלשת, "כסרטן ההולך אחורנית". ולאחר הפריצה של האביב החוצה, מתחילה תקופה של התכנסות פנימה ודגש על יחסים קבוצתיים או קהילתיים.

בחג זה מתחילה תקופה הידועה כ"ימים המועדים לפורענות", בין צום י"ז תמוז – לבין צום ט' באב. במועד הסרטן, מדגישים את האיכות של הצייתנות והשירות: צייתנות, פירושה להקשיב למעלה – ולעזור למטה: להכיר את הצורך שמתייצב בפניך, על-ידי דומיה, אבחנה, עדינות, ולהיענות.

אני מודע להווייתי

במזל אריה, חודש אב, חרב בית-המקדש. דווקא במזל אריה, שהוא המפואר שבין המזלות, חל החורבן. מסבירים זאת על-ידי חוק השניים. כאשר אין מודעות, הנפילה היא חדה וקיצונית. בט"ו באב חוגגים את חג האהבה, שגם הוא חל במועד ההנאה והיצירה, כאשר אנשים יוצאים לחופשה בחודש החם ביותר בשנה.

מזל אריה מסמל את היכולת של האדם הבוגר להקדין על סביבתו את החום והאהבה של השמש. הוא מייצג את העצמי אשר מסמל יכולת לאינטגרציה של החלקים השונים בנפש.

אני לדודי ודודי לי: אני האלוהי והחומרי כאחת

מזל בתולה: חודש אלול, הוא עת אסיף התבואה וחגיגת הפריזון של האדמה. האדם שטרם במשך כל השנה, אוסף בסוף הקיץ את פירות עמלו. חודש זה הוא חודש החזרה בתשובה שלפני הימים הנוראים. הקריאה לתשובה מתבטאת בפסוק "שובי בתולת ישראל". בבית מוקדש החודש להכנות לקראת החגים, ולארגון משק-הבית לכבוד חודש המועדים הפותח את השנה החדשה. זהו מועד חשבון הנפש וארגון הבית הפנימי של הרוח האנושית לקראת התחלה חדשה הצפויה בסתיו.

אני צועד בין שני הזרמים הגדולים, הימין והשמאל

במזל מאזניים, בחודש תשרי, חל ראש-השנה של העם היהודי שפירושו הוא "ראשית", התחלה מחדש. חודש זה מציין את היחסים שבין אדם לחברו, בין בני-זוג, בין מקורבים, בין ידידים ובחברה כולה. זהו מועד לליבון הנושאים, כגון ההתנשאות, הגאווה, האגוצנטריות ומהות האהבה, על שבע הרמות שבה –

סיפוק צרכים,

ניגודים,

מכנה משותף (השלמה הדדית)

הפריה הדדית,

תפקוד כקבוצה,

מתן שירות,

ומודעות ל"אני" האחד.

במזל מאזניים מתאזן אורך היום עם אורך הלילה. האור והחשכה משתווים והחשכה מתחילה להתגבר. בחודש זה חלים ימי הדין, נשקלים ונמדדים מעשי האדם. גורל האדם וגורל העולם מונחים אז "על כפות המאזניים". בראש-השנה חל מועד העמידה מול יחסינו, הן עם עצמנו והן עם הזולת. אך בעיקר מדובר על יחס העמידה מול האלוהי, כי מאזניים הוא מזל היחסים עם הסביבה, ובין האלוהי והארצי, כאופייני למזל

מאזניים. לאחר סיכום ומיון אירועי השנה, כשהמצוי נמדד לעומת הרצוי, נעשית הבחירה **בשביל הזהב**, שבין המציאות לחזון. **ביום-כיפור** מתאחדים עם הנשמה לבקשת מחילה וכפרה על כל הטעויות. זהו הזמן לפתוח דף חדש – גישה טהורה ונעלה יותר.

סוכות החל בט"ו בתשרי, עת הירח המלא נמצא בטלה, והשמש נמצאת במאזניים, הוא המועד שמול הטלה בו האנוכיות והאגוצנטריות בשיאן. ותכונות אלו צצות ומופיעות על-פני השטח, כך שנקל לראותן לאור המודעות הבוחנת. האנשים יושבים בסוכה, מקום ישיבה זמני, להזכירך שהחיים זמניים ואנו כל העת במעבר. כמובן שגם בפסח, כשהשמש בדיוק חצי שנה לפני כן בטלה והירח במאזניים, חל שיא הגישה של "אני ראשון", וסדר-הפסח שהיה אמור לחולל איזון בין העצמי לזולת, מגיע להשלמתו בסוכה. בסוכה הרוחניות מקבל קדימות עליונה.

אני עולה מן הקרב עטור ניצחון

מזל **עקרב**, חודש חשוון (מרחשון), הוא החודש בו מתחילים להתפלל בארץ ישראל לגשמי החורף. לפי חז"ל: "במרחשוון צמא העולם למים – כעקרב זה". בחודש זה לא נקבע כל חג ותוספת הכינוי "מר" מעידה על מרירותו. ידוע, כי מזל עקרב הוא **מזלו של הלוחם**, אשר בו מתנהלת המלחמה הפנימית על כיבוש היצר והשליטה בכוחות הנפש. בחודש זה מתחדד הקיטוב והניגוד שבין היצר לבין האידיאל. כלומר, האדם יוצא לקראת השנה החדשה עם תכנית ואידיאל שגובשו בחודש החגים, ובחודש מרחשוון מתגלה כוח ההתנגדות של היצר לקבלת העול. במזל עקרב האדם יוצא מן הקרב הזה, נחוש החלטה לזכות בניצחון.

אני מגיע אל המטרה, ופונה אל המטרה הבאה

מזל **קשת** – בחודש כסלו חל ניצחון החשמונאים בקשת גיבורים. זהו הסמל של ניצחון האור על כוחות החושך. בחנוכה, חג האורים, מתרבים הגשמים והקשת מופיעה בשמיים. הקשת מייצגת את הכיוון הנכון שאליו יש לירות את החץ. ואכן, האור המורה והמדריך, משתלט על החושך, וכך

קטן מספק שמן למאור לכל שמונת ימי-המאבק וטיהור המקדש. מובן, שיש כאן הקבלה לנפש האדם, המקושרת עם מקור האור. אל הנשמה שהיא הקשר אל הלב של האל.

אני טובל באור עליון, ואליו מפנה גבי

מזל גדי – בחודש טבת: ימי חנוכה האחרונים נכנסים למזל גדי, וזהו האור שנוולד בדיר בין בעלי החיים, הגדיים. הדבר הוא סמל להולדת ניצוץ המודעות מתוך חילול וטומאה שבמקדש. הלידה החדשה היא בפסגת המאבק נגד הכוחות האפלים של הגדי, המסמל את שיא השאפתנות וההדיפה במרפקים, אך גם את הברכיים: הכניעה והכריעה. הגדי הוא היכולת לעבד את כל התנסויות האדם על האדמה, ולהגיע אל הרוח כשאתה רב ניסיון ומודע.

מים חיים הזורמים עבור כל צמא למים

מזל דלי – חודש שבט, הוא מועד חגיגת ראש-השנה לאילנות, בט"ו בשבט חוגגים את חגה של ממלכת הצומח הנפלאה המייחדת את כדור-הארץ מכל הפלנטות, ומביאים את תרומת האדמה, פרי ביכורים בראשית החורף, לתצוגה של תבונת היקום. האדמה היא מפעל המפיק את הצומח בתהליכים פוטוסינתטיים מורכבים, ומעניק את פריו במזל דלי, מזל האדם. ממלכת הצומח היא ברכת האדמה לאדם בחגו: האדם נועד לעבד את כרם-היקום בשמחה ובברכה. האילן הוא במסורת הקבלה עץ החיים של היקום.

בירח מלא של שבט, השמש בדלי, והירח באריה. זהו צמד המזלות של העידן החדש, וט"ו בשבט הוא חג האילן והאדם, כי דלי הוא מזל האדם. בחודש זה אנו מחלקים לכל צמא את המים החיים ממעיין הדעת. זהו המזל של שירות האנושות.

עוזב אני את בית אבא, ובפנותי חזרה אני משרת ועוזר

במזל דגים, חודש אדר, נסגרת מחרוזת החגים. דגים הוא המזל האחרון בין 12 המזלות, והוא מאחד בתוכו את כל המזלות, לכן חל בו חג פורים, העליז והשמח שבכל החגים. חג זה הוא החג שבו דברים הפוכים מתיישרים, כי הראי העקום של פורים מיישר את כל אשר הפוך בעולמנו בהווה.

נהוג לומר, כי בעולם של כדור-הארץ רואים הכול הפוך, אבל בפורים, המסכות עולות ונופלות, והאמת צצה על-פני השטח. חג פורים הוא חג העידן החדש בישראל. בספר הזוהר נאמר, שחג פורים הוא החג היציב ביותר מבין החגים היהודיים, החג אשר יחגגו גם בעת בוא המשיח; כי ההפוך התיישר בו, שכן בידי המן הייתה תכנית להשמדת עם-ישראל, והתוצאה הייתה דווקא שמחה והצלה לישראל.

בסיטואציה זו חבויה אמת, המתייחסת לחוק-השניים, חוק הניגודים, אשר החיכוך ביניהם מתבקש להוביל את האדם לידי הבנה כוללת יותר, וזו המטרה של בית-הספר הפלנטארי. האדם העלוב והמגוחך יוצר ומעמיד לו דמות של "סופרמן" אידיאלי, ומתוך תפיסה זו צומח ונוצר האדם הבריא והמאוזן. התדר הגבוה יורד אל הרובד הנמוך ומצמיח את המאוזן והבינוני. בפורים מתאים לספר, כי בחברה הסינית הנאורה, נהוג היה לשלם משכורתו של רופא-המשפחה, רק כאשר מצב הבריאות של כל בני המשפחה, היה משביע-רצון. רק אז היה הרופא ראוי לשכרו.

פרק עשרים וחמישה

אגדת שלושה וארבעה

חוק הארבע מסמל את עולם החומר

1. מהות החומר אינה יכולה להיתפס על ידינו, אם לא נקלוט את הרוח שבחומר ואת החומריות שברוח.
החומר הוא רוח בדרגות צפיפות (Density) שונות, והרוח היא חומר עדין שבעדינים.
2. גם האנרגיות הנפשיות העדינות ביותר הינן סוגים ודרגות של חומר; נושא המשקעים (הסובסטנסים) של האנרגיות הנפשיות (מהעולם של מודעות האנשים), ראוי ליחס של עיון ומחקר מיוחד. מר גורדייף מסר לאוספנסקי את "טבלת המימנים" המפורסמת, אשר פורסמה בעברית בספר "חיפוש אחר המופלא" בהוצאת שוקן; זהו סולם דרגות צפיפות החומרים, החל בברזל – וכלה במגנטיום חייתי ובאנרגיות יצירה.
3. אכן, חוק הארבע מסמל את ארבע הדרגות הבסיסיות המסמלות את הסולם של עולם החומר – אש ומים, אוויר ואדמה. סמל חוק הארבע הוא:
א. **המרובע** – סמל החומר הגולמי.
ב. **הצלב** – סמל החומר המעובד – חוק, צורה וסדר, מוטבעים בחומר על ידי הרוח.
4. חוק הארבע של החומר מיוצג על-ידי המספר 4. אם ננתח את צורתו, המספר 4 מורכב מצלב (החומר), ועליו רוכב חצי הסהר – סמל הרוח. העיקרון של **חוק החומר** הוא **הסמכות המגבילה והתוחמת** תחומים, הצורך במשמעת ובהכרת גבולות, **הבונה את הכלי של החומר** – לשימוש הרוח שהיא נטול-הגבולות.
4. היקום הפיזי כולל הגוף הפיזי – מיוצג בידי **יסוד האדמה**.
המישור **הרגשי** מסומן על-ידי יסוד המים בטבע, היסוד שבתוכו וממנו החלו החיים עלי אדמות.

המישור האינטלקטואלי מיוצג על-ידי יסוד האוויר – לפיו האדם מעצב את תמונת החיים בכוח המחשבה, ואין העולם אלא בבואת תודעתו.

המישור של הנשמה מיוצג על-ידי יסוד האש, שהינה האור – אור הנשמה המאפשר לנו לראות את האמת.

פרשת חמשת הגופים המקודשים

פיתגורס ראה במספרים את האידיאות של החומר. את תורת-המספרים של פיתגורס מאמת אפלטון, הקובע כי הרמוניה מספרית היא היא הטובעת את הצורות בחומר. כל אחד מארבעת היסודות הגשמיים בטבע – הוטבע במתכונת **המספר**. אכן, לכל אחד מארבעת היסודות, יש צורה שבחומר או גוף גיאומטרי וגימטרי (מספרי), המייצג אותו.

1. הקוביה מוגבלת על-ידי 4 מרובעים ומייצגת את יסוד האדמה.

שלושת הגופים הבאים מוגבלים על-ידי משולשים:

2. **הארבעון** (טטראהדרון) מוגבל על-ידי 4 משולשים ומייצג את **יסוד האש**.

3. **המתומן** (אוקטאהדרון) מוגבל על-ידי 8 משולשים ומייצג את **יסוד האוויר**.

4. **העשרימון** (איקסאהדרון) מוגבל על-ידי 20 משולשים ומייצג את **יסוד המים**.

אם כן, מנין לנו הגוף החמישי?

הגוף החמישי מתייחס ליסוד החמישי, יסוד האתר. מושג האתר מתמזג עם מושג "הכלי" או המיכל הכולל והמקיף בתוכו את כל שאר ארבעת היסודות. הגופים שבכדור העולם הם חמישה: אלה שבתוך הכדור – האש, המים, העפר והאוויר, והאתר נושא הכדור – הוא החמישי, אמר פילולאוס הפיתגוראי.

את היסוד החמישי מייצג התריסרון (דודקהדרון), בן 12 הפיאות, המוגבל על-ידי מחומשים משוכללים. המחומש הוא הסימבול הבסיסי של האדם – כאשר כל ארבע הגפיים עם הראש – מהווים חמישה איברים למחומש.

התריסרון מייצג את העובדה, שדרושים 12 בני-אדם, כדי ליצור קבוצה, המתפקדת על כל המישורים ומגיבה על כל מלוא הסולם של התנודות ביקום. לדוגמה – 12 בני ישראל, 12 מושבעים במשפט, 12 "השליחים" של ישו, 12 התלמידים של ר' שמעון בר יוחאי, ו-12 החודשים בשנה.

היום אנו חוקרים את הסימבוליות של הגופים המקודשים ואנו רואים כי הטיפול בצורות המשוכללות הללו, הביא את תלמידי פיתגורס לידי הכרה במשמעות הקוסמית של הכדור. הם היו מי שהורו על צורתה הכדורית של הארץ, וכן הניחו מבנה "כדורי" של הקוסמוס. אך התריסרון המייצג את יסוד האתר, הוא הגוף בעל 12 הפאות ו-20 הנקודות. זאת, ההיפך מן העשרימון, שהינו בעל 20 פאות ו-12 נקודות. התריסרון הינו, למעשה, חמש קוביות זו מתוך זו. כל אחד מחמשת הגופים מכיל את כל הארבעה האחרים בתוכו. כל חמשת הגופים מצויים בטבע, כי כל הקיום מתממש בצורות חסכניות מושלמות, כגון פתית-שלג, אך במישור דו-מימדי, יש לנו בינתיים ארבע צורות גיאומטריות פשוטות, המסמלות את ארבע היסודות הבסיסיים: מרובע (חומר) ועיגול, חצי-סהר ומשולש, התריסרון סגלגל כביצה.

טבלת החומרים

צורה	מהות	איכות	חומר		
משולש	– נשמה	– אש	– אור	– מהות	
חצי-סהר	– שכל	– אוויר	– גז	– צורה	
עיגול	– רגש	– מים	– נוזל	– איכות	
מרובע	– גוף	– אדמה	– מוצק	– חומר	

החומרים – הינם המשקעים של הרוח

כפיתוח הרעיון של המרובע (או הקובייה והגביש) – שהוא סמל החומר, נראה כיצד המרובע הופך לצלב. נעקוב אחר ספרה של אליזבט הייך, "החניכה לאמת", אשר בו כתבה על הצלב: הצליבה על הצלב זמן-חלל. אנו ממשיכים להתבונן, ורואים, כי סמל הצלב הוא החותם של הצורה אשר בחומר – הצורה אשר הוטבעה בחומר על-ידי הרוח.

מפי האר"י הקדוש, למדנו כי כאשר הבורא האציל מעצמו את האור הראשון – "ויאמר אלוהים יהי אור" (בראשית א, 3) החכמה הייתה בו באור, מן החומריות הדקה שבדקות.

בספירת כתר ידוע ששיווי-המשקל הוא מוחלט, אך ב'אור החכמה' כבר יש מן התנועה שבין הפלוס – אור – לבין המינוס – הכלי או המיכל. ברם ברמה של 'אור החכמה' – רמת האידיאות הקוסמיות, עדיין לא היו כל עיוותים בחומר. כל מה שאיננו באחדות, ומצוי באוקטבה היורדת של הבריאה הינו השתקפות שיש בה מהעיוות: ככל שיש אינסוף סוגי נשמות, כך יש אינסוף סוגי עיוותים. כל עבודת האדם, על פלנטה זו או במקום אחר, היא להקטין את מצב העיוות. להוריד קליפות ולקרב עצמו אל האחדות. אף המלאכים הגבוהים ביותר נמצאים בדרגה זו או אחרת של עיוות.

לעומת זאת, אם נתחיל מן הקצה השני של הסקאלה – הרמה של הזעיר שבזעיר – עולם החלקיקים, נגלה כי בתוך כל אטום של חומר, לפי תפיסה מסוימת, ישנו האור – הגרעין של המודעות, מודעות האטום. בכל אטום יש חומר, ישנה ישות בעלת חיים – הישות (Elemental) שהינה חיי החומר, 'החיים הקטנים' המפכים בכל אטום שבחומר.

במסגרת תהליך האבולוציה של המודעות או האוקטבה העולה – כל אינספור 'החיים הקטנים' הללו, אשר לאינסוף צורות-החיים שבקוסמוס – חותרים ליתר הרמוניה. אף אם בעיני המסתכל, בולט התהליך השני, תהליך האינבולוציה או האוקטבה היורדת של הבריאה – שבה חלקיקי החומר שואפים להשתלטות, דבר המביא לאנטרופיה והתפרקות (כאוס). כי הם שואפים להיזון מן הכול, מתוך רצון לגדול על חשבון הכול, ועל חשבון עצמם. זהו חומר בלתי-אינטליגנטי, יחסית ללא מודעות.

הקוסמוס כולו מפכה חיים, מאמץ ועמל – האוקטבה העולה של המודעות, ומשחק-הגומלין בינה לבין האוקטבה היורדת של החומר, מקיימים מתח, פעילות ותסיסה ביקום. תפקיד היחסים הוא להביא לידי מצב של מודעות בניצוץ האלוהי, על-ידי החיכוך המתמיד בין השניים. וסבל רב נגרם בעטיו של החיכוך הזה.

זהו מירקם היחסים אשר מפתח את רמות המודעות הנמוכות יותר. כוחות כמו כוח-החיים וכוח-המודעות, מתלבשים בחומר במסגרת חוק

המחזוריות, לובשים ופושטים צורה. דרך חלקיקי-החומר, הם שואפים להגיע להרמוניה ושכלול גבוהים יותר. צורות-החיים המלוכשות בחלקיקי חומר מתקדמות על-ידי התפתחות האינטליגנציה. ואילו הרוח המפתחת אותן והמעצבת צורה לחומר, עובדת דרך כוח האהבה והאחדות.

מה בין מחשבים לבין התפתחות?

מתוך התנסות נאיבית ונבערת בכל התלאות והסבל שעל כל רמות הקיום החומרי. צורות-החיים השונות לומדות את "חכמת-הלב". הלב הוא המכשיר המשוכלל ביותר והמגנט הגדול ביותר ביקום, שעמו נוכל לקוות לעבוד... כאשר מעוצמת התלאות והמכות של הקיום, נשרפות אותן קליפות של קהות, בערות ואטימות.

אכן קיימת 'אי-ידיעה' נאיבית, ספונטנית וראשונית, כפי שממליצות תורות-מזרח מסוימות: לגשת אל ההתנסות התחושתית, לאחר שהגעת תחילה ליכולת להתרוקן, ולחוות חוויה ספונטנית ישירה, וללא דעה מוקדמת. על מצב כזה, דובר רבות בתנועה הרוחנית של ילדי-הפרחים.

אפס, יש שהבערות לובשת צורה מעוותת כליל, כאשר האדם כבר מתוחכם וממוחשב, וכבר איבד את התמימות. ועם זאת הוא נשאר נבער מדעת ולא-מודע למצבו ביקום ולעצמו, ובנוסף לכך הוא עשוי להיות יומרני ושקרן. לאדם כזה אולי מושג מוקדם על המציאות ועל טבעה היה עלול לעזור, כי הוא לא ילמד מן הניסיונות והמכות את "שיעור הלב", וימשיך להסתגר יותר ויותר בקליפותיו. אפשר שהוא פשוט לא יוכל להשתתף בשיעור ולעבור את השער של "החניכה" לעידן החדש.

לעומת זאת, אם יבין האדם את נצחיות הכוחות הפועלים ואת זהותו הקוסמית עם רוח היקום כולו, הוא ישתחרר מן התלות בפחדים מן המוות; שכן אז הוא יקלוט את הבנת טבעו האלוהי, העובר פיתוח בתנאים של מחזוריות הצורות בטבע, בהיסטוריה ובאדם. בדרך זו הבנת הרעיון של המחזוריות והגלגולים (Reincarnation), תשחרר אותו מפחדי-המוות, ותפתח בפני האדם את שערי הקוסמוס.

בטבע חוק הארבע הינו חוק המחזוריות של ריתמוס הנשימה

המקצב של המחזוריות במימד הזמן:

ארבע פאזות בחודש,

ארבע פאזות ביממה;

ארבע עונות השנה (ראה ציור מספר 17).

כל אלה בתחום ממד הזמן – השנה.

ובממד המרחב – עולם

חוק הארבע מתבטא בארבע רוחות השמיים. במפה האסטרונומית, המזרח מופיע בצד השמאלי, כי גלגל המזלות מסתובב בכיוון השעון בהתאם לסבוב כדור הארץ. ולכן באופק מופיע טלה בבוקר ואחריו שור, תאומים וכן הלאה. חוק הארבע חל גם על ארבעה שלבים בחיי אדם: ילדות – צמיחה – בגרות – וזקנה – כל אלה **במודעות האדם**, או **בנפש**.

ריתמוס הנשימה

אנו מגיעים להכרה שיש לנו בספר זה עניין מרכזי בחוק הארבע, בהקשר לכך שספר זה עוסק ביחסים בין **עולם (מרחב)**, **שנה (זמן) ונפש (תודעה)**. חוק הארבע הינו הגשר הנוכחי שעל פניו ניצבת עתה האנושות, בעימות עם תחזוקת הפלנטה וזיהום המים והעולם הרגשי.

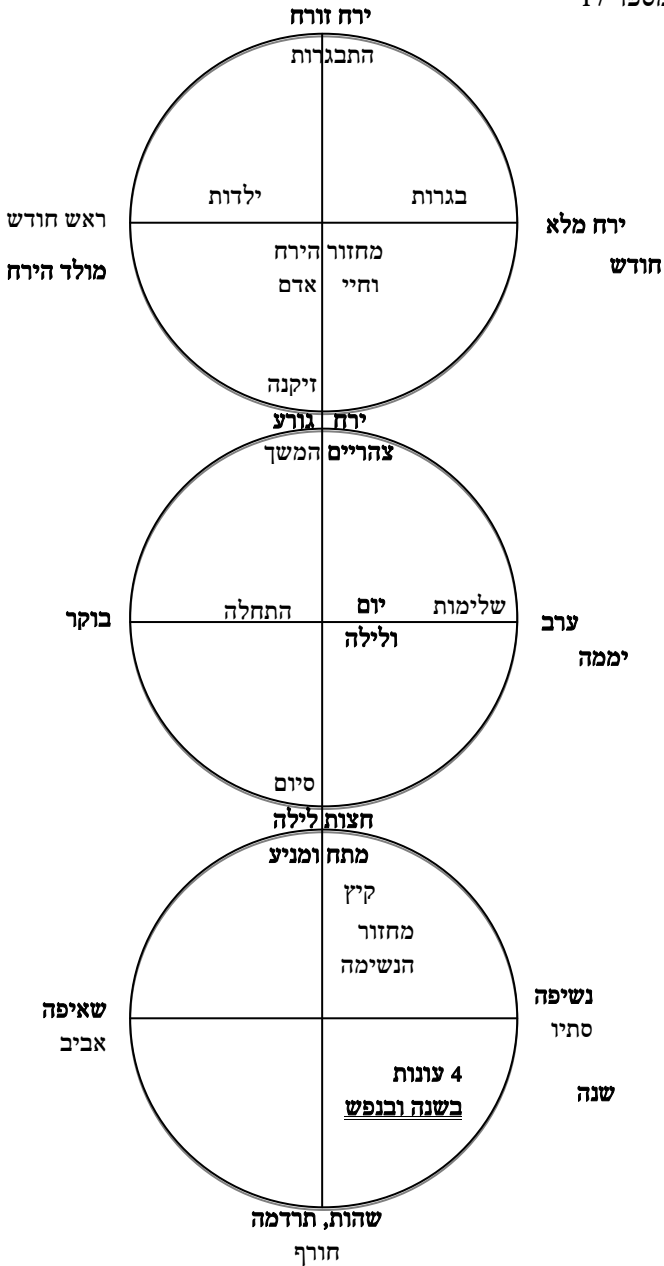
נציין ונזכיר, כי הארבע מסמל גם את הריתמוס הגדול ביותר של היקום – ריתמוס הנשימה, מקצב נשימת החיים.

אנשימה, המאסטר של שיטת "השוטוקאן" בקראטה, הסביר בביקורו בארץ, כי מה שמחבר את הגוף אל הרוח – זו הנשימה.

המקצב הגדול של הנשימה – **שאיפה פנימה** – שהות טעונת מתח היוצר מניע – **נשיפה החוצה** – ושהות של ריקנות – הוא מקצב של הארבע, השולט בכל מעשי הבריאה ובנפש.

זהו מקצב של הפנמה והחצנה, קבלה ונתינה, קליטה ופליטה, התמלאות והתרוקנות.

ציור מספר 17

פרק מספר 10 מתוך כרך "אינסוף" בכתבי "אגני-יוגה":

'הנשימה הקוסמית של אם-העולם חדורה בכל – אכן, הכול ספוג בה, החיים נעים, נושמים את נשימתה. למן גרגר האבק הזעיר ביותר, ועד למרחבים האינסופיים שאין לאומדם. כיצד ייתכן שלא להכיר בכוח המניע את היקום! כיצד אפשר שלא לטעום את מהות ההוויה! אמוד את מקצבי האנרגיה היקומית, והבן את מקצב האבולוציה, אשר מהותה בלתי משתנה, ושיעורה – התופעה של האינסוף.'

'אתה, החרד מן הקץ, הפנה פניך אל עבר זוהרה של אם העולם, ואשר את הבנת האבולוציה. אין סוף למסרים הנשלחים מן ההרים. אין גבול לאישורים מן העולמות הרחוקים. אין קץ לאוצרות הטבעיים של העולמות הנראים והלא נראים.'

'אתה החרד מן הקץ, פנה לכל ארבע רוחות השמיים ואמור: "הבה נדע את האינסוף!" משאביך הם הפסגות והכוכבים של האדמה, אשר זרמיהם בלתי-מוגבלים. אילו רק ידעו האנשים כיצד לאסוף את זרמי האינסוף הנמצאים בתנועה נצחית, מעבדת-החיים הייתה מגשימה את תכליתה.'

'עידן האש קרב ובא. מצא לעצמך אומץ-לב וחכמה, כדי להקביל את פניו. סמל הנחש, הלופת את זנבו, מציג את מעגל האירועים של האבולוציה. הספיראלה היא שביל הטיפוס למעלה.'

'אתה, החרד מפני הקץ, זכה את עצמך בכוח הספיראלה של האור – ובאש החלל. הבה נאמר נא: "מה יפה היא נשימת היקום!"'

האסטרוולוגיה מוסרת לנו את המפתח לריקוד הבריאה ביקום: כאשר אנו מוצאים את מקצב הארבע הבסיסי בעולם הפיזי, או בריקוד החומר המתבטא בתנועה של ארבע היסודות בעולם.

את מחזוריות הנשימה אנו מוצאים בשנה ובנפש (ראה ציור מספר 17). האביב הוא מועד השאיפה פנימה וההתמלאות באנרגיות רוחניות. זהו מועד השיא של מודעות השנה.

הקייץ – הוא עת החזקת האוויר בפנים: המתח יוצר את המניע לפעולה. בסתיו אנו נושפים החוצה ופורקים את המתח – מבצעים ומוציאים לפועל את מה שקיבלנו באביב...

ואילו בחורף – אנו שוהים במצב רדום שלאחר התרוקנות. זרמי האנרגיה של האדם והעולם מתחלפים בין הקטבים והצירים של האנג – צפון-דרום, והקו האופקי – מזרח-מערב. זרמי אנרגיה אלו, הינם למעשה, הנשימה. הנשימה הינה "כוח החיים", הנמצא בתנודה בין גאות לשפל, על הציר האנכי של רוח וחומר (כתר ושורש) וגם על ציר הפולאריות האופקית, של שני צידי הגוף – ימין ושמאל.

למרבית האנשים יש עין או יד או רגל חזקות יותר מהשנייה. אם יד שמאל חזקה יותר, אפשר להניח שאולי הטבע הבולט של אותו אדם הינו הטבע המקבל הפאסיבי. אם ישנה מחלה ביד ימינו, הדבר עשוי להצביע על מחסור בביטוי עצמי דינמי. ומחלה בצד שמאל של הגוף, יכולה להצביע על היעדר שקט פנימי ורגיעה לצורך עיכול רשמים.

המגנט בעל ארבעה הקטבים

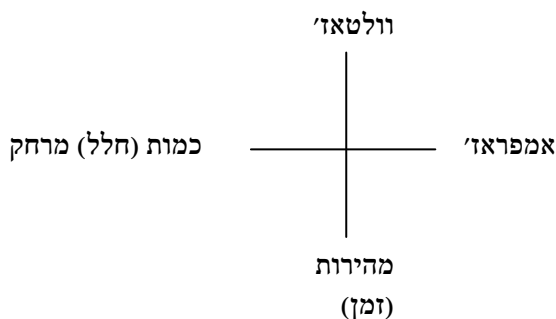
הזכרנו בפרק 2 את הדרך, בה הפולאריות האנכית של האדם מופיעה לאורך ציר אנכי של שבע רמות המודעות של הציר הזה, כאשר הקוטב החיובי – למעלה, והשלילי למטה.

בנוסף לפולאריות האנכית, מבנה האדם מספק גם פולאריות אופקית, המעניקה קוטביות שלילית וחיובית גם לשני צידי הגוף – שמאל וימין. בדרך זו, הופך האדם למגנט מרובע (בן ארבעה קטבים או עלי-כותרת), וכל חוקי החשמל והמגנטיות בפיסיקה המודרנית, חלים גם על המערכת האנושית.

הצלב של טבע האדם

אכן, את הפלנטה אימא אדמה (ואת צ'אקרת השורש השביעית של בסיס-השדרה), נהוג לייצג על-ידי הסמל של המרובע או הצלב, (ארבעה קטבים) או – ארבעה עלי-הכותרת.

צלב החומר – חותם הצורה שהרוח מטביעה בחומר

הוולטאז' הינו מתח החשמלי שבין שני הניגודים המופיע על הציר האנכי של הצלב, בתור האיכות, והאמפראז' הינו הציר האופקי של 'הכמות' והמגנטיות, המיוחסות לחומר.

ידיעת המקצבים האמיתיים של זרימת האנרגיות מקוטב לקוטב, מתאפשרת על-ידי הכרת החוקים הקוסמיים של השניים, **השלוש, הארבע והשבע**, המאפשרת לנו לפעול בתיאום עם האנרגיות של הזמן, במועדים השונים.

כך מתקשר הנושא של המגנט המרובע – עם מחזוריות המודעים והזמן.

נושא הזמן במיוחד ראוי להסתכלות מיוחדת בספרנו זה, בהקשר חוק הארבע, שכן האסטרולוגיה כידוע עוסקת בזמן, וחוק הארבע הינו המקצב המחזורי של הנשימה, הקוצב עבורנו את הזמן.

בעיה של חוק השניים; בנושא הזמן,
ופתרון של חוק הארבע: המחזוריות בזמן

כיצד חוק הארבע מסייע לשפר את מצב-הלחץ, הנוצר כאשר שני הקטבים מתחליפים במהירות גדלה והולכת?

להקל על הלחץ נוכל על-ידי הבנת חוק המחזוריות החל על הפעולות היומיומיות בחיינו. בדרך זו אנו עשויים להתייחס אחרת אל המחזוריות של שגרת ההליכה של הילד לגן או לבית הספר, מדי בוקר. וכן אל סיבוב

החובות היומיומי. כגון הכנת מזון ותחזוקת הבית. המחשבה על הריתמוס יכולה לסייע בהימנעות מהשחיקה והיבושת של השגרה. מתוך ההבנה והחשיבה נוצרת מגייה של טקסיות, המקנה סמליות לכל אקט. זהו מה שיהפוך את הארגון והסדר ברמת הקיום היומיומי, למשהו יותר יפה וגדול, ופחות משעמם: העבודה הגדולה של "תחזוקת הפלנטה".

חוק השניים בנושא הזמן: מהר מדי – לאט מדי

למעשה, הנושא של סיבוב החובות היומיומי, הינו הקשר בינינו לבין סוגיית הזמן, ויחסנו אליו. איך אנו קושרים את עצמנו אל המקצבים ההרמוניים של החיים? המועדים נועדו להחזיר אל שגרת חיינו את החגיגות על-ידי מקצבי הפיסוק בזמן.

הבעיה הגדולה שלנו היא, שאנחנו תמיד ממהרים ואין לנו מספיק זמן לכל מה שאנחנו רוצים להספיק, אך כשעובדים מהר, לא תמיד התוצאה היא ברמה הראויה. ולעיתים יש לחזור פעמיים על אותה העבודה. זהו חוק השניים במיטבו: מצד אחד רוצים לגמור מהר את מלאכות הבית והסידורים, על מנת להתפנות לעיסוקי עולם היצירה – לימוד, יצירה או חברה. אכן, כשעובדים לאט המודעות מיטיבה יותר, וכאשר ממהרים מאבדים את המיקוד ואת נקודת "הצפון" – בחזקת "תפשת מרובה לא תפשת".

פרט לכך יש מהירות על המישור הפיזי ויש מהירות גדולה יותר של המישור הרגשי, ואילו המחשבה איטית יותר מן הרגש.

המקצבים של הטבע, של עולם העשייה, הם איטיים יותר מן המהירויות והמקצבים של עולם ה"יצירה"! כמה פעמים "נוצר קצר" והתחשמלנו, כאשר בשעת ריכוז וכתיבה, הילד בא לבקש כסף לקנות משהו, והריכוז נקטע? ואז הרוגו מאיים עלינו בסכנה לחוש כעין שריפה אנרגטית. כי בעולם ה"יצירה" – אנו עוסקים באש, והכעס "מקצר". בכל העולמות אנו עוסקים באש, כי כל היקום הינו חשמל. אפס, התדר של האש בעולם ה"יצירה" שונה מהתדר של האש בעולם עשייה.

וכדי להחזיק מעמד במרומי הגבהים של אווירת הכתיבה ובאוויר פסגות, מבלי לחוות קצר בכל פעם שיוורדים אל עסקי עולם העשייה, יש

לשמור על חוט ההתנגדות, צמצום ואיזון ("ארדונג") שכך לא ניתן לבלוע יותר מכפי שהכלי שלך בנוי לקבל. לגבי "מעבר חלק" ממישור למישור – זוהי אמנות הצריכה לימוד, ודבר זה כרוך בהקצאת זמן ונחוצה סבלנות. אגב, הצליל והמוזיקה יכולים להיות חוטים מקשרים במעבר ממישור למישור. השימוש הנכון בצליל יכול להחליק המעבר.

הזרימה הטבעית בפלנטה, היא איטית. בכדי לחוש כל דבר, להתבונן ולראות, נחוץ קצב איטי. אך כדי לחיות במודעות גבוהה וליצור, אנו עוברים לזמן בעל מהירות שונה לגמרי.

לכן, מציאת האיזון בנושא של תחושת הזמן, קשורה עם ההבנה שהזמן בעצם אינו קיים, שהממד האמיתי של הזמן הוא ההווה, שהוא הנצח, והוא הנצח, כי ההווה הוא מקום המפגש בין העבר לעתיד. אנו משפיעים מן ההווה על העתיד, אך גם מעצבים ולשים את העבר.

נקשיב ונחפש את המשמעויות של הזמן – את המועדים, המזלות, עונות השנה וכל המשתמע מהם: שפע סמלים ואותות הקשורים עם כל מזל ומועד.

ומהו הווה? האם ההווה הוא היום? השנה? היקף של מאה שנים? ד"ר מוריס ניקול, תלמידו של גורדיין, כותב בספרו על נושא הזמן, אודות שישה ממדים שונים של זמן. ובמיוחד אודות הזמן הכולל את כל הממדים בו זמנית. וכי איזו מסגרת התייחסות בזמן, מהווה את נקודת המוצא שלנו בהתייחסות להיקף החיים הפרטיים שלנו? ההיסטוריה של עם ישראל, תולדות האנושות – רובדי תרבות – ספרות ואמנות?

אגדת שלושה וארבעה

ביהדות ישנן ארבע רמות של תפילה – ולכל עולם ישנה התפילה שלו: יש תפילה עבור עשייה, יש תפילה עבור יצירה ויש תפילה עבור בריאה. כאשר אנו עוסקים ביצירה, אנו מבקשים השראה מעולם היצירה, וכו'.

עולם העשייה הוא עקרון העולם הפיזי – יסוד האדמה.

עולם היצירה הינו עקרון העולם הנפשי – יסוד המים והאוויר.

עולם הבריאה הינו עקרון עולם הנשמה – יסוד המים מעל. ועולם

האצילות הינו עקרון עולם הרוח – יסוד האש (ראה ציור מספר 18).

מהו סוד המסר של "אש ומים"?

"ארבע העולמות" נמצאים תחת שליטת הרמה הנעלה ביותר של החוק הקדוש של הארבע: רמת השם המופרש, בן ארבע האותיות. יש מספר שיטות למיין את ארבעת העולמות. אחת מהן היא תיאור ארבע הרמות הניצבות זו מעל זו בעץ החיים שלנו (ראה ציור מספר 19).

עולם אצילות
עולם בריאה
עולם יצירה
עולם עשייה

כאשר, למעשה עלינו לתאם את השגתנו להכיר בכך, שארבעת העולמות חדורים זה בזה, וכל אטום חומר – מכיל סובסטנס דק יותר ויותר החדור בתוך הסובסטנס העבה ביותר, בהתאם לתיאור של האב "אחד" בספרו "ק.ב.ל.ה: הכנסת כלה".

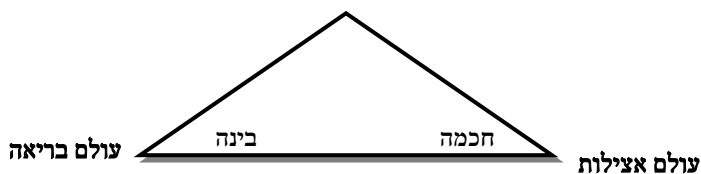
1. עולם אצילות, העולם הגבוה ביותר, הוא עולם הארכיטיפ (אבות-טיפוס) אשר בו נולדו האידיאה הראשונה ותוכנית הבריאה, בשכל אבינו שבשמיים. באמצעות ספירת **החכמה** הוא נתן ביטוי לקול **הדממה** של חיי האל האחד. האידיאה הראשונה הכילה את רעיונות הזרע, שכללו את הרעיון הבסיסי של **כוח הרצון**. המבקש להתלבש בלבוש מתאים של חומר דק שבדקים.

עולם האצילות מקביל ל-**יוד הראשונה** בשם הבורא, ומכונה כוח האב. יסוד האש (ראה ציור 18).

2. **עולם הבריאה** הופרה על-ידי רעיון הזרע של כוח הרצון והחיים של **עולם האצילות**, ובתוך ספירת **בינה** נמצא השלב הבא של כוח החיים – העצמות החיה; שמהותה – ההבנה, מהו שנחוץ לצורך ההתהוות וההתלבשות ההדרגתית של רעיונות האל, בחומרי החיים. לכן ספירת **בינה** נותנת לכוח החיים של האב להפרות אותה ומספקת את יסוד המים עבור החיים. היא מתייחסת לאות השנייה של שם הבורא – **הא** – **העליונה** – והיא הינה עקרון האם הגדולה.

ציור מספר 19

ארבעה עולמות

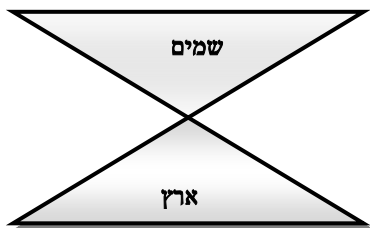
נסתר

נגלה

ציור מספר 20

הגביע

3. עולם יצירה הוא התוצר שנולד מהמפגש בין השניים העליונים, עיקרון האב ועיקרון החיים. בו הרעיונות המושלמים של חכמה שקיבלו צורה בבינה, מבקשים בגד ולבוש חומרי, על מנת להתלבש ולהופיע בו, בעולם "יצירה". זהו העולם של שפת הסמלים הפיוטית, של החזון והשירה, המיתוס והאגדה – המהווים תכנית-אב – "בלופרינט" של התכנית הגדולה של הארכיטקט, הממתינה לביצוע ולהוצאה מן הכוח אל הפועל. עולם יצירה מתייחס אל יסוד האוויר ואל האות ואו – בשם המפורש של האל, ומזוהה עם הבן.

4. עולם העשייה הינו העולם החומרי, אשר בו כל העולמות של החומרים הגבוהים והעדינים יותר, הומחשו בחומר מוחשי ולבשו צורה נראית לעין. זהו היקום כפי שאנו מכירים ותופסים אותו דרך חמשת החושים. והוא מיוחס אל האות – הא – התחתונה, המכונה "הבת" והנכתבת לרוב עם נקודה במרכזו, כדי להבדילה מן ההא העילאה של האם, הבינה המקבלת, יסוד המים העליונים.

בספרות הנסתר מקובל לסמל את ארבעת העולמות בלבוש של ארבע סדרות הקלפים בחפיסת קלפי הטארוט –
 יסוד האש, Clubs (שרביט) עולם האצילות.
 יסוד המים, Cups (גביע) עולם הבריאה.
 יסוד האוויר, Swords (חרב) עולם היצירה.
 יסוד האדמה, Coins (מטבע) עולם העשייה.

אנו נשרטט תבנית ומודל של מבנה האדם מבחינת הגופים השונים, בדגם עץ החיים ובתבנית שלושת משולשי עץ-החיים. (ראה ציור מספר 22).
 כוכבי הלכת מסודרים בהתאם לטבלה שהציג האח "אחד" בספרו "הכנסת כלה". כשמגיעים אל המודעות, אנו מתקרבים אל המטרה של שליטה בתודעה. השמש היא אור המודעות.

ונוס – הגוף הרגשי.

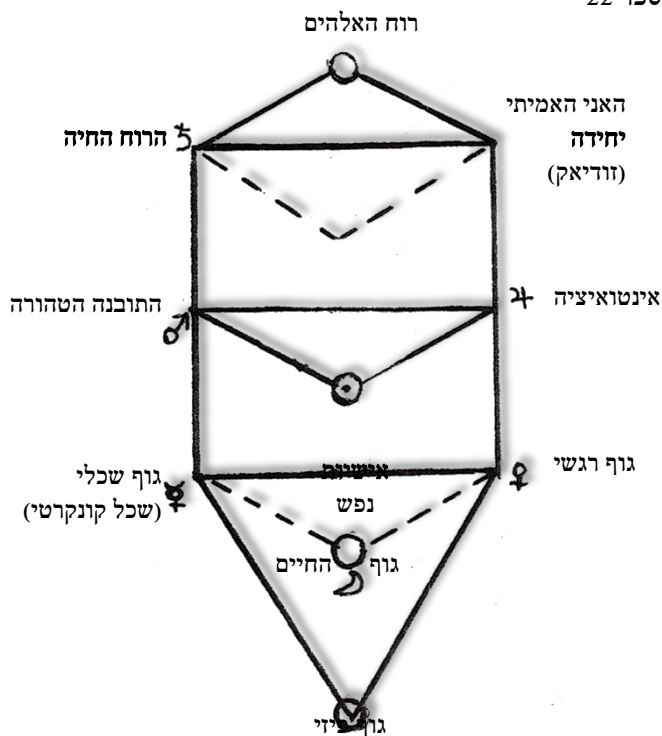
מרקורי – הגוף השכלי.

ירח – גוף-החיים (מגנטי אתרי) – ושלושתם ביחד – רמת הנפש של האישיות.

כדור הארץ הוא הגוף הפיזי. מרס מופיע בתור התבונה הטהורה; ידוע שהרמה הגבוהה של מרס, היא רמה של התבונה הטהורה; ניתן להרכיב

את הכוכבים והעץ בדרכים שונות, אך קשה לדייק בדברים אלה. ברם, רצוי להבהיר שגרסאות ואפשרויות שונות קיימות. הגיוון באפשרויות נובע מן העובדה שברמות שונות של מודעות ושל הזרימה הקוסמית, הפולריזציה של שני הקטבים משתנה.

ציור מספר 22

לפנינו שלושה משולשים: אישיות ונשמה ורוח, לפי סינתזה הכוללת את כתבי א.א. ביילי, מר גורדייף, האגודה התיאוסופית ומקס היינדל. על פי תפיסת הקבלה, שלושת המשולשים מופיעים בעץ-החיים על פי סדר הדרגות נפש-רוח-ונשמה. המשולש התחתון – נפש – אחראי על איזור הקיבה והמעשים. המשולש האמצעי – רוח – מייצג את מידות הלב. ואילו המשולש העליון – נשמה – מייצג את מעלת הלימוד והדעת העליונה.

ברמה גבוהה יותר, הקונפליקט הופך לבעל פתרון מיידית, כשהפלוס והמינוס נמצאים באיזון.

הימין והשמאל: במבנה האדם מחצית המוח הימנית מפקדת על חלק הגוף השמאלי ומחצית המוח השמאלית מפקדת על חלק הגוף הימני. אין פלא אפוא שהרגש והאינטואיציה רשומים בצד ימין של העץ. אנו רואים כיצד כל העץ נמצא בתנודות בין הלבן והשחור. במשולש השלישי, האישיות:

הגוף האתרי הינו הגוף העדין הגבוה ביותר של הפיזי, אך הוא הגוף העבה ביותר של הנשמה, והוא מיוצג על-ידי ספירת יסוד כי הוא מגשר בין הנשמה (תפארת) לבין הגוף הפיזי. הקרינה המיידית של הגוף האתרי הינה הקרינה הויטאלית של הגוף הפיזי – הבריאות. כאשר קרינה זו חלושה – אזי גם הנשמה נמצאת מרוחקת מהאדם. כי אינה יכולה לחיות בבית לא מאוזן ורופף.

יש יחס ישיר בין האישיות לגוף האתרי. עוצמת האישיות שווה לעוצמת הויטאליות של הגוף האתרי. אם הגוף האתרי חלש ולא בוקק, האישיות אינה מסוגלת להתבטא דרכו, וקשה לאמוד אז את התכונות הנרכשות של האדם. אדם עייף בעל קרינה ויטאלית נמוכה אינו זוכר הרבה, ועליו ללכת לישון; אישיותו אינה מתבטאת אז.

ספירת ה**נצח** באישיות מייצגת את ניצחון השכל על הרגש, אשר אחת מחולשותיו היא הנטייה ללכת אחרי אחיזת עיניים וזוהר מזויף.

ספירת ה**הוד** הינה היכולת לגבור על הזוהר המזויף ולהפיק את ההרמוניה מתוך הזיוף, על בסיס המאמץ המנטאלי של הלוחם.

ספירת **יסוד** – היא כלי התקשורת של ספירת **תפארת** – כשתפארת מורכבת מן המרכבות של האבות אברהם, יצחק ויעקב (תפארת), משה, אהרון ויוסף. מלכות-דוד היא ספירת המלכות של עולמנו, עולם החומר.

האצלות המספרים

“האצלות המספרים” – זהו אחד השמות של אילן עשר הספירות, שם המבוסס על מושגי המספר הטהור.

בספרו "הכנסת כלה", מתאר האח 'אחד' כיצד עץ החיים הינו לוח החוקים של המספרים, המתייק את כל החוקים הקוסמיים, ואת אינסוף הרעיונות המיוחסים והמקבילים לספירות. ישנה גם אפשרות לשייך רעיונות למספרי הספירות – למשל כל הרעיונות המיוחסים ל"תפארת" – יוחסו למספר שש ולכפולתו – שנים עשר.

העץ מתאר את הבורא והבריאה:

הבריאה – היא התנועה והזרימה הקוסמית.

הבורא – הוא שיווי-המשקל המוחלט, אי התנועה הכולל את התנועה,

בתור שלימות העץ.

שיווי-המשקל ואי-התנועה מיוצגים על-ידי הכתר, כאשר כבר התנועה הראשונית של האור אשר הואצל מהבורא – איננה אלא הדואליות הבסיסית:

פלוס – ומינוס:

אל – לא (איין)

אני – לא-אני

זוהי התנועה המתמדת בין הקוטב החיובי – לשלילי (החשמל).

אכן, בספירת החכמה מצויה המודעות של הדואליות הבסיסית, כאשר האל ברא – יש מאין. על חכמה נאמר, כי בה מצויה היציבות שבשינוי. זוהי עצם ההתמדה אשר בהמשכיות תנועות השינוי. תנועה מקוטב לקוטב, הינה כאמור, היציבות המתמדת שבתחזוקה וקיום היקום, שהינו תנועה חשמלית.

ספירת בינה מהווה את כוח ההבנה של היסוד הנקבי – שהנו הבריאה, אשר יכולה להיענות לדחפים, לזרמים ולחוקים עליונים. וכן כוח החכמה וכוח הבינה יוצרים ביחד עם הכתר, את המשולש הנעלה של הרוח, המשולש המגלם את חוק האחד החל על כל העולמות האפשריים.

בספירת תפארת הכוללת יש לנו שש ספירות המרכיבות את רמת המודעות של השמש – השש הינן שנים עשר במימד הזמן: 12 החודשים, המתחלקים לשישה חודשים זכריים (ניסן-תשרי) ולשישה חודשים נקביים (תשרי-ניסן).

שלושת המשולשים

היווצרות **עץ החיים** היא ההשגה הקבלית על התהליך היצירתי של הבריאה, כפי שהוא מתבטא בשלמות שלושת המשולשים.

ספירת **תפארת** כוללת שני משולשים – המשולש העליון של תפארת שהוא **משולש הנשמה הנשי**, והוא השתקפות של **משולש הרוח הזכרי**. וכאמור כולל בתוכו היבט של משולש הרוח הזכרי. (גם המשולש הזכרי כולל היבט של משולש הנשמה).

הכוח הזכרי, הוא צד ימין של העץ – והכוח הנקבי הוא הצד השמאלי של העץ. **מרכבת ספירת חסד (אברהם)** היא הצד הימני של העץ ומספרה הוא מספר 4 בעץ והיא השתקפות החכמה וכינון סמכות של החכמה על ארבע יסודות העולם. (**יצחק**) ספירת **גבורה** היא הכוח של האימא לבסס את הסמכות של **חסד**, ולקבוע אותה במידת האופי של יראת ה'.

חסד לא מאוזן הוא אהבה ללא יראה, אשר רק מסייעת לכוחות השלילה. ואילו גבורה לא מאוזנת, היא אכזריות ודיכוי.

והנה ספירת **התפארת** עצמה (בתוך כלל השש של תפארת) – ובקו האמצעי של העץ – היא מרכז העץ כולו, נציגת האיזון של כל המערכת, בתופעה של **עץ-החיים**. היא האיזון שבין אהבה ויראה. ספירת תפארת הכוללת היא המלבוש שבו משתקף ומתלבש משולש הרוח של הכתר, כפי שהאבא משתקף בכנו.

חוק השניים באחד

בספירת **מלכות** מתגלמות ומסתכמות בפועל כל התכונות של עשר הספירות – בהתאם לתכנית הקוסמית. כל התכונות שהינן בכוח בכתר, יוצאות לפועל במלכות. נאמר שכתר ומלכות הם אחד במובן מיסטי. המספר 10 המיוחס למלכות הוא השתקפות המספר אחד – פלוס האפס – האיין – זאת כשם שכתר מתייחס ליש מאין, כך מלכות היא אין מיש.

ליקום החומרי יש שני היבטים: במובן כתיבי הקודש ההודיים – הינו המאיה, כלומר מלבוש האשליה של החיים. אך במובן אחר הינו שלימות התכנית האלוהית, הילד האהוב, ילד שעשועים, אבן החן היקרה מפז, הכלה וגאוות האל בבריאתו.

תהליך הבריאה מצטייר כסדרת השתקפויות של התכנית הגדולה ברמות השונות, כאשר כל ספירה מקבלת השפעה מן הגבוהה ממנה, ומעבירה אותה אל הנמוכה ממנה, והבאה אחריה.

ספירת חכמה היא מספר 2 **הפאסיבית והמקבלת** ביחס לכתר הבורא, ממנו היא מקבלת האצלת הנשימה והרוח האלוהית, אשר מתעצבת במישור החכמה, **בתור דבר האל**.

אך **חכמה** בתורה, הינה **זכרית וחיובית** ביחס ל**בינה**, אליה חכמה מעבירה את דבר האל. דבר ה' מתקבל על-ידי בינה מתוך הבנה וממנה מועבר לחסד וכן הלאה.

תהליך שהושלם במלכות הוא תהליך הבריאה. המצטייר כ"הבזק הברק" ומכונה "החורב המלהטת" – האוקטבה היורדת; **יסוד** הוא הספירה של התקשורת, אשר מהווה תקשורת בין עולמות עליונים, **דרך תפארת** – עם **מלכות**.

בכל אופן, במקביל לתנועה היורדת מן הרוח אל החומר – ישנה גם הדרך המכונה "שיטת התשובה" או "דרך החזרה", והיא התנועה שבה המלכות שנפלה, מועלית שוב אל על ומתמזגת עם הכתר.

לכן יש לנו עץ חיים כסולם יורד של תנועת הבריאה היורדת, ויש לנו עץ החיים כסולם עולה בחזרה.

עץ החיים בשפת הצבעים

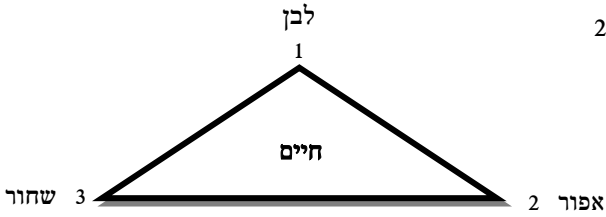
המשולש הראשון:

כתר הוא ריכוז הזוהר הטהור של האור האלוהי של אינסוף האור, והוא מתבטא בצבע **הלבן**.

חכמה (כמספר 2) במשולש הראשון נחשבת לצבע האפור – כתערוכת המשלבת את הלבן והשחור, המייצגים את כל הצבעים.

בינה – הכוח הנשי השני של הזוג **חכמה ובינה** – הינה הצבע השחור הכולע את כל הצבעים.

לכן **המשולש העילאי** הוא לבן-שחור-אפור, כשצבעים אלה מהווים את שרשי הצבעים הבאים (ראה ציור מספר 21).

המשולש העליון הוא ההיבט של החיים
 המשולש האמצעי הוא ההיבט של המודעות
 המשולש התחתון הוא ההיבט של הצורה.

המשולש השני: כחול, אדום וצהוב. אדום של גבורה מצטרף אל צהוב של תפארת ונוצר כתום של הוד. ירוק של נצח וכתום של הוד נפגשים, ונוצר ארגמן של יסוד.

המשולש השני משקף את שלושת הצבעים הראשוניים של "הסקאלה המלכותית". הוא מעביר את צבעיו אל המשולש השלישי: באמצעות תערובת קרניו, **כחול** או חסד מצטרף ל**צהוב** של תפארת ונוצר **ירוק בנצח**.

אדום של גבורה מצטרף ל**צהוב** של תפארת, ונוצר **הארגמן** של יסוד. **המשולש השלישי** מעביר את צבעיו אל המלכות באורח כלשהו אשר מתבטא בארבע: **הוד ונצח** מקרינים לחלק העליון של מלכות והתערובת הנוצרת, היא גוון ציטרין. נצח ויסוד מקרינים ומייצרים ירוק זית. נצח ויסוד מייצרים חום רוזט, והסינתזה של כל הצבעים מייצרת את השחור של החלק התחתון של המלכות.

חוק הארבע והיחס אל האישה

המספר ארבע הינו סמל הטבע, הבית והאדמה – הבית הינו מרובע הבנוי מארבע צלעות. על כך נאמר, כי "האישה היא ביתו של האדם" – הטרגדיה של האישה בזמננו, היא היותה אוביקט לניצול מיני. גם הטרגדיה של הפלנטה קשורה לניצול: עושקים אותה ולא חושבים על צרכיה. זה מה שקורה גם עם האישה. האנרגיה הנשית הנקבית העולה בעידן החדש היא אדירה. האישה בתרבות שלנו לא השכילה לנצל את האנרגיה הרבה העוברת דרכה.

מספר לנו קרל סאגאן במרירות ובאירוניה, בתוכנית קוסמוס, כיצד המדע – כוח דינמי ופוזיטיבי החוקר את החומר, היה נרדף באלפיים השנים האחרונות, במשך מאות שנים, על ידי המעמד הגבוה של השליטים ואנשי הדת.

מדוע? השליטים לא רצו לתת כוח ויידע בידי ההמונים, זאת על מנת לשמר את השלטון בידיהם.

לכן, הם גרסו בניגוד למדענים, שהחומר ראוי לזלזול ונמוך לעומת השמיים, שהינם נעלים וטהורים. פיצול זה בין חומר לרוח, בסולם

הערכים של ימי הביניים, הביא לביזוי הגוף וגרם לניצול העיקרון של החומר – עיקרון הנקבה – ובמקביל – לזלזול באישה. ביזוי החומר והנקבה הגיע לשיאו: בגלל שהגבר חשש מן האנרגיה האדירה הזורמת דרך האישה, הוא הקים חברה פטריארכלית וכלא את הגברת במטבח ובחדר המיטות; סיפר לה שהיא זונה וזקוקה להשגחה, שמא חלילה תתפתה. יש מדינות בהן מותר עד היום לרצוח את האישה, אם רק עלה בגבר החשש שהיא בגדה. הוא גם עשוי לצאת מהמשפט בעונש קל. מותר לו לפצעה ולהשחית פניה. זו אגב הבעיה המרכזית של החברה הערבית – היחס לאישה, החשד והזלזול והחשש מהכוח הנשי. ישנן חברות מפגרות באסיה ובאפריקה, בהן מלים את האישה בטקס הבגרות.

זהו עיוות של האנרגיה הנשית, היכולה לשנות את פני החיים בעולמנו, עם היווצרות ההבנה הנכונה. בימינו אנו, קידוש החומר, הערכה ואהבה לאימא אדמה והכבוד לכוח האישה – עומדים לרכך וליפות את נוקשות החיים.

מהו הסיפור של השולמית, אותה אישה פלאית ומופלאה בחיי שלמה המלך? האישה הבוגדת חוזרת אל חיק בעלה ומטפסת חזרה למעלה – האישה בחיי הושע וירמיהו?

הנשים היפות ביותר מנסות לנצל את החיים, בגלל חינוך לקוי, תוך התמרדות סמויה הקשורה להתנהגות המשפילה של הגבר. הן עוברות תקופה של השתוללות ומתירנות ואז הן מושמות לצחוק ולעג. עד שהשולמית אוספת את עצמה ומחליטה להפסיק להתהולל ולהקים בית, היא כבר כל כך מרוטה וחשה שהפסידה את חייה, עד שנדמה לה שאיחרה את המועד. ואז היא נאחזת במי שבא ליד וכמובן, נופלת לפח. כך היא מוצגת ככליל ריק, וזהו סיפור חייהן של היפות והמעולות בנשים.

ארבעת היסודות

כלל עולם התופעות – הינו התנודה בין שני קטבים, בשבע רמות שונות, כאשר כוח החיים הבא מלמעלה ויורד ממישור למישור, מתבטא בכל המישורים, בסדר יורד, ברמה חומרית צפופה יותר ויותר.

ארבעה היסודות נמצאים בתנועה מתמדת בהווייתנו. בחיים אין קץ לאנרגיה – יש רק שינוי צורה. סך האנרגיה, ביקום עובר כל העת זרימה וטרנספורמציה בלתי פוסקת, במעבר מרמה אחת של תנודות לרמה אחרת.

אך בכל אדם יש נטייה של יסוד מסוים לשלוט יותר מאחר, בגין קורות הנשמה והשפעת זמן הלידה, בו שלט במיוחד יסוד זה או אחר. קשה מאוד להתייחס במילים אל ההשפעות הדקות של היסודות, ולכן המסורת ההינדית תיארה את היסודות על-ידי שימוש בתכונות של חיות. הפיל למשל, מייצג את תכונות יסוד האדמה – כבדות, איתנות ויציבות. כמו כן, גם הסמלים הגיאומטריים מיטיבים להעביר את מהות היסודות. בלימוד, במדיטציה על נושא היסודות, אפשר ללמוד להכיר רמות התנסות אלו בתוך עצמנו.

היפוקרטס אבי הרפואה, כינה אותם: ארבעת הטמפרמנטים; פלגמטי (אדמה), כולרי (אש), סנגוויני (אוויר), ומלנכולי (מים). יסוד האוויר הוא התנועה. יסוד האש הינו עקרון ההתרחבות, ויסוד המים מסמל את עיקרון ההתכווצות. ולבסוף, יסוד האדמה מסמל את הצבירה של ההתגבשות המוצקת. המים מייצגים את עקרון הנקבה בזוג אש-ומים. אכן, האדמה נוצרה מהמים (פסוק ג' פרק א' בראשית). המים קדמו להיות האדמה, במצב התווה ובהו שלפני בריאת הארץ.

הזוג הראשון היה שמים וארץ, והזוג המרומוז בזוג הראשון היה אש ומים. אש היא האינטואיציה והרוח. מים הם רגשות.

המים – עולם הרגש

בין ארבעת היסודות המהווים את "העולם", למים יש תפקיד מרכזי ומכריע. תחילת החיים וראשית התהוות האדמה בכדור הארץ שלנו, הייתה במים. ואכן, 2/3 מפני כדור-הארץ מכוסים מים. ואף גוף האדם מורכב מ-2/3 מים!

בעולם יש מים עליונים ומים תחתונים – מי גשם ומי תהום (בראשית א, 6-9), ומחזוריות המים תלויה באיזון ביניהם. כן גם בפנימיותנו, קיים יסוד רגשי נמוך ויסוד רגשי גבוה: בנקודת המפנה שבה אנו שרויים

בתולדות האדם, עלינו להציל את יסוד המים בפלנטה מזיהום ומהשמדת החיים, ואת יסוד המים בתוכנו – חיי הרגש שלנו – מזיהום על-ידי רגשות שליליים; קשה מאוד לחיות בעולם או בחדר מלא חשמל סטטי. החשמל השלילי הספוג לרוויה באטמוספירת עולמנו, מעיק וממיט עלינו דיכאון ואזלת יד;

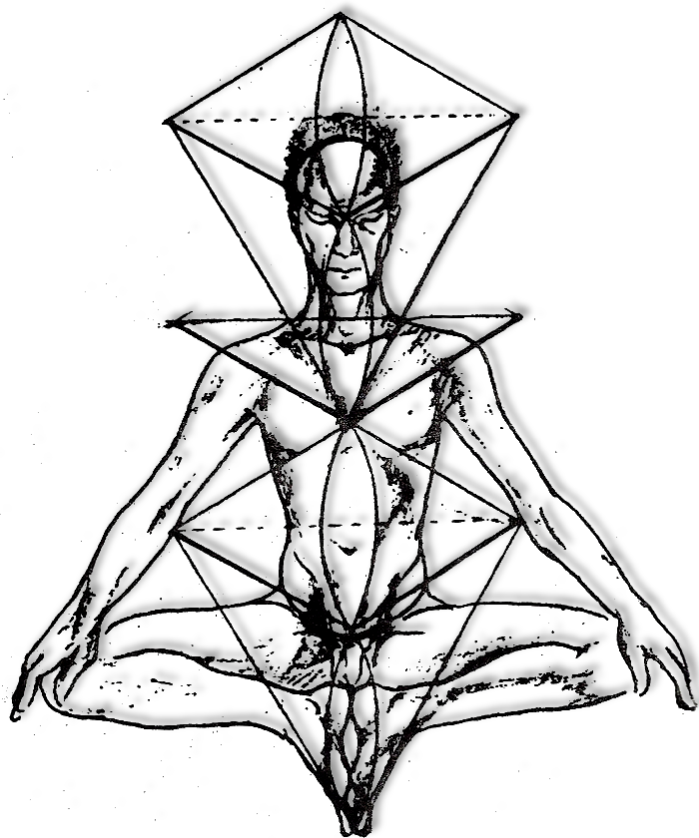
המלחמה למען חיים שפויים ובריאים, הינה המלחמה על הניקיון והטהרה של הרגש – המים – בפנים ובחוץ. לא לחינם הסמל המיסטי העתיק של מזל דלי, מתאר את החזון של "נושא-המים" המחלק מים חיים לכל צמא. אכן, המים חיוניים לחיים ולחקלאות, לתחזוקה, לניקיון ולתובלה.

מבול המשיח

אם אין אנו עמלים וטורחים בעיבוד האדמה, "המים מעל" לא יפרו את הארץ. אם אין האדם עמל בלימוד החכמה ומסתפק בצבירה קופה שמנה, המים החיים לא יפרו את נפשו, והבצורת תכה אותו בשיממון. זאת כאשר כל שוחרי-האור יפרחו לידו, מחמת השפע והברכה. לצערנו, הדבר הזה מתרחש כיום.

"יפוצו מעינותך החוצה" – פסוקים רבים נכתבו בתורה על שפע מים חיים בעת "מבול המשיח", העת בה דעת אלוהים תכסה את פני האדמה – כמים רבים.

לסיכום, בנושא של גאולת המים – המילה מים (מם – אימא) מכילה את המספר ארבע שתי פעמים – פעמיים מם, השווה 40 בגימטריה. 40 זו האוקטבה הגבוהה של ה-4. נזכיר, כי המספר 40 שקול כנגד תקופת המעבר בין העבדות לבין הארץ המובטחת – היכולת לקבל את החירות. כי בני ישראל בילו 40 שנה במדבר; 40 שנה הפרידו בין העבדות לבין החרות!

אגדת אש ומים

ביום הראשון לבריאה נבראו השמים והארץ (בראשית א'). השמים נבראו בראשונה, והיקום כולו משתקף מהם – כאשר היסוד הראשון של השמים הינו האש – האות הראשונה במילה שמים – שמים – היא האות של האש, והיסוד השני המרכיב את השמים הוא יסוד המים. לכן הזוג הראשון של הבריאה הוא שמים וארץ, ולפי הרמז הזוג השני הוא אש ומים. האש היא האור, והמים מייצגים את החשיכה.

יסוד האש

“כשהשמש מתישה ובווערת, האדמה מרגיעה ומקררת”
 אש, כמובן, פירושה אור, בכל המובנים האפשריים. רק השליטה שלנו
 באש, היא אשר העלתה את האדם ממצב חייתי פרימיטיבי, לדרגת
 התרבות הנוכחית המפוקפקת שלנו.

הגורם היחידי היכול לקדם אותנו הלאה, הוא המשך השליטה ביסוד
 האש; אך הפעם, במישורים הפנימיים ובתוכנו פנימה.
 יסוד האש בתוכנו – הוא אור של מודעות, שכל ורוח.

במקור, המטה או השרביט סימלו את האש, כי פירושו של המושג
 ‘מטה’ הוא היכולת להעביר ולשאת את האש ממקום למקום בבטיחות.
 מכך משתמעת היכולת – לשלוט באש.

השליטה באש – זו המיומנות כיצד לעבוד עם האש מבלי להישרף. כי
 לאש יש היבט הרסני והיבט חיובי – היא מחממת ומאירה, אך גם שורפת
 ומכלה.

כל אמן יודע, שעבודה עם אנרגיה גבוהה היא משחק באש, השורפת
 ומביאה תכופות לידי “קצר”. מבחינה רוחנית השליטה באש זו ההבנה, כיצד
 להשתמש באנרגיה היקרה של היצירה באיזון, מבלי לשרוף את הכלי וליפול
 כל פעם “מאיגרא רמה לבירא עמיקתא”. “האדמה” (“ארדונג”) – היא
 היסוד המאזן ומעגן את החשמל – כעין “התנגדות” ו”בידוד”. האש היא
 היסוד הטבעי הפיזי היחיד בו אי אפשר לנגוע ישירות מבלי להיפגע. נחורץ
 כלי או מכסה, כיוסי ובמונחים קבליים – “בניית הכלי”. במגילת אסתר
 מרומז על “המלבושים” הרבים הנחוצים כדי לקבל אור... “כשהרגליים על
 האדמה”. העיגון באדמה הארצית מאפשר להמריא אל על, ללא סכנה.

נאמר על אלוהינו – “כי יהוה אלהיך אש אוכלה”. ללמדך שאש היא
 המהות והעצמות של הרוח. אך למרות שהיא שורפת, ללא אנרגיית הרוח
 אנו לא נוכל להתקיים. “מן השמיים השמיעך את קולו ליסרך ועל האדרץ
 להראתך את אשו הגדולה. ודבריו שמעת מתוך האש”. (דברים, ואתחנן
 36) ביהדות, טקס הדלקת נרות השבת מסמל יכולת לעבוד עם האש
 באיזון. אפילו הדלקת גפרור מלווה במגע עם חיי האש, ומסמלת את
 היכולת להפעילה ולהתמודד עם הממונים עליה.

כתבי "אגני יוגה" מגדירים את האש בתור "אנרגיה רוחנית". המדע המשתמש בטרמינולוגיה מדעית בתחומי התרמודינמיקה והפיסיקה, אינו רואה בעין יפה עשיית שימוש במונחים מדעיים לנושאי פיתוח התודעה ורתימת כוחות האנרגיה שלה.

אך המילים "אנרגיה", "חומר", "קרינה", "חום", "לחץ", "חיכוך" ו"היתוך" הינם מונחים מדויקים המתארים את העבודה בנפש האדם, באורח מיוחד וממצה. אנו נשתדל להסביר מדוע יש לתאר תהליכים רוחניים במונחים אלה.

לדוגמה: אדם הטוען מטען רגשות שליליים, משתמש בעוצמה של אנרגיה שלילית היכולה להרוס בית ומשפחה. ואילו הפיכת מטען שלילי שכזה לאנרגיה חיובית יוצרת, על-ידי מאמץ מודע, זהו תהליך ממושך של טרנספורמציה של חומרים (סובלימציה) ההופכת חומרים נפשיים גסים של האדם לחומרים עדינים יותר, על-ידי היתוך באש המאמץ. ראה קטע 438 מתוך כתבי "אגני יוגה", כרך "היררכיה";

"הפעלת כוח-הרצון הינה 'משלוח' של אנרגיה נפשית. 'משלוח' כזה הינו מוצר של יסוד האש, המכה בקרינות החלשות יותר, ומכתר אותן ככעין מעגל אש. פירוש הדבר הוא, שלצורך חיזוק כוח ההילה של האדם, נחוצה לא רק מודעות טהורה, אלא גם התקרבות של אש החלל. היונה נחשבת לסמל הטהור, והנחש – ברמה הגבוהה – לסמל החכמה.

ואילו האריה – מסמל את האש ואת אומץ הלב.

אכן, אש החלל היא היא הממלאה את האדם אומץ-לב נחוש, ללא מעורבות רגשית בכל מצב חולף. יסוד האש הינו כוח-הדחף החזק ביותר. היכן שהוא פעיל – אין מתרפקים על העבר. מי שתפס את מהות האש החדורה בכל – ייווכח בעליל שאנו יוצרים תקשורת באמצעות האש.

תלמידיהם של מורי-הרוח לא היו רבים במספר – 16 או 12, ואפילו פחות מכן. דבר המוכיח, מה רבים הקשיים הניציבים מולנו כאשר אש המרחב מתקרבת ומספיגה את החלל. אין כל תחליף לאש, כאשר מדובר בהרוויית החלל באנרגיה נפשית. מי שמסוגל לחשוב על אנרגיה, כבר ניטל עליו לדעת על אודות קיומה של אש המרחב".

איינשטיין כותב בספריו על הקוטביות הבסיסית של החיים – מול התודעה (הדעת). והנה, מתברר כי הוא כותב, למעשה, על הנושא של עץ החיים ועץ הדעת.

כי נושא זה מיוצג על-ידי האות של האש – שין – המייצגת מעל כל מזוזה בכל בית יהודי, את שני העצים הללו.

עץ החיים ועץ הדעת טוב ורע

אם כן, מהו עץ החיים? המהות הראשונית של החיים הינה הרצון. מהות הרצון הינה פעילה וחיובית, יוצרת עובדות בשטח.

ככל שרמת 'כוח החיים' גבוהה יותר, כן מתקרב יותר הרצון על סקאלת-הרצון אל הקוטב החיובי.

$$\text{רצון לקבל} + \text{_____} - \text{רצון לקבל} \\ \text{על מנת להשפיע} \qquad \qquad \qquad \text{לעצמו}$$

הקוטב החיובי הוא של הרצון להשפיע ולתת. עץ החיים מתאר את כוח החיים והרצון.

זאת בזמן שעץ הדעת הינו בעל המהות האנליטית והמנתחת של התודעה, המחפשת אחר האמת האמפירית בשטח והאמת העיונית העליונה.

נשים לב לכך שאופי הדעת והתודעה ברמה זו, הינו אופי הקוטב השלילי, ואכן, לעץ הדעת יש זהות כפולה, הוא העץ של האבחנה בין הטוב והרע. על כך הוזהר האדם, כי הפיצול והפילוג של עץ-הדעת יוריד אותו ביגון שאולה.

אך ההכרה העמוקה והמלאה ביותר של עץ-הדעת – הלוא הוא 'חוק-השניים' המוסתר מאתנו תחת מעטה הקונפליקט של הדואליות והמוות, עשויה לגאול ולהביאנו לסיפוק המלא של הצימאון לדעת, מעבר לסף הדואליות.

"עץ הדעת" הינו העץ המפוצל ובעל שתי הזרועות, המצויר מצד שמאל של האות הקדושה של האש – "שין", המצוינת על המזוזה והתפילין: – ועץ החיים הינו הזרוע הימנית של השין. הזרוע האמצעית של השין הינה הקו האמצעי של ההתעלות מעל הדואליות.

פרק עשרים ושישה

עידן דלי החדש

מאז 1875 אנו עדים להתפתחויות בתחומי התקשורת, החשמל, הטלפון והתחבורה; וכן לבניית תשתית-ענק של שירותי חינוך, סעד ורווחה – הכול פרי המאה האחרונה: בתי ספר בקנה מידה נרחב, כפי שלא ידע האדם מאז ימי-הביניים והרנסאנס עד לתקופת ההשכלה; בתי חולים ושירותים פסיכולוגיים המתמקדים בבריאות-הגוף והנפש ותשתית טכנולוגית מדעית שהביאה לידי מהפכה בכל תחומי החיים: בתעשייה האלקטרונית, ברמת החיים, ובניהול משאבי הבית.

נשאלת השאלה "אם כל כך טוב, מדוע כל כך רע?" התשובה היא שהאדם עצמו לא השתנה. הוא נשאר סבוך ולכוד בתוך האגו הנפרד, ושרוי באפילה לגבי הכוחות של האחדות הפועלים עליו ובתוכו. הוא מתחיל להיפתח ולהתפתח לכיוון אחווה ושיתוף פעולה.

פוטנציאל אדיר ונשמה חצויה

הפוטנציאל של האדם גדול מאוד, אך נפש האדם חצויה ושסועה בין חלקה החייתי הנמוך באוריינטציה הפיזית והרגשית, לבין חלקה האלוהי הרוחני הגבוה. סיכויו של האדם לגאולה, הם בפיתוח חלק אנושי אמצעי, הלא הוא שביל הזהב. מסע הנשמה וייעודה הוא, לגאול, בעזרת השכל הישר, את עצמה ולהזדהות עם הניצוץ האלוהי מבין הקליפות.

אנו חיים במעבר לעידן הדלי ולתודעה של ידיעת האחדות. זהו מועד המציג בפנינו הזדמנות היסטורית גדולה, של כל נשמות כדור-הארץ, שיכולות לטפס לשלב גבוה יותר בהתפתחות האישית, ולהתעלות לדרג רם יותר, בסולם ההתפתחות הרוחנית של המין האנושי ככלל. אנו חיים היום, לפי העתידנים ולפי נביאי התנ"ך, במועד שבו זוכה

האנושות בהזדמנות פז היסטורית, שלא הייתה כדוגמתה בתולדות הגזע, הזדמנות לגבור על קשיי "גיל ההתבגרות" של האדם, ולהתפתח, כתוצאה מכך, לעידן חדש, עידן האדם האנושי הנאור. המילה אקואריוס (דלי) באה מן השורש "אקווה" – מים, ומשמעות המילה היא – "נושא-המים".

"נושא-המים" הוא משרת הגזע, והמים הנשפכים הם סמל עתיק לידע של אמת. לפי המסורת, עידן-דלי הוא עידן ההארה. דלי נחשב באסטרוולוגיה למזל האדם, בעוד ששאר המזלות הינם סמלים המתייחסים לחיות שונות.

מילות המפתח של מזל דלי הן **אנושיות, אחווה, הרצון לשרת**. כל בני-האדם אחים לבן עידן-דלי, ולכולם יציע ידידות ורצון טוב. צעירי העידן הזה נוטים לאחוז בבלתי מקובל, אוהבים אמנות ומשימות הומניטאריות. אך בעניינים האישיים שרויים הם בתוהו-ובוהו, מפוזרים ומרוכזים בעצמם, מלאי תחבולות בהשגת האינטרסים שלהם, אנוכיים וקפריזיים. זו הכימיה הבלתי בוגרת של מזל דלי, והיא התבטאה באי-סדר ששורר בקרב הצעירים במיוחד בשנות השישים, ועד לשנות השמונים.

אולם, יש להבחין כי אט אט מגלים הצעירים האלה את הצורך לדאוג לאימנו האדמה והם יירתמו לפתרון בעיות אקולוגיות ולרעיון שיתוף הפעולה העולמי.

בעידן-דלי ישקול האדם שיטות של ממשל עולמי והנהגה רוחנית אמיתית.

עד כה, המחקר הפסיכולוגי התמקד במחקר האדם החולה הפתולוגי, אך לא ענה על השאלה: "מהו אדם בריא?" למעט אברהם מאסלו שעסק ברמות שונות של האדם היצירתי והמודע.

מיהו האדם הבריא והיצירתי?

חלוצים כמו הפסיכולוג האמריקאי אברהם מסלאו, כבר החלו לעסוק בחקר האדם הבריא והיוצר, המאוזן והמגשים את עצמו. מסלאו ערך סקר מיוחד ותיחקר עשרות אנשי ציבור יוצרים ובעלי הישגים שתרמו לציבור. מסקנתו המדעית הייתה, שקיים "דגם אדם בריא" ויצירתי. בעידן-דלי בן אלפיים השנים הבאות אשר לכניסתו אנו עדים בימים

אלה, יתרחשו דברים רבים ומשמעותיים, שחלקם כבר החלו להתרחש. התשתית הישנה ומערכות קיימות מתמוטטות, ובמקביל חלה התעוררות כוחות הנפש הרדומים באדם. כל אלה, יפתחו בפני האדם אפשרויות חדשות שהיו עד כה בגדר חלום נכסף: תקשורות עם כוכבים ביקום, יכולת טלפתית, אינטואיציה יוצרת בלתי רגילה והבנה עמוקה של החוקים אשר בשורשי העולמות.

קידמה – התפתחות האופי

האדם יבין לבסוף שהדבר היחיד אליו אפשר להתייחס כאל **קידמה** הינו **התפתחות אופי האדם** והקשר עם הנשמה. שכן, כפי שכבר הוכח אין די בידע טכנולוגי כדי לפתור את בעיות הרעב והמלחמות. נחוצה גישה פנימית אחרת, מוארת יותר. נחוצים הדגשים חדשים, קדימויות ועדיפויות אחרות – ובעיקר, נחוצה שליטה עצמית על הכוחות הרגשיים המשתוללים בנפש, על הרחמים העצמיים, על החשבונות הקטנים והתרעומות הקטנות; זאת, אם רוצים לנצל ולרתום את כוחות האייתנים של הנפש ושל הטבע, לצרכי האדם ולתועלתו.

בעידן דלי אשר אנו עדים לחבלי לידתו, האסטרולוגיה יכולה לספק לנו הסתכלות מקיפה על ההיסטוריה של המין האנושי על כדור-הארץ. התרבות הנוכחית אינה התרבות הראשונה על-פני כדור הארץ. **סיפורן של התרבויות שחיו לפנינו, עוד יסופר בהקשר אחר. הגזע האנושי הנוכחי החל את סיפורו כיושב מערות.** לאחר מכן נחלקו הגזעים על-פני האדמה לפי החלוקה הבאה:

בני המערב – עסקו בציד.

בני המזרח – היו עובדי אדמה.

העם היהודי – רועי צאן

המוסלמים – נוודים.

לפי גרסת היהדות, לוח הזמנים של ההיסטוריה כולל כ-6,000 שנה לבריאה. בשנת 1967, 272 שנה לפני השנה 6,000, חל "ערב" (ערב – 272 בגימטריה) האלף השביעי.

במועד זה נכנס ערב שבת – ערב יום השבת הגדול שהוא האלף

השביעי, בהתאם לתפיסה ביהדות, שכל אלף שנה של הספירה העברית, מקבילות ליום אחד של האנושות, במסגרת השלמות של 7,000 שנה. האלף השביעי שבו ישרור שלום במשך אלף שנה, לפי המסורת, הוא השבת הגדולה.

על השבת הגדולה נספר בפרק "סוף דבר".

אולם, לפי מקורות האסטרונוגיה, שלב היסטורי גדול במחזור תולדות כדור-הארץ החל בתקופתנו, שלב המכונה "שנה קוסמית גדולה חדשה".

השנה הקוסמית הגדולה היא תקופה בת 25,550 שנה, הכוללת 12 תקופות בנות כאלפיים שנה, בה עושה האדמה סיבוב אחד סביב צירה, בתנודה קלה וחרוטית כסביבון, בכיוון הפוך לכיוון גלגל המזלות. במשך "שנה-גדולה" אחת נע ציר כדור-הארץ על-פני 12 המזלות עד שובו לנקודת המוצא של תנועתו. "שנה" במובן זה, היא מחזור שלם בחיי-האנושות. היא מתחלקת ל-12 "חודשים גדולים", או ל-12 עידנים.

כדי להבין את משמעות הריתמוס של 25,550 שנים, נתאר לעצמנו את ה"שנה הגדולה" בתור יממה ב"נשימה הקוסמית". לפי ששנה גדולה בת 25,550 שנה מקבילה בדיוק למקצב הנשימה האנושית, כי האדם הממוצע נושם 18 נשימות בדקה – ולכן ביממה ממוצעת יש 25,550 נשימות! יתרה מכך, 25,550 ימים הם שבעים שנה, אורך-החיים הממוצע בעידן דגים. ובכן, מספר ימי-החיים, מספר הנשימות ביממה ומספר השנים בשנה הגדולה הם בעלי ריתמוס משותף.

מדי אלפיים שנה נכנסת אימא-אדמה למזל אחר, ושוהה בן 2,130 שנה ואז עוברת היא לעידן חדש, וכל ההשפעות הקוסמיות הקורנות עליה משתנות. בכל פעם שכדור-הארץ עובר מהשפעת עידן אחד למשנהו, חלה האצה עצומה ביכולת התגובה האנושית, בגלל עירוב השפעות יוצאות עם השפעות נכנסות.

כיום, במאה ה-21, אנו שרויים שוב בתקופת מעבר מעידן לעידן. אנו נכנסים מעידן-דגים לעידן-דלי. אך אנו שרויים גם בתחילת שנה קוסמית גדולה חדשה. וזו הסיבה לזעזועים הגדולים שאנו עדים להם בעולמנו. גם בתקופת המעבר הקודמת, שהתקיימה בין עידן-טלה לעידן-דגים ונמשכה

מ-600 לפנה"ס ועד 600 אחרי הספירה, חלו שינויים גדולים בעולם; תרבות יוון פרחה ושקעה, האימפריה הרומית עלתה ונפלה, ודתות חדשות נוסדו על-ידי בודהא (600 לפנ"ס), ישו (תחילת הספירה), ומוחמד (600 לספירה).

היום בתקופת המעבר בין עידן-דגים לעידן-דלי, אנו עדים להאצה מוגברת בהתפתחות האינטלקטואלית של האנושות מאז המאה ה-15 ועד היום. בחמש מאות השנים האחרונות התרחשו: המהפכה הצרפתית, המהפכה התעשייתית, הרפורמציה וההשכלה. כולם היו ניסיונות לקבוע מסגרות חדשות ושונות, להגשים רעיונות, שהיו אז חדשים, של שוויון, אחווה וחירות האדם, בתחומים החברתי, החינוכי והכלכלי. ואז לאחר מאות שנים אפלות בתקופת ימי-הביניים: בשנה הקוסמית הגדולה, **עידן-דלי יתבטא ביצירת אדם חדש**. ליהדות תפקיד נכבד ביצירת אדם חדש זה.

עידן-דלי והיהדות

היהדות נולדה בתחילת עידן-טלה, לפני כ-4000 שנה. בראשית עידן-טלה הלוחם, ההרפתקן והחלוצי, יצאו בני ישראל ממצרים אל המדבר ונדרו 40 שנה, ובראשם משה איש האלוהים. עם ישראל היווה אז את אנשי העידן החדש, האנשים הביאו לאנושות האלילית את בשורת העידן החדש וחוקת חיים חדשה – אמונה באל אחד וחיים על-פי עשרת הדברות.

המתח וההתרחשויות בתקופתנו, ובמיוחד באזור המזרח התיכון, הינם חלק מתכנית קוסמית, שהאסטרולוגיה מציעה הסבר אודות חוקיותה, המחזוריות והסדר שבה.

לפני כמאה שנים החל עם ישראל חזור גלים גלים לארץ ישראל. מועד זה נחשב לתחילת **העידן החדש** ולהתחלת הגאולה (אתחלתא דאגולה). ב-1948 וב-1967 קרו נסים של התחדשות ותחיית הלאום, וכיום – אנו שוב ניצבים על פרשת דרכים.

מפריחי הארץ באו ארצה בשלהי המאה התשע עשרה ובראשית המאה העשרים, כדי "לערוך ניסיונות חברתיים חדשים ולהתחיל בניית אדם חדש". באמתחתם היה מטען רוחני: רעיונות העידן החדש (שצימחו על

ברכי החולמים דוסטויבסקי וטולסטוי). רעיונות של שירות ואהבה וקומונות חדשות.

מן הראוי לספר כאן, כי טולסטוי עצמו התקשה מאוד להגשים בחייו את משנתו הנעלה. זה היה הקונפליקט עמו הוא חי. הוא רצה לשחרר את כל משרתיו לפי החזון הסוציאלי, אך לא עלה בידו לעשות כן. הרעיונות שהיו דרושים למאה העשרים, הגיעו לעימות עם המציאות.

האהבה אינה יכולה להתעלם מהממד של השנאה ומקיומה. הם כבשו את הארץ הצחיחה בהצלחה שהדהימה את כל העולם, אך להגשים את רעיון אי-האלימות של טולסטוי לא ניתן היה, מול המציאות שדרשה לאחוז בנשק. המציאות של פרדוקס "מלחמה ושלום" בעולמנו, הפכה לדינאמיקה ולתוכן הרוחני של החיים והחיפוש. אבל מדוע תהליך שהתחיל כאקספרימנט חברתי רעיוני של העידן החדש, התקפל ונעצר בסיר-הבשר?

במקום לטפס אל הור ההר של מודעות האדם ויעודה האבולוציוני של האנושות עם קונספט עם ישראל במרכז, העדיפו מנהיגי העם הזה להובילו, באין מזון רוחני חדש, אל החומר, אל הבורסה, אל עמק הבכא של הרצון להתעשר.

דור המתיישבים, אנשי העליות הראשונות, היו בעלי חזון והגשמה. הם היו צריכים לכבוש את הארץ. אחריהם בא דור "מפוצלי הנפש" וחסר האמונה. לאנשים אלה לא היה אידיאל מסוג זה כלראשונים. לא הייתה להם תכלית רוחנית כדי למלא בה את הארץ לאחר הפרחתה.

הבעיה של הקוטביות של "האינדיבידואל מול הקולקטיב החברתי" העסיקה משכבר לפני שנים את צעירי החושבים בישראל. את מי צריך לשנות קודם – את היחיד – או שמא את מגמות השבט, החברה?

הוגי-דעות ואנרכיסטים אינדיבידואליסטים, בני העלייה השנייה רצו לשנות את החברה. אולי מוטב היה לשנות את האינדיבידואל, היחיד?

היום, בחברה הישראלית מנסים למצוא סינתזה בין ימין לשמאל, למזג רעיונות של בשלות ומתינות על אודות שביל הזהב האמצעי, עם תקיפות ריאליסטית בעולם אלים. כיוונים הומניטאריים יפי-נפש, מתמודדים עם שאלה של חוק השניים: מהו היחס בין גישה של חמלה וחסד והומניטאריות, לבין שיקולים ריאליסטיות של מציאות ללא רחמים?

אך האנרגיות שפעלו באקספרימנטים של יישוב הארץ והקמת מושבים ומושבות, קבוצות וקבוצים, היו כבר אז אנרגיות העידן החדש, ללא ספק. היום אנו יכולים בזכות זה, ללמוד ולהתקדם בסיבוב השני, בבעיות של תיקון עולם. היום הקבוצים כבר מפרסמים מידע על הבעיות שלהם. ניתן ללמוד על הנטייה לויכוחים אינסופיים בקבוצה, על חוסר הפרטיות, על כפיית מסגרות הכלל על היחיד, ועל חוסר העניין בעבודות שגרתיות (כאשר ממילא אין מקבלים משכורת). ניתן ללמוד מסקרים שבני הקיבוצים נוטים היום להיות מושפעים פחות מדעת הציבור ולפתח ממד פרטי.

ההייתה זו גניבת-דעת, כשסיפרו לחברת הילדים רעיון יפה, ונתנו דוגמה אישית הפוכה? אולם, כך קורים השלבים הראשונים של המפגש בין רעיון הקהילה החדשה, על רמת הרוח והנשמה, לבין הביצוע, שהוא על רמת האישיות.

מלבישים את הרעיון הקוסמי של הצורך בחיי קומונה וקבוצה, במטבע קטן המתאים לשכל האוטומטי הנמוך של האישיות. מורידים לרמה החומרית את הרעיון הנשגב, כשלב ראשון בהעלאת החומר. הגשמה זה דבר נפלא, אבל כשהחומר משתלט אבוי לה לאותה צורה. אפשר ללמוד לא לאבד את הניקיון של הנשמה ולא להזדהות עם החומר. וגם, להגיד מהם הצרכים שלי בלי להתבייש. אם אין נעליים, בודאי שקר ברגלים וקשה ללמוד. אבל כשאין תורה – הקמח מתעפש.

הגשמה לא הייתה חסרה, אבל עשייה ללא רוח – טעמה מסתלק. וקודם כל עליך לדעת לקרוא מה מבקשים ממך שם למעלה. מה הסיבה שהאיש אברהם, יחיד בדורו מכולם, היה כשר לקבל את המסר של העידן החדש דאז? מה היה ייחודו? היכולת להיות ער ולהגיד "הנני" ברגע שהאל פנה וקרא לו. גם היכולת להציג שאלה, אבל קודם כל – "האמין ביהוה, ויחשבה לו לצדקה".

את האנרגיה והחומר צריך לנצל ולמחזר ביעילות מרבית. אבל אין להשתמש בחומרים לפיתוח תעשיות כדי לגרות ולנקר עיניים. יש להבין, שאנרגיות העידן החדש מטפחות את החומר במוכן פונקציונלי, כאמצעי לשרת את הרוח שבדברים. לשם כך צריך ידע אודות הנשגב, והידע צריך להיות מקושר עם כוחות על.

עידן-דגים בסימן מזל דגים הרגשי הנציח עימות ופיצול בין רגש לבין

שכל, בין חומר לבין רוח. הדבר התבטא בכך, שהאנושות הגיעה לשיא של חומרנות בתקופתנו ולאחר מלחמת העולם השנייה. ייתכן שחרדת הציבור מפני מצב המלחמה, הקימה את חברת השפע הצרכנית והתחרותית. אך במזל האור, עידן-דלי, יגיע האדם לאיזון בין חומר לבין רוח, בין רגש לבין שכל, ואנו נישא וניתן על מישור נעלה יותר ממישור הרגש, המבוכה ואובדן הדרך; אנו נישא וניתן על מישור ההבנה והשכל. האנושות צועדת מהקוטב הרגשי אל הקוטב השכלי והתבוני.

ואכן, מעניין לציין, שילדי חברת השפע המערבית התמרדו נגד מה שהוריהם ייצגו. הם גדלו בבתים מלאי כל-טוב, אך התמרדו נגד חוסר התוכן ונגד היחסים רוויי המתח והעוינות בבית. הביטניקים וההיפיו, "דור-המחאה" שמחה נגד תרבות החומר המערבית, היו ניצנים של ילדי עידן-דלי החדש. הם היו אמנם בלתי מאורגנים במעשיהם. תמונת עולמם הייתה פשטנית אבל הכוון היה נכון – חיפוש אחר חיים שונים: "לעשות אהבה ולא מלחמה".

מהם השינויים המתרחשים כיום?

בסיום עידן-דגים הישן, פעלנו באגרסיביות כדי לרכוש נכסים. בעידן-דלי החדש תמשול, לעומת זאת, הפשטות. הפשטות תאפיין את החיים והצריכה תהיה צנועה. הכלכלה השלטת בעולם תקרוס והכלכלה החדשה תתבסס על רצון טוב שיהיה נחלת הכול.

בעידן דגים היוצא מהוות התעודות והדיפלומות של מוסדות חינוך את הסמכות בחינוך, אך אנשים כיום אינם מסתפקים בקבלת הסמכות המקובלת בשאלות של חינוך. הם מבקשים לדעת את הסיבות ואת שורשי הדברים. אנשים המתמחים בתחום קטן ומוגדר מאוד, נוכחים לדעת שכיום דרושה הבנה סבירה בתחומים רבים והתמצאות מתקבלת על הדעת בכל שטחי החיים. האנשים היום הינם אוטוידקטיים, רוצים ללמוד בעצמם ולהבין נושאים שונים מנקודת מבט כוללת. הגישה החדשה אינה דוגלת בהתמחות מצומצמת, אלא בהתפתחות – הרמונית כוללת ומודעות רחבה. השיטה של דיסיפלינה רב-תחומית תכלול ענפים רבים ותחייב הכרת מגוון הסתכלויות רבות ושונות.

דווקא עידן-דגים, בהיותו המזל הגבוה מכל מזלות המים (הרגשיים), אמור היה להביא לאנושות את ההתפתחות הגדולה מכל – את האהבה. האהבה מגיעה אל לב האדם רק לאחר שעבר את הסבל הגדול מכול, את ההשפלה הגדולה ביותר, את הירידה הגדולה אל מעמקי החומר. האומות הופכות את העולם למאגר נשק גדול, מטעמים כלכליים. חברת הצריכה והשפע יורדת אל שיא החומריות, כשהיא כואבת לעיני כל את תהום הריקנות והמבוי הסתום. זוהי חברה שלא הובילה את האנושות עדיין אל מימי האמת והחיים.

במעבר לעידן-דלי, לעומת זאת, יוכיח האדם יכולת כניסה לעידן של קדמה, על ידי כך שיגיע לשליטה עצמית בכוחות הנפש ולשליטה בכוחות הטבע והיקום, וראשית לכול, יאפשר ליזמות שלום להתפתח.

בהמשך העידן החדש יגיע האדם למצב אידיאלי – מצב של שליטה בעצמו, ובפנימיותו, ושליטה בניהול הכוחות הסובבים אותו. ישורר אז איזון אמיתי; שבו התנהגותו, סביבתו, ומשפחתו של האדם ישקפו בהתאמה את המצב **בנפשו פנימה**, ותהיה זרימה יותר חופשית בין שני העולמות, החיצוני והפנימי.

”שבעה רקיעים” ו”שבעה היכלות”

התפיסה הזאת מבוססת על חוק היקום ה”הרמטי” לפיה העולמות התחתונים ביקום הם הבבואה הפיזית וההשתקפות של העולמות העליונים. חכמינו ונביאנו כבר כתבו בספר הזהר על ”שבעת הרקיעים” ו”שבעת ההיכלות”: **שבעת הרקיעים הם שבעת מישורי היקום שכבר הזכרנו, ושבעת ההיכלות הם שבעת מרכזי המודעות במבנה האדם, המתקשרים עם שבעת מישורי היקום (ראה טבלת השביעיות).**

חוק השבע

טבלת השביעיות

החוק	7 המישורים	קרן-הבריאה	היסודות	7 הקרניים	7 מרכזים	7 כוכבים
דו	1	אל	רוח האלוהים	רצון	כתר	שמש
סי	3	יחידה	תודעה	אהבה	עיניים	יופיטר
לה	6	רוח חיה	אתר	אינטליגנציה	גרון	שבתאי
סול	12	נשמה	אש	הרמוניה	לב	מרקורי
פה	24	שכל	אוויר	ידע	מקלעת- השמש	ונוס
מי	48	רגש	מים	דביקות	מין	מרס
רה	96	גוף פיזי	אדמה	סדר וטקסיות	שורש	ירח

*** סדרי עולם מושתתים בהתאם לחוקי הסולם המוסיקלי: שבעה צלילים באוקטבה, שבעה מישורים ביקום ושבעה היכלות. אך האוקטבה של שבעה מרכזים אינה מקבילה בהכרח בהתאם לסדר העוקב של 7 הקכניים. האוקטבות מתפתחות במסוללים שונים, לפי נקודת ההתפתחות. השביעונים של קרן-הבריאה והחוקים, לקוחים ממשנתו של מר ג.י. גורדייף.

עולם התופעות הפיזיות אפוא, הוא החומר ברמה הנמוכה ביותר בין שבעת העולמות, הן מבחינת עוביו של החומר והן מבחינת גסותו. עולמות הרגש והשכל למשל, בנויים מסובסטנסים עדינים יותר, ועולמות הנשמה והרוח, על אחת כמה וכמה. על-כן החיים הפיזיים צריכים לציית לעולם הרוח ולשקף את התמונה המחשבתית המסודרת של האדם.

המחשבה של האדם תהיה מאורגנת ומסודרת יותר ויותר. לכן, בעידן-דלי החדש ייווצר מפגש מאיר עיניים ומסעיר, בין המדעים המדויקים של הפיזיקה והכימיה, לבין הידע הקדום והחכמה העתיקה, שהכירה וידעה את מבנה האדם וכוחותיו הסמויים. מפגש זה ייצור הבנה בקרב האנושות, לגבי אופיין ומקומן של התופעות הפיזיות אותן המדע חוקר, לאור החכמה והידע העתיקים-חדשים. הדבר יוביל את האדם לניצול יעיל של כוחות ואנרגיות לקידומו, ולא להמטת אסון על האנושות.

כותב ג'ס. קופר, בספרו "יין-יאנג", כי המאיה, או תפיסת החיים כאשליה על-ידי ההינדואיזם, אינה רומזת שהעולם הינו בלתי מציאותי לחלוטין, כי אם שהוא מעין משחק של צללים – השתקפות – זהו עולם של צורות, חלל וזמן יחסיים, והוא מציאותי רק בתוך גבוליו הוא. הצורה יוצרת יחסיות. בעוד שהמוחלט הינו מעל הזמן והחלל.

מאיה היא השתקפות של עולם, היא דמיונית כמו שהשתקפות אינה יכול לעולם להיות הדבר עצמו, אך היא אמיתית כמו שהשתקפות היכולה להראות את צילו של האמיתי ולאחר שקיומו יוכר, הוא יוכל לשמש כמוביל אל האמיתי. רק בעולם המאיה קיימת השניות – חוק השניים שליט. מאיה היא סוג האשליה, המחלקת תגובות ויחסים – לנושא ולנושא, וממנה נובעים כל זוגות הניגודים שבעולם הגשמי, והיא הרואה אותם כנפרדים, במקום לראותם כתלויים לחלוטין זה בזה.

העיקרון המודגש ביהדות הוא עשייה. ביהדות, לפני הלימוד נוהגים להתפלל, שהלימוד יביאנו לידי מעשה. אך הטאואיזם וידע המזרח הרחוק מדגיש יותר את ההבנה מאשר את העשייה, כך שהבערות והבורות נעשות להיפוכו של הטוב, ומכאן שהן החטא האמיתי היחיד; התגברות על הבורות היא המסע הרוחני, והבורות היא מקור כל הצרות. זהו אחד

הלקחים הנפוצים ביותר בהינדואיזם, בטאואיזם ובבודהיזם. בודהה תואר כ"אחד שאינו עושה דבר; ואף על פי כן אין דבר שאין הוא עושה". בתקופת המעבר בה אנו שרויים, בין עידן-דגים היוצא לעידן-דלי הנכנס, אין איש יכול להטיל ספק, כי אנו שרויים בעיצומו של המשבר הגדל ביותר בהיסטוריה. כל תחומי החיים – כלכלה, פוליטיקה, אקולוגיה, חינוך ומוסר – נתונים עתה בתהליך של זעזוע ושינוי עמוק. התרבות של עידן-דלי החדש מתאפיינת בביקוש אחר הגשמה עצמית, באי-הסתפקות בתרבות צרכנית של שפע חומרי, ברשת תקשורת רעיונית ואישית בין קבוצות ויחידים ובהצגת קושיות רבות על הידע, שלקראתו צועדת האנושות.

במאה ה-21 מתחוללת על פני כדור-הארץ מהפיכה בתקשורת. יחידים מקושרים עם מוחות רבים אחרים דרך הטלוויזיה, הדואר, הטלפון, העיתונות והספרות. התפתחות אמצעי-התקשורת נחשבת להשתקפות הגשמית של הטלפתיה ההולכת וגוברת בעולם. זהו צעד בכיוון של היווצרות "מוח גלובלי" קבוצתי גדול על הפלנטה.

אנו שומעים הדים מפני יוצרים ומדענים, סופרים ועיתונאים, על השפעה אלקטרו-מגנטית של המחשבים על המשתמש בהם, ולהיפך. וכמו כן ידועה התופעה של השפעה פסיכו-מכנית של האדם, על מכונות וחומרים. רבות נכתב על השפעת המדיום התקשורתי על אירועים ועל יצירת העובדות בשטח. מתפתח תחום עיוני חדש, של טכנולוגיה תקשורתית וחקר ההשפעות ההדריות של האדם על אמצעים חשמליים, ושל התקשורת על המציאות.

כדי ששטף האינפורמציה הזמין היום לאדם יופנה לכיוון חיובי, והאדם אכן יידע מה לעשות בכל אלה, נחוץ שינוי מודעות. האדם צריך להיעשות מודע לאחדות הגזע האנושי ולייעודו ההתפתחותי. שינוי זה במודעות יאפשר הפניית משאבי הידע לאפיק חיובי, אשר יזורז וילווה על-ידי השקעת אנרגיה – אנרגיית ממון, כישרון וידע – לפרויקטים-מחקרים על פנימיות האדם ומצבי המודעות האפשריים. והשאלה היא, כיצד ניתן לחולל תזוזה נחוצה במודעות האדם בקנה מידה גדול?

מהזוית האסטרולוגית, מהווה השלב הנוכחי בחיי האנושות את "גיל ההתבגרות" של הגזע, והמין האנושי אמור ליטול עתה לידיו, בעיתות משבר, את מושכות האחריות לדרכו ולגורלו.

לפי תיאוריית "השדות המורפו-גנטיים" של המדען רופרט שלדרייק, כאשר מינימום מסוים של אנשים ("מסה קריטית") יוכלו להגיע אל הקשר והגשר בין השכל הקונקרטי המוגבל על-ידי ממד הזמן, לבין השכל הגבוה, האל-זמני, תתרחש התעוררות המונים דרמטית ופתאומית – "התעוררות" והתגלות, הארה בקנה מידה נרחב; אך דבר זה יקרה בעקבות בניית גשר הדרגתי, עד אשר נוכל לתפוס את יונת האינטואיציה – שהיא פונקציה של השכל הגבוה. זוהי צורה של ידע, שמגיעים אליו לא דרך השכל הקונקרטי המחושב; אולם כדי להגיע אליה ולפרש אותה נכונה נחוצה קודם תשתית מוצקה של פיתוח השכל הישר.

אך הגיון ושכל ללא נשמה, הינם עקרים! במערב, יש ליאות מהשכלתנות: "עייפות ממילים יפות ללא כיסוי". במערב הצעירים מוחים, מתוך מחאה על שכלתנות עקרה שהובילה למבוי סתום.

מתוך כך הם הולכים בהפגנתיות בעקבות הרגש, עד לקיצוניות: "האמת היא מה שאני מרגיש".

אך מה לעשות כשיש רגשות סותרים ומנוגדים? ...

האדם מבחינה רגשית אינו יכול לסמוך על עצמו, כי מצב של רגשות חשד ופחד, כעס, תחרות וקנאה, הינו מצב שקרי. אך כיצד ניתן להימנע מהם בעולם מאויים?

אך מבקשי אמת במערב התייאשו מדיבורים מצוחצחים. הפער בין אידיאלים למעשים במערב הונצח בדברי אחד ממנהיגי השחורים באפריקה: "הלכנים באו לאפריקה לגאול אותנו, עם סיסמאות על שוויון, קדמה וצדק, אך במעשיהם הם הוכיחו בדיוק ההפך".

פער זה גרם לאמירה המקובלת בחוגים בארצות-הברית: "השכל הינו רוצח האמת", והוא מתמחה בהצדקות עצמיות והונאה מתוחכמת, בידי נשמות חזויות בין אידיאלים נאים לבין התנהגות מכוערת.

האמת היא, שאין להיבנות על השכל לבדו ואף לא על הרגש לבדו. השילוב המאוזן בין השניים הוא לבדו מספק.

אנשים טובים באמצע הדרך

בעולמנו פועלים שני כוחות חזקים: כוח האבולוציה שהוא כוח ההתפתחות כלפי מעלה, אל הרוח, וכוח האיבולוציה, שהוא כוח הירידה כלפי מטה, אל החומר. את כוח האבולוציה מאפיינים אהבה ושיתוף פעולה, הרגשת אחדות ואחוה, פעילות ושמחת חיים. את כוח האיבולוציה מאפיינים אנוכיות, אגוצנטריות והתבדלות.

מדובר בהיבט היורד והעולה על שני סוגי אנרגיה:

א. **חוק האחד** – השאיפה אל אחדות האינטליגנציה האינסופית, הצועדת אל דרגות הרוח ואל איחוד עם האב הגדול.

ב. אותה ישות אשר בגלל הרצון החופשי בוחרת בחומר, כי הוא קרוב ובהישג יד, ואילו הבורא נראה מרוחק. אין מכשולים בדרכה אל התפתחות אנוכית, כי החומר נמצא בטווח הישג יותר מהרוח. ואז, כשאותו אדם מכיר את החוקים ויכול להגיע לידע ועצמה – הוא משעבד את האחרים והופכם לכלים בידיו. ואז הוא מוגבל, כי מעבר לרמה מסוימת אין יותר אפשרות להתקדם בחומר.

מיליוני ארגונים וקבוצות בכל רחבי העולם נפגשים מדי פעם כדי ללמוד, לדון ולשוחח על פסיכולוגיה, אסטרולוגיה, עבודה קהילתית, חברה, ארגוני התנדבות אקולוגיים וכלכלה. מיליוני קבוצות אלו מהוות יחדיו קבוצה גדולה אחת שהמאפיין אותה הוא הרצון הטוב, הרצון לשפר, להשתפר ולעזור: זהו המפתח של עידן-דלי החדש. אלה הם "האנשים הטובים באמצע הדרך", בעלי החשיבה הנכונה על ענייני העולם. לחשיבה נכונה כוח השפעה חיובי מכריע, שכן "האנרגיה עוקבת אחר המחשבה" – כפי שמנסח זאת חוק יקומי בסיסי.

לקבוצה חדשה זו של "אנשים טובים באמצע הדרך" יש גרעין פנימי, מעין מעגל פנימי, המורכב ממשכילים היודעים את הדרך מניסיון הדורות והמאצילים על אחרים, לפי "כללי דרך" שהותוו בעבר ומתחדשים כל העת לפי צורך השעה. בגרעין פנימי זה מחוברים היחידים אחד לשני בכעין רשת של הבנה משותפת, אך אין הם מאורגנים בהכרח כארגון ואף אינם מכירים זה את זה. אלא הם אורגניזם של תודעה השואף להתפתחות.

מורי הרוח והאנושות

"אנשים טובים באמצע הדרך", והקבוצה הפנימית הקטנה המהווה גרעין להם, מונחים במישורים השכליים על ידי רעיונות משפחת הרוח של האדם, הלא הם מורי הגזע בכל הזמנים, הניצבים מאחורי הקלעים של האנושות, ומכוונים את כל הנשמות בדרכן ההתפתחותית. מורים אלה עברו את כל דרכי האדם ולמדו עד תום את כל אשר ניתן ללמוד בבית-הספר של כדור-הארץ. לאחר שסיימו בהצלחה את לימודיהם, הם עובדים בשירות המין האנושי.

הם משקיפים מהצד על כל ההתפתחויות בעולם שלנו, ומתערבים על ידי זריעת רעיונות מתקדמים במוחות אנשי המחשבה בעולם, רעיונות של קידמה שהופכים לציוני דרך ולאור בשביל הקשה, לכל אורך ההיסטוריה. ברגע זה עצמו ניצבים מורי הרוח של הגזע בכוננות; בעמל רב הם נושאים על כפיהם את התפתחותו של האדם בשלב עדין ורגיש זה, דרך פתח הכניסה לעידן חדש, שלמענו טרחו והכינו את הקרקע אלפי שנים. בשעה זו עצמה נולדת מודעות חדשה באנושות, ואדם חדש, רוחני ונאור, מבקש להשתלב ולמלא תפקידו בתוכניות האבולוציה של יקום אדיר.

מהו העידן החדש במציאות חיינו?

- א. העידן החדש הוא מצב-תודעה חדש.
- ב. העידן החדש הוא רשת-אור ואנרגיה של הבנה וחכמה, המקיפה את הפלנטה כולה.
- ג. העידן החדש הוא התרחשות קוסמית של מעבר לתקופה חדשה, שבו כדור-הארץ מגיע לגיל בגרות ואחריות, ולהשתלבות בחיי יקום נאור ורחב, בין ציוויליזציות רבות, המשתתפות באבולוציה של היקום.
- ד. זהו מהלך אבולוציוני של טרנספורמציה אישית וציבורית העוברת על משפחת האדם, כאשר "הומו ספיינס", האדם החשוב, בעל ההיסטוריה של אלפי שנות תרבות, מאז מבוך נוח, מתייצב על סף עידן מודעות היקום. מהלך זה מיוצג על-ידי אקט של בחירה מודעת, כאשר האדם החשוב, מתוך מודעות האימה של הכחדה אפשרית של הפלנטה, בוחר בהתעוררות ובברכה, וזאת ביוזמת הגרעין הבריא שבו.

האדם "החושב" הופך ל"אדם הרוחני". שכלו של האדם זקוק להפריה מלמעלה, וזוהי "החניכה לאמת" שהגזע האנושי כולו עובר בתקופתנו, באלף השלישי. הדבר קורה באמצעות אותם היחידים המוכנים לכך. ה. עידן דגים בן אלפיים השנים הושתת על סולם ערכים אשר בראשו ניצבה הרווחה הכלכלית, והמעמד האישי נבנה על רקע הישגיות, תארים ותעודות והישג חומרי.

בעידן דלי החדש, מצב-התודעה של האדם יהיה בסיס להערכה ולקביעת המעמד. במזל דגים הונצח הפיצול ופילוג בין שני הקטבים של החומר והרוח, אך הדבר תואם את החוקים של האבולוציה, האומרים כי עם הגיע הפיצול והפילוג לחידוד המרבי בתודעת הגזע – ניתן ללמוד את השיעור של המצב ולעבור אל הצעד הבא; אשר צומח מתוך כמיהה לאיזון נכון יותר, יפה ונכון יותר, בין ההיבט הפיזי של האדם, לבין ההיבט הרוחני שלו.

ו. העידן החדש זוהי רשת של אהבה, ידע ואור, שאנו קולטים אותם מן ה"אוויר", ומתחברים אליה בעזרת חשיבה נכונה וחיים נכונים. הדבר כרוך בעבודה עצמית וקבוצתית, לפי מגמות ותפיסות שונות במחשבה, בהתאם לצורכי האדם. אפשר לחלק את קווי העבודה לארבעה: לימוד והתבוננות, יישום ושירות.

ז. כולנו מכירים את רוח האדם והחזון האנושי, החלום על עולם טוב יותר, צודק יותר. האדם תמיד קיווה ויקווה לממש עתיד נאור וטהור יותר עבור האנושות.

עתה אנו שרויים במועד של מימוש הכמיהה והפיכתה למציאות, וזאת בעזרת הכוח היוצר של כל יחיד ויחיד. כל אדם יכול לבנות במחשבתו את תכני העידן החדש בדרך המיוחדת לו וכפי שהוא רואה זאת, ולחלק את החזון עם רעיו, בדיונים ובמגעים על מהות התקופה והעולם, כפי שאנו רוצים לראות אותם, וכפי שהינם כיום.

בלמידת חוקי האנרגיה והיצירה, אנו נמצא סיוע בבניית הדברים בחיינו אנו, אנו הבנאים של העידן החדש!

הכוחות העליונים מסייעים בעוצמה רבה לעבודת הבנייה של העידן החדש, וכאשר אדם נחלץ למשימה כבירה זו, מיד הוא נעשה מודע למה שמכונה "תמיכת הטבע", ולכוחות רבים העוזרים לו בדרכו.

מהו העידן החדש?

זהו שלב-מודעות חדש ומהפך פסיכולוגי המתחולל בתודעת האדם. העידן החדש הוא מודעות לתהליך גילוי עצמי, בבחינת "עשה זאת בעצמך", גילוי עצמי של אלמנט של קדושה ורוחניות החודר ונכנס להוויית קיומנו ולמחשבתנו.

הכרה עצמית

הכלי של "העידן החדש" הוא "ההכרה העצמית", כלומר היכולת להסתכלות עצמית ללא מעורבות אישית. אנשים אלה מכירים בכך, שבתוך כל אדם יושב "צורר קטן" המבקש להעכיר הכול, ולכן יש לדחוק אותו לאחור. באמצעות ההסתכלות ללא הזדהות ניתן לראות את כל הפעילות הפנימית המתרחשת באדם – המחשבות והרגשות הנמוכים, המגבילים והמכוערים ביותר – כדי שאפשר יהיה ליטול את האחריות עליהם תוך הסתייגות מוחלטת וחדה. דרך העין המסתכלת ובאמצעות אור המודעות, ניתן להיפרד לחלוטין מאותו דבר נמוך, ולא לקרוא לו "אני" כלל. העין המסתכלת היא הכלי שדרכו ניתן לראות את הצד האפל שבתוכנו.

ניתן לכלול זאת במודעותנו ולהסתייג מהצד האפל שבנו, מבלי להשליכו על הזולת, ובכך להתקדם צעד משמעותי קדימה. "הקבוצה החדשה" של "אנשים טובים באמצע הדרך" וגרעין-החלוץ שלהם הם מבשרי עידן-דלי ומייצגים את הזרם החדש. מאפיין אותם החיפוש אחר המשותף בין בני אדם והרצון להדגיש שותפות זו ולהימנע מהדגשת המחלוקת, ומבלי לשלול אף ממשל או הנהגה מסוימים.

כבר אמרו חכמים כי הדבר היחיד באדם שאפשר להתייחס אליו כאל קידמה הינו התפתחות האופי והיצירתיות, ואכן האופי הוא כלי הקידמה בעידן-דלי. האופי הוא 12 או 13 המידות, והיכולת להתמודד בכבוד מול מגוון המצבים, שהגזע האנושי עבר עד היום בשלבי התפתחותו (כולל המצבים הבסיסיים המוכרים בחיי משפחה, פרנסה וחברה, ומחיי הנפש שלנו). יחד עם זאת, מתפתחת במאה העשרים התכונה המאפיינת את מזל דלי: הרצון לשרת. זוהי נטייה שנתקלים בה על כל צעד ושעל, והיא מופיעה על הבמה הציבורית: בכל ארגוני הנשים והסעד, בתנועות הרווחה, בתנועות

המחאה, בארגוני ההתנדבות ובתנועות תרבותיות ופוליטיות למיניהן. האדם בימינו כבר אינו מוכן לחיות למען עצמו בלבד; הוא אינו מסתפק בכך ומוכן ורוצה לתרום ולסעוד, לשרת, לעודד, ולהשתתף.

תמצית המודעות של איש המאה העשרים, היא התפיסה שהאדם הוא יצור קטן וזעיר על כוכב קטן במערכת-שמש אחת, ביקום ענקי שבו אין-ספור גלקסיות. עם זאת, רוחו של האדם הקטן יכולה בפורטנציה להקיף את כל המרחב האדיר הזה במודעות והבנה, ולתפוס כל מה שיש ביקום, בעין אוהבת וידידותית.

זרימת אנרגיות חדשות בעולמנו

אנרגיות חדשות זורמות לכוכבינו במאה השנים האחרונות, והן מערערות את שיווי המשקל של המערכות שבו. הזעזועים המתרחשים הינם תופעה של שחר חדש, התחלה חדשה, טיהור מערכות והתחדשות הכוחות.

הרפתקה קורנת המעלה את החיים לאיכות גבוהה יותר

זהו מהלך הקורה בו זמנית במיליוני אנשים, ומעורר את הגניוס האנושי הענקי והאדיר, המתפרץ בתור כוח-יצירה שבכל יחיד, ומעלה את החיים לרמה של הרפתקה קורנת ואיכותית, מלאה התפעלות, יופי ושמחה אינסופיים.

התהליך הזה קורה היום ליחידים וגם למודעות הציבור, בקנה מידה עולמי, מאחר והאנושות הבשילה למהלך של השתלבות במרחבי היקום האדיר. זה קרה בהשפעת הלחצים הקיצוניים הפעילים בעולמנו היום. הבשלונו לכך, כי אנו נחושים בהחלטתנו שמתוך המשבר העובר על המין האנושי היום, תופיע בעולמנו ותצוץ מודעות רעננה ומחוזקת, בדבר נצחיות האהבה והחכמה.

בראשית המאה שעברה הופיעו ונוצרו ויצו האידיאות, שהפכו לאידיאלים. ואילו היום, בגלל העיוות הגדול שממנו האנושות סובלת, לא מצליחים ליישם את האידיאות בפועל. הבעיה היום היא, למצוא את המימוש והאיזון בין האידיאה – לבין יישומה.

מונחים משפת האנרגיה

מתח, חיכוך, חום ולחץ, הינם מונחים של אנרגיה, הלקוחים משפחת התרמודינמיקה. החוק השני של התרמודינמיקה קובע, כי כל חומר שואף להתפרקות ולהתפוררות.

אך מודעות האדם הינה תנועה אבולוציונית בכיוון ההפוך, והיא עולה כלפי מעלה, לקראת רמת סדר ואינטליגנציה גוברים והולכים (ראה ספרו של הכימאי ד"ר יעקב רוזין, "העולם כפי שנועד להיות"). כדי לתאר את המצב הנוכחי בעולמנו, יש לראות כי הוא דומה לכור גרעיני, בו מתהווה פיתוח המודעות של האדם, תוך מיזוג והיתוך של יסודות שונים במשפחת האדם, בתנאי לחץ וטמפרטורה גבוהה.

כי רק בשפה של אנרגיות, ניתן לתאר ולהבין את ההתרחשות וההפנינג של העידן החדש. אנו רואים מול עינינו כיצד, מתוך תנאי המצוקה והלחץ המרבי המדאיג ביותר שאנו נתונים בהם, על רקע מתח וחיכוך גוברים בין כוחות פעילים בתוך חיינו ובעולם, רק כך מתאפשרת, עבור האנשים הבשלים לכך, החציבה וההפקה של המשאב היקר ביותר בעולם – אנרגיית התודעה. התהליך של העידן החדש – קורה בעזרת החציבה של אנרגיה גבוהה ואצילה זו – אנרגיית המודעות, אשר היא הקובעת את היכולת והרמה האמיתית של הוויית חיינו וערכם.

טיפוס בן עידן-דגים לעומת בן עידן-דלי

(על-פי ספרה של ורה סטנלי אלדר "גילוי העין השלישית"):

מהו ההבדל בין בן עידן-דגים אופייני, לבין בן עידן-דלי אופייני? בן עידן-דגים אופייני מונחה, בראש וראשונה, על-ידי שיקולים של רווח והפסד: "כדאי או לא כדאי לי". הוא בעל השקפת עולם קבועה ואינו נוטה לקבל שינויים. השקפתו לעתים צרה ומגבילה את תחומי הסתכלותו וגם אינה מאפשרת לו להרחיב מבטו.

הוא עשוי להיות אינטליגנטי ונחמד או ההיפך. במיטבו, הוא אוהב את ביתו, משפחתו, נכסיו, ארצו ודתו, וקשור אליהם, אך הוא יאהב אותם בזכות היותם שלו. הוא רכושני, אקסקלוסיבי, ביקורתי ואנוכי.

רגשותיו חזקים יותר ממחשבותיו והוא נוטה לצדד בעד דברים או נגדם באופן קיצוני. הוא מלא להט לגבי מושאי אהבותיו או שנאותיו ובעל דעות קדומות. אין לו רצון להבין את מהות דתו, ומדוע נקבעו הלכות כפי שנקבעו. הוא מעוניין להתנחם ולהיעזר בה בלי לחקור את המשמעות שמאחוריה.

לבן עידן-דלי, לעומת זאת, יש השקפת עולם הפוכה משל בן עידן-דגים, הוא מונחה על-ידי הדחף ללמוד ולהבין. השקפתו אינה קבועה – היא רחבה וכוללנית, נוחה לשינוי ופתוחה לאתגר בכל רגע, הוא נכון לקלוט זוויות הסתכלות אחרות ושונות משלו. גם הוא עשוי להיות טיפוס אינטליגנטי ונחמד, או חסר אחריות ופרוע. במיטבו הוא אוהב את האדם, היופי וכל הטוב המצוי בבית המשפחה, בדת ובעולם. אין הוא רכושני ואינו רוצה הכול לעצמו. כל הילדים וההורים יקרים לו. הוא לא מגביל את התעניינותו ואהבתו רק לתחום אישי מצומצם, אלא הוא מסוגל לשוחח עם כל אדם בידידות, ולא רק מתוך רצון תועלתי מסוים. הוא רואה בכל אדם נשמה, ומנסה להבין מה נמצא בשורשי הדברים ומדוע המצב הינו כפי שהינו.

התשובות המקובלות של הדת אינן מספקות אותו. מאחר שהוא רוצה להבין את ההסבר הפנימי לדברים. בן עידן-דלי אוהב לא ברגשותיו, אלא בשכלו וברוחו. הוא אוהב את הרעיונות שמאחורי התופעות ואוהב את מי שחי את הרעיונות היקרים לו, כמו לדוגמה רעיון הסינזזה והאחדות. הוא אוהב מתוך הבנה ולא מתוך רגשיות, ולכן יכול להיחשב כ"קריר" על-ידי אלה המתמקדים ברגש.

הדלי האמיתי אוהב להתחלק ולשתף. הוא איש צוות, משתף עם רעיו את חייו, רעיונותיו, עבודתו ופירותיה. רעיון הקבוצה קרוב ללבו והוא עובד על עצמו ומגביל את האגו שלו, למען הרעיון של היותו חלק מקבוצה – קבוצה משפחתית, לאומית וכלל-אנושית. הוא כוללני ולא אקסקלוסיבי, לא "בעד" ולא "נגד", לא מתעקש על דעות ולא דבק בדעות קדומות. הוא אוהב להשתמש בשכלו ולחשוב. הוא רוצה לדעת, להבין ולראות תכנית ותמונה כוללת ומשקיף קדימה אל העתיד. תכופות הוא מורד אבל הוא מוכן לעבוד למען הרעיונות החדשים וללכת עם תנודות העידן החדש. הוא אינו עבד לנכסיו ולנוחיותו.

האידיאל שלו הוא לשרת ולתת, והוא מוכן להתבגר ולעבוד למען כך, ולצמצם את תכונותיו האנוכיות. רצונו – לשתף פעולה עם התכנית הקוסמית ולהחזיר לבורא תמורה על כל מתנותיו. בעיניו, החיים מעניינים מכדי לעסוק בכישלונות ובצרות קטנות.

סוף דבר

משהו על חיי, וכיצד עד גיל 42 חייתי ששה מחזורים של שבע שנים, ואיך כל שביעייה השפיעה עלי.

הבה ואספר קצת על הרקע שלי ועל החוויות הקיצוניות שעברתי במשך חיי, בעולם של מבוכה ו"רצון חופשי".

אני כותבת על כוח-הרצון, כי בגיל 21 הרצון החופשי שלי נראה לי בתור הדחף "לעשות מה שאני רוצה", ולהתעקש שהדברים יתנהלו על פי דרכי, ולא אחרת! כך ראיתי את כוח הרצון "האמיתי".

גיליתי מאז שיש סוגים והיבטים שונים לרצון, ומצאתי את "שביל-הבחירה", אך לא לפני שבדקתי את החופש לעשות ככל העולה על רוחי. היום אני רואה אחרת את כוח הרצון; כבעל שבעה היבטים של קרן-האהבה: הרצון להיבנות, הרצון להיות נאהב ולאהוב, הרצון לפעול, הרצון לשתף-פעולה, הרצון לדעת ללמוד ולחשוב, הרצון להתמיד והרצון לסדר ולארגן.

אני רואה בכיורון כיום את שש השביעיות שלי, ואתחיל בשביעייה הפותחת.

נדודים על פני ארץ ישראל

שבע שנים הראשונות בחיי אדם, אשר אצל כל אחד הן הבסיס לבניית קווי-היסוד בהתנהגותו ובתפיסת עולמו, היו בשבילי ההיפך המוחלט.

אמי הייתה פולנייה יפהפייה, יתומה מאם שנישאה בגיל 16 לפרסי נוקשה בשנות העשרים בארץ ישראל. הניגוד בין רגישותה לבין נוקשותו, הביאה לחיי-משפחה מרים ולפרידה, לאחר 23 שנות נישואין וארבעה ילדים. אני הייתי אז בת חמש.

זיכרונותי הראשונים הם, כיצד התחלתי לעבור מאימא לאבא ובחזרה, וממוסד למוסד. למעשה, גדלתי כילדה העוברת ממוסד למוסד (שבעה

מוסדות ומשפחות אומנות). כתוצאה מכך גם לא יצרתי כל קשר עם חברים בימי ילדותי.

דמויות מן הספרים

ההיבט החיובי בחיי החל להצטייר בשביעייה השנייה שלי, כאשר בגיל צעיר מאוד התחלתי להתעניין בספרים, ובהם מצאתי את ידידי נפשי, שליוו אותי משך שנות בית-הספר. חבשתי מספר ספריות, וגיבורי ילדותי היו נילס הולגרסון (3 כרכים בהוצאה הירוקה העתיקה) – וקרל מאי. ספרי ההרפתקאות פרנסו את דמיוני בעלילות גבורה ואצילות נפש. הידידה היחידה שרכשתי בשבע השנים הללו, הייתה נערה מבני-ברק, שיחד עמה נהגתי לטפס על עצים ולשוטט בשדות, בעת שהותנו בפנימייה דתית לילדות. עד אשר לפתע היא עזבה את המוסד. היות שאימי הייתה דתייה, למדתי בבית הספר בית-יעקב לנערות.

בגיל 12 עברתי מבית אימא לבית אבי, ותקופת ההתבגרות עברה עלי ללא כל הדרכה והסבר בנושא זה, פרט להערות אבי על כך, שהעולם מלא אנשים רעים ונצלנים. בעת ההיא כבר הייתי עצמאית לגמרי מבחינת החשיבה, אידיאליסטית ללא תקנה, וטבעי שמחיתי כנגד תפיסתו "החשוכה". הדמויות הספרותיות נראו בעיני בשנים ההן מציאותיות הרבה יותר מן החיים. העולם הפיזי נראה משעמם ונטול כל עניין! למעשה, נהגתי לא להתבונן כלל בסביבה.

אך לעומת זאת, מילאתי מחברות בסיפורי-הרפתקאות שכתבתי, על נערה המתחפשת למלח ובורחת אל הים. כמו כן כתבתי ספר על חבורה שיצאה בסירה אל הים, בחופש הגדול. חלומי הכמוס היה להיות ספן, ולהפליג על פני ימים ויבשות.

שירי אהבה לוחטים

בשביעייה השלישית – בין גיל 14 לגיל 21, שלחתי יד בכתיבת שירי-אהבה לוחטים אודות הכמיהה לידיד. ה"יחד" והקשר הזוגי נראו לי כהתגשמות הדבר הנעלה ביותר היכול להתרחש בחיי אדם. מאחר והיה

זה גיל-ההתבגרות, ולא היו לי כלים להתנסות בתקשורת, המשיך אותו הקו של חיפוש הקשר להתבטא גם בשביעייה הבאה. הדבר הוביל אותי לנישואין מוקדמים, אך היעדר חינוך בנושא גרם לסיומם, מאחר שכלל לא ידעתי מאומה על חיי היומיום בתפקידי האישה.

אמנם בגיל 20 חשבתי שמטרת האדם היא להיות אדון לעצמו, ושהנישואין נועדו לשקט נפשי שמוביל ליצירה והגות, אך מחשבה זו חלפה לה, כי החשיבה לא שלטה בגיל 20. המצב הרגשי היה השליט הבלעדי.

עם זאת, בו-זמנית פיתחתי תאווה גדולה לקריאת ספרי "סיינס-פיקשן", שהביאה אותי תוך זמן קצר לעבודתי במשלח-ידי בשנים הבאות – תרגום ספרים.

השביעייה הרביעית: המסר של "ילדי-הפרחים"

מאחר ונישואיי נסתיימו בכישלון, התגבשו בי אנרגיות ההתבגרות עמן התחברתי, וקלטתי את המסר של "ילדי-הפרחים"; הזדהיתי עם הכוח של התנועה הזאת. בתחילת שנות השישים בחרתי בחיי-מרידה מוחלטים, הקשורים עם ההתמרדות החברתית של הנוער בתקופה ההיא בעולם; בוז למוסכמות, מוזיקה ופסיכותרפיה.

לראשונה, הגעתי אל הפסיכולוג עם בעיה מובהקת של חוק-השניים: הבחנתי בהיעדר קו ברור וחוט-שדרה לקיום. הדו-ערכיות של כל דבר הטרידה אותי: דבר והיפוכו – שניהם כאחד היו נכונים. במועד זה – בין גיל 21 לגיל 28, הפסיכואנליזה הייתה ההתנסות האינטנסיבית של חיי. תקשורת אישית על הרמה המילולית לא התפתחה עם שותף לחיים. להתנסויות הפנימיות לא נתתי כל לבוש במילים.

חיפשתי אחר האותנטיות המלאה – מלל נראה לי כה רחוק משדה-ההתרחשות האמתי של הדברים.

ברור שחיים אינטנסיביים הכוללים את כל ההפרזות והמצוקות בחיי המרידה והבוהמה – הביאו חלק ניכר מבני-גילי לידי מצב נפשי מעורער, פרנואידי או סכיזואידי.

”ביד חזקה ובזרוע נטויה הוצאתיך ממצרים, מבית עבדים”

סמוך לסוף השביעייה הזו, הרביעית במספר, שגם בה היו אי אלה אורות בדרך – לימודי האסטרוולוגיה בעזרת גב' לובה קנצ'וק ז"ל ולימוד ספר התמורות הסיני ("איי צ'ינג"), קרה לי מקרה מיוחד ומעורר, שאני רואה אותו כנס מופלא. אצל חברתי הטובה פגשתי ירד, שהציג בפני את לימודי משנתו של המורה גורדייף.

רק אז התחלתי לקלוט, שהעידן החדש בהתפתחותו איננו רק המרידה במוסכמות עם כל הכרוך בדבר.

התחלתי להבין שזה היה שלב, אולי במקרה שלי שלב הכרחי, ואולי במקרים אחרים לא הכרחי, אך בכל אופן היה זה שלב עבורי, שדרכו יכולתי לקלוט את הטרור והחשיכה במצב האדם על סף עידן חדש. היה צורך במרידה, בכדי להסתכל אל מעבר לדברים, ולהבין שעלינו לבנות חברה חדשה.

את מערכת חידושי הפסיכואנליזה דאז, אשר תיארה את סדר-המחשבה הפסיכולוגי שהיווה את הכלים שלי בעת ההיא, "תרגמתי" למשולש-המושגים הנ"ל:

מערכת האיטורים והאילווצים הנוקשה, המייצגת את המצפון בתור "נעל לוחצת על רגל שגדלה", מכונה "אני עליון", והיא המייצרת את מערכת הלחצים עמה צריך להתמודד.

הדרך היחידה להצלחה בהתמודדות, היא מן הסתם על ידי ההבנה של העמדה המרכזית שתופס בתרבותנו ובכל הדתות הליבידו, שלגביו מוצג כיבוש היצר בתור הסייג של ערכים ומוסר. אני ראיתי את הכוכב שבתאי בתפקיד השומר המופקד על המוסר.

אני, המהלכת בעולם אפלת של רגשות שליליים, המכונים "הפנימיות הרעה" – עולם פנימי שאותו הנני מחצינה ומבטאת בעולם החיצוני, מבטאת זאת באמצעות מערכות-יחסיי המשובשות.

הדמות המאיימת של הירח האפל והסהרורי, מתנשאת ומייצגת את הקשר עם האימא, ואת יחס-התלות הסימביוטית שבין קבלת החום ממנה, לבין מגרעות האם, או האדם השני בכל קשר.

בג'ונגל של הכרך האפל, לא מצאתי מהות רוחנית שהייתה מרווה את

צימאונני בין כותלי הפסיכולוג. דמות האב המבטיחה שבו, לא הציגה בפני כל אמת על המשמעות והטעם לחיים בכרך הגדול. הגמשת האני העליון לפי המלצת הפסיכולוג התגלתה כסטייה מן השביל; להלן אתאר, כיצד דווקא הזאב הרע או כוכב שבתאי, היה המורה הגדול בחיי, והציל אותי מן הפסיכולוג. אך כמובן, תמיד נעזרתי בגמישות מסוימת שקניתי בתקופת הפסיכואנליזה. הרעיון של 'קבלה עצמית' נראה לי, ככלל, תרומתה המודרנית למסעו של האדם. ואילו הדיסיפלינה הרוחנית, מלמדת דווקא מודעות מצפונית חותכת ויחס קשוח של האדם כלפי העצמי הנמוך שלו. זאת, מתוך הכרה ברצינות העניין שלשמו באנו לעולם, ובחשיבות הדרך והעבודה הרוחנית.

התרשמתי כי הבעיה של הפסיכולוגים הייתה, שלא העריכו נכונה את רצינות העניין הרוחני, שלשמו ירדנו לעולם.

השביעייה החמישית – החמימות והחמלה

החלו חיים חדשים עבורי. הכוכב שבתאי טיפס בגיל 21 על השמש שלי בדגים, והביא אותי אז אל תקופת שיא; הגשמתי חלום – עסקתי בעיתונאות ובכתיבה, בתרגום ובלמוד פילוסופיה ואנגלית באוניברסיטה – אך בנקודה זו נפתחו שבע השנים הרזות בחיי, חלום יוסף שירד למצרים לשבור בר – בניסיונות נואשים "לעבוד על עצמי" לבדי, לחפש משהו שלא ידעתי אף להגדירו.

אכן בגיל 28 יצאתי לדרך חדשה, והפעם הזו, היה לדרך כיוון והמשך. פגשתי מורה וידיד, והחלו שבע השנים של משטר ומשמעת חמורה; תוך כדי עבודה משותפת עם אנשים, במסגרת קבוצת-הכנה, התחלתי מרגישה בגרות אמיתית. הבנתי שעלי לקחת אחריות על חיי, ולא להאשים לנצח את התפיסה החברתית הישנה, את אימי, את תנאי ילדותי.

הבגרות האמיתית נבעה מתוך ההסתכלות אחורה בעזרת המורה, על החיים שניהלתי בשביעייה הקודמת. מעניין, כיצד לכל שביעייה היו השפעות מוגדרות ביותר. כשמלאו לי 28-29 – הגיע כוכב שבתאי אל מיקומו במפת הלידה שלי, ואז התעוררתי מחדש לחיים, עם יכולת צמיחה והתפתחות. החלו עבורי למידה ועבודה, ההתחברות אל הידע הטהור של

ההכרה העצמית. למדתי את תורת גורדייף ואת הפירוש שלו לנושא הקשר עם אנשים. הכלים שקיבלתי בחוג של גורדייף שינו את חיי והסבו לי מהפך, ממצב של ניכור וחוסר יכולת ליצור קשר, למדתי לחוש חמימות וחיבה כלפי אנשים, ולעורר בהם אותו יחס כלפי. למהלך זה, בדרך הטבע, התלווה משבר, כפי שתכופות מתלווה משבר להתפתחות-מודעות-חדשה: היכולת להכיר שאינני לבד בעולם, אינני בת יחידה.

במפת-הלידה האסטרולוגית שלי, הכוכב מרס נמצא בצמידות אל השבתאי, המורה הגדול, אשר חנך אותי לדרך של בדידות במשך שנים רבות. אך משהגעתי לגיל 28, השלים השבתאי מחזור סיבוב הזודיאק, וחזר לנקודת המוצא במפתי, ובכך פתח צוהר להתחלה חדשה. אפשר לומר, שבתקופה זו החלה להתפתח אישיותי.

מרס עם שבתאי במפתי, מצביעים על הרבה בדידות ונישואין בגיל מאוחר, יושבים בבית האחד-עשר – בית התקוות המוגשמות, והדבר מייחס דגש נכבד ליחסים קבוצתיים, וגישה חברתית מפותחת ומתקדמת מאוד – בתוספת נאמנות לחברים בדרך. התברר, שפעולת אורנוס בהיבט של תשעים מעלות לשמש שלי, הפכה אותי למורדת שופעת בוז למוסכמות, אך אוזנה לבסוף על-ידי דחפים עצומים לתיקון חברתי ולערכים הומניטאריים.

על האופק באריה – ניצב כוכב יופיטר במפתי, דבר המבליט במיוחד את בקשת-האור וההתפתחות בחיי. היה זה מוטיב מנחה לאורך השביל, צד בצד ליד דחף עז לשקוע ברגשות שליליים.

תריסר זוגות הניגודים

דרך האסטרולוגיה והתורות הסופיות, הסיניות וההודיות, ולבסוף דרך המיסטיקה היהודית והקבלה, למדתי להתבונן בחיי. ולהבחין בעזרת אור הידע, באמת על זוגות הניגודים שפעלו ללא הרף באישיותי. והתגלו בדואליות של רמת האנרגיה המתבטאת בכל דבר.

ראשית, בין גיל 14-21, גיליתי בתוך עצמי היעדר כל אופי וקן – ועם זאת, קשי-עורף עצום ודחף להילחם בכל מחיר למען דרכי שלי בעשיית דברים.

כל ידידי הבחינו בי ביסוד של תמימות רבה – ולעומת זאת אני הייתי מודעת לפראות. ראיתי בי נטייה לגילוי-לב בולט – ולעומת זאת התברר לי יותר מאוחר כיצד השתיקה מתבטאת באי-אמירת האמת. עלה בידי לגלות כיצד בין גיל 21 לגיל 28 אני מגיעה לביטול עצמי מלא, ולעומת זאת שלטה באופיי האגוצנטריות המוחלטת. טוב הלב בלט מאוד, אך לא פחות בלטה האנוכיות. הבורות משלה בכיפה – אבל הגאווותנות הייתה השלטה.

בין הגילאים 28-35 גיליתי בתוך עצמי את העדינות ואת הגסות. הגסות החומרית הייתה רבה – מצד אחד כה אהבתי דברים טובים, לישון ולהפריז בכול, ומצד שני – הייתה בי בכירור רכות ותחושת אי-השתייכות לעולם הזה, כלל וכלל אינני מהעולם הזה. בתוך חיי הכרך עצמו – לא הזדהיתי כליל עם מאומה. הרגשתי מבחוק, מישהו לא מפה. כל רואי קראו בי מתח עצום – ואילו אני חוויתי את ההרפיה המוחלטת – כיצד אני הולכת עם הדברים ללא סייג.

מעל לכול, למדתי לראות את הניגודים שבין מזל השמש דגים הנחבא אל הכלים, הסודי והמסתורי, אל מול מזל האופק אריה, בעל הצורך לעמוד במרכז העניינים ותשומת הלב, להתנשא ולהתבלט.

חייתי את מודעות הניגודים – שבין הנכונות להקרבה-עצמית מתמדת מצד השמש בדגים, לעומת הדחף להיות ראשון בכול, תמיד בראש התור – מצד הירח בטלה.

תלמידי גורדיף כתבו ספרים

בגיל 35 אחרי שנתיים של לימוד קבלה במכון לחקר-הקבלה, הגעתי לתקופה של חזרה בתשובה. תוך זמן קצר בסוף השביעייה החמישית – הפכתי מבחורה "חופשייה" לחלוטין מכל מגע עם הממסד – לחזרת בתשובה השומרת מצוות, שחיה בחצר הרבנית בבני-ברק, ולומדת בפנימיית חב"ד.

רצוני שיובן הדבר, עד כמה המעבר משביעייה לשביעייה הינו מהפכני. אך השהייה בחיק היהדות החרדית הותירה בי תחושות של חום ואהבה גם לאחר פרישתי משם והיותה כעין מעבר לעולם מאורגן ומסודר, הכולל

יכולת תפקוד חדשה, למשל בתחום ניהול תחזוקת משק-הבית וניהול משאבים למיניהם.

בשבע השנים שלאחר פגישתי עם תורת ג', למדתי מהם חיי טוהר וכבוד לאדם. זנחתי כל עיסוקי בתרגומי ספרות בלשים, והתחלתי לתרגם ספרות פסיכולוגית ברמה ספרותית גבוהה יותר. הספרות שהשפיעה עלי בין השנים 1972-1979, הייתה ספרות אוטורית מעולה ביותר – תלמידי גורדייף כתבו ספרים על עבודתם עמו, ובמיוחד התבלטו ביניהם פ.ד. אוספנסקי, ג'והן בנט ("היקום הדרמטי") וד"ר מוריס ניקול, שפרסם חמישה כרכים על "הערות מהיבט פסיכולוגי על כתבי גורדייף". התחלתי לחיות מספר שנים של פרישות ראויה ומכינה עצמי לקבלת הזיווג המיועד, הזיווג האמיתי.

פתאום הופיע בן-זוגי

שבע שנים לאחר שהחלטתי להקדיש עצמי לדרך "העבודה הגדולה", זימן לי האל את "הזיווג משמיים". תהליך ההכנה נמשך כאמור שבע שנים, ובגיל 35 – הדבר גם התבטא כרצון לפרישות ולהתנזרות, חלק מתהליך החזרה בתשובה; כל הרצונות לקשר עם בן זוג נדחקו הצידה, ונוצרו מקום ואפשרות לראות את המיועד. כשפגשתי בו, ידעתי שזה הגבר שלי, ידעתי שאינני עוברת למצב של פשרה, אלא שזכיתי בכל הקופה.

הדברים זרמו מהר: הלכנו ללמוד יחד, הולדנו ילד יחד. לאחר שנישואנו והפכתי לאם, נפתח בפני בפעם השנייה "שער" עצום: כוח החשיבה והיצירה שלי החל להתפתח. אותו ביטוי-עצמי מיוחד, שכה הרגשתי בחסרונו בשנות העשרים שלי. לידי הגיעו ספרי א.א. ביילי וכתבי "אגני-יוגה", ראיתי כיצד אני משתלבת במערכת הגדולה. בשנים האחרונות התמסרתי ללימוד היישום של תורת העידן החדש, המציגה דמות של מורה-תלמיד, ילד המבקש ללמוד וללמד גם יחד. לאחר שבכנו נולד, התחלתי ברגע מסוים לעבוד בתדר יותר גבוה, על תרגום יצירות אוטוריות כ"חניכה לאמת", ועל הוצאת עיתון "העידן החדש", וכתבת ספר על אסטרולוגיה ורוחניות.

הזיווג רוח-חומר

בשבע השנים בין גיל 35-42 – רכשתי ראייה ברורה לגבי שבע השנים הבאות, ואולי גם מעבר לזה.

ברור וידוע לי כי רצוני באמת, הוא הוצאת ספרים בנושאי הידע הנסתר, והבאתם לידיעת הציבור, כדרך שאני מכירה אותם. אם הציבור יקבל ביתר הבנה את החיים שמעבר לחומר, ולא רק כדרך הממסד הדתי, יהא זה המימוש בעמלי.

בשנים אלה החל לעניין אותי הזיווג רוח-חומר. את התפיסה של השלמות (ההוליסטית) של החיים, אני רואה כביטוי וכפרי של הזיווג הזה.

היום השביעי

לאחרונה מצאתי בכתובים של הרב זלמן שאכטר-שלומי, מייסד המושג "המניין של עידן דלי", את דברי ד"ר ארתור ואסקוב, מורה במכללה רבנית על השבת, כלדהלך:

"בחמישים השנים האחרונות 'הצליחה' האנושות בעשייה, אך הנה היא ניצבת על סף ההגזמה הקריטית האחת, שתהרוס את הכול. הגיוב האחד שלנו עכשיו הוא להיעצר ולשאוף פנימה נשימה עמוקה עמוקה... " ואסקוב מדבר על "שנת יובל" פלנטארית מודרנית, המבוססת על שנת השמיטה. התכנית: להצהיר על שנת שבתון מוחלט לכל העובדים; אחת לחמישים שנה יש להיעצר, ולהתחלק בחוויות עם כולם. ישנו סיפור קבלי על כך, שהאל ברא 38 עולמות לפני העולם הנוכחי, אך כל אחד מהם התמוטט.

נדרשו לו 39 פעמים כדי להחליט לברוא ולתת את השבת – והשבתון כיום מנוחה, שבו יש להיעצר ולקחת נשימה ארוכה ארוכה. אולי לא לסגור את כל החקלאות, אך לפחות לעצור לשנה את כל הממסד הטכנולוגי, ולשלם לכל המדענים שכר במשך שנה, כדי שישירו וירקדו ויביטו באדמה ובשמיים ואחד בשני...

דברים אלה הדליקו עבורי אור על נושא השבת ומאז מצאתי ביום השבת את הריתמוס הנכון של פעילות – מנוחה, ואת הנוסחה לבעיה

המציקה לאנשי-רוח מאז ומתמיד: כיצד להרגיע את האש המלוהטת והשורפת של היצירה והמחשבה, ולאפשר למוח העייף והנלאה לנוח, ולהירגע מלחצים אמיתיים ומדומים, בחיק המלטף של אימא אדמה, המחודשת את הרוח, וגם מוח וגוף בוערים; על-ידי החיים הפיזיים שיכולים לחדש את האנרגיה של היצירה.

הזיווג רוח-חומר

אם אנו שוקלים את היחס שבין גלים-רוח, לחלקיקים-חומר, נבחין כי מירקם היחסים הפשוט הזה, נמצא מאחורי כל מערכות היחסים בעולמנו. נבחין, כי היחיד חותר להביא לאינטגרציה בין המרכיבים והניגודים באישיותו. ואחר – לאינטגרציה טובה יותר בין האישיות הארצית לבין נשמתו. כמו כן נעשית עבודה גם על אינטגרציה טובה יותר ביחסי גבר-אישה בחייו, ובמצב המשפחה הגרעינית הפרטית והמשפחה המורחבת שלו.

היחיד גם מעורב במאמץ לארגן את חייו בדרך כזו, שיוכל להשפיע השפעה כלשהי בעולמנו, ליתר שלום והרמוניה. כל תחום אינטגרציה כזה, הינו מורכב יותר ממשנהו, וכולל מספר אינטגרציות קטנות, המשפיעות בעוצמה על כל האחרים, ועל העולם.

התיקון של המעגל המשפחתי בביתנו התרחב, והוא כולל היום יחסי-משפחה הפועלים על דלק גבוה יותר, לדוגמה הקשר שלנו עם המשפחה של שנינו ועם אחותי חיה לוין, אשר פרסמה יחד אתי את ספרה הראשון: "פנינים מן החיים". זהו ספר מאת אישה טובה ויפה באמצע הדרך, ספר המקדם כל מה שיכול להפוך את החיים ליפים יותר.

מתוך התעניינות במעגלים המתרחבים והולכים של חוג המשפחה – החברה – העם והאנושות, התחלתי להתעניין בפעם השלישית, באופן עמוק יותר, בנושא עם ישראל; למדנו וערכנו מחקר בנושא זה. הגעתי להכרה בייחודיות ובאוניברסאליות של רוח ישראל, התנ"ך ועם ישראל.

רעיון השבת נראה לי בתור התשובה לבעיות המתח הרב והמודעות הנמוכה למצב העניינים בחיינו. היכולת להסיר קליפות של כל ימות השבוע, ולהתכנס למודעות של קדושה בשבת, שייך לעם ישראל. מקצב

השבעה מופיע לא רק ביום השביעי אלא גם בשנה השביעית – שנת השבתון – והשמיטה. רעיון זה מעורר מאוד לקראת ההתפתחויות המיוחדות בצפויים בכיוון רוח חדשה, ושבתון בשנת השמיטה קרובה. העידן החדש הוא השבת של לעתיד לבוא – שנת שבתון – האלף השביעי – הלוא הוא "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"; ותיאורו – "צדיקים יושבים ועטרות בראשיהם ונהנים מזיו השכינה".

שבת לאהביך – היום שביעי

את סוד השבת אנו מוצאים מיד ביום מעשה בראשית (בראשית א') בפסוקי הקידוש לשבת (בראשית א' 31 – ב, 1), הנאמרים בבתי ישראל בקידוש ליל שבת. ממבנהו של הקידוש אנו לומדים על המבנה הכללי של יום השבת.

"יום שישי ויכלו השמים והארץ וכל צבאם"

ויכל אלוהים ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה

וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה

ויברך אלהים את יום השביעי

ויקדש אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר בא אלהים לעשות.

אם מתבוננים בפרשיית "ויכלו", נבחין כי המבנה הפנימי שלה מורכב מארבעת הפעלים המופיעים בה. אלה הן ארבע פעולות של יום השבת, המהוות "עליות" או סדרת התעלויות של יום השבת: **ויכל, וישבת, ויברך, ויקדש**: אנו ננסה לכוון ארבע מדרגות אלה כנגד הגילוי של ארבע מדרגות השם המיוחד של ההוויה, השם המפורש של האלוהות.

הפשט: ביום השישי סיים האל בריאת השמיים והארץ, הזוג המשמש כגביע לקבלת האור (ראה ציור מספר 20) וכל צבאם. אחר כך הוא שבת, ואחר כך בירך וקידש. יש לנו ארבע הפעולות הפשוטות.

בראשית ברא אלוהים את השמים ואת הארץ

בשבעת ימי בראשית – השביעייה של בריאת העולם, האל ברא ביום הראשון את הזוג הראשון – שמיים וארץ – (ובו מקופל הזוג המרומז – אש ומים; כידוע, האש והמים חבויים במילה ש-מים). לאחר שנברא הזוג הראשון – ונוצר הכלי לקבל האור... ויאמר אלוהים יהי אור. ואלהים הבדיל בין האור ובין החושך. כי לפני מעשה הבריאה, הארץ הייתה תהו ובהו וחושך על פני תהום. הזוג אש ומים הינו ייחוס של הזוג אור וחושך... האש היא המקור של האור.

וביום השני הבדיל האל בין מים תחתונים למים עילאיים. (היבט חשוב של ההבדלה בין אור לחושך, בין קודש לחול).
וביום השלישי ברא את ממלכת הצומח.
וביום הרביעי ברא את המאורות.
וביום החמישי ברא את ממלכת החי.
וביום השישי ברא את האדם.
וירא אלוהים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד, ויהי ערב ויהי בוקר יום שישי...

“ויכולו השמיים והארץ וכל צבאם” – זו ההשראה הכללית של השבת. “ויכולו” מלשון “כילה מעשיו” – ומשמעותו “עד כלות הנפש” – מלשון “כלה”. כלה כלפי החתן...

לאחר תום מעשה הבריאה, תרגיש הבריאה כולה את עצמה כמו כלה כלפי החתן, ביום השבת: יחס הבריאה כלפי הבורא, הוא בבחינת “מלך ביופיו תחזינה עיניך”.

הרמז: ביום השישי מופיע בתורה בפעם הראשונה שמו המקודש של הבורא: והוא מופיע ברמז (בראשי-תיבות): “יום השישי ויכולו השמיים” (סוף פרק א' ותחילת פרק ב' בראשית).

בפרק א' הופיע השם “אלוהים” – 32 פעמים! אחר כך השם מופיע ברמז כפי שהזכרנו עתה, ואחר כך השם מופיע ברמז הפנימי של מבנה הפרשה, בארבע הפעולות של השבת:

ה	ויכל – כנגד עולם עשייה
ו	וישבת – כנגד עולם יצירה
ה	ויברך – כנגד עולם בריאה
י	ויקדש – כנגד עולם אצילות.

כנגד ארבעה עולמות. אצילות היא קדושה ובינה (בריאה) – היא הברכה. ואילו האור הפנימי של מבנה הפרשה, מתגלה במבנה של שילוב המשמעויות: קודם 32 פעמים הופעת השם של אינסטנציית האלוהים בפרק א': אחר כך בראשי תיבות השם המיוחד, אחר כך ארבע פעולות המרמזות לשמו, אחר כך 3 פעמים בשם אלהים בפרשיית "ויכלו" – ורק בסוף מופיע בפעם הראשונה שם ההוויה – אחרי פרשת "ויכלו" – "אלה תולדות השמיים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמיים".

ועוד: מהו הזיווג רוח וחומר, כמשתקף בפרשת הבריאה?

בהסתמך על המדרש של ד"ר מנשה עיני, הזוג הגרעיני שלנו, רוח וחומר, הם

אל 31 בגימטריה

יש 310 – 31 בגימטריה.

והרי לפנינו הצופן של רוח וחומר; שהוטמן ב-31 פסוקי "מעשה בראשית" (בראשית פרק א').

והנה ישראל מייצג בדרך משלו את האיזון בין חומר לרוח

יש – ר – אל

ואילו ישמעאל מייצג איזון משלו בין חומר לרוח – בדרך אחרת:

יש – מע – אל

לשון המאזניים אצל ישראל היא האות ר' שסכומה 200, ואילו לשון

המאזניים אצל ישמעאל היא אותיות – מע – שסכומן 110 = אף הוא 2.

צא ולמד, מה רבים ומופלאים הם שעשועי הבורא עם בריאתו. מה

אופיין של אותן אותיות, ומה יחס הריש אל ה-מם-עין? ריש – ראש. מם-

עין – ממעייין...

ביבליוגרפיה

- Alice A. Bailey Esoteric Psychology
A treatise on White Magic
The Destiny of Nations
The Mechanism of the soul
Publishers: "The Lucis trust Co.
- Agni Yoga The Call
Hierarachy
New Era Community
- Maurice Nicoll – Psychological Commentaries on the teaching
of G.I.
Gurdjieff (Robinson & Watkins)
- Rodney Collin The Theory of Celestial Influences;
Publishers: S. Weiser NY.
- Frater Achad Q.B.L. or the Bride's Reception
Publishers: Collegium and Spritum
sanctum
- Ernest Wood The 7 Rays; (Quest books)
בן עמי שרפשטיין החוויה המיסטית – הספריה האוניברסיטאית,
עם עובד)
- Djwal Kul Intermediate Studies of the Human Aura
(Summit University Press)
סוד ה' ליראיו ("גל עיני") ספר היצירה
ש. קאלר – דע"ת) טאו טה צ'ינג
לאו-טצה יצחק גינצבורג
- Joan Hodgson Reincarnation through the Zodiac; (C.R.C.S
Publications)
- Jacob Rosin The Predestined World (Vantage Press)
ג'. ס. קופר אור-טבע); "יין-יאנג"

- נצח ישראל – השקפתו המשיחית של המהר"ל
בנימין גרוס מפרג ("דביר")
- David Spangler Revelation: The Birth of a New Age
Towards a Planetary Vision (Findhorn
Foundation)
- Shirley Maclaine Dancing in the Light (Bantam books)
- Peter Rendel The Charkras (S. Weister NY)
- Dr. S. De-Ropp The Master Game (Laurel Edition)
- Laurance Blair Rythms of Vision (Warner books)
- ערך צ. זאנר (ש. פרידמן) דתות ואמונות
אלה בלפר (דביר) מנהיגות רוחנית בישראל
פ.ד. אוספנסקי (שוקן), חיפוש אחר המופלא
- Thomas Merton The way of Chuang Tzu (Unwin books)
- Gohn G. Bennett Needs of a New Age Community (Coomb
Spring books)
- ה.פ. בלבצקה מפתח לתיאוסופיה
(מהדורה מקוצרת ג'ואי מילס) האגודה
התיאוסופית אדיאר
- Dr. Brugh Joy Md. Joy's way, (J.P. Tarcher Inc.)
אליזבט הייך (הוצאת "לאור") החניכה לאמת
ד"ר מנשה עיני הכוח המספרי בשמות, זיווגים ומספרים
(מועלם)
- בריאן ווארד האנציקלופדיה של גוף האדם
ארנסט ווד קורס מעשי בריכוז ובניית אופי
- Gurdjieff Beelzenbub's Tales to his grandson
(Routledge & Kegan Paul)
- ש. סמבורסקי (מוסד ביאליק) חוקות שמיים וארץ